DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

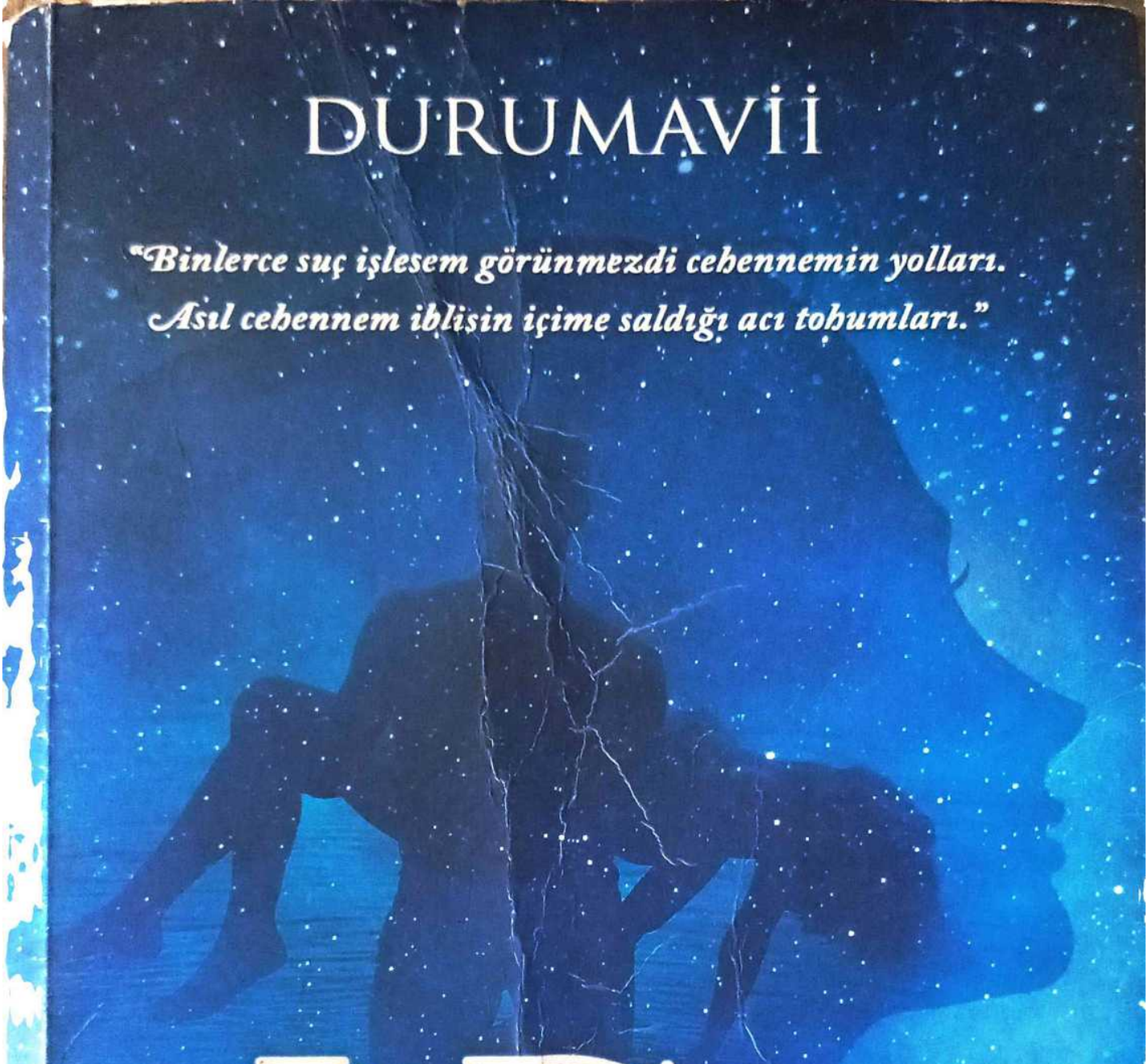
Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

DURUMAVİİ

"Binlerce suç işlesem görünmezdi cehennemin yolları.
Asıl cehennem iblisin içime saldığı acı tohumları."

HİS

ATEŞ MAVİSİ

-II-

Epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİRİNCİ BÖLÜM

Göğün göğsünden sarkan kurşuni rengi ipe dolandım, ya boğazımı sıkarak nefesimi kesecekti ya da beni ona götürecekti.

Tik, tak.

Tik, tak.

Tik, tak.

Başka ses yoktu, başka hiçbir ses yoktu. Yelkovan ve akrebin devinimlerine ayak uydurucasına, başımı belli aralıklarla öne ve arkaya itmeye devam ediyordum. Tek yaptığım buydu. Tek yapabildiğim buydu. Zihnimin içinde dörtnala koşan düşüncelere yetişemiyordum, onları yakalayamıyordum. Sanki, sanki bana ait değillerdi. Ben uzun süredir ben olmaktan çok uzakta, kendime dahi erişemez haldeydim.

Karanlık kemikli parmaklarını benliğimin üzerinde dolaştırıyor ve susmamı emrediyordu. Dudaklarımı araladığım her an paslı bir jileti yalıyormuşum gibi hissediyor, en nihayetinde susuyordum.

Bazen beynim duruyordu, hiçbir şey düşünemiyordum. Bazense binlerce şeyi aynı anda düşünüyordum. Buna engel olmam, mümkün olmayan bir evreye taşmıştı.

Kendi içimde imkânsızın keskin sınırlarını zorluyordum.

Sisli surlarım yıkılmak üzereydi. Yamacıma doğru bir adım atan, tuzla buz olan enkazımın altında kalırdı. Aslında herkes

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

enkaz altında kalabilirdi, ancak hiç kimse benim gibi bin parça-ya bölünemezdi.

Çıplaklığımı örten uzun beyaz elbiseyi ayak bileklerime kadar çekiştirirken, eşzamanlı olarak dizlerimi karnıma çektim. Sırtım yatağımın dayalı olduğu soğuk duvarla buluşurken, bu anı haddinden fazla yaşadığım gerçeği ufak ebatlı yapboz parçaları halinde zihnimin pürüzlü yüzeyine dağıldılar.

Kutsanmış zihnim şimdilerde darmadağınıktı.

Aslında her şey, tüm yaşananlar birer yapboz parçasından ibaretti. Görünmez bir el onları belleğime rastgele fırlamıştı ve eş parçalar birbirlerinden çok uzağa savrulmuşlardı.

Her bir ayrıntıyı itinayla yâd eden belleğim, hiç birinin ucunu birbirine bağlayamıyordu.

Geçip giden zaman, yaşananları bozguna uğratmıştı. Mağlubiyeti omuzlayan sadece ben değildim üstelik, en hatırlanası anılarda hemen yanımda saf tutuyorlardı. Oysa üç yıla dağılan her bir günü ruhuma derin façalar atarak uğurlamamış mıydım? Nitekim kalleş zamanın sektesine uğruyordu zihnime kızgın demirle kazımak istediğim anlar, bir bir yitip gidiyorlardı.

Elimi enseme götürüp bitlendiğim için küt kesilen saçlarımı kaşıdım. Saç diplerimin kaşımaktan yara olan yüzeyi canımı yakıyordu. Bir önemi yoktu. Zira kimsenin inanmadığı acılarımın yanında bu tür acıların esamesi dahi okunmazdı.

Fiziki her ihtiyaç ruhumun açlığını fark edip diz çöküyorlardı önünde.

Bedenimi boş bir çuval misali yatağa devirirken, kollarım hâlâ dizlerime sarılıydı sıkı sıkıya. Tavanı izlemek alışageldiğim bir durum olsa da, çoğu zaman deli Nazife'nin yerinde olmak istediğim de şeffaf bir gerçekti. Kucağından bir an olsun düşürmediği oyuncak bebeğiyle, tam da şu an devasa beyaz kapıda

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

göründü. Oyuncak bebeğin naylon sarı saçları Nazife'nin kasıklarına uzanıyordu. Başını hafifçe içeriye uzatarak yan yana konumlandırılmış boş yataklara baktı. Bakışları bana çarptığında kollarının arasındaki bebeği daha da sıktı ve sakınırcasına ters istikamete çevirdi. Gözleri delice bir bakışla irileşirken sırtını duvara sürterek içeriye süzüldü. Hızlı adımlarla yatağına koşarken, bulunduğu konuma uğramak istemeyen bakışlarım yeniden kapıda belirdi. Pazarlamacı Şinasi, elinde eski püskü bir çanta ve kafasında en az çantası kadar uyduruk olan bir şapkayla görüş açıma girdi. Kendisi buranın eskilerindendi.

"Paslanmaz tencerelerim var hanımmm! Hıg hıg hıg." Kendisine özgü gülüşüyle içeriye girdiğinde, zayıf bedenini çantasını sallayarak tam karşımda duran yatağa attı. Yatağı orası değildi, hatta odasında bile değildi ama o her gün bıkmadan bu odaya gelip zorla çıkarılana kadar aynı yatakta yatardı.

Buna aldırış etmezdi.

Yaka paça dışarıya atılmak tuhaf biçimde hoşuna gidiyordu, öyle ki ayak diretirken attığı nahoş kahkahalara kulak tıkadığım anlar sayamayacağım kadar fazlaydı.

"N'aber deli! Turuncu deli! Turuncu deli! Hiiii hii!"

Saçları iki yandan örülmüş vaziyette içeriye giren Şeyma, üzerinde taşıdığı turuncu elbisesinin eteklerini etrafında bir tur döndürürken uzanan parmağının hedefi bendim.

Kırklı yaşlarının sonlarındaydı. Devamlı gülümser ve şen şakrak dolaşırdı hastanenin uğursuz koridorlarında.

"Neden hiç konuşmuyorsun!" dedi olduğu yerde zorlukla dururken. Sonra çürüyen birkaç dişini göstererek kocaman bir kahkaha patlattı ve yerinde zıplamaya başladı.

"Bitli! Bitli! Bitli!"

Sözlerinin hedefi olmayı umursamıyordum, esasen hiçbir şeyi umursamıyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sadece, belki bir nebze onlar kadar delirebilmek istiyordum çoğu zaman. Onlar kadar unutabilmek istiyordum her şeyi, tek bir ayrıntıyı hariç tutarak.

Mavi bir ayrıntı, masmavi...

Zihnim bana kısmen ihanet etsin istiyordum.

Olmuyordu! Onca zaman bir kez bile olmamıştı!

Kalbim atıyordu, nefes alıyordum ve bedenim sıcaktı. Hepsi bu kadar! Yaşıyordum, yaşamın yanından geçmeyerek yaşıyordum. Acının tırpanladığı, hasarlı yerler ruhumda hâlâ oyuk oyuktu. Çukurlarla doluydum. Zihnimin küçük bir bölümünde kalan karanlık tarafa sığınıyordum çoğu zaman, karanlıkta onu buluyordum.

Hayır, hayır, karanlık onu bana getiriyordu.

Bazı geceler soğuk nefesini ensemde hissediyordum. Sanırım gerçekten deliriyordum!

Oysa bir resmi bile yoktu, o kadar uzun zaman olmuştu ki; yüzünü unutacağım diye korkuyordum. Ben bir deli değildim, ama sırf bu yüzden delirebilirdim.

"İlaç zamanı Hare!"

Aldığım cenin pozisyonundan kurtularak tek elimden destek aldım ve doğruldum. Suratsız hemşire ilacı avucuma bıraktı, ardından bir yudum suyla yutmamı bekledi. Onlara bir süredir engel olamıyordum, bir kişi olmazsa kollarımdan tutan diğerleriyle nasılsa amaçlarına ulaşıyorlardı. Çenemden tutup başımı yukarı kaldırdı, ağzımın içini ve dilimin altını ölü bir balığı andıran gözleriyle kontrol ettikten sonra defolup gitti. Onların tedavi dediği yöntem tüm bedenimi, hatta düşüncelerimi uyuşturmaktı. Buna izin veremezdim! Onu düşünmeme kimse, hiç kimse engel olamazdı.

Sanki bir yanım sırf onu düşünmek için yaratılmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu yüzden ilaçları içtikten sonra parmaklarımı genzime uzatarak midemdeki her şeyi çıkarıyordum.

Onunla yaşadığımız her bir anı, şavkı kırık bir gecede boş bir mezara doldurmuştum ve o mezarın başında nefessiz nöbet tutuyordum çok uzun zamandır. Kırık dökük hatıralarımızın, mezar bekçisiydim.

Sükûta kulak verdikçe gerçeklikle arama umarsız bir mesafe koymuştum. Sessizliği dinlemek, bunu yaparken gözlerimi kapatmak kalbimdeki kâğıt kesiği sızının biraz olsun üzerini kapatmaya meyletse de, kapalı gözlerimin önüne getirmeye çalıştığım suret buz gibi bir acıyı içime boca ediyordu. Dar yollarım hep meyusa çıkıyordu, yalın tabanlarıma zift bulaşıyordu.

"Güzelim, aç hadi gözlerini." Saçlarımın arasında hissettiğim parmakların sahibini kıramazdım. Oturduğum bankta başım ondan tarafa dönerken, kirpiklerimi usulca araladım.

Her baktığımda huzur veren ela gözlerine gülümsemeye çalıştım, olmadı. Benim yerime sevgiyle gülümseyen o oldu.

"Nasıl hissediyorsun?"

Gözlerimi birbirine kenetlediğim ellerime çevirirken üst üste birkaç kez yutkunarak boğazımı temizledim.

"İyiyim abi."

Parmakları usulca omzuma kaydı ve bedenimi kendisine çekti. Başım omzuna düşerken gözlerim gayriihtiyarî bir kez daha kapandı.

"İyi olduğunu söylüyorsun Hare, bunu hep söylüyorsun ancak seni eve her götürdüğümde ne krizlerin ne de..." Du-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

raksadı, tamamlayamadığı cümlesinin devamını ikimiz de biliyorduk. Başımı ani bir hamleyle omzundan kaldırıp yüzüne baktım. Hiç değişmemişti, sadece biraz zayıflamıştı ve Alya'dan sonra hüzün sinmişti kehribar rengi gözlerine.

"Ne de anlattığım saçmalıklar, hayal dünyamdan çekip çıkartarak gerçek sandığım masallar bir türlü bitmiyor, değil mi?"

Bakışlarını benden kaçırdı. Ne söyleyeceğini kestiremedi kısa bir süre.

"İyileşeceksin kardeşim," derken hâlâ yüzüme bakmıyordu ve hâlâ bana inanmıyordu.

"Hayır! Ben hep böyle kalacağım ama acıtan bu değil. Asıl canımı yakan kimse bana inanmazken, herkes delirdiğimi düşünürken seninde onların yanına saf tutman!"

Sustu, bana inanmadığını ortaya serecek bir cümle daha çıkmadı ağzından. Koca adam yanıma her geldiğinde umarsızlıkla küçülüyordu. Beni dinliyordu, ama bana inanmıyordu. Onlara göre yaşadıklarım benim hayal dünyama aitti, hepsi birer saçmalıktan ibaretti.

Oysa orada, onunla yaşadığım her an bir ummandı, bir parçasını dahi bilmiyorlardı.

"Hiç düşündün mü?" diye sordum içimi çekerek. Konuşma yetimi kaybetmiş gibiydim, duyularım sesime yabancılaşmıştı. "Alya'nın bir anda nereye kaybolduğunu hiç düşündün mü!"

Alya'nın konusunu açmamla ellerini kumral saçlarının arasından geçirdi ve sıkıntılı bir nefes verdi. Gözleri yemyeşil bahçenin deniz manzarasına kayarken, "O gitti," dedi dümdüz bir sesle. "Beni terk etti."

"Hayır!" Hiddetle ayağa fırladığımda, bahçede dolaşan birkaç hemşirenin bakışı üzerime yöneldi. Ağabeyim eliyle sorun olmadığını işaret ettikten sonra ağır ağır ayaklandı ve karşıma

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dikildi. Omzuna ancak ulaşan boyumdan dolayı çehresine bakmak için başımı yukarı kaldırdım.

Sadece beni anlasın istiyordum, kimse değilse bile ağabeyim bana inansın istiyordum.

"O seni terk etmedi, ben dünyaya geldiğim için o Ruhla-"

"Yeter Hare!" diye kesti sözlerimi. Bağırmadı, bunu hiç yapmazdı. Sakin bir adamdı o, ancak uzunca bir zamandır sabrının son demlerindeydi.

"Yine mi oradan bahsedeceksin? Neden iyileşmeye çalışmıyorsun, bunu bize neden yapıyorsun? Seni eve her götürdüğümde annemin ne kadar umutlandığının farkında değil misin?" Başını iki yana sallayıp sıktığı yumruğunu iri parmaklarıyla sardı. "Ama her defasında hüsran."

Düşen omuzlarımla birlikte annemi düşündüm. Yanıma her geldiğinde ağlıyordu, yokluğum gibi varlığım da ona acıdan başka bir şey vermemişti, zira o da aklımı yitirdiğimi düşünenler arasındaydı. Dağlık bir alanda bulunduğum gün herkes birinin beni oraya kaçırdığına inanmıştı. Evde geçen birkaç günün ardından, polis ve psikologların neler yaşadığımı öğrenme çabalarının sonucu olarak buradaydım. Onlara göre yaşadıklarımdan dolayı travma geçiriyordum, ciddi bir tedaviye ihtiyacım vardı. Verdikleri vitaminlerden sonra bedenim toparlanmış, eski halime dönmüştüm ancak ruhumda ki daimi yaralardan bihaberlerdi.

"Hüsran..."

Annemden yana tek tesellim birkaç ay önce çocukluk aşkına rastlamış olmasıydı. Babamdan sonra bir erkeğe yeniden güvenebilir miydi, bunu kimse bilmezdi ancak ziyaretime geldikleri gün o adamın gözlerinde gördüğüm tek bir gerçek vardı. Anneme değer veriyordu. Kardeşim Helin ise şehir dışında tıp fakültesini kazanmıştı ancak her fırsatta yanımda bitiyordu. Biliyor-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dum, o da hâlâ burada olduğum için içten içe kendini yiyordu.

"Hüsran." Kendimin bile zor duyabileceği bir sesle bir kez daha tekrar ettim. "Yaşattıklarım için çok, çok üzgünüm ama yaşadıklarımdan vazgeçemem."

Gözlerimi sımsıkı kapatıp derin bir nefes aldığımda ciğerlerime dolan hava değil, safi acıydı.

"Ondan vazgeçemem."

Ruhumun çarpık yokuşuna saplanan gümüş rengi mızrak, bir çift ateş mavisi gözün zihnimi her işgal edişinde yerinden oynuyordu. Bulunduğu yeri deşiyor, örseliyor oluk oluk kanatıyordu. Fakat oradan ayrılmıyordu. Her anımsadığımda çehresinin biraz daha silikleşmesi onlara göre iyileşmek, bana göre kıyametti. Esasen omurgamın arasında uçsuz bucaksız bir kıyameti taşıyordum.

Bilmiyorlardı.

"Güzel kızım." Annem şefkatli ellerini omuzlarımdan aşağı sallanan turuncu tutamlarımın arasında gezdirdi ve parmaklarıyla tarayarak tepemde özenle topladı. "Gülümse bebeğim, artık evimizde olacağız."

Yorgun yüzü gün geçtikçe eski güzelliğine kavuşmuş, yeşile çalan ela gözleri babam hayatımızda olmasa da gülümsüyordu. Ağabeyimle bahçede yaptığımız konuşmanın üstünden aylar geçmişti. O günden sonra omuzlandığım sükûta yüklendikleri anlam iyileşmeye başladığımdı.

Oysa içimde taşıdığım yara tüm açıklığıyla oradaydı, ben sadece susuyordum.

"Gidelim mi artık?" diye sordum bıkkın bir ifadeyle. Duvarların soluk beyaz rengine bakmak midemi bulandırıyordu artık.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Gidelim yavrum." Bordo rengi kabanımı giymeme yardımcı olduktan sonra ayaklandık. Eşzamanlı olarak açılan kapıdan önce Yasemin, ardından ağabeyim Hakan göründü. Yüzlerindeki ifade, yine burada karşılaşıp birbirlerine girdiklerinin göstergesiydi.

"Figen Teyze, Hare'yi eve götürmeden önce bize bir saat müsaade eder misin? Ona göstermek istediğim bir şey var."

Ağabeyim bakışlarını aşağı eğip boyu omuzlarına gelen Yasemin'e baktı. "Benim de kardeşimi götürmek istediğim bir yer var. İzin verirsen Yasemin."

Ses tonundaki donukluk bakışlarında yoktu, bunu açıkça görebiliyordum.

"Önce benimle gelsin, sonra nereye istersen götürürsün" derken ağabeyimin yüzünü bile bakmadı hep yaptığı gibi.

Ağabeyim söze girmek üzereyken annem araya girerek, "Yine başlamayın" diye böldü onları. "Birlikte gidin, ben eve geçip son hazırlıkları yapacağım."

"...Ama..."

Yasemin'in itirazına sırtını dönerek yüzümü avuçlarının arasına aldı ve alnıma sıcacık bir buse bıraktı. "En sevdiğin yemekleri yaptım meleğim."

Ardından siyah deri çantasını alarak ağabeyime sevimli bir mimikle göz kırptı. "Taştan yolundan geçmeyin, orada kaza varmış."

Uyarısını bulunduktan sonra çıkıp gittiğinde odada üçümüz kaldık. Yanıma gelip koluma girdiklerinde birlikte mozaiklerindeki lekelere kadar ezbere bildiğim geniş koridoru geçip gittik. Hakan ağabeyim sürücü koltuğuna geçerken, Yasemin yanında oturmayıp arkaya geçti. Ben de binmek üzereydim ki nedensizce duraksadım.

Bir şey oldu. Birisi soğuk nefesini enseme üfledi. Bu his ta-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nıdıktı. Ürperdim. Hızla arkamı dönüp elimi enseme götürdüğümde Yasemin'in canhıraş çığlığı arabanın dışına taştı.

Metrelerce yükseklikten bırakılmış bir kayanın ağırlığıyla eşdeğer koca bir yumru otururken içime, "Ne! Neler oluyor!" diye bağırdım.

Arabanın içine attığım bedenimle birlikte, Yasemin'in kireç gibi olmuş yüzüyle burun buruna geldim. Elini göğsünün üzerine koymuş hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Ağabeyim de en az onun kadar tuhaf görünüyordu ama hızla Yasemin'e dönerken tüm kaygılarını bir kenara koymuş gibiydi.

"Yasemin, iyi misin? Neden bağırdın?"

Yasemin bir süre bomboş gözlerle etrafa baktıktan sonra, "İ-iyiyim," diyebildi. Sonra hızla elini ensesine götürüp orada bir şey ararcasına dolaştırdı. "Ne olduğunu anlamadım ama bir şey oldu. Sanki, sanki arkamda biri vardı."

Ağabeyim önüne dönerken her iki elini de direksiyona koyarak derin bir nefes aldı. Bir gariplik olduğunun o da farkındaydı. Belli etmese de farkında olduğunu biliyordum.

"Gidelim artık şu lanet yerden."

Kapıyı kapatmak üzere elimi kulpa götürdüm ve yıllarımın geçtiği hastaneye baktım. Kocaman yeşil bir bahçenin içine konumlandırılmış bir binaydı. Görünürde bembeyazdı.

Oysa hapsettiği yaşanmışlıklar en az ruhumun yüzeyine sıvanan katran kadar karaydı. Zira kimse sebepsizce yitirmezdi aklını. Belki itinayla delirtilebilirdi. Belki yaşadıklarını kaldıramayarak delirmeye karar verirdi. Ancak kimse, hiç kimse sebepsizce o beyaz gömleği üzerine geçirmelerine izin vermezdi.

Çok değil, buraya ilk getirildiğim zamanla rda yaşlı bir adam tanımıştım. Tıpkı benim gibi kimselerle konuşmaz, gözü bile ilişmezdi. Bir gün, çok ağladığım bir gün yanımdan geçip gi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

derken duraksadı. Çöken gözkapaklarından dolayı kısmen görünen küçük gözlerini yüzüme dikip konuştu.

"Bırak kimse inanmasın, senin sana inanman kâfi. Kalbine çöreklenen acıyı ve o acının sahibini, sakın unutma."

Unutmamıştım. Ne acımı ne de acımın sahibini nefes aldığım tek bir gün unutmuştum.

"Ne düşünüyorsun?" Koluma dokunan narin ellerle birlikte bakışlarımı Yasemin'e çevirdim.

"Hiç," dedim boş vermiş bir tınıyla. Kolumda duran eli usulca saçlarıma ilerlerken, dış parmak boğumları tutamlarım boyunca kaydı.

"Ne güzel uzamış saçların."

Göğsümün hemen altında biten saçlarıma baktım. Uzamışlardı. "Eskisi gibi değil," diye mırıldandım.

"Eskisi gibi olacak."

Burukça gülümserken başımı hafifçe iki yana salladım. "Eskisi gibi olmayacak."

Sözlerimi henüz bitirmiştim ki arabanın ani bir frenle durmasıyla öne doğru savruldum. Ellerimle destek almak istediğim ön koltuk bileklerimi acıtırken Yasemin'in durumunun da benden farklı olmadığını gördüm. Acıyan bileklerini ovalarken kızgın bakışlarını sürücü koltuğuna çevirdi.

"Canım acıdı ya! Araba kullanmayı bilmiyorsan bırak da ben kullanayım!"

Sıraladığı serzenişlere ağabeyim tepki vermedi. Hemen arkasındaydım, başımı sola doğru kırdığımda gözünü ayırmadan bir yere baktığını gördüm. Bakışlarını takip ederek arabanın ön camından taşan bakışlarım birkaç metre ileride gerçekleşen kargaşada son buldu.

Orada bir şey oluyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sana diyorum Hakan!"

Elimi uzatıp ağabeyimin omzuna dokunduğum da irkilerek bana çevirdi elalarını. Sonra çehresine rahatlamış bir ifade sirayet etti.

"Yol kapanmış." Eliyle kargaşayı işaret etti. "Siz burada kalın, bir bakıp geleceğim."

"Taştan yolunu kullanalım o halde."

Yasemin'e bakarken kısılan gözlerini havaya dikilen kaşı takip etti. "Annem orada kaza olduğunu söylemişti Bayan Çokbilmiş."

Yasemin kollarını birbirine bağlayarak mübalağa dolu bir nefes verdi ve bakışlarını camdan dışarıya uzattı.

"Burada bekleyin Hare, hemen geleceğim anlaştık mı?"

Başımı onaylarcasına sallarken göğsüme oturan sinsi ağırlık daha da belirginleşti. Bunu söylemek üzere dudaklarımı aralamıştım ki ağabeyim kapısını açtı ve hızla arabadan indi. Arkamıza yaklaşan birkaç arabanın ivedilikle çaldığı kornolar sıkıntımı perçinlerken, elimi göğsüme götürüp yeniden ön camdan dışarıya baktım.

"Hakan'ı görebiliyor musun?"

Bu soruyu her ne kadar bana dilinin sormuş olsa da, ağabeyimi en az benim kadar düşündüğünü hissedebiliyordum.

"Hayır, kalabalığa karıştı ve görünürlerde yok."

Çalan kornaların rahatsız edici sesleri zihnimin içinde yankılanıyordu. Öte yandan içimdeki kasvetin arşa ulaşmasıyla nefes alamadığımı fark ettim. Bu his tanıdıktı.

"Ben abime bakacağım. Gideli beş dakika oldu, hâlâ dönmemiş olması normal değil."

Kulpa uzanan elim Yasemin'in uyarısıyla duraksadı.

"Ben de seninle geliyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aynı anda açtığımız kapılardan eşzamanlı olarak indiğimizde, hemen arkamızda sıralanan araç sahiplerinden birkaçı arabalarından çıktı. Adımlarımız kargaşaya yönelirken onlar da hemen arkamızdan ilerliyorlardı. Attığım her adımda nefes almam biraz daha zorlaşırken feryat ve çığlık seslerinin yükseldiği karmaşaya baktım.

Kalabalıktı, çok kalabalıktı.

Öyle ki göz gözü görmüyordu.

Yasemin ile birbirimize baktık, neler olup bittiğini o da anlayamamıştı. İçimizdeki merak ve kaygı şahikaya ulaşırken insanları yararak ilerlemeye başladık.

"Vur! Vur! Vur!"

Bir an sonra yumruk yumruğa kavga eden iki grubun görüş açımıza girmesiyle duraksadık. Etraflarını çevreleyen kuru kalabalık onları ayırmak şöyle dursun, sarf ettikleri tumturaklı sözlerle şiddetlendiriyorlardı.

"Abii!!" diye bağırdım görmeyi umut ederek, yoktu.

"Hakan! Hakan neredesin!"

Rastgele savrulan bağrışmalarımız atılan naralara karışırken gözlerim kara gözlü bir adamla buluştu. Karşısındaki adama indirdiği yumruğun akabinde birkaç saniye gözlerimin içine baktı.

Ürperdim.

Olduğum yerde donup kalırken, Yasemin var gücüyle bağırmaya devam etti. "Hakan! Hakan!"

Adamın gözleri benden ayrıldı. Hızla çevremdeki kalabalıkta göz gezdirdi. Sonra bariton sesiyle anlamsız birkaç kelime telaffuz etti.

"Yeterli kalabalık toplandı. Başlıyoruz!"

Kavga eden adamlar aldıkları talimatla birbirinden ayrılırken yumruklar havada donup kaldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Atılan naralar mateme gebe kaldı.

Toplamda sekiz-on adam, aynı anda belinden çıkardıkları silahı kalabalığın üzerine sıkmaya başladıklarında, Yasemin'in attığı çığlık uğultu suretinde algılarıma ulaştı.

İnsanlar ölüyordu! İnsanlar kanlar içinde yere yığılıyorlardı.

Silah sesleri ardı ardına gökyüzüne yükselirken, dört bir yanımızı kan kokusu sarmıştı.

"Hare koş! Koş Hare!"

Yasemin'in kolumdan çekiştirmesiyle harekete geçen adımlarım kalabalıkta yolunu bulamadı, ancak duyduğum son sözler bana tek bir şeyi hatırlattı.

Hare koş! Koş Hare!

Burun buruna geldiğim kaçış bana yabancı değildi, ancak bu kez içine düştüğüm muamma uzaklaşmamı mümkün kılmıyordu.

"Hare kendine gel!"

Kolumdan tutup sarsmasıyla şoktan çıktım ve irkilerek yüzüne baktım. "Abim! O nerede!"

Bakışları kaçışan insanların üzerinden dolaşırken, ağabeyimin zeytin diye tabir ettiği gözlerinden bir damla yaş süzüldü. "Gitmemiz gerek."

Silah sesleri yaklaşıyordu, insanlar rastgele kaçışırken Yasemin'in beni sürüklediği yer büyük bir topluluğun yöneldiği boş bir inşaattı. Zira sol tarafımız deniz, arkamızda ise onlarca park edilmiş araç vardı. Bazıları ileriye doğru koşarken arkalarından saçılan kurşunlarla yere seriliyorlardı. Bizimle birlikte boş araziye koşanlar ise istiflenmiş tuğla ve kum yığınlarından mütevellit kurşunlardan bir nebze olsun korunabiliyorlardı.

Kaçışan insanların bedenime çarpmasıyla her birinin yüzüne bakmak için kaldırdığım gözlerim, ağabeyimle buluşamamasının acısını yaşıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Abiii! Nerdesin!"

Yasemin koşuşturan iri kıyım bir adamdan aldığı darbeyle birdenbire kum yığınının üzerine savruldu. Tökezleyen adımlarım bedenimi onun üzerine sererken, silah seslerinin iyiden iyiye yaklaşmasıyla elleriyle kulaklarını kapattı ve bağırarak ağlamaya başladı.

Ne yapacağımı bilemiyordum.

Ne olduğunu bilmiyordum.

Bomboş gözlerle canhıraş çığlıklar atarak koşan insanlara baktım.

Bir adam, kanın uğursuz rengiyle bezenen kolunu tutarak inşaata ulaşmaya çalışıyordu.

Bir kadın, kucağında bağırarak ağlayan çocuğunu tıpkı bir çanta gibi kolunun altına almış kurtuluşa koşuyordu.

Bir genç, el ele koştuğu kız arkadaşının sırtından vurularak Azrail'e teslim olmasının acısını yaşıyordu.

İblis kollarını açmış bizi beklerken yükselen tiz çığlıklardan haz alıyordu.

"Hare!" Nereden geldiğini bilmediğim ağabeyimin her ikimizin koluna yapışmasıyla yalpalayarak ayağa kalktık. Adımlarımız birbirine karışırken, inşaatın henüz tamamlanmamış merdivenlerini düşe kalka çıkmaya başladık. Üst kata tırmanan insanların telaşıyla, merdiven boşluğundan düşen moloz yığınlarından korunmaya çalışarak adımlarımızı hızlandırdık. Altımızda bıraktığımız en az altı katın sonunda silah sesleri uzaklaşmıştı. Bedenlerimiz inşaat kolonlarının dibine düşerken, alıp verdiğimiz kesik nefesler eşliğinde bakışlarımı olayın başladığı sokağa çevirdim. Silahlı adamlar siyah bir minibüse binerek gözden kaybolurlarken, zift rengi tekerlekler aldığı canlardan süzülen kanları asfalta kazıdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cehennemden farksızdı.

Çok ölü vardı. Her yer ceset doluydu.

Etrafıma bakındım, kurtulabilen insanlar bir köşeye sinmişti. Kadınlar ve çocuklar içini çekerek ağlamaya devam ediyorlardı. Ne yaşamıştık biz böyle!

"B-bu neydi!"

Yasemin'in beyaz teni kırmızıya çalarken, hâlâ yaş dökmekte olan gözlerini ağabeyime çevirdi.

Kolona yasladığı koca bedeni yorgun düşmüş, gözlerini kapatıp olanların şokunu atlatmaya çalışırken tüylerimizi diken diken eden o söz döküldü dudaklarından:

"Terör."

O an bir şey oldu. Sessizlik bir kez daha kendisini canhıraş çığlıklara bıraktı.

Bedenlerimize hâkim olan titreme korkudan değildi, destek aldığımız kolonlar şiddetli bir zelzeleye kurban gidiyordu.

Önce ufak tahta parçaları düşmeye başladı, ardından ayağa kalkmaya çalışan bedenlerimiz tekrar beton zemine çakıldı. Ağabeyim alnını süsleyen birkaç ter damlası eşliğinde kehribar gözlerini gözlerime dikti.

Konuşmadık.

Yutkundu, yutkundum.

Merdivenlere yönelen insanların aşağıya yuvarlanan bedenlerine bakmamaya çalıştım.

Yasemin'in bağırarak ağlamasını duymamaya çalıştım. Olmadı.

Ağabeyim her ikimizin de belini yakaladığında ona sığındık.

Çabalarının son zerresiydi. Oysa Azrail'e atmaya çalıştığı çalım binanın yıkılmaya başlamasıyla son buldu.

Üzerimize düşen beton parçaları bizi birbirimizden koparırken yere düşüp yuvarlanmaya başladım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hare! Yasemin!"

Ağabeyimin sesi yıkılan inşaatın sesine karışırken, can acıma aldırmadan bir yerlere tutunmaya çalıştım.

Tutundum.

Ellerim paslı bir demirin üzerine sıkı sıkıya yapışmıştı, bedenim ise yerden metrelerce yükseklikteki boşlukta savruluyordu.

Bir an sesler kesildi, kimseden çıt çıkmadı. Ölümün uğultusu yankı buldu etrafımızda.

"Düşüyorum, yardım edin düşüyorum!"

Başımı soluma çevirdiğimde etrafı sarmalayan toz dumanının içinde Yasemin'i gördüm. Tıpkı benim gibi aşağı meyleden inşaatın paslı bir demirine tutunmuş, hayatta kalmaya çalışıyordu.

"Tutunun, geliyorum tutunun!"

Sesini duyuyordum, ama onu göremiyordum. Aşağıya baktım, yüksekti. Düşersem ölürdüm.

Düşersem ona kavuşabilir miydim?

Elimi saran iri ellerle birlikte yere uzanan ağabeyimin çehresinin sadece üst kısmını görebildim; kendisini zorlukla yukarıda tutabiliyordu. Buğday rengindeki teni kızarmış, alnında belirginleşen damarları yaşadığı zorluğu belli ediyordu.

"Düşüyorum! Hakan düşüyorum!"

Düşüyordu! Elleri tutunduğu demirden kaymaya başlamıştı, zira avuç içlerimdeki acı beni de aşağı itiyordu.

Ölüm kollarını açmış çağrısına icabet etmemi bekliyordu.

Ağabeyim çocukluk aşkına baktı, acıyla baktı. Özür diler gibi baktı.

İkimizi de aynı anda kurtaramazdı, bu imkânsızdı.

"Yasemin," dedi acıyla harmanlanmış, kırık bir sesle. "Affet beni."

Başımı hızla iki yana sallarken, "Hayır!" diye bağırdım. "Hayır! Bırak beni, abi beni bırak Yasemin'i kurtar."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elimi daha sıkı tuttu, sonra diğer eliyle bileğimden yakaladı. "Yapamam, seni bırakamam kardeşim."

Zorlukla başımı yana çevirdim. Yasemin'in gücü tükenmişti. Aşağı baktı, sonra ağabeyime. Ona kızmamıştı, bunu görebiliyordum.

Ağabeyim bedenimi usulca yukarıya çekerken Yasemin'in bedeni boşluğa savruldu.

"Yasemin!"

O anda gerçekleşen ağır bir sarsıntıyla boşluğun dikenli kucağına savrulan sadece Yasemin olmadı. Bina gürültüyle yıkılırken önce ağabeyimle ellerimiz ayrıldı, ardından her şey keskin bir karanlığa büründü.

Sen kazandın Azrail!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İKİNCİ BÖLÜM

Zebanilerin ninnileri dönüp duruyor zihnimin boş odalarında. Tiz tınısı ölüme meylettiriyor, notaları keskin bir çakı suretine bürünerek nabzıma saplanıyor.

Boşluk.

Keskin bir boşluk.

Acıtarak, sinsice ruhumu ele geçirmeye çalışıyordu. En ücra köşelerime sinmeye, orayı kendine yuva yapmaya çabalıyordu.

Tanıdık bir sükût dalaşıyordu kulağımın kıvrımlarında. Rüzgârın uğursuz yankısı henüz aralanamayan kirpiklerimi ustaca sıyırıp geçiyordu. Gövdemin sert bir zeminle haşır neşir olduğunu hissedebilmekten başka bir devinimim söz konusu değilken, gözlerimi aralamaktan korkuyordum. Tarifine tarif isteyen görünmez bir ağırlık vardı üzerimde. Ruhum uzun zaman önce ağır bir enkazın altında kalmıştı. Sırasını bekleyen bedenim ise vuslatla belki bir salise, belki de bir ışık hızı kadar önce kucaklaşmıştı.

Zaman kavramı sonsuz bir inzivaya çekilmiş gibiydi.

Ve şimdi, hem ruhum hem de bedenim göçük altındaydı.

Bir, iki, üç!

Kirpiklerimin cılız darbesini kaşlarımda hissetmemle bulunduğum pozisyona ihanet ederek dizlerimin üzerinde doğruldum ve ellerimle yerden destek aldım. Soğuktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çok soğuktu.

Parmaklarım istemsizce avuçlarıma itilirken, tırnaklarımın arasına dolan tanıdık küf yığınına ölü bir balık gibi bakakaldım. Kendi zihnimin mahzenlerine kendi ellerimle benliğimi hapsetmişken, gerçekten aklımı yitirmeye sebep olabilecek o ihtimali düşündüm.

Yine rüya görüyordum.

Hayır! Rüya olamayacak kadar gerçekti.

Başımı hızla iki yana salladım. Olamazdı!

Olabilirdi!

Kirli avuçlarımı yerden kaldırıp kulaklarıma bastırdım. Düşüncelerimin kanlı harbi bitmiyordu. Onlar savaştıkça ruhum tükeniyordu. Keskin kılıç darbeleri yaşanmışlıklarımın orta yerine iniyordu. Kalın bir kabuğun altına saklanan yara gün yüzüne çıkıyordu.

Yaşanan her ne varsa, oluk oluk kanıyordu.

"B-bu imkânsız." Suratıma dökülmüş saçlarımın arasından yavaşça kaldırdığım gözlerimi, sürgün edildiğim şehre diktim.

Aynı sızı, aynı zemheri, aynı alacakaranlık...

Buradaydım.

Hiçbir ayrıntı hatırladığım gibi değildi, şehir yokluğumda terk edilmiş bir harabe zevahirini giyinmişti.

Taş taş üstüne binmişti.

Ölü şehir yağmalanmış gibiydi.

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Öyle sıkı kapattım ki kirpik diplerim sızladı. Lakin tam da şu an, sızlayan başka bir yer daha vardı.

Elimi oraya götürdüm. Dokunduğu yere dokundum. Parmak uçlarım siyah izi hissederken daha kuvvetli sızladı.

Araf çukuru...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gayriihtiyarî dudaklarımın her iki tarafı da kıvrılırken, eşzamanlı olarak bir damla yaş gözbebeklerimden aşağı sallandı. Ona bu denli yakınken dokunuşunu hissedebilmek, damarlarımda gezinen kanın damla damla çekilmesi kadar tehlikeli ancak benliğimin ısrarla hasret duyduğu bir histi.

Ayağa kalkmak adına hamlemi gerçekleştirmek üzereydim ki arkamda hissettiğim hareketlilikle bakışlarımı o tarafa çevirdim. Gördüklerim karşısında gözlerim dehşetle aralandı ve dudaklarımdan derin bir hıçkırığın firar etmesine mâni olamadım. Dizlerimden tüm güç çekildi ve bedenim tıpkı bir kaya parçası gibi zorlukla sıyrıldığı zemine yapıştı.

Ağabeyim ve Yasemin!

Buradaydılar!

Çehremi ardı sıra bezeyen yaşlar eşliğinde başımı iki yana sallarken, içime devasa bir alev topu yuvarlandı.

Uyanmaya çalışan bedenlerine baktıkça acı derinleşti, ellerimi gözlerime kapatarak geçip gitmesini bekledim.

Geçmedi.

Onları da peşimden sürüklemiştim. Arafta birlikteydik.

Ölümün kollarına yalnız atlamayı beklerken ölüm üçümüzü birden kafeslemişti.

"Hayır!" Mümkünmüş gibi daha kuvvetli bağırdım. "Hayır! Burada değilsiniz, burada olmamalısınız!"

Acı çığlıklarım her ikisini de içine düştükleri karanlıktan koparırken, suratlarında gördüğüm rahatlama ifadesi sadece kısa bir zaman dilimi sonrasında hissedecekleri hayal kırıklığının teminatıydı.

Yaşadıklarını sanıyorlardı, yaşadıklarına seviniyorlardı.

"Hare!" Hızla yerinden kalkıp yanıma gelen ağabeyim beni kollarının arasına aldı. "Şükürler olsun, iyisin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sarılışına karşılık verdim, fakat sözlerine verecek bir karşılığım yoktu. O saçlarımın arasına uzun bir öpücük bırakırken, gözüm Yasemin'e ilişti. Ağır ağır ayağa kalkmış, şaşkınca etrafına bakınıyordu. Muhtemelen nerede olduğumuzu çözmeye çalışıyordu.

"Abi," diyebildim zorlukla. Yasemin'e bakıp derin bir nefes aldıktan sonra başımı ellerinin arasına aldı ve bir kez daha tekrar etti. "İyisin"

Onun umut dolu gözlerine acıyla baktığımda ters giden bir şeyler olduğunu anlaması uzun sürmemişti.

"Neyin var senin, bir yerin mi acıyor?"

İçimi çektim. Ellerimi usulca kaldırıp ellerinin üzerine koydum ve, "Üzgünüm," diye mırıldandım cılız bir sesle. "İyi değilim, iyi değiliz."

Koyu buğday rengi kaşları çatıldı, kehribar gözleri kısılarak usulca etrafta dolaşmaya başladı. "Ne demek bu?"

Bir adım gerileyip ıslak suratımı elimin tersiyle sildim. Her ikisi de pür dikkat bana bakıyorlardı.

"Şu demek..." Titrek bir nefes aldım ve artık sahte olan kanlarını donduracak o cümleyi telaffuz ettim. "Ruhlar Şehri'ne hoş geldiniz."

İkisinin anlamayan bakışları birleşti ve bir süre başka bir yere bakamadılar. Tam da şu an buraya ilk geldiğim gün belleğimde yankılandı. Israrla inanmak istememiştim, uzun süre kabullenememiştim.

Tıpkı onlar gibi.

"Başını bir yere çarpmış olabilir mi?"

Yasemin bakışlarını şüpheyle üzerimde dolaştırırken, ağabeyim, "Bilmiyorum," yanıtını verdi. "Ama yine oradan bahsetmesi hiç hoşuma gitmedi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sert bir rüzgâr esti, ağaçların alayla uluma sesi dört bir yanımızı sardı ve şehir bir adım daha kararda. Ruhlar Şehri yeni sakinlerini karşılıyordu.

"İnanmamanız burada olduğumuz gerçeğini değiştirmez." Söze girmek üzere olan ağabeyimi elimle durdurdum. "Ayrıca, o yükseklikten düşen biri başını bir yerlere vurmakla kalmaz, ölür."

Yasemin'in kara gözleri son sözümle birlikte açılırken ellerini bedenine sardı. Yaşadıkları karmaşaya zor olsa da son vermeliydim, zira bu çözümsüzlük zihni parçalara ayıracak kadar giriftti.

"Ve biz de öldük"

Sustuk.

Kimseden çıt çıkmadı.

Azrail'in attığı zafer naralarını işitebiliyordum. Duymamak imkânsızdı. Bedenleri hareket etmeksizin sadece gözleriyle uzun uzadıya köhne şehre baktılar bir süre.

Dakikalar sonra Yasemin'in gözyaşları ağabeyimin alışkın olmadığım küfürlerine karışırken, pelte kıvamına gelmiş zihnim bir sonraki adımı kestirebilmeme engel oluyordu. Ne tarafa gideceğimi, enkaz şehrin neresine yöneleceğimi bilemiyordum.

"Şimdi ne yapacağız!" diye bağırdı Yasemin, çaresiz bir sesle. Aklını yitirmiş gibiydi.

Tıpkı benim gibiydi.

Yaşadığım anlık tereddüdün ardından, "Derin," diyebildim. "Derin'i bulmalıyım."

Oysa nerede olduğundan dahi bihaberdim.

"Söylediklerine sakın inanma!" derken ağabeyimin kaldırdığı işaret parmağı itiraz kabul etmeyen bir ikaz barındırıyordu. "Bizi inandırmaya çalışma."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başım omzuma düştü, onun inkârı benim canımı yakıyordu. "A-ama, doğruyu söylüyorum."

Dişlerini birbirine bastırdı, gömleğinin altından gerilen kaslarını görebiliyordum. Beni yanıtsız bırakırken, tek hamlede gözleri Yasemin'i buldu. "Bir insan bulalım, önce nerede olduğumuzu öğrenmemiz gerek."

Yasemin hızlı hızlı başını sallayarak parmak uçlarıyla gözaltlarını sildi. Bir yön seçmek için etrafa bakındılar. Her yerde aynı ıssızlık hâkimdi.

Üst üste binmiş beton parçaları beni bile zorluyordu. İkinci kez dibinde uyandığım bed renkli ağacı ardıma alırken, bana uzun zamandır baktıkları gibi baktılar. Aklını yitirmiş bir insanı izliyormuş gibi.

Belleğimi zorladım.

Ağacı arkama almış ve dümdüz yürümüştüm, bu şekilde Sezgin'in evine ulaşmıştım. Elimi tam karşıya uzatırken, "Buradan," dedim. "Dümdüz ilerleyeceğiz."

Birbirlerine bakıp usulca başlarını salladıktan sonra, ağabeyim önümüze geçti ve her ikimizi de ardına alarak temkinli adımlarla ilerlemeye başladı.

Duyulabilen tek ses ürpertici bir uğultuydu. Yürüdükçe çamura dönen küf rengi toprak ise sıçradığı yeri esareti altına alıyordu. Alacakaranlık, her adımda biraz daha karanlığa çalarken değil tek bir insana rastlamak, çıkacak en ufak nidaya şahit olmak dahi imkânsız gibiydi. Issız Pravi tam anlamıyla zifiriye bulanmıştı. Yıkılan evlerin kalıntılarından başka bir emareye rastlamak mümkün değildi. Ardımızda kalan uzun dakikaların ardından, ilk enkaza ulaştığımızda birini görebilirim umuduyla etrafıma bakındım.

Kimse, hiç kimse yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerimi kapatıp burada geçirdiğim anları düşünmeye çalıştım, hepsinin silik de olsa bir nişanesi vardı zihnimde. Eski bir sandığa hapsolmuşlardı, kan emici haşereler ucundan eksiltmiş olsalar da, masmavi bir izi tüm gerçekliğiyle içimde taşıyordum.

Usulca gözlerimi araladım, tuhaf bir şekilde adımlarım sol tarafa yöneldi. Yürüdüm. Rotası değişen adımlarıma ağabeyim ve Yasemin'in adımları da eşlik ederken kafalarında dönüp dolaşan soru işaretleri kelimelere dökülmedi. Gördüğüm beton yığınlarının arasından siyahın en soluk tonuna rastlamamla duraksadım.

O beton yığınlarını tanıyordum.

Üzerlerine sinen yaşanmışlıkları, acıyı biliyordum.

Bir zamanlar bir bütünken, içine hapsettiği anların başkahramanlarındandım. Her bir parçasına onunla yaşadığımız anlar sinmişken, tanımamam hatıralarımıza ihanet olurdu.

Evi, evimiz parçalara ayrılmıştı.

Darmaduman olmuştu.

Eğilip bir parçasını elime aldığımda kalbimin haşlandığını hissettim. Tarifsiz bir sızı tüm benliğime sirayet etti. Henüz yaşadığım meyusun ağırlığını omuzlayamamışken gözüme takılan başka bir ayrıntı, ölümle eşdeğerdi.

Zehir zemberek bir his olanca ağırlığıyla gelip göğsümün ortasına oturdu, bunu yaşadığıma inanamadım.

"Hare." Ağabeyimin bana doğru attığı adımı kaldırdığım elimle ekarte ederken birkaç adım uzaklaştım onlardan. İçim kan gölüne dönmüştü, aynasız çerçeveye uzanırken. Sapından yakaladım ve çekip çıkardım sıkıştığı yerden. Rengi solmuş, taşları dökülmüştü. En son tuzla buz olan yüzeyinden yitik görüntüme baktığım ayna, şimdi sadece eski bir çerçeveden ibaretti.

Yine de benimdi, onun hediyesiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Burukça gülümsedim ve göğsüme bastırdım.

Üzerimde gezinen şaşkın bakışları hissedebiliyordum, buna alışkındım. İnsanların beni anlamamasına, en yakınlarımın dahi deli gözüyle bakmasına alışkındım.

"Bu, beni-" Birkaç metre ileride fark ettiğim hareketlilikle sözlerim yarıda kalırken elimle orayı işaret ettim. "Biri var, orada biri var!"

Ağabeyim koruma güdüsüyle Yasemin'i arkasına alarak işaret ettiğim yere baktı. "Arkamda kalın."

Gösterdiğim yere ilerlerken Yasemin korkuyla koluma girdi. Titriyordu. Çok korktuğu belliydi. Güven verircesine elini sıvazlayarak, "Korkma," dedim. "Olan oldu."

Enkazların arasından sağlam kalan birkaç tahta parçası, bir insanı rahatlıkla saklayabilecek uzunluktaydı ve gördüğüm hareketlilikten öylesine emindim ki dikkatle tahta parçalarına bakıyordum.

"Kim var orada!" Ağabeyimin sorusu yanıtsız kalırken hemen çaprazında kalan tahta gürültüyle devrildi. Yasemin tiz bir çığlık atarak bana daha fazla sığındığında, ağabeyim bir zırh gibi önümüzde bitiverdi.

Biri vardı. Simsiyah giyinmişti. Kafasındaki siyah başlık nedeniyle yüzü katiyen seçilemeyen kişi yıkılan tahta parçasının ardından hızlı adımlarla uzaklaşmaya başladı.

"Hey! Buraya bakar mısın?"

Ağabeyimin çağrısı bir kez daha yanıtsız kalırken, mesafeyi iyiden iyiye açan adama bu kez ben seslendim. "Buraya bakın, lütfen yardımınıza ihtiyacımız var!"

Ağabeyimin bende olmayan dikkatinden faydalanarak arkasından ayrıldım. Ardından birçok kez bağırdığım halde tepki vermeyen adamın yanına doğru koştum ve kolundan tutup

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kendime çevirdim. Bu manzarayı daha önce defalarca yaşamış olmama rağmen ürpermeme engel olamamıştım. Bembeyaz suratlar ve mora çalan dudaklar, bizim akıbetimizde hiç kuşkusuz buydu.

Gri gözleri önce kolunda duran elime kaydı ve bakışlarına tehditkâr bir ifade yayıldı. Korkuyla elimi geriye çekerken, hemen arkamda hissettiğim ağabeyimin varlığıyla duruşumu dikleştirdim.

"Ne istiyorsunuz?"

Adam bunu öyle donuk bir sesle sormuştu ki, sormak istediğim tüm kelimeler harf harf boğazıma saplanmıştı.

"Birader..." Söze giren ağabeyim sesindeki güçlü tını eşliğinde bir kez daha bedenimi arkasına aldı. "Burası hangi şehir ve İzmir'e nasıl gideriz?"

Adamın kaşları hafifçe havalanırken ciddiye almadığı her halinden belliydi. Tek eliyle siyah kapüşonunu düzelttikten sonra, gitmek için hareketlendiğinde, "Dur," diyerek buna son verdim.

"Derin'i nasıl bulacağımı biliyor musun?"

Çehresinde mimik oynamadı. Yine de şansımı denemek zorundaydım, çevrede ondan başka biri yoktu ve benim bir an önce Derin'e ulaşmam gerekiyordu.

"Bak, lütfen bize yardım et. Derin'i bulmalıyım. Ona ulaşmam şart!"

Gözleri memnuniyetsiz bir ifadeyle benden ayrıldı. Önce önümde dikilen ağabeyime, ardından hemen arkamda hareketsiz duran Yasemin'e baktı göz ucuyla.

"Soyadı ne?"

"Derin Doruk."

Ürpertici bakışları yeniden beni bulduğunda bir şeylerden emin olmak ister gibiydi. Bense vereceği cevaba duyduğum

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

muhtaçlıkla gözlerimi bir an olsun beyaz bir betonu anımsatan çehresinden ayırmıyordum.

"Yürüyün." Tek kaşıyla omzunun üzerinden arkasını işaret etti. "On kilometre sonra çadırlar görmeye başlayacaksınız."

Duyduklarımın şaşkınlığıyla bulanan düşüncelerim, gerçeklikle nasıl bir bağ kurabileceğini idrak edemedi. Nerede olduğumu biliyordum, lakin bıraktığım gibi bulamamış olmanın kasveti ruhumun surlarını çevrelemişti.

"Hangisinde Derin'in olduğunu nereden bileceğim?" diye sordum tek nefeste.

Hafifçe eğildi, bu hareketiyle önümü tamamen kapatmaya meyleden ağabeyimin koluna dokunarak engel oldum.

"Soyadı," diye fısıldadı adam. "Çadırların üzerine işlenen soy isimlerinden bulabilirsin."

Her iki elimi birbirine kenetleyip çenemin altına iliştirdim. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim"

Adam arkasını döndü. Uzaklaşmak üzere attığı birkaç adımdan sonra duraksadı. İçimde kendisini alenen belli eden garip bir huzursuzluk vardı. Bunun rahatsızlığıyla omzunun üzerinden beni seyreden adama baktım.

"Yüzlerce çadır var. İşin kolay olmayacak. Ayrıca bir an önce üzerinizdekileri değiştirseniz iyi edersiniz. Bu halde başınızın belaya girmesi uzun sürmez."

Adam, cevap vermeme fırsat bırakmadan hızla uzaklaşınca Yasemin'in dizlerinin üzerine çökmesi bir oldu. Ağabeyim eğilerek onu kollarından yakalarken, Yasemin donmuş gibiydi. Puslu gözleri irileşmiş, boşluğa dalmıştı. Anlamıştı, sözlerimin doğruluğunu tam da şimdi anlamıştı.

"Yasemin, iyi misin?" Ağabeyim onun alnına düşen kısa siyah kâküllerini geriye doğru sıvazladı. Bir yanıt alamayınca kol-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

larının arasındaki bedenini kendisine çekti ve Yasemin'e sıkıca sarıldı.

Gözlerimin arşınlayacağımız yola düşmesiyle çaresiz ve cılız sesini duyumsadım.

"O haklı Hakan, sanırım..." derin bir hıçkırık koptu dudaklarından. Onlara bakmıyordum, kabullenirken çektikleri acıyı görmek istemiyordum.

"Sanırım biz gerçekten öldük!"

Ağabeyim cevap vermedi. Onu iyi tanıyordum, sükûtu kabullenişiydi. Yasemin'in ağlaması kuvvetlenirken ağabeyimin daha sıkı sarıldığını tahmin edebiliyordum. Düşündüm, bir zamanlar bu şehirde, bana da sıkıca sarılan bir adam vardı. Acım devasa bir boyuta eriştikçe, kemiklerimi kırarcasına sarılırdı. Şimdi nerede olduğunu bilmiyordum, ancak ona ne denli yakın olduğumu biliyordum.

Bu bile yeterdi.

Yol aldıkça geride bıraktığımız enkaz, yerini balçıklaşmış zemine bırakıyordu. Çok geçmeden yeni enkazlarla karşılaşıyorduk ve onları da ardımızda bırakıyorduk. Yinelenen kısır döngü bedenimden ziyade ruhumu yoruyordu, biliyordum ki ağabeyim ve Yasemin'de de vaziyet bundan farklı değildi. Hava zifiriye bulanmıştı, önümüzü zorlukla görebiliyorduk. Geride bıraktığımız fazlaca mesafe tek tesellimizken, hâlâ bir çadıra rastlayamamak bitik umutlarımızı baltalıyordu. O adamdan başka tek bir insan dahi yoktu görünürlerde. Nadiren denk geldiğimiz ölü ağaçlardan başka muhatabımız olamıyordu.

"Bence o garip yaratık bizimle kafa buldu." Ağabeyimin söz-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lerini hızlanan adımları takip ederken sakinliğini zorlukla koruduğunun farkındaydım.

"Neden yalan söylesin ki?"

"Neden mi!" Adımları bıçak gibi kesildi ve tam önümde durmasıyla zorunlu olarak duraksadım. "On kilometreyi geride bırakalı yaklaşık kırk dakika oldu ve hâlâ dediği gibi bir çadıra rastlayamadık. Bu boktan yerde hiçbir şeye rastlamak mümkün değil! Şuraya bak!" dedi ve eliyle çevreyi işaret etti. "Kurak, boş bir arazide gibiyiz, attığımız adımlar bir şeyi değiştirmiyor!"

Başım önüme düştü, verecek cevabım yoktu. Onları müsterih kılmak adına edeceğim her kelime lafügüzaf kalırdı.

"Şuraya bakın!" Yasemin heyecanla çaprazımızı işaret ettikten sonra elini alnına götürerek görüntüyü netleştirmeye çalıştı. "Orada birileri var sanki."

Gösterdiği yere baktım. Net değildi ama orada farklı bir şeylerin olduğu aşikârdı.

"Gidelim."

Ağabeyimin direktifiyle rotayı Yasemin'in gösterdiği yöne çevirdik ve sanki onca yolu biz yürümemiş gibi hızlandık. Yaklaştıkça her şey daha net bir hal aldı. O adamın dediği gibi siyah çadırlar vardı ve her çadırın üzerine farklı soyadları işlenmişti. Çadırların aralarında en az on metre boşluk vardı, bu boşluklara büyüklü küçüklü ateşler yakılmıştı. Ateşler geceyi zorlukla aydınlatıyordu. Her şey ziyadesiyle fersizdi. Görünürde yine kimse yoktu, fakat yükselen fısıltı seslerinden her çadırın dolu olduğunu anlayabilmek mümkündü.

"Burası çok ürkütücü, hem yüzlerce çadır var nasıl bulacağız? Eminim soyadı Doruk olan birçok insan vardır."

Yasemin'in haklı söylemlerine karşı hafifçe omuz silktim. "Yapabileceğimiz bir şey yok, aradığımız soyadına sahip tüm çadırlara bakacağız."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ağabeyim bakışlarıyla bana onay verirken bizi yeniden arkasına aldı ve çadırların arasından ilerlemeye başladık. Tüm yapılar neden yıkılmıştı, insanlar neden burada yaşıyordu, bilmiyordum. Şu an tek isteğim buradaki tek arkadaşımı bulabilmekti. Birkaç metre sonra ateşin başına dizilen birkaç kişiyi gördük, tuhaf bir şekilde hepsinin üzerinde burayı bize tarif eden adamın üzerinde olan siyah kıyafetlerden vardı.

"Bakar mıs-"

Cümlemi tamamlayamadan çil yavrusu gibi dağılmalarının şaşkınlığını yaşadık. Hepsi bir çadıra girmişti ve etrafta yine bizden başka kimse kalmamıştı.

"Lanet olsun! Burası nasıl bir yer böyle!"

Ağabeyimin öfkesi içimdeki huzursuzluğu kırbaçlarken ani bir atakla en yakınımdaki çadırın yanına gittim ve Yasemin'in tüm itirazlarına rağmen dizlerimin üzerine çöktüm. Kara örtüsünü aralayıp başımı içeri uzatırken, yaşadığım korku had safhadaydı.

Siyahlara bürünen ruhlardan kadın olanlar irkilerek yattıkları yerden sıçrarken erkek olan koruma güdüsüyle önlerine geçti.

"Sakin olun."

Elimi kaldırıp sözleri tasdiklercesine usul usul salladım. "Niyetim size zarar vermek değil, sadece yardıma ihtiyacım var."

Bana tuhaf gözlerle bakan insanlardan umduğum medet ayaklarıma dolanıyordu. Benden korkuyorlardı, öte yandan her an üzerime atlayacaklarmış gibi duruyorlardı.

"Git buradan."

Adamın verdiği keskin emre karşı kendimi geriye çektim. "Gideceğim, ama önce bana yardım etmelisin."

"Ne istiyorsun?"

"Derin, Derin Doruk. Onu tanıyor musun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır," dedi keskin bir sesle. "Git şimdi."

Elimi alnıma götürüp sıkıntıyla ovaladım. Arkamdan çekiştiren ağabeyime karşı koymak güçleşiyordu.

"Doruk soyadı yazan çadır görmemiş olamazsın. Bana yardım etmezsen buradan gitmem," dedim üzerine basa basa. Dik dik ona bakarken tek niyetim kararlılığımı göstermekti.

Adam arkasında sakladığı iki kadına baktı. Gözleriyle benim anlayamayacağım bir şeyler anlattı ve, "Bekleyin," dedi. Yanıma gelmesiyle çıkacağını anlayarak geri çekildim, ayağa kalktım. Hemen ardından o da çadırından çıktı. Ağabeyim ve Yasemin'i görmezden gelerek arkasını döndü. Kıyafetinin siyah kapüşonuyla kendisini kamufle ederken etrafa bakındı.

"Takip edin."

Dediğini yapıp peşinden ilerlediğimiz sırada ağabeyim kulağıma doğru eğildi ve, "Sakın bir daha bunu yapma," diye uyardı. Ağır ağır başımı salladım, onu korkutmak hoşuma gitmiyordu ama mecburiyetler beni bazı şeyleri gerçekleştirmeye itiyordu.

Geride bıraktığımız en az on altı çadırın ardından az ileride kalan çadırı işaret etti.

Üzerinde Doruk yazıyordu, hemen altında ise Mert!

Mert onun soyadıydı, Sezgin'in.

Elimi göğsüme götürüp ağabeyime döndüm. "Burası, bulduk onları!"

Çadıra yönelmek üzereyken adamın el işaretiyle durakladım. Bizi arkasında bırakarak onların çadırına ilerledi ve eğilerek başını içeriye uzattı. Ne söylediğini bilmiyordum ancak umurumda değildi. Bir dakikayı bulmayan kısa zaman dilimi sonrasında tekrar yanımıza geldiğinde, "Sadece sen gir," dedi.

Bir teşekkür etmeme dahi fırsat vermeden tekrar çadırına ilerledi. Derin bir nefes aldım. Birlikte çadırın yanına ilerledi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğimizde ağabeyim Yasemin'i yanına çekerek, "Hadi," dedi. "Buradayız."

Buz kitlesine dönen parmaklarımı avuç içlerime kapattım ve yavaş yavaş eğildim. Örtüyü kaldırıp başımı içeriye uzattığımda, daha o saniye gözlerim acı ve özlemle doldu.

Oradaydı, hiç değişmemişti.

Zayıf bedeni, siyah uzun saçları ve donuk bakışlarıyla tam karşımdaydı.

Hemen yanı başındaki Sezgin ise açık kahve gözlerini üzerime dikmiş beni izliyordu.

Gülümsedim.

"Merhaba."

Alamadığım yanıt içimi titretti. Üzerimde dolaşan bakışları bir isim veremeyeceğim kadar garipti.

"Derin." İçeriye doğru attığım bir adımla birlikte elini uzatıp beni durdurdu.

"Kal orada!"

Olduğum yerde donup kalırken neler olup bittiğini anlayamıyordum.

"B-ben."

Gece kadar koyu olan gözleri şüpheyle kısıldı ve sanki beni ilk kez görüyormuş gibi baktı çehreme.

"Sen kimsin?"

Kurak topraklarıma serpilen kara tohumlar, boy veren fidelerimin doğmamış kardeşleriydi. Fakat aç bir köpek gibi birbirlerini tüketmekten imtina etmiyorlardı. Umut fidelerim kardeş katiliydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Günahlarının yankılanan ezgisini duymazlıktan gelerek elini ensesine götürdü. Harelerinin küf tuttuğu yeşillerini gözkapakları usulca örterken usta hareketlerle başını sağa ve sola çevirerek rahatlamaya çalışması tik haline gelmişti. Yaklaşan adım sesleriyle birlikte, yere düşen bir bardağın kırılma anı kadar ani bir hareketle gözlerini açtı.

Her daim tetikteydi.

Odasının kapısını aralayan tanıdık simayla elini çıplak göğsüne götürdü ve oturduğu ahşap iskemlede arkasına yaslandı.

"Güzel görünüyorsun," dedi bariton sesiyle. Gözlerini kısarak baktığı kadın, bugün bronz tenine kan kırmızı rengini serpmişti ve buz gibi tenine rağmen fazlasıyla davetkârdı.

"Adamlarına emret, beni ona götürsünler Andelko." Dudaklarından dökülen kelimeler bir buz kütlesini andıran ifadesine tezat değildi.

Kadının sözleriyle kasılarak belirginleşen çenesini ovaladı Andelko Drazan. Kirpiklerinden sarkan öfkesini görmemesi için gözlerini kadından ayırdı ve enkaz haline getirdiği şehre baktı.

"Ne zaman vazgeçeceksin Sofia?"

Kadının ince kaşlarından biri kararlılıkla kalktı. "Sorgulama, hiçbir zaman vazgeçmeyeceğim"

Arkasını dönmek üzereyken, "Hadi," dedi kadın. "Emret lider, gitmeliyim."

Varlığı zebanilerin örselenmiş avuçlarının arasında parçalara ayrılan sadece o değildi. Sessizliğin içinde duyulan uğultu, benliği kötülükle sulanan tüm ruhlara aitti. Kordan demirlerin

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ardına hapsedilen ruhların ayaklarını mengene gibi saran prangalara bakmamaya çalıştı Sofia. Kırmızı elbisesinin eteklerini sürüyerek geçtiği zindanın dik yokuşu onu görmek istediği adama ulaştırırken, atmayan kalbine koca bir meyus peyda oldu.

Arkası dönüktü, üryan gövdesinden seçebildiği geniş sırtı kara lekelerle kaplıydı. Tıpkı koyu mavi gözlerinin çerçevesini bezeyen is gibi. Gözleri bir an ayak bileğindeki zincire takıldığında avuçlarını sıktı. Metanetini korumak onun için zor değildi, mizacı sağlamdı.

İnce, mora çalan dudaklarında ağır ağır dilini gezdirdikten sonra, "Ateş!" dedi.

Adam tepki vermedi. Adam hiç tepki vermiyordu.

"Azabın kâfi değil mi?" diye sordu bir cevap alamayacağını bile bile.

Kadın elini boğazın götürüp ovalarken, gayriihtiyarî yan yana sıralanmış diğer mahzenlere gitti tarçın rengi gözleri. Kimsenin yüzü seçilemiyordu, yüzleri yosun tutmuştu ruhların, zinhar insan gibi değillerdi. Bu küfle harmanlanmış is kokulu yerde bir dakika daha kalmak istemiyordu.

"Buraya son gelişim." Sesi az öncesine nazaran daha yüksek çıkmıştı ancak düz kalıp ifadesinden bir tuğla dahi eksilmemişti.

"Bana bak Ateş! Bak ve cevap ver!"

Bekledi, bekledi. "Ateş, bana bakmanı istiyorum!"

Bir tepki alamayacağını anladığında, arkasını dönmeye hazırlanıyordu ki bir hareketlilik oldu.

Ateş başını kaldırdı.

Kadın yutkundu.

Çehresi ağır ağır kadına dönerken isten seçilemeyen yüzünde tek bir nokta onu ele veriyordu.

Ateş mavisi gözleri.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Alaşağı olan hisleri bedenini etkisi alan zelzele kadar kudretliydi. Adamın bakışları ölü ruhunu tarumar ediyordu. "Burada olmamalı," diye geçirdi içinden.

"Burada olduğun her gün ziyan, şehir enkaz, ruhlar mutsuz." Zarif parmakları kirli demirleri tutarken, kendisine ifadesiz gözlerle bakan adama baktı. "Kabul etmelisin, buradan kurtulman için başka seçenek yok. Tesla ailesine katıl, o zaman şehrin eski haline gelmesi için bir şansımız olur."

Adamdan bir tepki gelmedikçe umutları tepetaklak oluyordu. Kuzeni Andelko, onun mahzenlere Ateş'e âşık olduğu için gittiğini düşünüyordu. Oysa kadının emelleri çok başkaydı. Adı gibi biliyordu şehri Ateş'ten başkasının kurtaramayacağını.

Diğer eliyle de korkulukları yakalarken ayağını sertçe yere vurdu. Bir daha Gelemezdi, Andelko kendisine aşıkken bir daha onu Yedikule Zindanları'na göndermezdi. Biliyordu.

"*Dusevni ćvor*!" diye bağırdı ince sesiyle. "Tek çare bu!"

Gözlerini kıstı, bekledi. Adam ağır ağır ayağa kalktı. Haklıydı kadın, başka çare yoktu. Tek çözüm dudaklarından dökülenlerdi.

Dusevni ćvor, ruh düğümü...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ruhumun kurak topraklarına serpiştirilen gerçekleri sanrılarla takas edebilmek için şeytanla pazarlık sofrasına oturmaya meyletti hırpalanan zihnim. Simsiyah sofrada, aklımı yitirmek pahasına.

Bunu yapabilirdim.

Yapabilir miydim?

Çehremde tur bindiren fersiz gözlerin bana bir yabancıymışım gibi bakıyor olması düşüncelerimin keskin ihtilaliydi. İçine düştüğüm vaziyete anlam yüklemeye çalışmak, surlarımı yıkmakla kalmayıp derin bir hezimete sürüklüyordu beni. Acının sinsi tohumlarını, çok sonra dallanıp budaklanan mahsuller olması için içime ektiğini biliyordum. Fakat bilmek, düştüğüm meyus çukurundan çekip çıkarmayacaktı.

Tecrübeyle sabitti.

Dilim ağzımın içinde kaybolurken karşı karşıya kaldığım soru okkalı bir tokat misali suratıma indi. Olduğum yerde donup kaldım bir süre. Neler olduğunu bilmemek, ne cevap vereceğimi bilmemek kadar ağırdı öte yandan. Derin'e sıkıca sarılmayı beklerken, beni durdurmak üzere kalkan eli hâlâ havada duruyordu.

"Ben," diye mırıldandım kırık bir sesle. "Beni tanımıyor musun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözleri biraz daha kısıldı, yüzüme dikkatle bakıyordu ve o bunu yaptıkça canım daha fazla yanıyordu. Eli ağır ağır aşağı inerken göz ucuyla Sezgin'e baktı. Sezgin belli belirsiz başını iki yana sallayarak aralarında ki sözsüz diyaloğa bir son verdi.

"Kim olduğunu biliyor olsaydım, bunu sana sormazdım değil mi?"

Gözlerim yenilmişlikle yere düştü ve boğazıma oturan koca yumruyu yerinden etmek için yutkundum.

"Buna inanamıyorum, beni hatırlamıyor olmanıza inanamıyorum."

Ellerimi saçlarımın arasından geçirirken aslında her teli tek tek yolup atmak istiyordum. Omuzlarımdaki görünmez ağırlık an be an artıyor olmasına karşın ceplerimde tek bir çözüm yolu yoktu.

"Kim olduğunu söyleyecek misin?"

Bakışlarım kademeli olarak havalandı ve soruyu soran Sezgin'in üzerinde duraksadı. Gözbebeklerine işleyen şüphe beni tanımaması kadar rahatsız etmiyordu.

"Belli ki buraya yeni gelmişsin." Kaşlarıyla kıyafetlerimi işaret etti. "Kalacak yer bulamadığın için Derin'i tanıyor numarası yapıyor olman da bir ihtimal tabii."

Hezeyan söylemlerine karşılık ne tek bir mimiğim oynadı, ne de bir kelam çıktı ağzımdan. Düşünmeye, bir sebep bulmaya çalışıyordum. Sebep beni sonuca götürebilirdi.

Sonuç beni ona götürebilirdi.

Ona giden yolda, en ufak ihtimal bile kaburgalarıma dolanan umut ipliğiydi.

Gayriihtiyarî bakışlarım kıyafetlerine kaydığında tıpkı bize burayı gösteren adamlar gibi giyindiklerini fark ettim. Her ikisinin de üzerinde yerde biten, uzun kollu simsiyah giysiler vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Arkalarında ise yüzü tamamen kamufle edecek kadar geniş bir kapüşon. Neden böyle giyindikleri hakkında bir fikrim yoktu. Etrafıma bakındım. Tam karşımda iki kişinin zorlukla sığabileceği bir yer yatağı vardı. Yatağın bittiği yere ise ufak bir masa ve iki sandalye konulmuştu. Sol tarafıma baktığımda ufak, tahta dolaptan başka bir şey olmadığını gördüm. Dolabın üzerinde ortamı zoraki aydınlatan bir gaz lambası vardı ve zeminde çadırın siyah kalın yüzeyinden başka bir şey yoktu.

"Neden buradasınız?"

İthamını es geçerek yönelttiğim soru Sezgin'i afallattı. Ben ise alacağım cevaptan yola çıkarak bir şeyleri aydınlatmanın peşindeydim.

"Çünkü burada olmamız gerekiyor. Tıpkı senin artık gitmen gerektiği gibi."

Yanmaya başlayan gözlerimin puslanmasına mâni olmak üzere kirpiklerimi hızlı hızlı kırpıştırarak Sezgin'in sözlerini bir kez daha kâle almadım ve Derin'e baktım.

"Hare, ben Hare'yim."

Başı hafifçe sol omzuna eğilirken pür dikkat gözlerimin içine baktı. Koyu kahvelerinden geçen belirsizlikte kayboluyordum. Onunla yaşadıklarımızın kalıntıları hâlâ içimde bir yerlerdeyken onun tarafından hatırlanmamak tarifsiz bir acıydı.

Derin benim tek arkadaşımdı.

"Tanımıyorum, üzgünüm."

Burukça gülümsedim. "Gerçekten, üzgün müsün?"

"Ne demek istiyorsun bilmiyorum ama seni ilk kez görüyorum. Buradan gitmek ve bir an önce üzerindekilerden kurtulmak yararına olur aksi takd-"

"Sen benim arkadaşımdın Derin!" diye bağırdım kendimi tutamayarak. İçimdeki oyuk her geçen saniye biraz daha derin-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

leşiyordu. "Şimdi beni tanımadığını mı söylüyorsun! Bundan daha saçma bir şey olabilir mi! Sen hayatında bundan daha saçma bir şey duydun mu!"

Sabır taşım ortadan ikiye ayrılmış, keskin parçaları yine benim ruhuma saplanmıştı. Ruhum delik deşik olmuştu. Ruhum yalama olmuştu.

"Sana inanmıyorum. Çık dışarı," dedi düz fakat keskin bir emirle. Oysa ben, ne ara tamamen içeriye girdiğimden bile bihaberdim. "Hemen, şimdi."

"Söyle o zaman!" dedim güçlü tutmaya çalıştığım sesimi acının kanlı parmaklarının arasından kurtaramazken. "Madem ben bir yalancıyım, o halde oğluna şeker almak isterken son gerçek nefesini verdiğini nereden biliyorum?"

Hayali zırhı yere düşerek tuzla buz olurken olduğu yerde kaskatı kesildiğine şahit oldum. Hayretle irileşen gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Bense hâlâ inanamıyordum. Beni, yaşananları hatırlamıyor olması çok acımasızcaydı.

"Sen!" dedi buz gibi bir tınıyla. Parmağının ve puslanan koyu kahve bakışlarının hedefinde ben vardım. "Sen tüm bunları nereden biliyorsun!"

Yaşanmışlıklar unutulduğu yerde sızlanırken çaresiz serzenişlerini tek işiten bendim. Her şey eski püskü kara bir sandığa hapsedilmişti ve üzerine tonlarca küflü toprak atılmıştı.

Omuzlarım umarsızlıkla düştü, içimi çekerek beni hatırlaması için yalvaran gözlerle Derin'e baktım.

"Hayır!"

Yanıma ulaşmak üzere yerinden kımıldadığı sırada, Sezgin onu kolundan tutarak durdurdu. Zayıf bedenini arkasına alırken kendisi bir adım öne çıktı ve bana, düşmanına bakıyormuş gibi baktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zevahiri Sezgin'di, ancak şu an karşımda dikilen adam bambaşka biriydi.

"Sen." Açık kahve bakışları şüpheyle kısıldı, ağır ağır üzerimde dolaşmaya başladı. "Nesin sen? Bir büyücü mü?"

Dudaklarımdan dökülen kahkahaya yanağımdan çeneme uzanan tek damla gözyaşı eşlik etti.

Beni hatırlamıyordu. Kimse, hiç kimse beni hatırlamıyordu. O an zihnime düşen acı bir ihtimalle dizlerim bedenimi taşıyamadı. Olduğum yerde sendelerken düşmemek için yanımda duran masadan destek aldım.

O ihtimal içimdeki son umut kırıntısını katrana buladı. Pürüzlü katran katreleri bana dokunduğu saniyelerin üzerine damladı. Onu hissettiğim tüm anlar, kara bir çukura dönüşüverdi.

Ya o da beni hatırlamıyorsa...

"Hare!" İsyanımı duyan ağabeyim telaşla içeriye girdiğinde hemen arkasından Yasemin göründü. Ağabeyim iyi olmadığımı bildiğinden dolayı şu an burada olmayı zihninde ikinci plana atmıştı ancak Yasemin, tüm ayrıntıları dehşetle karşılıyordu.

"Onun nasıl olduğunu dışarıda sormaya ne dersin yabancı?"

Sezgin'in sözlerinin hedefi bu kez ağabeyim olurken, cevap vermesini önlemek için elimi uzatıp elini tuttum ve hafifçe sıktım.

Herkes birbirine tuhaf gözlerle bakıyor, kimse kimsenin vaziyetine bir anlam yükleyemiyordu. Çok tuhaftı.

"Gidelim buradan."

"Hayır abi, gitmeyeceğiz." Bakışlarımı Derin'e çevirip hâlâ darmadağın olan ifadesine baktım. "Neler olduğunu bilmiyorum Derin, ama bana inanmak zorundasın."

"Hiçbir zorunluluğum yok ve sen, bence ağabeyini dinlesen iyi edersin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İki adım atarak bedenimi iskemleye bıraktım. İstenmediğimin farkındaydım ama gidemezdim. Gidecek başka bir yerim olmadığından değil, onlardan başka kimseye güvenemeyeceğim için gidemezdim.

"O hâlâ Yedikule Zindanları'nda mı?"

Uzun süreli sessizliğin ardından ortaya saçtığım soruyla birlikte Sezgin'in ifadesi alaşağı olurken, Derin önünde durduğu yatağın üzerine çöktü.

"K-kimden bahsediyorsun sen?"

"Kimden bahsettiğimi biliyorsunuz," dedim paramparça bir tınıyla.

Derin'in gözleri bir anda doldu ve ağır ağır başını salladı. "Orada, çok uzun zaman oldu."

Atmayan kalbimin etrafına örülen paslı tel örgüler, ruhuma uğrayan her ıstırapta dikenlerini etime saplıyordu. Kalbim kan revan içinde kalıyordu. Yine de, adını telaffuz etmekten vazgeçmiyordu.

"Ben, ne yapacağımı bilmiyorum. Hiç bilmiyorum."

Başımı ellerimin arasına alarak gözlerimi sıkıca kapattım. Tüm olanlar kötü bir kâbus gibiydi. Henüz uğradığımız saldırıyı, can havliyle kaçışımızı ve yıkılan binanın üzerimize çöküşünü sindirememişken, bu yaşadığım zaten yaralı olan benliğime çok ağır gelmişti. Bir yanım ağabeyim ve Yasemin'in son bulan hayatı için hayıflanırken, diğer yanım geride kalan annem için dövünüyordu. Ne tarafa dönsem başka bir vecayla burun burun geliyordum ve vaziyetimizi bir köşede seyre duran iblisin gözleri velfecri okuyordu.

"Bak, ben nas-"

Çadırın açılan örtüsüyle birlikte, sözlerim camdan bir vazo misali zemine çarparak tuzla buz oldu. Lakin asıl içsel kırıklığı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yaşayan ağabeyimdi, zira göz göze geldiği kadın Alya'dan başkası değildi!

Açık mavi gözleri ağabeyimi bulmasıyla irileşirken, onu ilk gördüğüm günü anımsadım. Hiç değişmemişti.

Yüzüne oturan acı ifadenin aynısı ağabeyimin yüzünde de vardı. Bir süre, sadece bakmakla yetindiler.

"Alya." Ona doğru birkaç adım attı ağabeyim. Buna karşılık geri çekilmek isteyen Alya'nın kolundan tutup içeriye çekti ve gitmesine mâni oldu.

Alya kolunu ağabeyimden kurtardı ancak gitmek için bir devinimde daha bulunmadı. Dolan gözlerinden süzülen birkaç damla yaşı elinin tersiyle sildi ve iri gözlerini ağabeyimin kehribar gözlerine dikti.

"Ben..." diye konuştu cılız bir sesle. "Senin burada olduğuna inanamıyorum. Ben, üzgünüm Hakan."

Ağabeyimin aklından geçenleri bilemezdim, ama yüreğinden geçen acıyı tahmin edebilirdim. Zira ona defalarca Alya'dan ve yaptığı büyüden bahsetmiştim. Hiçbir zaman bana inanmamıştı fakat şimdi zihninde farklı noktalara saçılan parçalar bir araya geliyordu. Parçalar birleştikçe hayal kırıklığı bir nebze daha artıyordu.

"Hare'nin söyledikleri..." Sesi buz gibi bir ifade kazandı ve acının yerine konumlanan öfkeli gözleri Alya'nın çehresinden bir an olsun ayrılmadı. "Doğruydu değil mi?"

Cevap vermedi, başını önüne eğdi ve ağabeyimin önünde küçücük kaldı. Şu an burada en az onlar kadar acı çeken biri daha vardı, Yasemin. Öyle ki onu ele vermemesi adına bakışlarını onlardan tarafa bile çevirmiyordu.

"Sen nasıl bir insansın! Nasıl böyle bir şey yaparsın!" Çadırı dolduran kükremesine eşzamanlı olarak Alya'yı tekrar kolların-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dan yakaladığında bu kez sertçe sarstı. "Nelere sebep olduğun hakkında bir fikrin var mı!"

Alya'nın şiddetlenen ağlamasıyla birlikte Sezgin devreye girdi ve onu ağabeyimin ellerinden kurtararak bedenini arkasına sakladı.

"Siz üçünüz." Parmağı sırayla üzerimizde dolaştı Sezgin'in. "Hemen burayı terk ediyorsunuz, yoksa muhafızlara haber veririm ve sırf bu kılığınız yüzünden en ağır cezalardan birine çarptırılırsınız."

Ağabeyim dişlerini birbirine bastırmış olanları hazmetmeye çalışıyordu. Bunu asla başaramayacağını bile bile deniyordu.

Bense henüz fark ettiğim ayrıntıyı sorguluyordum içten içe.

Alya bizi hatırlıyordu.

Ağabeyim önce benim, ardından Yasemin'in elinden tuttu ve çıkışa yöneldi. İstemeyerek adımlarına eşlik ederken bizi durdurmaksatan, ağlamaktan çatallaşmış ses Alya'ya aitti.

"Hare doğru söylüyor, sizi tanıyor."

Hızla arkamı döndüm ve Alya'nın kızaran gözlerine baktım. Pişmanlığı gözlerinden okunuyordu, ancak her şey için artık çok geçti.

"Ne diyorsun sen, ben bu kızı daha önce hiç görmedim."

Başını iki yana salladı ve, "Gördün," dedi üzerine basa basa. "Sadece hatırlamıyorsun."

"Peki sen nasıl hatırlıyorsun?" En az ağabeyiminki kadar soğuk bir sesle sormuştum bunu ona. Yaşadığım çokça şeyin başmimarıydı.

"Bunu benden duymanız doğru olmaz, ihtiyara gidelim."

İhtiyar, adını duyduğum saniye çerçevesi kırışmış yeşil gözleri gözlerimin önünde bitti. Şimdi yeniden onu görecek olmak tüm tüylerimin diken diken olmasına sebep olmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Alya, hem ihtiyarı uzun zamandır görmüyoruz. Belki de yok olm-"

"Yok olmadı, onun nerede olduğunu biliyorum."

Derin'e verdiği yanıtın ardından köşede duran tahta dolaba ilerledi ve içinden çıkardığı siyah kıyafetleri dibinde oturduğum masanın üzerine bıraktı.

"Önce üzerinizi değiştirmeniz gerekecek, bu şekilde dışarı çıkmanız çok tehlikeli."

Nedenini sormak istesem de bunu yapmadım. Onunla daha fazla konuşmak istemiyordum. Ağabeyime dönüp bir an önce buradan gitmek istediğini bile bile, "Lütfen," dedim. "İhtiyarı görmeliyiz, size de iyi gelecek. En azından kafanızda ki soru işaretlerinden kurtulmanız konusunda."

Elini hâlâ kaskatı olan bedenine eşlik eden çenesine götürdü ve sertçe ovaladı. Alya ile daha fazla aynı ortamda bulunmak istemediğini adım gibi biliyordum ama bizi ihtiyara şu an ondan başkası götüremezdi.

"Nerede değiştireceğiz üstümüzü?"

Alya çıkışa yönelirken peşinden gelmesi için Sezgin ve Derin'e işaret etti. Zorunlu olarak dışarıya çıktıklarında Yasemin yanıma oturdu ve ağabeyim üzerini değiştirip bize arkasını döndü. Siyah, yere sürünen elbiseyi eline aldığında yaşadığı karmaşaya inanamıyordu hâlâ Yasemin. Siyah taytını ve kalın kazağını üzerinden sıyırıp elbiseyi giyindi. Onunla birlikte ben de giyindiğimde elbisenin içinde kaybolmuştum. Özensizce dikilmiş, giyen kişinin sadece kendini gizlemesi için ortaya çıkarılmış gibiydi.

Sanki biz onu giyinmemiştik, o bizi içine hapsetmişti.

Esasen, siyah bir kefen gibiydi.

"İhtiyar kim?"

Bakışlarımı hâlâ üzerimden ayırabilmiş değilken, "Bilen biri," diye yanıtladım. "Her şeyi bilen biri."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bizi buradan kurtarmanın yolunu da biliyor mudur?"

Yasemin'in bir umut sorduğu soruyu acı bir gülümsemeyle karşıladım. "Mümkün olmayan şeylerin cevabı yoktur. Biz öldük Yasemin, biliyorum kabullenmesi zor ama gerçek bu."

Karaya çalan gözlerini kapattı ve yutkundu. İçindeki son kurtuluş dallarını kırdığım gerçeği, baş etmem gereken başka bir acıydı.

"Gidelim."

Ağabeyimin direktifiyle çadırdan çıktık. Sezgin kapüşonlarımızı kapatmanızı işaret ettiğinde istediğini yaptık ve o kara kıyafetlerin içinde birer hayalete dönüştük.

Dakikalardır onlar önde biz arkadan ilerliyorduk. Karanlığın gizlediği onlarca çadırı geride bırakmıştık ve aralarında yakılan ateşler attığımız her adımda biraz daha silikleşiyordu. Ölüm sessizliği dört bir yanımızı sarmış, herkes çıt çıkartmamaya yemin etmiş gibiydi. Sert esen rüzgâr tanıdıktı, ama artık tenimi acıtmıyordu. Bu kez beni tamamıyla içine kabul etmişti. Yavaş yavaş soğuyan bedenlerimizi sevmişti ölü şehir.

"Fazla uzaklaştık." Sezgin'in duraksamasıyla olduğumuz yerde durduk. Sözlerinin muhatabı Alya'ydı, ancak bakışları koruyucu bir baykuş gibi çevresini inceliyordu. "Şehir enkaza dönüştüğü gün herkes birbirini kaybetti. İhtiyarı gördüğüne emin misin?"

Alya başını kaldırıp kapüşonunun altından Sezgin'e baktı ve kendinden emin bir edayla başını salladı. "Eminim, çok az kaldı."

Tekrar yürümeye başladığımızda Alya'nın gösterdiği güzergâhtan ilerliyorduk. Bir ara Yasemin'in ayağı taşa takılarak sendelerken, Sezgin bize döndü ve sessiz olmamız konusunda ikaz dolu bakışlarını gönderdi. Bunun üzerine ağabeyim Yasemin'i

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kolunun altına aldığında Alya'nın gözlerindeki ifade katıksız kıskançlıktı.

Bir zamanlar bu ifadeyi kendi gözlerimde de görmüştüm nitekim. Tanıyordum.

"Burası." Parmağıyla birkaç metre ötemizde kalan çadırı işaret etti. Siyahtı fakat tam ortasında boydan boya kırmızı bir çizgi vardı.

Sezgin öne geçerek Alya ve Derin'i arkasına aldı. Adımlarımız temkinli bir biçimde ilerlerken Sezgin ulaştığı çadırın örtüsünü yavaşça araladı. Ardından eliyle gelmemizi işaret etti. Çadıra önce onlar girdi, ardından bizim de girmemizle burnum aşina olduğu o kokuyu yakaladı. İhtiyarın evinin kokusu şimdi kaldığı çadırı sarmıştı.

Sezgin, Derin ve Alya'nın bir köşeye çekilmesiyle onu gördüm. Tek kişilik yatağın hemen yanındaki minderde oturmuş bir şeyler dikiyordu.

Bizi fark ettiğini ele veren en ufak hareketi yoktu ancak buradaki varlığımızı hissettiğini adım gibi biliyordum.

"Sonunda geldiniz ha." Başını usulca uğraşısından kaldırıp önce Derin ve Sezgin'e baktı. "Uzun zaman oldu. Yok olduğunuzu düşünmüştüm."

Derin, ihtiyara yaklaşırken kapüşonunu açtı ve önünde diz çöktü. Derin ağlamayı seven bir kadın değildi, fakat şu an ağlıyordu.

"Sana defalarca gelmek istedim. Seninle konuşmak, içimi dökmek istediğim zamanlar öyle fazla ki." İhtiyarın elini avuçlarının arasına aldı ve diğer eliyle çenesine süzülen yaşları temizledi. "O lanet günden sonra, izini bulamadık. Ne senin, ne de..."

Devamını getiremedi, oysa kimden bahsettiğini bilmek içi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mi deşmişti. Adını anamayan yanımın dilini zebaniler cehennem de haşlıyordu. Ansam, ben tükenecektim.

"Kimse kimsenin izini bulamadı," dedi ihtiyar elini aheste aheste kaldırıp Derin'in yüzünü sıvazlarken. "Şehir darmaduman olurken herkes bir yana savruldu."

Gözleri Derin'den ayrılıp ayakta dikilen Alya'nın üzerinde son buldu. "Alya hariç, zira Andelko'nun laneti şehri ve hafızaları yağmalarken o Dünya'daydı"

Tüm gözlerin kendisine çevrilmesiyle konumuna ihanet ederek bir adım geriye gitti. Herkesin çehresine keskin bir şaşkınlık otururken ağabeyimin gözlerini kapatarak kendisini frenlemek adına ağır ağır yutkunduğuna şahit oldum.

"Ne diyorsun sen ihtiyar, hafızaları yağmaladı da ne demek?"

İhtiyar, Derin'den gelen suali yanıtlamadı, çünkü bakışları beni bulmuştu. Gözbebeklerine derin bir ifadesizlik takılı kalmıştı ve aklından neler geçtiğini anlamak mümkün değildi.

"Yaklaş, Hare."

Adımı telaffuz etmesiyle kalbimin kıyılarına vuran heyecan dalgası ürpermeme sebep oldu.

"Sen," dedim gözlerim bir nebze umuda bulanan şaşkınlıkla aralanırken. "Sen beni hatırlıyor musun?"

Onu en son nasıl hatırlıyorsam, hâlâ öyleydi. Yitip giden belleklerine inat bakışlarına değin yerli yerindeydi herkesin.

"Elbette hatırlıyorum," diye konuştu çerçevesi kırış kırış olan, yeşil gözlerini gözlerimden ayırmayarak. "Hatta Alya'dan sonra seni bir tek ben hatırlıyorum."

Sözlerinin ağırlığı üzerime çökerken elimi alnıma götürdüm ve duyduklarımı hazmetmeye çalıştım. "Neden ihtiyar, neden kimse beni hatırlamıyor?"

Ağır ağır ayağa kalktı. Ağabeyim ve Yasemin olanları hipnotize olmuş bir şekilde izlerken çıtlarını dahi çıkarmıyorlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sadece seni değil." Küçük adımlarla yanıma ulaştığında, bakışları bu kez bende değil yerle yeksan olmuş şehrin üzerindeydi.

"Kimseyi hatırlamıyorlar, zira lider Andelko böyle olmasını istedi."

Sözlerine anlam verememek zihnimdeki düşüncelerin birbirine takılmasına sebep olmuştu. Her şey ziyadesiyle giriftti.

"Andelko mu?"

"Evet, acımasız lider Andelko Drazan," diye tekrar ettiğinde Derin hızla ayağa kalktı ve koşar adımlarla yanımıza geldi.

"Az önce..." Pür dikkat ihtiyarın yüzüne baktı ve donuk sesiyle konuşmaya devam etti. "Sen neden bahsediyordun, hafızalarını yitirenler bizler miyiz?"

"Sen ve diğerleri. O gün şehirde olan herkes, belirli bir zaman diliminden sonrasını hatırlamıyor."

Derin elini alnına götürüp sıkıntıyla ovaladı. Olanlara bir anlam verememek benliğini karmaşaya sürüklüyordu. Belirsizliğin dipsiz kuyusuna çekildikçe üzerime düşen insanların sevdiklerim olması çok ağırdı.

"Şehrin bir anda yıkılması, tüm tanıdıklarımızın izini kaybetmemiz ve..." Araya giren Sezgin sözlerini tamamlayamadan duraksadı. Tam da şu an, herkesin üzerine ölümün kasvetli sessizliği oturmuştu.

"Ve?" Hafifçe sağ kaşımı havaya dikip devam etmesini istedim.

"...ve Ateş'i bir daha görememiz, hepsi hafızamızın silinen kısmında saklı değil mi?"

İhtiyar onu onaylamak maksadıyla ağır ağır başını sallarken küçük adımlarla masaya ulaştı ve bedenini tahta iskemleye bıraktı.

"Bunu sorgulayan tarafta yalnız değilsin Sezgin. Birçok ruh birdenbire bu kara çadırlara tıkılmış olmalarının ve başlarına

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dikilen kara muhafızların nedenini sorguladı. Ancak kimse korkudan sesini çıkaramadı."

Çok şey olmuştu, yokluğumda çok fazla şey olmuştu.

"Peki neden? Neden oldu tüm bunlar?" Yüzüme düşen birkaç tutamı kulağımın arkasına iliştirerek ihtiyarın yüzünde bir cevap aradım.

"Aldelko'nun istediği sadece liderlik değildi, o hükmetmek istedi ve akıllarda tek liderin kendisi olarak kalması için Ateş'in lider olduğu zamandan sonrasını kara büyüyle silip attı."

"Öyle olsa sen de hatırla-"

"Beni kendinle bir tutma Sezgin." Elini griye çalan kirli beyaz sakallarına götürüp sıvazladı. "Ben ve kâhin, bize büyü işlemez. Ha bu arada, o kaçık nerelerde? Tek dostumdu, kayıplara karıştı."

Kayıplara karışmak, hayır bu değil. Onu kaybetmenin acısı öyle devasaydı ki, hiçbir kelime manasına eşdeğer olamazdı. Onu yitirmiştim, onu zifiri karanlığa teslim etmiştim, onu... Oysa hiç avuçlarımın arasında tutamamıştım. Kaç saniye bakabilmiştim ateş mavisi gözlerine! Sahi, gözlerimi kapattığımda çehresinin gözlerimin önüne gelmiyor oluşunu kendime ne zaman itiraf edecektim?

Bakışlarım tek bir noktaya kilitlendi ve yüreğimde yankılanan matemin zebellaları gözlerime katre katre sis taşıdı.

"Beni hatırlamayacak," diye mırıldandım. Başımı iki yana sallarken ardı ardına yüzümü ıslattı aynı sisin bulutları. "Beni asla hatırlamayacak!"

Elimi ağzıma kapattım. Niyetim hıçkırıklarımı bastırmak değildi, niyetim bu simsiyah sözlerin bir kez daha dudaklarımdan dökülmesine engel olmaktı.

"Hare!" Titreyen bacaklarım bedenimi yere sermek üzerey-

ken birinin beni belimden yakaladığını hissettim. Kararan gözlerim olan biteni idrak etmeme engel oluyordu ancak başımda ağabeyim dikilirken beni kollarının arasında tutan Sezgin'di. Son gördüğüm buydu.

Kuruyan dudaklarım ve ağzımda nahoş bir tatla huzursuzca kıpırdandım yerimden. Açılmamakta ısrarcı olan gözlerimle cebelleşmemin sonucunda galip gelirken, yabancı bir yatakta açtım gözlerimi. Yarı açık gözkapaklarımın arasından etrafa bakındım, burası Derin ve Sezgin'in çadırıydı. Şu an üzerinde yattığım yatak ise bizzat onlara aitti. Görünürde kimsenin olmamasının verdiği rahatsızlıkla yerimden doğrulacakken aldığım emir buna engel oldu.

"Biraz daha dinlen, abin ve yanındaki kız dışarıda. Muhafızlar görmeden Sezgin onlara bir çadır ayarlıyor."

Elinde tuttuğu toprak bardağa fıçıdan su doldurdu ve bana uzattı.

"Al." Elinden aldığım suyu tek dikişte mideme gönderdim. Onunsa koyu kahve bakışları bir an olsun üzerimden ayrılmıyordu.

"Teşekkür ederim."

"Etme, seni hâlâ hatırlamıyorum," diye konuştu olanca ciddiyetiyle. "Ama madem bir şeyler yaşadık, o halde sana yardım edeceğim."

Başım omzuma düşerken, "Ben, kendim için bir şey istemiyorum ki," dedim.

"Ne istiyorsun?"

İstemsizce elim göğsüme gittiğinde hâlâ tam olarak soğumayan tenim avucuma vuruyordu. "Ben, sadece onu-"

"Tüm ruhlar dışarı!"

Duyulan kuvvetli sesle birlikte Derin kolumdan tuttu ve daha ne olduğunu anlayamadan beni ayağa kaldırdı.

"Şimdi beni dinle, liderin muhafızları geldi. Sakın tek kelime etme, yok etmek için bir an düşünmezler. Anladın mı?"

Duyulan emir yinelenirken hızlı hızlı başımı salladım ve Derin'in koluma girmesiyle dışarıya çıktık. Herkes aceleyle çadırlarından dışarıya çıkıyor ve tek sıra halinde diziliyorlardı. Hemen önlerinde duran koca tekerlekli tahta arabalarda siyah giymiş adamlar vardı ve bizden farklı olarak kapüşonları belirgin bir maviydi. Ellerinde tuttukları büyük kılıçlarla verdikleri emrin yerine getirilmesini beklerlerken kendimi sıranın bir ucunda buldum. Sadece birkaç saniye sonra Sezgin, ağabeyim ve Yasemin birkaç metre ötemizde saf tutuyorlardı.

Herkesin eli önünde, başı yerdeydi. Kimse hareket dahi etmiyordu.

Muhafız diye bahsedilenler bu adamlar olmalıydı. Çadırlar tamamen boşaldıktan sonra içlerinden birisi tahta arabadan atladı ve sıranın önünde küçük adımlarla yürümeye başladı. Yerde olan başım nedeniyle yüzünü seçemiyordum.

"Aranızda yabancıların dolaştığına dair duyumlar aldık. Gören ya da duyan var mı?"

Gerginlik tüm bedenimi esareti altına alırken yaklaşan adımlar korku hissini damağıma sürdü. Bizi gören adamların bizi ele vermesinden korkuyordum Sessizliğe gölge düşecek olmasından korkuyordum.

"Emin misiniz?"

Bir kez daha sükût yanıtı olurken tam önümde duraksadı. İri yarı, korkutucu bir adamdı.

"Bu konu için daha sonra yeniden geleceğiz. Fakat şu an

çok daha mühim bir konu var. Tesla ailesinin son kadınlarından Sofia Tesla'nın ruhu, yarın akşam şehrin önde gelenleri ve liderimiz Andelko Drazan'ın huzurunda *dusevni ćvor* büyüsüyle bağlanacak."

Adam bir-iki adım geriye çekildi ve kılıcını bize doğru uzattı. "Yarın akşam hizmetliler arasında yer almak isteyen on kadın bir adım öne çıksın."

Adım sesi ya da bir hareketlilik meydana gelmezken adam hırsla elindeki kılıcı toprak zemine sapladı.

"Kimse Sofia Tesla ve Ateş Karan'ın ruhlarının birbirine bağlanmasına şahitlik etmek istemiyor mu! Liderinizin ne kadar cömert olduğunu unuttunuz mu!"

Adını duymamla başımı kaldırmam eşzamanlı olurken, onlarca fildişi mızrak aynı anda omurgama saplandı. Ölüm meleğinin köşesinden attığı tiz kahkahalar zihnimin dar odalarında yankılanıyordu, ancak onun başka bir kadınla yan yana anılan isminden daha fazla acıtmıyordu.

Adı, adı parçalara ayrılıyor, her bir parçamın üzerinde tepiniyordu.

Başımı soluma çevirip Derin'e baktım. Gözlerinde gördüğüm hüsrana aşinaydım. Ne yapacağımı anlamış gibi başını usulca iki yana salladı.

Çok geçti.

Bir adım öne çıktım...

...ve ona doğru attığım ilk adımım oldu.

Geldim, buradayım.

Hissediyor musun?

Seninle aynı arafta nefes alıyoruz.

Zevahirine değilse bile, ruhunun surlarına çok yakınım.

Duyabiliyorum, nefesinin sesini, kokusunu anımsayabiliyorum.

Ortasına atıldığım enkaz darmaduman olmuş belleğimle kardeş ve ruhumun pürüzlü duvarları sensizlikle sıvanmış, çok acı var.

Adımlarımdan geriye kalan kanlı emarelere dönüp bakamıyorum, biliyorum.

Hissediyorum.

Çok yakınındayım, ateş mavisi...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Acının attığı naralar ruhumun semalarında çınlarken, derdest edilen mecalim kötülüğün ayaklarının altında eziliyordu.

İşlenen günahların edilmemiş tövbesi gibiydim. Dillerin ucunda gezinen, ancak telaffuz edilemeyen kelimeler kadar lanetliydim.

Göğü kıskandırırcasına ak olan kanaviçeye damlayan kan, üzerime yağdırılan kargımanın simgesiydi. Vakti gelmeden kırılmasına yol açtığım yılan yumurtalarının töhmeti altında ezilirken, ölü yavru yılanların bedduaları vardı üzerimde.

Acı, beni alaşağı etmekten usanmıyordu.

Öne doğru attığım bir adımla birlikte bana çevrilen gözlerden en delici olanı ağabeyime aitti. Gözlerimi Derin'den ayırıp başımı hafifçe ağabeyime çevirdiğimde kirpiklerimin altından yüzüne baktım ve gözlerinden tabiri caizse ateş çıktığını gördüm. Bana kızmıştı, üstelik bir delilik yaparak koluma yapışmak suretiyle bedenimi arkasına alması olası bir durumdu.

"Sen, buraya bak."

Aldığım emirle birlikte içsel bir irkilme yaşayarak önümde duran iri yarı adama baktım. Kılıcını aheste aheste topraktan sıyırdı ve bana doğru birkaç adım atarak dibimde bitti.

"Yeni misin, daha önce seni gördüğümü sanmıyorum." Çatık kaşlarının altından çehremi arşınlayan gözlerine daha fazla

bakmak istemiyordum. Fazlasıyla uzun ve kilolu bir adamdı. Vereceğim en ufak hatalı cevapta beni buraya gömebilecek kadar sert bakıyordu.

"Evet," dedim cılız bir sesle, kendimi yüzüne bakmaya zorlayarak. "Yeni sayılırım."

"Demek yenisin, muhafızlara adını yazdırdın mı?"

Yutkundum, vereceğim olumsuz cevabın doğuracağı sonuçlardan korkuyordum.

"Henüz birkaç dakika oldu geleli. Size haber verecektim ama etrafta hiç muhafız göremedim."

Derin'in araya giren sesi kurtarıcım olurken adamın kaşları biraz daha çatıldı ve ürkütücü bakışlarını ona çevirdi.

"Sana soru sorduğumu hatırlamıyorum ama madem sesin çıktı hazırlan, bu kızla birlikte Drazan şatosuna geliyorsun."

İtiraza mahal vermeksizin uzaklaşan adımları sıra boyunca devam etti ve dizilen ruhların içinden rastgele seçtiği kadınları öne çıkardı.

O an anladım ki burada bizlerin söz hakkı yoktu. Emrettikleri her şeyi kati surette yerine getirmek durumundaydık.

"Herkes çadırına! Şatoya gelecek kölelerin hazırlanmak için on dakikası var!"

Karanlıkta yankılanan buyrukla birlikte sıra bir anda bozuldu ve herkes çadırlarına ilerlemeye başladı. Olduğu yerde çakılı kalan adımlarım kolumda hissettiğim sert tutuşun uyguladığı kuvvetle hareketlenirken, kendimi kısa bir an sonra Derin'lerin çadırında buldum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen! Neden öne çıkıyorsun Hare, aptal mısın!"

Pelte kıvamına gelmiş zihnim ağabeyimin öfke dolu sözlerine karşın tepki vermemi engelledi. Benim sessizliğim onu daha

da kızdırmış olacak ki canımı yakmamak adına elini hızla kolumdan çekti ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"Anlamıyorum, tüm bu olanlar bir tarafa seni anlamıyorum." Sırtını bana döndüğünde daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi.

Düşen yüzüm kızgınlığının altındaki umarsızlığı bilmemden kaynaklanıyordu. Yaklaştım, elimi uzatıp sırtına dokunduğumda bu kez tepkisizliğini koruyan oydu.

İçeriye giren Alya, Yasemin, Derin ve Sezgin'e aldırmadan canımı yakan ancak söylemek zorunda olduğum o kelimeleri söyledim.

"Beni anlaman gerekmez abi, gitmek zorunda olduğumu bil yeter."

Hızla bana döndüğünde kehribar bakışlarında yine aynı öfke vardı. "Zorunluluğun, adını dilinden düşürmediğin o adam mı!"

Başımı iki yana salladım. "Zorunluluğum defalarca size duyurmak istediklerim, kulak tıkadıklarınız." Duruşumu dikleştirdim ve kararlı gözlerle baktım ona. "Üstelik sadece zorunluluktan ibaret değil."

Öfkesi yüzünden ağır ağır silinirken, "Gitmeni istemiyorum," dedi ağabeyim, gideceğimi bile bile.

"Başka seçeneğim yok, eğer benim yerimde olsaydın senin de olmazdı."

Parmakları kasılan çenesini buldu, sıkıntıyla ovaladı. "Zarar göreceksin."

"İyi olacağım."

"Gitmeni istemiyorum," dedi üzerine basa basa.

Cılız sesime inat dudaklarımdan dökülenler güçlüydü. "Gideceğim."

"O halde ben de seninle geleceğim." Yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdı ve avucumu yanağına yasladım.

"Sen burada kalıp Yasemin'e göz kulak olacaksın. Zarar görmeyeceğim, söz veriyorum." Gülümsemeye çalıştım. "Unuttun mu, buraya ilk gelişim değil."

Ağabeyim cevap vermedi. Zira hiçbir kelimenin beni durduramayacağını biliyordu.

Birkaç saniyelik sessizliğin akabinde kulağıma ilişen fısıltılar Derin ve Sezgin'e aitti. Sezgin bir köşeye çektiği Derin'e bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Muhtemelen benimle gelmesini istemiyordu. Bu memnuniyetsiz ifadesinden rahatlıkla anlaşılıyordu. Sezgin'in haklı olması bir yana, aslında ben de Derin'i peşimden sürüklemek istemiyordum. Eğer hâlâ bir yolu varsa, benimle gelmemeliydi. Yanlarına gidecekken masanın üzerine ne ara bıraktığımı bilmediğim çerçeve gözüme ilişti. Uzanıp elime aldığımda özlem dolu gözlerle baktım ve üzerimdeki siyah elbisenin eteğini kaldırarak onu taytımın kenarına sıkıştırdım. Yanımda olması bana güç verecekti.

"Gidelim."

Derin'in direktifine karşılık Sezgin hırsla yumruk yaptığı elini avucuna geçirdi. "Sana gitmeni istemiyorum dedim!"

Derin hareket etmedi ama Sezgin'e yandan bir bakış atarak, "Geri geleceğiz," dedi, güven verici bir sesle.

"Hatırlamasak da bu kızla bir geçmişimiz var Sezgin. Tüm bunlar bir yana, o zindanlara neden hapsedildiğini bilmediğimiz Ateş'ten onca zaman sonra bir haber aldık. Sırf bunun için bile gitmeye değmez mi?"

Sezgin'in gözlerindeki öfke hızla silinirken yerini endişe aldı, kısa bir süre sonra mecburi bir kabullenmeyle başını salladı.

Bilmiyorlardı. Ateş'in neden Yedikule Zindanları'na hapse-

dildiğini bilmiyorlardı.

Derin gitmek üzere bileğime yapıştığında çekingen bir vaziyette Sezgin'e döndüm. Şayet beni hatırlıyor olsaydı onunla konuşmak çok daha kolay olurdu, ancak şu durumda bunu ondan nasıl rica edeceğimi bilemedim.

"Merak etme, abin ve Yasemin'e dikkat edeceğim."

Henüz isteğimi kelimelere dökemeden verdiği cevaba minnettar bir biçimde gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Ağabeyim ve Yasemin'in yanına giderek sıkıca sarıldım. Onlara sevgiyle bakan gözlerim Alya'ya çevrildiğin de tehditkâr bir boyut kazandı. Ağabeyim ve Yasemin'den uzak durması için ona öldürücü bakışlar atmaktan geri kalmadım. Alya'yla görülmemiş bir hesabımız vardı ve er geç bu hesabı kapatacaktım.

"Verdikleri süre doldu, artık gitmeliyiz."

Derin'in uzattığı koluna girdim ve birlikte çadırdan dışarı çıktık. Muhafızların yönlendirmesiyle, bizim haricimizde sekiz kadının olduğu koca tekerlekli tahta arabanın, bir kutuyu andıran arka kısmına bindirildik. Hepsi bana tuhaf gözlerle bakıyor ve aralarında fısıldaşıyorlardı.

"Seni ilk kez görüyorlar, burada yeni yüzlere pek alışık değiliz." Kulağıma eğilerek fısıldadıklarına cevaben başımı salladım. O sırada üzerimize kapatılan kapıyla her yer karanlığa büründü. Kapının üzerinde birkaç ufak delikten başka bir şey yoktu. Muhtemelen gideceğimiz güzergâhı görmememiz için alınmış bir önlemdi.

"Derin."

"Söyle."

Zihnimi kurcalayan kelimelerin bilmediğim manası elinde tuttuğu paslı jiletleri havaya kaldırmış üzerime yağdırmaya hazırlanıyordu. Kesikler içinde kalacağımı bile bile sordum.

"Ruh düğümü ne demek?"

"Ateş'in ruhunu, Kraliçe'nin ruhuna düğümleyecekler ve varlıkları yokluğa karışana dek sadece birbirlerine ait kalacaklar."

Ağır ağır yutkundum.

Gözlerime yaş değil de asit dolmuş gibi yakıyordu, çok acıtıyordu.

Ruhumun yıpranmış ipliklerine atılan onlarca düğüm, sararmış sayfaların ev sahipliği yaptığı yorgun satırlar kadar çözümsüzdü. Adının geçtiği cümlelere nokta konulmadan bir başka kadının adının geçmesi kalbime zehirli kıskançlık oklarını saplıyordu.

Koyu kahve gözleri bir anlam çıkarmak istercesine çehremde dolaştı. O karanlıkta, puslu gözlerimi ondan saklayamadım.

"Sen, Ateş'i se-"

Ön tarafta bulunan sürgülü gözetleme tahtanın açılmasıyla bir muhafız görüş açımıza girdi ve bizi sessiz olmamız konusunda uyardı. Ancak onun söylediklerinden çok arabanın hareket etmesiyle gördüklerime inanamadım. Arabayı omuzlarına aldıkları kalın siyah iplerle çeken çok sayıda adam vardı. Muhafızlar daha hızlı olmaları için kükredikçe, tıpkı bir robot gibi aldıkları emre itaat ediyorlardı. Tahtayı sert bir biçimde üzerimize kapattığında hızla Derin'e doğru eğildim.

"Aman Tanrım! İnsanlara neden böyle davranıyorlar!"

Dehşetle sorularımı kan dondurucu bir sakinlikle yanıtladı.

"Çünkü onlar insan değil muhafızların gözünde, birer köle. Tıpkı bizim olduğumuz gibi."

"Size böyle davranmalarına nasıl izin veriyorsunuz!"

Alayla gülümsedi çehresini gölgeleyen kapüşonunun altından. "Pek bir seçeneğimiz olduğu söylenemez. Liderin muhafızları acımasızdır ve bizler onların cezalarından nasibimizi almak istemiyoruz."

Sorgulamak istediğim binlerce konu vardı, alacağım cevaplardan korktuğum için araba durana dek sükûtu yeğledim.

Arabanın durmasıyla deliklerden bir tanesine yanaştım ve getirildiğimiz yeri görmeye çalıştım. Taştan surların çerçevelediği büyük bir bahçenin içindeydik. Yüzlerce bed renkli ağacın arasında iri mesafeler vardı. Karanlığı aydınlatan meşaleler eşliğinde arabadan indirildik ve tek sıra halinde devasa şatoya ilerledik. Şatonun üçgen biçiminden ara ara yükselen çıkıntılar öldürücü bir mızrak gibi görünüyordu ve fazlasıyla yüksekti. Pencereler sadece üst katlarda vardı, ancak karanlığa taparcasına hiç ışık yoktu. Şatonun etrafında aralarında kısa mesafe kalacak biçimde dizilmiş bir yığın muhafız bulunuyordu. Her biri cansız bir heykel gibi bakışlarını tam karşıya mıhlamış ve gelebilecek en ufak tehlikeye karşı hazır bekliyorlardı.

"Hızlı olun!"

Daha önce hiç görmediğim kadar büyük olan demir kapıdan içeriye alındık. Önden yürüyen muhafız, bizi uzun bir koridora götürürken bulunduğumuz yeri meşalenin aydınlattığı kadarıyla görebiliyordum. Ev gibi değildi, daha çok terk edilmiş bir hapishane gibiydi. Çok geçmeden koridorun sonuna ulaştığımızda, muhafız gürültüyle açtığı kapıdan içeriye geçmemizi işaret etti. Herkes çıt çıkarmadan söylenileni harfiyen yerine getirirken, duraksayan adımlarım Derin'in çekiştirmesiyle tekrar harekete geçti. Bizi getirdikleri yer ürkütücü bir yatakhaneydi. Yan yana dizilmiş çok sayıda demirden ranza vardı ve bunun haricinde tek bir nesneye rastlamak mümkün değildi.

"Hemen yatın. Günün ağarmasıyla hazırlıklar başlayacak ve akşama kadar çalışacaksınız."

Kapı sertçe üzerimize kapatılırken bize bir meşale dahi bırakmamışlardı. El yordamıyla ulaştığımız ranzaların alt kısmına

karşılıklı olarak geçtiğimizde, bedenimi boş bir çuval gibi yatağa serdim ve gözlerimi ranzanın göremediğim tavanına diktim. İçimden bir ses Derin'in de aynını yaptığını söylüyordu.

"O, şu an burada bir yerde, değil mi?"

Bu aslında kendime yönelttiğim bir soruyken aldığım, "Evet," cevabıyla kalbimin kıyılarına derin bir heyecan dalgası vurdu.

"O zindanlara neden hapsolduğunu gerçekten bilmiyor musunuz?

Başımı ona doğru çevirdiğimde karanlığa alışan gözlerim siluetini seçebilmeme izin verdi. Tahmin ettiğim gibi Derin boşluğu seyrediyordu.

"Bilmiyoruz, birçok şeyi bilmediğimiz gibi..." Duraksadı, başını bana çevirdiğini fark ettim. "Şehir muhafızlar tarafından darmaduman edildikten sonra onu kaybettik. Sonra, uzun bir zaman sonra zindanlara hapsedilmiş ruhların adı duyuruldu. Orada olduğunu o zaman öğrendik ama elimizden bir şey gelmedi."

"Derin, söylediklerime inanıyor musun?"

Kadınların sesimizden rahatsız olduğunu belirten nidalarından sonra, "Neyse," deyip geçiştirdim. "Hadi uyuyalım."

Altımda kalan örtüyü üzerime çekerek cenin pozisyonu almışken Derin fısıldadı. "Hatırlamıyorum, bir yerlerde koca bir boşluk var ama, garip şekilde o boşlukta olduğunu biliyorum."

Gülümsedim.

Belki hiçbir zaman hatırlamayacaktı beni. Fakat yasanmışlıklarının bir yerinde olduğumu biliyordu. Birbirimize verdiğimiz sırlar ve güven uçup gitmiş olsa da, aramızdaki güçlü bağ yerli yerinde duruyordu.

"Hızlı olun! Törene saatler kaldı ve hâlâ eksik olan detaylar var!"

Bana fırlattığı bez parçasını yakaladım ve işaret ettiği gibi fıçılarda bardak yıkayan kadınların yanına ilerledim. Yıkanan bardakları bezle tek tek kuruladıktan sonra temiz bir tepsiye dizerken, Derin'in hâlâ aşçıya yardım ettiğini gördüm. Bir ev ebatlarında devasa bir mutfaktaydık ve çoğu zaman Derin ile birbirimizi gözden kaçırıyorduk. Başımıza diktikleri kadın uyandırıldığımızdan beri sürekli emirler yağdırıyor ve bir an olsun boş kalmamıza izin vermiyordu. Kafasına taktığı üçgen, yeşil şapka ve şekilsiz bir abiyeyi andıran kıyafetiyle tuhaf görünse de ben dahil herkes ondan korkuyordu.

"Kraliçe Sofia'nın yanına yukarıya çıkıyorum, sakın işleri boşlamaya kalkmayın!"

Arkasını dönerek yanımızdan ayrılmasıyla Derin'le göz göze geldik. Saatlerdir bu anı bekliyorduk, bu garip kadının yanımızdan ayrılmasıyla kimseye fark ettirmeden küçük adımlarla birbirimize yaklaşmaya başladık. Aceleyle elindeki işleri bitirme çabasında olan kadınların arasından sıyrılıp birbirimizi bulduğumuzda, heyecanla konuştum.

"Kraliçe yukarıdaymış, muhtemelen o da oralarda olmalı." Hızla etrafımıza bakınıp fark edilmediğimize kanaat getirdikten sonra, "Yukarı çıkmanın bir yolunu bulmalıyım," dedim.

Topladığı siyah saçlarından sarkan birkaç tutamı kulağının arkasına yerleştirirdi ve dudağını kulağıma yaklaştırdı. "Bu çok tehlikeli, bana bırak."

"Hayır! Sen burayı idare et, bir yolunu bulacağım Derin. Bulmak zorundayım."

"Emin misin? Az önceki kazulet seni yakalarsa muhafızlara teslim eder."

Derin bir nefes aldım ve gözlerinin içine baktım. "Sen bunu yapacaksın. Pekâlâ, git ve onu bul."

Güven verici bir tebessümü donuk ifadesinin orta yerine yerleştirdi ve usulca kapıyı işaret etti. Dikkatle çıkışa doğru ilerlerken, bir yandan elimde tuttuğum bezle bardağı kurulamaya devam ediyordum. Nihayet mutfaktan çıkabildiğimde, etrafı kolaçan ettikten sonra elimdekileri merdivenin altına sakladım ve basamakları tırmanmaya başladım. Şatonun gri duvarları üst kata çıktıkça renklenmeye başlıyordu ve duvarlara iliştirilen tabloların hepsi birbirinin aynısıydı. Kumral, yeşil gözlü bir adam resmedilmişti. Keskin yüz hatları ve delici bakışlarından üstlendiği kudreti alenen belli oluyordu. Belinde bir silah vardı, kalın parmakları silahı sahiplenircesine kavramıştı. Öyle bir resimdi ki, insanı hipnotize ediyordu.

Yavaşlayan adımlarıma fazla vaktimin olmadığını hatırlatarak, dakikalardır çıkmakta olduğum merdivenleri ardımda bırakmaya devam ettim. Her katta birkaç oda vardı ve hepsinin önünde birer muhafız duruyordu, onlara görünmeden ilerlemek oldukça zordu. Bir üst kata geldiğimde uzun, dışarıya bakan bir koridor karşıladı beni. Eğilip aşağıya baktığımda gözlerim dehşetle açıldı, yerden metrelerce yüksekteydim ve bu mesafeden çadırlar birer nokta olarak görünüyordu.

Silkelenip tekrar hareketlendim.

Adımlarımı rastgele oradan oraya savururken bulunduğum uzun, taş koridorun ortasında duraksadım. Ne yöne gideceğimi, bu devasa şatonun hangi köşesinde ona rastlayacağımı bilmiyordum. Bildiğim bir şey varsa buradaydı, ona çok yakındım. Sanki her an bir uzvum karıncalanacak ve arkamı döndüğüm an onunla burun buruna gelecektim.

"Ne yapıyorsun sen orada! Tören saatine kadar köleler mutfaktan çıkmayacak denilmedi mi?"

Hızla koridorun başında dikilen kadına döndüm ve öfkeli bakışlarına karşılık bakışlarımı yere eğdim. Korktuğum başıma gelmiş, bu hükmeden kadınla karşılaşmıştım. Kafasındaki garip şapka ve çatık kaşlarıyla oldukça ürkütücü biriydi.

"B-ben..." Dudaklarımdan titreyerek çıkan kelimeye lanet ederek derin bir nefes aldım ve tekrar söze girdim. "Ben Kraliçe Sofia'nın odasını arıyordum, bir isteğinin olup olmadığını..."

"Bunu yapmanı senden kim istedi!" Bana doğru atmaya başladığı adımlarla birlikte korkuyla yutkunarak aklıma ilk geleni söyledim.

"Aşçı, aşçı söyledi."

Kadın şüpheyle kaşını kaldırırken, çakır gözleri bir süre yüzümde dolaştı. Beni kolumdan tutup mutfağa götürebilirdi. İşte o zaman her şey ortaya çıkar ve beni yok ederlerdi!

"İki üst katta, oraya çıkınca muhafızlara sor göstersinler. İşin bittikten sonra elini çabuk tut ve mutfağa dön."

Derin bir nefes alıp hızlı hızlı başımı salladım. Omzuma çarparak yanımdan geçip gittiğinde bir an düşünmeden koridorun sonuna ulaştım ve beni ona götürecek merdivenleri tırmanmaya başladım. Sofia denen o kadının yakınlarında olmalıydı ve bu ruh düğümü denen saçmalığın muhakkak bir açıklaması vardı.

Merdivenler öylesine uzundu ki henüz yarısına gelemeden nefesimin boğazıma dizilmesiyle duraksadım ve elimi destek almak için taş duvara götürdüm. Diğer elimde göğsümü bulurken, hissettiğim şeyle keskin bir şaşkınlık denizine düştüm o saniye. Duvara yapışan avucum tuhaf bir şekilde üşüyordu. Ancak daha garibi, sıcak olan göğsüm ve parmak uçlarıma belli belirsiz vuran cılız kalp atışlarımdı!

Bu, bu nasıl olurdu!

Elimi duvardan hızla ayırıp avucuma baktım, kızarmaya yüz

tutmuştu. Göğsümdeki elimi bulunduğu yere daha fazla bastırıp bu anın gerçek olup olmadığını tartmaya çalıştım.

Derinden süzülen ritimleri hissedebiliyordum. Oysa saatler önce kalbimi hissetmeyi bırakmıştım, yavaş yavaş soğuyan tenime ise bizzat şahit olmuştum. Şimdi, yeniden... Nasıl olabilirdi!

Sırtımı duvara verdim ve gözlerimi kapattım. Şimdi bunun bir önemi yoktu, hiç bir şeyin yoktu. Bir an önce onu bulmalıydım.

Bu kez koşar adımlarla çıkmaya başladığım merdivenler beni bulundukları kata çıkardığında, gördüğüm manzaraya bakakaldım bir süre. Uzun koridora kırmızı bir halı serilmiş ve altın rengi komodinler belli aralıklarla yan yana dizilmişti. Oldukça gösterişli olan katta sadece üç oda vardı ve her birinin önüne iki muhafız konulmuştu.

Gözler bana çevrildiğinde duruşumu dikleştirdim ve içimden defalarca tekrar ettim. Güçlü olmalıydım, güçlü olmalıydım...

Sağlam adımlarla muhafızların yanına ilerlediğim sırada ardımdan yaklaşan aceleci adım sesleri daha ne olduğunu anlamadan yanımdan keskin bir rüzgâr gibi esip geçti. Üzerinde kara bir pelerin bulunan geniş omuzlu adam tam önümde durdu ve kudretli bir sesle emretti.

"İkinci bir emre kadar tüm muhafızlar bir alt katta beklesin!"

Adamın sözleri henüz bitmişti ki tüm muhafızlar merdivenlere yöneldi. Eşzamanlı olarak emri veren adam solda kalan odaya dalarcasına girdiğinde olduğum yerde kalakalmıştım. Bir an bakışlarım merdivenlere kaydı, hayır tabii ki denileni yapamazdım. Nefesim boğazıma dizildi ve zihnimin çukurları korkuyla dolup taştı.

Adamın girdiği odaya doğru ilerledim. Tam önünde durakladım.

Öfkeyle kapattığı kapı tam olarak kapanmamıştı. Güç alırcasına siyah elbisemin eteğini avuçlayıp sıktım ve aralıktan bir şeyler görmeye çalıştım.

İçeriye giren kara pelerinli adam hırsla odayı arşınlıyordu. Pencerenin kenarında ise bir kadın vardı. Arkası dönük olduğu için sadece uzun, açık kestane rengi saçlarını görebiliyordum. Üzerinde kırmızı, uzun kuyruklu bir elbise vardı.

"Bunun olmasına izin vermem Sofia! Hemen bu saçmalığa bir son ver!"

Sofia! Kraliçe Sofia şu an birkaç metre ötemdeydi.

Muhatabı öfkeye karşın sakin hareketlerle yönünü adama çevirdi. Yanık tenine eşlik eden tarçın rengi gözleri ufak ve hafif çekikti. Uzun boyuna tezat olan minyon yüz hatlarıyla, güzeldi.

"Bana emir veremezsin Andelko. Ben senin muhafızın değilim. Ya da bir köle..." Adama yaklaştı ve adımları tam önünde son bulduğunda gözleri kararlılıkla kısıldı. "Ruh düğümü bu gece gerçekleşecek ve sen lider, sadece izlemekle yetineceksin."

Andelko. Dakikalar önce tablolarda gördüğüm resimler ona aitti. Lider oydu! Daha kötüsü şu an karşısındaki kadına attığı bakışları öylesine öldürücüydü ki hakkında söylenilen acımasız sözler deve de kulak kalırdı.

"Onu yok ederim," dedi çivi kadar delici bir sesle. "Liderliği gibi varlığının da esamesi okunmaz."

Sofia'nın ince dudakları yay gibi gerilirken başını yukarı kaldırdı. "Bunu yapamazsın."

"Kim engel olacak bana?" Yeşil gözleri nefretle kardı. Tıpkı sözleriyle kararan yüreğim gibi. "Lider olan benim unuttun mu?"

Sofia'nın başı sol omzuna doğru eğimlendi ve alayla gülümsedi.

"Lidersin evet, ama üzgünüm bir Tesla değilsin. Bunu sen de biliyorsun ki ailemde bir erkek kalmış olsaydı lider o olurdu.

İkimizin de bildiği bir şey var Andelko; bana sözün, gücün ve o cadıyla birlikte yaptığın büyüler etki etmez." İşaret parmağını kaldırıp adamın göğsünün üstünde salladı. Ardından diğer eliyle olduğum yeri işaret etti. "Eğer ona bir şey yapacak olursan, şatonu terk ederim. Bana engel olamazsın, hiçbir muhafız bir Tesla'ya dokunamaz!"

Elimle ağzımı kapatırken bedenimi zorlukla duvara iliştirdim ve işaret ettiği yere baktım. Odasının tam karşısındaki kapı, oradaydı.

Bir adım attım, sonra bir adım daha...

O an bedenime sirayet eden karıncalanma hissine kahkahalarla gülmek istedim.

Bunu özlemiştim.

Elim kapı kolunu bulurken bakışlarımı mesken tutan buğuyu göndermek için hızla kirpiklerimi kırpıştırdım ve kulpu usulca aşağıya indirdim. Loş denilemeyecek kadar karanlık bir odaydı, ruhunun ışıktan men edilmiş odalarına defalarca girmişken, bulunduğu karanlığa girmekten kaçınmadım.

İlk adımla birlikte boynuma yapışan acı kahve kokusunu uyuşturucu krizine giren bir yoksun misali içime çektim. Kokusu, en tesirli büyüden daha etkiliydi.

Oradaydı.

Usul usul yaklaştım.

Aldığı kesik kesik nefesleri duyumsadım önce, sonra yerde inip kalkan bedenini gördüm. Kapalı perdeden sızan ışık yaklaştıkça bana fener oldu. Bıraktığım gibi, spor yaparken üstüne bir şey giymeyi sevmiyordu. Altında koyu renk bir pantolon vardı. Gece kadar karanlık olan saçları ıslaktı, nemli bir kadife kumaşı andırıyordu. Ense kökünden inen su damlacıkları sicim sicim sırtı boyunca kayarken, bir süre esmer tenine verdiği parlaklığa

baktım. Gövdesinin zeminle her birleşiminde keskinleşen kürek kemiği, tüm ihtişamıyla ortaya serilmişti. Adımlarım odasının tam orta yerinde durmuş, eşi benzeri olmayan bir tabloyu izliyormuş gibi izliyordum onu.

"Görüntü iştah açıcı sanırım."

Beklemediğim anda duyumsadığım karakteristik sesiyle anlık bir irkilme yaşadım. Ancak sesine duyduğum özlemin açlığıyla gülümsemekten kendimi alamadım.

"Daha yakından bakmak ister misin?"

Dudaklarım aralandı, bu birkaç kez tekrarlandı ama cevap veremedim. Adımlarım çakılı kalmışçasına olduğu yerden milim ayrılmazken ayağa kalktığını gördüm.

Tamamen ayaklandığında heybetli bedeni karanlığa asi bir gölge gibi düştü. Gözlerim ıslak gövdesinden kademeli olarak yüzüne çıkarken iki göğsümün arasında kanlı bir harp gerçekleşiyordu.

Sadece birkaç saniye sonra gözlerim gözlerine tutundu.

Parmak uçlarıma batan buzdan iğneler saplandığı yerleri damla damla kanatırken, dudaklarımdan firar etmeye meyleden yüzsüz bir hıçkırığa mâni olmak için alt dudağımı serçe dişledim.

Titreyen çeneme engel olamadım ya da hızla inip kalkan göğsümü durdurmayı beceremedim. Zehirli bir yılan beni ayakta tutan gücün etrafında tur bindiriyordu.

Bana doğru yürüdüğünü gördüğüm anda dizlerim titremeye başladı.

Karların üzerinde üryan bir biçimde yürüyormuşum hissine kapıldım.

Ateş mavisi gözleri avını yakalamış keskin nişancı gibi üzerimden ayrılmazken, bakışlarında bir ifade yakalayabilmek zor değil, imkânsızdı.

Zemini titretecek kadar güçlü olan adımları tam karşımda durdu. Aramızda birkaç kişilik mesafe vardı, bir de birbirimizden ayrı geçirdiğimiz birkaç acı sene...

"Neden buradasın?" Elmacık kemiğinin hemen altında kalan morluk konuştukça belirginleşirken, sükût dudaklarıma paslı bir fermuar çekmişti.

"Dilsiz misin?"

Aramızda yaşanan her ne varsa, bana dokunduğu ya da ona dokunduğum ne kadar an varsa hepsi bir köşeye çekilip sızlanmaya başladı.

Gözleri yüzümden ayrıldı ve kısılarak bedenimde gezinmeye başladı. Mora çalan, çerçevesi belirgin dudaklarının bir yanı alışkın olmadığım bir biçimde kıvrıldı. Gülümsemesinde karanlık bir çukur vardı.

"Sanırım Andelko'nun tören öncesi hediyesisin."

Alaycı sözlerine eşzamanlı olarak alelacele toparladığı birkaç damla yaşı aşağı sallayan gözbebeklerim yanmaya başladı.

Bana attığı tek adımla birlikte başımı hızla iki yana salladım. Durdu, kalın düz kaşı hafifçe havalandı ve aynı saniye anlamak istercesine gözlerini benden ayırmadan başını belli belirsiz sola çevirdi.

"Titriyorsun, o aptal bana hastalıklı bir kadın mı gönderdi?"

İçtiğim cehennem ateşi genzimi yakarak ciğerlerime ilerledi ve nefes almamı zorlaştırdı.

"B-ben..." İçimi çektim. Kelimeler kalın bir urgan ipinin ucuna dizilmiş intihara meylediyorlardı. "Ben..."

"Papağan gibi aynı şeyi tekrarlamaya devam edeceksin misin, yoksa beni baştan çıkarmak için bir şeyler yapmaya başlayacak mısın?"

Gözlerim yüzünden düştü, öyle sert düştü ki harelerime ka-

zınan özlem bin parçaya ayrıldı.

Sırra kadem basan yaşanmışlıklar nankör bir sevgili gibi ardına bakmadan uzaklaşmıştı ve biz, tuzla buz olmuştuk.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Dudaklarından dökülen kelimeler ucu tutuşturulmuş bir mızrak misali göğsümü hedef aldı.

Taarruzu ölümcüldü.

Bir an sonra mızrak etime saplandı ve kan benzin suretine bürünerek alev almaya başladı. Görünmez bir yangın hızla tüm bedenime yayılırken, asıl tutuşturduğu ruhumdu.

Esasen, bıraktığı kül yığınları onun nişaneleriydi.

Ciğerlerimin yâd ettiği kokusunu ardıma alarak nasıl karşısından ayrılabildim, bilmiyordum. Bildiğim bir şey varsa odadan çıktığım an, sırtımın can havliyle yapıştığı kapısından yağ gibi kaydığıydı. Dizlerimin üzerinde, saniyeler önce olanları yaşanmamış saymaya çalışmanın imkânsız olduğunu bile bile denedim. Süzgecimden geçiremediğim acı olanca ağırlığıyla üzerime yığılmıştı ve ağlayabilmeme dahi müsaade etmiyordu.

Taşamayan hıçkırıklarım boğazıma dizilmiş, nabız gibi atıyordu.

Beni hatırlamıyordu.

Nadiren andığı adımı dahi bilmiyordu.

Bunları aklımdan geçirmek dahi zihnimin derin çukurlarını ziftle dolduruyordu. Her çukurda, ayrı ayrı zifte bulanarak boğuluyordum.

Karşısındayken çehremi gölgeleyen kara şapkadan kurtul-

mak istemiştim oysa. Kısa bir an buna yeltenmiştim bile. Fakat sözleri o kadar deliciydi ki tüm devinimlerim donup kalmıştı.

Yapamamıştım.

Ardı sıra kirpik uçlarımdan çeneme uzanan damlaları elimin tersiyle sildim. Sofia'nın odasından gelen adım seslerinin belirginleşmesiyle kendimi zorlayarak ayaklandım ve koşar adım merdivenlere ulaştım. Çıkarken deli gibi korktuğum muhafızlar inerken umurumda bile değildi. Yakalanabilirdim, beni yok edebilirlerdi.

Hiçbiri onun zihninde yok olmaktan fazla acıtamazdı.

Mutfağa indiğimde aynı hengameden faydalanarak rastgele bir işin ucundan tuttum. İçimdeki hummalı ateş bir an olsun yakamı bırakmazken, dakikalar sonra göz göze geldiğim Derin'e kırık bir biçimde baktım. Başım omzuma düşerken acı acı başımı iki yana salladım.

Anlamıştı.

Anlaması için tek kelime etmeme gerek yoktu. Gözbebeklerime takılı kalan cesetlerin çürümüş kokusundan yaşadığım meyusu hissetmişti. Ağır ağır kapattığı gözlerini mutfakta yaşanan hareketlilikle hızla açtı.

"Son hazırlıkları bitirin. Törene dakikalar kaldı!"

Tören için hazırlananlar hızla bulundukları yerden alınırken, şatonun bahçesine açılan ikinci mutfak çıkışına yöneldi tüm köleler. Elime tutuşturulan ahşap tepsideki yiyeceklere bir süre bomboş gözlerle baktım. Ardından bize emirler yağdıran kadının öfkeli sesini duyumsayarak hareketlendim.

Ağaçlık alanların büyük bir kısmı yok edilerek yuvarlak bir tören alanı oluşturulmuştu. Taştan bir merdiveni andıran oturma alanları oval şekli desteklerken, aralarına yerleştirilen meşaleler geceyi güçlükle aydınlatıyordu. Zira tören alanına düşen

ölü ağaçların karanlık gölgesi oldukça kuvvetliydi. Tam ortada büyük bir ateş yakılmıştı ve hemen yanında düz yüzeyi olan taştan bir çıkıntı vardı. Yerlerini alan konuklar bizden farklı olarak onları son hatırladığım gibi özgürce giyinmişlerdi. Aslında biz kölelere nazaran epey azınlıktaydılar.

"Aval aval etrafına bakınacağına elindekileri masalara dağıt, azar işiteceksin." Yanımdan geçip gitmek üzere olan kadının söylediklerini kulak arkası ederek onu takip ettim ve konukların oturduğu merdivenlerin hemen dibine belli aralıklarla dizilmiş yüksek masaların birinde onunla birlikte duraksadım.

"Bu insanlar neden bizim gibi değil, yani biz böyle simsiyah giyi-"

"Çünkü onlar birer Tesla," dedi kara kapüşonunun altından tıslarcasına. Havalanan tek kaşım söylemini idrak edemediğimin göstergesiydi.

"Onlar Ruhlar Şehri'nin ilk sakinleri." Yüzüme saliselik bakarak bardakları masaya itinayla dizmeye başladı. "Soylu Hırvatlar, bizim gibi birer köle değiller."

Boşalan tepsisini göğsüne bastırdı, uzaklaşacakken duraksadı ve başını omzunun üzerinden bana çevirdi. Ancak bakmadı.

"Ve sen fazla meraklısın, turuncu."

Son kelimesiyle birlikte bakışlarım omuzlarıma düşerken kapüşondan dışarı fırlayan birkaç turuncu tutamı geri iteledim. Yiyecekleri masalara dağıttıktan sonra tekrar mutfağa ilerledim ve bu kez toprak kadehlere doldurulan keskin kokulu içecekleri kucaklayarak tören alanına geri döndüm. İlk kadehi en yakın masaya koyduğum an göz göze geldiğim simayla olduğum yerde buz kesmiştim.

Kâhin!

O buradaydı. Zerre değişmeyen gizemli çehresiyle birkaç metre ötemde, yakılan ateşin hemen dibindeydi. Parlak gri

gözlerini öylece üzerime sabitlemişti. Beni hatırlıyor muydu? Elbette hatırlıyordu. Birbirinin aynı kara kıyafetlere bürünen kadınların arasından beni bulan gözleri bunu tasdikler nitelikteydi.

Kölelerin bir anda orta yerden ayrılıp bir köşeye dağılmalarıyla gözlerimi kâhinden ayırarak etrafıma bakındım. Şatodan bahçeye uzanan uzun, kıvrımlı merdivenin başında görünen kadın oydu. Konuklar dâhil herkes kısa bir reverans gösterisinde bulundu.

Kan rengi, uzun kuyruklu elbisesinin içinde bir kraliçe olduğunu adeta haykıran Sofia öyle güçlü görünüyordu ki, ifadesi zırhı gibiydi. Saniyeler önce belirdiği kapının önünden törene şahitlik edecek ruhları hafifçe başıyla selamladıktan sonra omzunun üzerinden ardına baktı. Daha o saniye titremeye başlayan parmaklarım, tuttuğum tepsideki sıvıların bulundukları toprak kadehlerde raks etmelerine sebebiyet vermişti. Her uzvum ayrı ayrı karıncalanmaya başladığında anladım.

O geliyordu.

Kadehleri beceriksiz hareketlerle masalara pay ettikten sonra ıssız bir köşeye geçtim. Sadece bedenime değil, cılız atışlara ev sahipliği yapan kalbimin üzerine de kara bir çarşaf örtülmüştü.

Bir an sonra usulca geceye hükmetti varlığı.

Sofia'nın hemen ardında beliren görkemli bedenin sahibine içimi çekerek baktım. Simsiyah bir takım elbise vardı üzerinde, ruhunun rengini temsil edercesine asillikle taşıyordu. Çehresindeki kurşun geçirmez ifadeye bir saniyeden fazla bakamadım. Şu andan itibaren yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

Sofia elini havaya kaldırdı ve kendisine açılan iri avucun arasına bıraktı parmaklarını. Birlikte uzun basamaklardan indikten sonra yakılan ateşin hemen arkasına, kâhinin karşısına geçtiler.

Konuklar konumlarıyla oluşturdukları halkanın etrafından pür dikkat onları izlerken ruhumu asıl şimdi teslim ediyor olduğumu hissettim. Meğer ölmek kolay olanmış, diye geçirdim içimden. Bu ânı izlemek yerine binlerce kez ölmeyi tercih edebilirdim.

"Kraliçe Sofia Tesla ve Ateş Karan."

Kâhin gözlerini Sofia'ya dikti ve beklediği onayı aldığında harlı ateşe bir şeyler atmaya başladı. Ne olduğunu seçebilmek mümkün değildi. Avucunun içinde ovalayarak durmaksızın ateşe savuruyordu. Ardından eline aldığı cam parçasıyla Ateş'in bileğinden yakaladı ve tuttuğu yere yatay bir kesik attı. Aynı eylemi Sofia üzerinde de gerçekleştirdikten sonra gözlerini kapattı, ellerini göğe kaldırıp fısıldadı.

"*Povezati duhove.*"

Kırık bakışlarım ruhumu tüketen manzaranın üzerindeyken bedenimden katre katre çekilen güç beni yere sermek istiyordu. Başımı önüme eğdim. Aslında bağırmak istiyordum, ses tellerim ağzımdan fırlayana dek içimde tuttuğum ne kadar acı varsa kusmak istiyordum.

"Neler oluyor!"

Sofia'nın endişeli sesini duymamla başımı kaldırdığımda kâhinin gözlerini gördüm. Ateş'in üzerine kilitlenmiş gri gözleri hayretle büyümüştü.

"Olmuyor! Ruhlarınız birbirini itiyor."

Sofia önce Ateş'e ardından kâhine baktı, Ateş tepkisizce olanları izliyordu.

Kâhin işaret parmağını ağır ağır kaldırdı ve onu hedef aldı. Yaşlı yüzüne dökülen beyaz saçların arasından sadece Ateş'e bakıyordu.

"Bu adamın ruhu zapt edilmiş. Bir başka kadının ruhuyla sıkı sıkıya düğümlenmiş!"

Gözlerim hayretle açılırken yükselen şaşkınlık nidaları uğultu şeklinde ulaştı kulaklarıma.

Gülümsemek ve gözyaşı dökmek arasında bir yerde kaybolmuştum.

Dudağımın bir kıvrımında kırmızı etekli kız çocukları kendi etrafında neşeyle dönerken, diğer tarafından cesetsiz tabutlar kalkıyordu.

Bir yanım hafızasında yer bulamadığım için feryat figan ederken, diğer yanım onu kendine düğümleyen kadın olabilme ihtimaliyle çırpınıyordu.

Tüm bedenime aynı keskin ürperti hâkim oldu birdenbire. Sonra başımı kaldırdım, göz göze geldik.

İfadesizliğinde nefessiz kalabilirdim, yine de ateş mavilerine sarılıp uyuyabilirdim.

Gözleri gözlerimi eşelerken tüm seslerin usul usul uzaklaştığını hissettim, herkes silikleşti.

Belki birkaç adım atsam varabilirdim yanına, varabilirdim ama kavuşamazdım. Çünkü aramızda yaşanan her ne varsa acımasız bir yokluğa savrulmuştu.

Geceye eşlik edercesine mümkünmüş gibi biraz daha kararan koyu mavileri, kısılan siyah ve gür kirpiklerinin arasında birer inci tanesi gibi parlıyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözlerimin puslanmasını istemiyordum. Görüntümün biraz bile netliğini kaybetmesine tahammüllüm yoktu şimdi.

Bir adama sadece bakmak bile bu denli özlenebilir miydi?

İçim içimden çekile çekile özlemiştim.

Sofia koluna girdiğinde geldikleri gibi, birlikte uzaklaştılar. Arkalarında bıraktıkları onlarca meraklı ruh olanları sorguluyordu. Bense cevabın kimde olduğunu biliyordum. Bakışlarımı

ateşin başına çevirdim, yoktu. Etrafımda dönerek görebileceğim her yere baktım. Kâhin buhar olup uçmuştu adeta.

Birinin koluma girmesiyle irkilerek ona döndüm, Derin'e. Gözlerinde cevap arayan sorular vardı. Buna rağmen sadece, "Gidelim," demekle yetindi.

Tartamadığım uzun bir zaman dilimini tören alanı ve mutfağı temizleyerek geçirdikten sonra bizi tıpkı getirdikleri gibi çadırların olduğu alana geri götürdüler. Karşı koymadım, aslında karşı koyacak bir nedenim yoktu.

Ayağıma binlerce sorun dolanmıştı, hiçbirinin çözümü yoktu.

"Bu huyunu seviyorum," dedim çadıra doğru yürürken yanı başımda yol alan Derin'e.

Yol boyu tek kelime etmemesine karşın şimdi "hangi huyum?" diye sordu meraksız bir sesle.

"Diğer kadınlar gibi değilsin. Paylaşıyorsun ama sorgulamıyorsun."

Duraksadı, bana dönerken elini kaldırıp yavaş yavaş kapüşonunu açtı ve güzel yüzünü ortaya çıkardı.

"Bazen beni gerçekten tanıyor olabileceğini düşünüyorum."

"Seni tanıyorum."

Başını ağır ağır salladı. Çehresinde kabullenmiş bir ifade vardı. "Beni tanıyorsun."

Buna sevinmeli miydim? Hayır. Kabullenmiş olması, yaşananları yitirmiş olduğu gerçeğini değiştirmezdi.

"Kes sesini! O kadar bencilsin ki! Sen gördüğüm en bencil kadınsın!"

Çadırdan yükselen ses tanıdıktı. Yasemin'in sesiydi!

Derin ile aynı ayna olduğumuz yerden hareketlenirken birkaç metre ötemizde kalan çadırına ulaştım ve örtüsünü araladım. Yasemin ağabeyimin hemen arkasında, öfkeli gözlerle Al-

ya'ya bakıyordu. Görünüşe göre ağabeyim Yasemin'i zorlukla zaptediyordu.

"Ben bencilim, evet!" Alya hızla başını salladı ve kendisine yöneltilen suçlamayı beklenmeyen bir şekilde kabul etti. "Yaptığım çok bencilceydi Yasemin, burada haklısın. Ama sana bir şey söyleyeyim mi?" Bir deniz kıyısını andıran açık mavi gözleri ağabeyimi buldu. "Yine olsa, yine yapardım."

"Senden tiksiniyorum," diye fısıldadı Yasemin, gözlerinde kor gibi parlayan bir öfkeyle. "Cidden."

Yasemin hırsla ayağını yere vurduktan sonra köşede kalan masaya, olanları görmezden gelen Sezgin'in karşısına oturdu. Ağabeyim yaşlı gözlerle kendisine bakan Alya'dan gözlerini ayırmıyordu. Ancak bakışlarında aşk denen duygunun kırıntısı dahi yoktu. Daha çok hesap sorar gibiydi. Evet, ona vuramazdı. Ağabeyim öfkesinden etrafı yerle bir edecek bir adam değildi. Sadece bakışlarıyla Alya'yı yerin dibine sokuyordu.

"Aşk bu değil ki," diye mırıldandığımda bunu o kadar sessiz bir biçimde söylemiştim ki tüm gözlerin bana döneceğini tahmin edememiştim. Alya ıslak kirpiklerini bana çevirdiğinde çehresine derin bir mahcubiyetin oturduğunu gördüm.

"Aşk, âşık olduğun kişinin kalbini ele geçirmek değildir." Belleğimden gözlerimin önüne akan görüntüler bana veda ettiği anlara aitti. Yutkundum, aynı saniye acı dolu bir damlayı tenimde hissettim. "Sadece, o mutlu olsun diye atmayan kalbinden dualar edebilirsin."

"Ben," diye konuştu çatallı bir sesle, "çok üzgünüm."

"Üzgün olman bir şeyi değiştirmez."

Bakışları yere düştü. "Biliyorum."

Ona doğru birkaç adım attım ve tam önünde durdum. Benden kısa olan boyundan dolayı başımı hafifçe eğerek konuştum.

"Mahvettiğin sadece benim hayatım olsaydı şayet, sana bu kadar kızmazdım."

"Hare ben çok özür di-"

"Dileme!" Bağırmadım, üzerine basa basa tekrar ettim. "Benden sakın özür dileme. Telafisi olmayan şeylerin özrü de olmaz."

Elbisesinin kollarıyla gözlerini kurulduktan sonra duruşunu dikleştirdi. "Abim, onu görebildiniz mi?"

Ona sırtımı dönerek ağabeyime ilerledim. Bana açılan kollarına sığınırken aslında vereceğim cevabı kendime kabullendirmeye çalışıyordum.

"Evet, o iyi."

Buruk bir gülümseme sesi duyumsadım. Sezgin'e aitti.

"Garip, uzun zaman sonra ondan bir haber almak..." Duraksadı. Bunun ona acı verdiği aşikârdı. Ateş ve Sezgin, gerçek dostlardı.

Ağabeyimin kollarından sıyrılarak Sezgin'e döndüm. Durgun görünüyordu.

"O, çok iyiydi."

Sadece beni hatırlamıyordu.

İçimi çekip devam ettim. "Sizinle geçirdiği zamanın büyük bir kısmını hatırlamıyor."

"Ne kadar bir kısmını?" Oturduğu yerden açık kahve gözlerini üzerime dikmiş bir yanıt arıyordu.

"Lider olduğu zamandan sonrasını ha-"

"Saçmalama! Ateş lider falan değildi."

Ne söylemem gerektiğini düşündüğüm sırada Derin'in adımları Sezgin'i buldu. Elini omzuna koyarken birbirlerine bakan gözleri yine bizim anlamadığımız bir dilde konuşuyordu.

"Bir yerde bir boşluk var, bunu daha önce de konuşmuştuk

Sezgin. Belki de o boşlukta bu kızın söylediği şeyler yaşanmıştır."

Sezgin karşılık vermedi. Kafasında netleştiremediği bir şeyler vardı ve bu düşünceli halinin sebebi kesinlikle buydu. Andelko denen adam bir insandan alabileceği en değerli şeyi almıştı onlardan, yaşanmışlıklarını.

"Hare, gidelim."

Ağabeyimin kolumdan tutmasıyla adımlarımız çıkışa yöneldi. Dışarı çıktığımızda onların çadırının hemen yanına kurulan çadıra girdik. Tüm çadırlarda olduğu gibi büyük bir yer yatağı, ufak ebatlara sahip bir masayla iki sandalye ve tahta bir dolaptan başka bir şey yoktu.

"Düşündükçe kafayı yiyecek gibi oluyorum," diyerek yatağa yöneldi ağabeyim ve koca bedenini oraya bıraktı. "Burada yapılacak en iyi şey uyumak."

"Haklısın." Yanına ilerledim ve kendimi yatağa bıraktığımda ağabeyimin koluna sarıldım. Bunu yapmak her zaman iyi gelmişti. Yasemin zayıf bedenini yanıma serdiğinde bize sırtını döndü. Az önce öfkeden deliye dönen kadın o değildi ve sırf bu yüzden ağabeyimin yüzüne bakmaktan imtina ediyordu. Kimsenin dudakları bir kez daha aralanmazken, şehrin acımasız karanlığına kapattık gözlerimizi. Herkesin içinde başka yangınlar vardı.

Keskin bir ürperti uykumdan uyandırdığında, ağabeyim ve Yasemin'in her iki yanımda, hâlâ uyuyor olduklarını gördüm. Doğruldum. Elimi göğsüme götürerek sürüklendiğim kasvetli duygudan kurtulmaya çalıştım. Avucuma vuran sıcaklıkla birlikte yapmam gereken, fakat gerçekleştireceğim anda bunun

bana acıdan başka bir şey getirmeyeceğini bildiğim eylemi düşündüm. Yapmalıydım. Her iki elimi de aynı anda kaldırdım ve gözlerimi kapatarak onlara dokundum.

Bir elim Yasemin'in gerdanındayken, diğeri ağabeyimin alnındaydı. Kapalı gözkapaklarımı zorlayan damlalar, gözlerimi araladığım an oldukları yerde izdiham yaratarak ardı ardına süzüldüler. İkisi de soğuktu.

Acı, deli gibi göğüs kafesimi yumrukluyordu. Parçalara ayırıyor, un ufak ediyor, yine de doymuyordu.

Yanlarından sıyrılarak sessizce ayaklandım. Vaziyetime bir anlam yükleyememenin sürüklediği hezimet küçümsenecek gibi değildi. Aldığım nefeslerin ciğerlerime yetmediğini hissettiğimde çadırın örtüsünü araladım ve dışarıya çıktım. Ruhların sırtlandığı ölümün ürkütücü sessizliği mesken tutmuştu dört bir yanı. Gayriihtiyarî çadırların arasında, sönmek üzere olan ateşlere baktım. Söndükleri an her yer zifiriye bulanacaktı. Fakat birkaç çadır öteden yükselen öyle bir ateş vardı ki olduğu yeri fazlasıyla aydınlatıyordu. Sönmek bir yana, oldukça harlıydı. Merak kemikli parmaklarını sırtıma yaslarken küçük adımlarla oraya doğru ilerledim. Yaklaştıkça belirginleşen ateş beni içine çekiyordu.

Attığım adımlara bir yenisi ekleyemeden duraksadım.

Orada biri vardı.

Hemen ateşin dibinde, sırtı bana dönüktü ve tıpkı bir heykel gibi durmuş izliyordu.

Ateşe attığı bir şey yoktu. Sadece bakıyordu. Sanki o baktıkça ateş harlanıyordu. Bakışları benzin olup ateşin üzerine dökülüyordu.

Üzerindeki koyu renk pantolon ve keskin hatlarını gizleyemeyen kazağa baktım. Kim olduğunu biliyordum. Yine de bir adım daha attım ve tenimin karıncalanmasına izin verdim.

"Bu saatte çadırlarınızdan çıkmanız yasak," diye konuştu sakin fakat uyarıcı bir tonla. "Geri dön."

Göremeyeceğini bile bile omuz silktim. "Aslında yasakların pek umurumda olduğu söylenemez."

Konuştuğum an omzunun üzerinden bana dönen ateş mavileri cümlemin sonuna doğru sesimin zayıflamasına sebep olmuştu.

"Yine mi sen? Bir köle olmasan beni takip ettiğini düşüneceğim."

Elinde tutuğu pimi çekilmiş bombayı bir kez daha bana fırlattığından haberi yoktu. O bombanın patlamak üzere kaburgalarımın arasına sıkıştığından da öyle...

"Yine ben," diye mırıldandım. Aslında ne konuşacağım bir yana, elimi kolumu nereye koyacağımı dahi bilmiyordum karşısında.

Bedenini ağır ağır bana çevirdiğinde aldığım son nefes damağıma yapıştı.

Karşımda duran adam Ateş'ti.

Karşımda duran adam Ateş değildi.

"Adın ne senin?"

Pimi çekilmiş bomba patladı, kaburgalarım parçalara ayrıldı. Adımı andığı ne kadar an varsa, infilak oldu.

"Hare," dedim ağlamaklı sesimi zorlukla bastırarak. "Adım Hare."

Tekrar ederken sesini duyumsayamadım, sadece dudakları kıpırdamıştı.

Kursağıma takılı kalan devasa yumrudan kurtulmak istercesine yutkunurken ağır ağır elimi kaldırdım ve çehremi gölgeleyen kapüşonun omuzlarıma düşmesine izin verdiğimde parmaklarım hâlâ kumaşın sert yüzeyindeydi.

Bunu yaparken gözlerimi gözlerinden ayırmamıştım.

Belli belirsiz bir hareketlilik oldu kaşlarında, dudaklarını birbirine bastırdığında onun da yutkunduğunu gördüm. Âdemelması kıvrak bir dansöz gibi cilveli bir biçimde dans ederek yok olmuştu.

Kısa bir an bakışları saçlarıma kaydı, ifadesi alaşağı oldu.

"Ben Hare'yim," diye tekrar ettim, bu kez daha güçlü bir sesle. Ve bir başka kadına duyduğu öfkeye bir kez daha kurban gitmemek için tekrar ettim. "Sadece Hare'yim."

Bana doğru yürüdüğünü gördüğüm an elim kapüşondan ayrıldı ve bir külçe gibi hızla yanıma düştü. O saniye, dokunmadan hissettim kalp atışlarımı.

Kalp atışlarım göğüs kafesimi parçalamak istiyordu.

"Sen ne saçmalıyorsun." Tam önümde durduğunda yanında küçücük kalan bedenime baktım, gülümsedim.

"Ben komik bir şey göremiyorum." Sinirlenmişti. Bu sesinden seçilemiyordu ama onu tanıyordum. "Kes şunu."

Gülümsemem ağır ağır yüzümde donarken kirpiklerimi yukarı kaldırdım ve gerilen yüz hatlarına baktım. Sakallarının başladığı yerde, tam olarak elmacık kemiğinin üzerindeki morluk yerli yerinde duruyordu.

Bunun nasıl olduğunu tahmin etmek dahi canımı yaktı.

"Yüzün, oraya ne oldu?"

"Canımı sıkıyorsun."

"Ne oldu oraya, söylesene."

Bakışlarını benden ayırmaya kalktı, sonra vazgeçti. Çehresindeki yorgun ifade ruhumu sömürse de, bir an olsun ona bakmaktan vazgeçmek istemiyordum.

"Çadırına dön, bu vakitte burada olmamalısın."

Adına tezat zevahiri buz gibiydi, sesi ise kurşun geçirmez bir yelek giyinmişti.

"Zarar mı görürüm?" diye sordum. Sabrını zorluyordum.

Aramızda çok az mesafe olmasını umursamadan tehditkâr bir adım attı. Geri adım atmadım, bu biçimli kaşlarının çatılmasına neden oldu.

"Korkmuyorsun." Sesi ve ifadesi birbiriyle örtüşürcesine tehlikeliydi. "Ama korkmalısın. Gördüğün gibi, sizden biri değilim."

Başını bana doğru eğdiğinde soğuk nefesini saç diplerimde hissettim. Bunu hissetmeyeli uzun zaman oluyordu. Ona sarılmak isteyen kollarımı bedenime yapıştırdım ve saçlarında dolaşmak isteyen avuçlarımı cezalandırarak elbisemin kumaşına yapıştırdım.

"Senden korkmuyorum."

Tekrar etti. "Korkmalısın."

"Senden asla korkmam." Başımı omuzuma düşürdüm ve ona duyduğum özlemi saklamadan baktım, keskin yüz hatlarını barındıran güzel çehresine. "Çünkü sen..."

"Ateş!"

Aramıza düşen Sezgin'in sesini koşarak bize yaklaşan adımlar aldı. Çok değil, birkaç saniye sonra iki adam birbirine sıkıca sarıldı.

Gözlerimin önünde gerçekleşen buluşmaya hüzünlü gözlerle bakarken, çadırının örtüsünü aralayan Derin, gördüklerine inanamayarak kirpiklerini ardı ardına kırpıştırdı. Rüya görmediğine kanaat getirdiğinde koşarak Sezgin'in açtığı yere, Ateş'in kollarına atladı.

Geri çekilip bir şeyler söyledi ve tekrar sarıldı. Adımlarım istemsizce geriye doğru gitmeye başladığında biliyordum. Hafızalarında yerim olmadığı gibi bu iç burkan manzarada da yerim yoktu.

Birlikte Sezgin ve Derin'e ait olan çadıra girdiklerinde ateşin başına geçtim. Tam olarak az önce durduğu yerdeydim. Ne kadar ayakta dikildim bilmiyorum, bacaklarımın ağrımaya başladığını hissetmemle yere çöktüm ve dizlerimi kendime çekerek başımı üzerine koydum. Ateşe diktiğim gözlerim alazları seyre dururken usul usul kapanmaya başladı. Ağabeyim haklıydı, bazen yapılabilecek en iyi şey sadece uyumaktı.

Sırtıma bırakılan ağırlıkla birlikte doğrulmaya çalıştım. Belim fena halde tutulmuştu. Elimi belime götürerek ovaladım ve kasılan adalelerimi rahatlatmaya çalıştım. Yüzüme düşen saçlarımın arasından uyku mahmuru gözlerimle etrafa bakındım. Çöken alacakaranlık saatlerdir uyuduğumun haberini veriyordu.

"Neden burada uyuduğunu merak ediyorum." Kıvırdığım bacaklarımı zorlukla uzatırken önce omuzlarıma bıraktığı örtüye, ardından başımda dikilen Derin'e baktım.

"O, nasıl gelebilmiş buraya?" diye sordum lafı uzatmadan.

"Kraliçe Sofia, özgürlüğü ilan etmiş."

Bir an duyduklarıma inanamadım. Çok sonra içimde beslediğim küçük kız çocuğu kavuştuğu özgürlüğüne el çırpmaya başladı.

Benim için feda ettiği özgürlüğüne kavuşmuştu.

"Neden Yedikule Zindanları'na hapsedildiğini biliyor mu?"

"Muhakkak biliyordur ama bize söylemedi. Aslında önemli olan şu an burada olması, değil mi?"

Siyaha çalan donuk bakışları bir süre üzerimde gezindi. Bir şeylerin cevabını arıyor gibiydi. "Senin söylemek istediğin bir şey mi var?"

Suçlu bir çocuk gibi başımı salladım.

"Evet, seninle konuşmak istiyordum."

"Ne hakkında?"

Ellerimle yerden destek alarak ayağa kalktım. Bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Dahası bana inanıp inanmayacağı da meçhuldü.

"Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum ama..." Elini tuttum ve şaşkın bakışları arasında avucunu daha da ısınan göğsüme koydum. "Sıcağım, daha da önemlisi kalbim atıyor!"

Derin elini hızla benden ayırırken, gözlerindeki şaşkınlık yerini korkuyla harmanlanmış bir bilinmezliğe bırakmıştı.

"Bu nasıl olur! Bu..." Duraksadı, bir adım geriye gittiğinde bir şüpheliye bakar gibi baktı. "Belki de Sezgin haklıdır. Belki sen gerçekten bir büyücüsündür."

Sözlerine abartılı bir biçimde göz devirerek ayaklandım ve kapüşonu kafama geçirirken adımlarım ihtiyarın çadırının bulunduğu yöne ilerledi. "Bunu ihtiyara danışmaya ne dersin?"

Yürümeye başladığımda ardıma bakmadım. Yalnız veya değil, en kısa zamanda ihtiyarı görmem gerekiyordu. Çok geçmeden adım seslerime Derin'inkiler karıştı ve yine tek kelime etmeden dakikalarca yürüdük.

İhtiyarın çadırının önünde duraksadım, duyacaklarımdan içten içe korkuyordum. Elim ağır ağır havalandı ancak bir türlü örtüyü aralamaya cesaret edemiyordum.

"Gel içeri."

Aldığım emirle anlık bir ürperti yaşadım. Fakat idrak ettiğim gerçekle birlikte, korku yerini hayrete bıraktı. Ses ihtiyara ait değildi.

Kâhinindi!

Hızla açtığım örtüden içeriye girdiğimde yanılmadığımı an-

ladım. İhtiyar ve kâhin tahta masada karşılıklı oturmuş, gözlerini üzerimize dikmişlerdi. Omuzumun üzerinden Derin'e baktığımda, en az benim kadar şaşkın olduğunu gördüm.

"Seni Ateş'le birlikte bekliyordum." Arkasına yaslandı ve çerçevesi kırış kırış olan gri gözlerini kıstı. "Fakat seni hatırlamıyor değil mi?"

Geri adım atmadım. Çektiğim acılar beni güçlendirmişti, aradıklarım sadece cevap ve çözümlerdi.

"Buraya neden geldiğimi biliyorsun değil mi? Beni tören alanında gördüğün an anladığını biliyorum."

Masadan destek alarak ayaklandığında bizim aksimize bembeyaz olan elbisesinin etekleri yerlerde süründü. Bana yaklaşmak üzereyken ihtiyarın ikazıyla duraksadı.

"Onu ürkütme, zaten senden hiçbir zaman haz etmedi."

Kâhin, ihtiyara üstten bir bakış atarak nahoş bir kahkaha bıraktı. "Kaçık herif, emin ol işi düşmese çadırının önünden dahi geçmezdi."

İhtiyar ağzının içinden homurdanarak ona cevap verirken, kâhinin yaklaşan adımlarına karşılık verdim.

Aramızdaki mesafe bir karışı bulduğunda durdu ve tuhaf bir biçimde boynuma baktı. "Ne zaman fark ettin?"

"Dün."

Elini kaldırıp boynuma uzattığı sırada gözlerimi kapattım. Soğuk parmakları nabzımın üzerinde duraksadı. Ürpererek ayak parmaklarımı içeri çektiğim an sert derili parmaklarını tenime daha da bastırdı.

"Tahmin ettiğim gibi..."

Gözlerim yavaşça aralanırken kâhinin gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. Parmakları boynumu öyle sıkıyordu ki nefes almakta güçlük çekiyordum.

"Yaşıyor muyum?"

Gözlerini araladı, gözlerinin beyazı kan gölüne dönmüştü ve ben bu manzarayla daha önce de burun buruna gelmiştim.

"Can çekişiyorsun!"

ALTINCI BÖLÜM

Yaşamla arama ektiği nifak tohumlarını besleyemeyen Azrail, yakamı bırakmayan cılız nefesimin tek sorumlusuydu.

Kalp atışlarım, benimleydi.

Ölmediğimi ispatlarcasına, geçen her dakika biraz daha kuvvetleniyordu üstelik. Hayalet suratlara inat, yanaklarımın ince derisinin altında kanla dolu bir kazan kaynıyordu.

"B-bu nasıl olur?" dedim zelzeleye uğramış çatlak bir sesle. "Nasıl olur bu!"

Adımlarım geriye gitse de bakışlarım mıh gibi kâhine saplandı. En olmaz gelip yine boğazıma sarılmıştı.

"Ne bir eksik, ne bir fazla." Bu söylemindeki stabillik içine düştüğüm girifti desteklerken, ağır adımlarla yerine ulaştı ve yeniden ihtiyarın karşısına oturdu.

"Dünya'da bir yerde, can çekişiyorsun. Hayatta değilsin, lakin ölmemişsin de."

Duraksadı, ihtiyarla birbirini bulan gözleri bir şeylerden emin olmuş gibi kapanıp açıldı.

"Araf ruhunu emmiş. Şehrin tuhaf bir döngüsü var, emin olamıyorum." Parmaklarını göğsüne dökülen sakallarına götürüp sıvazladı ve kanlı bir gölün ortasından bakışlarını yeniden bana yöneltti. "Belki daha önce burada var olduğun için, belki de burada olman gerektiği için..."

İçimden yükselen inkârın, en koyu ayaklanmaları ruhumu zaptetti.

Başımı hızla iki yana sallarken, "Hayır!" diye bağırdım. "Saçmalıyorsun. Buraya ait olmasaydım eğer titriyor olurdum. Isıtıcılara ihtiyaç duyardım ama ben doğru dürüst üşümüyorum bile."

"Ruhun gibi bedenin de arafta." Bu kez kanımı donduracak sözler ihtiyarın dudaklarından dökülürken, gözlerinde beni teselli eden şefkatli bir ifade vardı. "Kendine kulak ver Hare."

Düşen omuzlarım yaşadığım mağlubiyetin emaresiydi. Sadece beni unutan bir adama kulak vermişken, nasıl kendimi duyabilirdim ki.

"Ne demek bu?" Bir put gibi duran Derin'in yaşadığı şaşkınlık, en az benimki kadar keskindi. Alamadığı cevaba sinirlenerek tekrarladı. "Sana soruyorum ihtiyar! Ne demek bu?"

"Daha fazlasını biz bile bilemeyiz Derin. Birbirinizden ayrılmazsanız iyi edersiniz, zira hafızanızın kayıp kısmı Hare de saklı."

Sükûtun tüketen varlığı ortamı esareti altına aldı. Ne kadar olduğunu kestiremediğim bir zaman diliminin akabinde, Derin beni götürmek üzere koluma girdi. Ancak olduğu yere çivi gibi çakılmış adımlarım asıl almak istediği cevabı almadan yerinden kımıldamayacaktı.

"Beni hiç mi hatırlamayacak?" Omuz silkip gözlerimde takılı kalan yaşı elimin tersiyle silip attım. "Hiç hatırlamayacak mı beni?"

Kâhin masadan destek alarak doğruldu. Akıbetimi bilmiyordu ama bildiği bir şey vardı.

"Hatırlaması imkânsız, hissetmesi mümkün."

Bir adım sonrasını kestirebilmenin imkânsızlığı zehirli bir sürüngen gibi ayaklarıma dolanmıştı. Bir adım sonrası karanlık, bir an sonrası zift rengindeydi. Yaşıyordum, kanlı canlı buradaydım. Başıma ne geleceğini bilmiyordum ancak bildiğim bir şey varsa, Ruhlar Şehri yine benden haz etmeyecekti. Aldığım her gerçek nefes gözüne batacak, sıcaklığım tehlike arz edecekti.

Tüm bunlar bir yana, asıl acıtan beni bir daha hatırlamayacak olmasıydı. Esasen, çok da hatırlanası şeyler yaşamamıştık onunla. Yine de çektiğimiz acıların dahi belleğimdeki yeri başkaydı. Ruhuma bıraktığı izleri çok başkaydı. Sırf bu yüzden, parçalara ayrılmayı göze alarak beni hissetmesi için elimden geleni yapacaktım, hiç kuşkusuz.

Çünkü biliyordum; yaşananlar gerçekse hissetmek kaçınılmazdı.

Çadıra yaklaşan adımlarımız boyunca başımı yerden kaldırmadım. İhtiyarın söylediklerini düşünüp duruyordum ve düşündükçe işin içinden çıkamıyordum.

"Orada neler oluyor?"

Derin'in durmasıyla adımlarım ona ayak uydurarak devinimine son verdi. Bakışlarını takip ederek metrelerce ötemizdeki hareketliliğe baktım.

Çadırlarımızın bulunduğu yerde birileri tartışıyordu. Bulunduğumuz konum itibariyle görüntüye yükleyemediğimiz anlam, biz yaklaştıkça netlik kazandı. Öfkeyle bağıran adam ağabeyimden başkası değilken, muhatabı bizzat Sezgin'di.

"Son kez söylüyorum. Yanındaki kadın kardeşimi nereye götürdü!"

Sezgin sıkıntılı bir nefes vererek, "Bilmiyorum," dedi bezmiş bir tavırla. "Son kez söylüyorum, kardeşinin nerede oldu-"

Koşar adımlarım ağabeyimi hedef alırken, "Buradayım!" diye bağırdım. "Geldim işte abi."

Yanına ulaşmamla çehresindeki ifade kısa bir an yumuşadı, hemen ardından yine çatıldı kaşları.

"Haber vermeden nereye gittiğini sanıyorsun! Ayrıca bu lanet yerde haber versen de bir yere gitmeni istemiyorum."

Mahcup bir edayla yüzüne bakıp, "Özür dilerim," dedim. "Bu kadar telaşlanacağını tahmin edemedim."

"Kardeşin geldiğine göre çadırınıza girin artık. Sizin yüzünden muhafızlarla papaz olacağız." Sözlerinin hedefinde ağabeyim olmasına rağmen Sezgin'in gözleri üzerimdeydi. "Fazla arıza çıktınız."

"Kes lan sesini, sana mı soracağım nereye gireceğimi!"

"Evet, bana soracaksın!"

Sezgin'in sıktığı çenesi iyiden iyiye keskinleşirken, ağabeyime doğru atacağı adım Derin'in koluna girmesiyle ekarte oldu. Ancak onu asıl durduran, benim de kalbimi titreten sesin sahibiydi.

"Lan susun artık kafamı siktiniz dakikalardır!"

Sezgin'in hemen ardında kalan çadırdan sıyrılan iri bedeni karşımızda dikilirken, ağabeyim kıstığı kehribar rengi gözlerini Ateş'e dikti. Aksi gibi Ateş'in de şu an durgun bir denizi andıran bakışları ilk kez gördüğü ağabeyimdeydi. Dağılan saçlarından geçirdiği iri, kemikli parmakları ensesinde oyalandı bir süre. Kavislenen sol kaşı ağabeyim ve yanımızda duran Yasemin'i işaretlerken bana uğramadı bile.

"Kim bunlar?"

Sezgin omzunun üzerinden Ateş'e saliselik bir bakış attı. "Turuncu olan tam bir ruh hastası, diğeri de abisi ve arkadaşı sanırım."

Cevap vermek üzere aralanan dudaklarım Derin'in söze girmesiyle duraksadı.

"Kâhin ve ihtiyarın söylediklerini baz alırsak, asıl ruh hastası biz oluyoruz Sezgin, duyduklarını inkar etmen onları yok etmez. Üstelik, hafızasının bir kısmını yitirmiş ruh hastalarıyız."

Ateş ifadesinde yer verdiği alayı Derin'in üzerine sabitledi. "Görmeyeli çenen düşmüş Derin, nedeni şu tuhaf kız mı yoksa?"

"Adı Hare!" dedi mermer kadar sağlam bir sesle. "Ve o tuhaf değil, aksine fazla gerçek."

Attığı sağlam adımlar Derin'in önünde bittiğinde ona bakmadan konuştu. "Her kimse, bu beni ilgilendirmiyor. Birazdan buradan ayrılacağımızı baz alırsak, seni de ilgilendirmiyor."

Ayrılmak mı! Tepkim Derin'in tepkisini sekteye uğratarak bir adım öne çıktı. "Gidecek misin gerçekten?"

Kademeli olarak kaldırdığı bakışları ilk kez beni buldu ve yüzüme dümdüz baktı. "İznin olursa ufaklık."

Alaycı sözlerine karşılık düşen yüzümü çabucak toparladım. "Ama seninle konuşma-"

"Seninle konuşmak istediğimi sanmıyorum, şimdi çadırına gir." Emrini desteklercesine, belli belirsiz bir baş işaretiyle arkamızda kalan çadırı işaret etti.

Ona ne karşılık vereceğimi, aslında yakınlarında kalmak için nasıl bir yol izleyeceğimi düşünürken, ağabeyimin kolumdan tutarak arkasına almasıyla afalladım.

"Sözlerini makasla, kardeşime emir veremezsin!"

Ağabeyimin yüzünü göremesem de öfkesini hissedebiliyordum. Ancak tam karşımda büyüyen öfke, benzine bulanan ateş topu gibi üzerimize yuvarlanıyordu.

Ateş, ağabeyimin üzerine yürüyordu!

"Tekrar söyle." Ani bir hamleyle ağabeyimin arkasından fırlayarak aralarına girdiğim sırada, Ateş son sürat giren bir aracın ani bir frenle durması kadar sert bir atılımla duraksadı. Bana

çarpmamak adına yaptığı hamle toprakta belirgin bir adım izi bırakmasına sebep olmuştu.

"Hayır! Bunu yapma, lütfen bunu yapma Ateş!"

Ağabeyimin tuttuğu kolumu aynı saniye kurtardım ve göğsünde biten boyuma aldırmadan başımı kaldırıp kızgın bir demir kadar sert ve yakıcı olan çehresine dik dik baktım.

"Ateş mi?" Ağabeyimin kısık sesle sorduğu soruyu bakışlarımı Ateş'ten ayırmadan başımı sallayarak onayladım.

"Yanlış kişiye bulaşıyorsunuz." Sesi tehlikeliydi, ifadeden yoksul bakışları da öyle. Fakat sorun şu ki, ondan asla çekinmiyordum.

"Ben," dedim kendimin bile zor duyabileceği bir fısıltıyla. "Ben sana çoktan bulaştım."

Bir an, kısa bir an bakışlarında gezinen donukluk tuzla buz oldu. Anlam veremediğim bir biçimde baktı bana.

"Kızla uğraşmayı bırak Ateş." Derin koluna dokunduğu adamı geriye çekmeye çalıştı. "Ayrıca nereye gideceğiz, bunu söylemedin."

Ateş onu duymazlıktan geldi, tüm dikkati bendeydi. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Saçmalamıyorum. Ben gerçekl-"

Ağabeyimin beni, Sezgin'in ise Ateş'i çekmesiyle aramızdaki mesafe ansızın açıldı ve yarım kalan cümlem toz bulutu misali havaya karıştı.

Kısa bir süre kimseden çıt çıkmadı

"Sofia benim için bir ev yaptırdı. Bu gece buradan ayrılıyoruz," diye konuştu arkasını bana dönerek.

"Neyin karşılığında yaptı bunu? Ruh düğümü olmadı, muhakkak karşılığında başka bir şey istemiştir."

"Eve geçtiğimizde konuşacağız. Bu gece," diyerek kestirip attı.

Derin ile bakışlarımız çarpışırken ihtiyarın ikazı yükseldi. "Peki ya Hare? Saatler önce sana söylediklerimi hatırla, hafızamızı kayıp kısmında Hare var, onu burada bırakamayız," dedi telaşlı gözlerle bize bakarak. "Onları burada bırakamayız."

Derin'in çıkışına karşılık verdiği sabırsız nefesi sesini duyumsadım. "Bizimle işi yok, onu evimde görmek istemiyorum."

Tınısının keskin yüzü kalbimin yüzeyine ince kesikler atarken, son cümlesi kesiklerin üzerine tuz serpti.

Canım yandı, çok canım yandı.

Ağabeyim bedenimi kolunun altına çekerek saçlarımın arasına teselli edercesine uzun bir öpücük bıraktı. Derin'in sesi duyamayacağımız kadar kısılmıştı, ancak konuşmaya devam ediyordu. Kulak asmadım, zira son cümlesi beni yerle bir etmişti.

Çadırımıza girmek üzere arkamızı döndüğümüzde emriyle olduğumuz yerde duraksadık.

"Gece hazır olun, bizimle geleceksiniz. Ancak uzun vadeli planlar yapmazsanız iyi ederseniz, ziyaretiniz kısa olacak."

Omzunun üzerinden ona baktığımda çoktan çadıra girmiş olduğunu gördüm. Ona cevap vermek üzere olan ağabeyim dilinin ucuna kadar gelen kelimeleri yutarak kaldığımız çadıra ilerledi ve hırsla örtüyü açarak içeri girdi.

Yasemin ile birbirimize baktık, başını kederle iki yana salladı. "Hakan'ın gelmek isteyeceğini sanmıyorum." Kara gözlerini derin bir bilinmezlik gölgeledi. "Ateş, hani şu hep bahsettiğim adam değil mi?"

Gözlerim hüzünle yere düşerken belli belirsiz başımı salladım.

"O biraz, kaba bir adam. Hakan ile aynı ortamda bulunmamaları her ikisinin açısından da daha iyi olur bence."

Haklıydı, daha şimdiden birbirlerine bilenmişlerdi ama benden uzaklaşmasına izin veremezdim. Öte yandan ağabeyim ve

Yasemin'i de burada bırakamazdım.

Derin bir nefes alıp çadıra girdim ve Yasemin'in söylediği gibi kati surette Ateş'in evine gitmeyeceğimizi söyleyen ağabeyimi ikna etmeye çalıştım. Dakikalar süren konuşmalarım bir nebze olsun işe yaramış olacak ki, olumlu bir şey söylemese de yatmadan hemen önce hayır da dememişti. Ondan bir süre sonra yer yatağının diğer ucuna uzanan Yasemin kısa sürede uykuya daldı.

Alacakaranlık kendini karanlığa bırakmak üzereydi, gitmemize saatler kalmıştı. Yatağa girip uyumayı denedim, dakikalarca dönüp durdum ama bir türlü uykum gelmiyordu. Onlara rahatsızlık vermemek için usulca yataktan süzülürken, gözüm çadırın kalın kumaşından süzülen gölgeye takıldı. Acele hareketlerle öne atılıp çadırın örtüsünü hafifçe araladığım da onu gördüm. Adımları ağır ağır çadırların seyrekleştiği yöne doğru ilerliyordu. Dönüp ağabeyime baktığımda hâlâ uyuyor olduğunu gördüm. Aklımdan geçen şeyi yapmak için vaktim vardı.

Sessiz olmaya özen göstererek çadırdan çıkarken kara kapüşonu kafama geçirip peşine takıldım. Bu vakitte nereye gidiyordu ki!

Çok değil, birkaç dakika sonra üzerinde yabancı soy isim yazan bir çadıra girdi. Şaşkınca etrafıma bakındım. Neden burada olduğunu düşünürken çadıra yaklaşmakta olan birini gördüm. Kara elbisesinin altında kalan biçimli vücut bir kadına aitti. Kapüşonun altından sarkan sarı saçları ise içime zehir zemberek bir his saldı. Nasıl yaptığımı bilmiyorum ama adımlarımı hızlandırarak çadıra girmek üzere olan kadının önünde bittim ve ürkerek geriye çekilen kadının yüzüme diktiği açık mavi gözlerine düşmanca baktım.

"Sen de kimsin!" diye tısladı zorunlu bir fısıltıyla.

Anında dikleşen duruşuma öne çıkan çenem eşlik etti. "Senin bu çadıra girmene asla izin vermeyecek olan kadınım."

Dudaklarının bir yanı alayla kıvrılırken göğsünden aşağı sarkan sarı saçlarını parmaklarına doladı. "Hadi ya, kendi çadırıma girerken senden izin mi alacağım?"

Hayatımda ilk kez gördüğüm kadına, sebebine bilmediğim bir nedenden ötürü dikleniyordum. Hareketlerimi yöneten ben değildim, içimi kemiren histi.

Hafifçe soluma dönerek çadıra baktım, sonra kadına.

"Gireceksin çadırına, tabii ben içerideki adamı çıkardıktan hemen sonra."

Arkamı döner dönmez kulağıma ilişen itiraz nidasına elimi hızla havaya kaldırarak son verdim. "Ben çıkmadan içeri gelirsen, sarı saçlarına yazık olur!"

Eğildim, çadırın örtüsünü araladım ve içeri girdim. Karşılaştığım çıplak sırtı tokat misali suratıma çarparken aynı saniye bakışları beni buldu. Şaşkınlığını gizleyemedi.

"Siktir!" Pantolonundan sarkan kemerini toparlarken mavilerini benden ayırmadı. "Ne işin var senin burada!"

Ona baktım; gözlerim usul usul üryan gövdesinde ve parlayan esmer teninde dolaştı. Acıyla yutkundum.

"Asıl senin ne işin var burada?"

Gür, siyah kirpikleri birbirine yaklaştı. Bir köşeye fırlattığı kazağını ucundan yakalayıp omzuna attıktan sonra üzerime doğru yürümeye başladı. Yerimden milim oynamadım.

Tam da şu an, onlarca lanet duyguyu aynı anda yaşıyordum.

"En olmadık zamanlarda karşıma çıkman sence hoşuma gidiyor mu?" adımları, adımlarımın önünde bitti.

"Gitmiyor mu?" Alt dudağımı sertçe dişleyip geri bıraktım. Omzundaki kazakla onu boğmak istiyordum. Evet! Şu an da tek istediğim buydu. "Gitmesin, umurumda değil."

Boynunda kabararak koyulaşan damarlara ve çenesinin seğirdiğine şahit oldum. Sinirlenmiş miydi? Benim kadar olamazdı.

"Dışarı çık, hemen" diye emretti öfkesini zorlukla bastıran tehlikeli bir sesle.

Cevap vermedim ama dediğini de yapmadım. Çıkışa attığı bir adımı aynı adıma denk gelen çapraz bir adımla durdurdum.

"Hayır! Hayır onu içeri alamazsın!" Delirmiş gibi önüne atılarak çadırın girişini iyice kapattım ve sanki ona mâni olabilecekmişim gibi dik dik yüzüne baktım.

"Değişik misin kızım sen? Çekil şuradan."

Emrine karşılık duruşumu dikleştirdim. Başımı iki yana sallarken, her ne olursa olsun buna izin vermeyeceğimi biliyordum.

Sıkıntılı nefesinin birbirine bastırdığı dudaklarına çarparak burun deliklerinden fırlamasına eşzamanlı olarak, elini siyah ipek bir kumaşı andıran saçlarından geçirdi.

"Çekilecek misin, yoksa ben mi çekeyim?" dedi her bir kelimenin üzerine vurarak. "Ebatlarını göz önünde bulundurursak, hiç de zor olacağa benzemiyor."

Ürkütücü müydü? Evet, fazlasıyla. Korkmuş muydum? Tam da şu an, kesinlikle hayır!

"Çekilmiyorum." İçinde bulunduğumuz vaziyete tezat, sinir bozucu bir tınıyla sözlerime devam ettim. "Çeksene hadi."

Çatılan kaşları, mümkünmüş gibi biraz daha karardı. Ancak öfkeden ziyade safi bir şaşkınlık barınıyordu gözlerinde. Ondan korkmuyor olmamın merak uyandırıcı şaşkınlığının zihnini tırmaladığına emindim.

"Kendinde bu cesareti nasıl buluyorsun, muamma." Mavileri çehremden kayarak saçlarıma takıldı. "Kolundan tutup dışarı atmama ramak kaldı, turunçgil."

Söylediği son kelime kalbimdeki yırtık deriye sıkı bir ilmek atarken dudaklarım aralandı ve ağzımdan büyük bir kahkaha yuvarlanıverdi.

Başı hafifçe geniş omzuna meylederken, bana deliymişim gibi bakıyordu, umursayamadım.

Yaşattığı mutluluğu bilemezdi.

"Sen kafayı yemişsin."

Gülümserken dolan gözlerimin arasından, "Hayır," diyebildim. Çadırın önünden ayrılan adımlarım ona doğru yöneldi ve tam önünde son buldu.

Şu an çadırın önünde, ona gelmek için bekleyen kadını bile umursamıyordum.

"Sadece..."

"Sadece?" Yineledi, çehresinde tek bir mimiğin oynamasına müsaade etmeksizin.

İçimi çektim. Dudaklarım biraz daha kıvrılırken gözlerim iri bir damlayı azat etti.

"Sadece, bana hep böyle hitap ederdin."

Aç bir kedi gibi gözlerinin içine baktım, orada bize dair küçücük bir iz, bir yaşanmışlık aradım.

"Çok inatçısın ama söylüyorum sana, ayağımın altında dolaşma."

Aramızda sadece santimler vardı. Bir adım attım, iki ayağının ortasında durdum ve bedenim onca zaman sonra bedenine temas etti. Çıplak göğsünden süzülen acı kahve kokusu beni mağlup kılarken başımı yukarı kaldırdım.

"Şayet beni hatırlıyor olsaydın..." Elimi usulca kaldırıp omzunda duran kazağına dokundum. "Bu yaptığını asla affetmezdim."

Kaşları çatıldı, bunu istemsizce yapmıştı. Bakışları milim milim çehremin her bir köşesinde dolaşmaya başladı. Saçlarım-

da uzunca oyalandıktan hemen sonra gözlerimden burnuma kaydı ve en son dudaklarımda son buldu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Kazağına dokunan elimi bileğimden yakaladığında düşüncelerim tökezledi. Ruhum tepetaklak oldu.

Aramıza giren kumaş parçası onu hissetmeme engel değildi. Parmak boğumlarına kadar tenimde hissediyordum.

"Madem siktiğimin boşluğunda sen varsın, söylesene..." diye fısıldadı ferah nefesi ok gibi tenime saplanırken.

"Seni hiç öpmüş müydüm?"

YEDİNCİ BÖLÜM

Nefesim nefesinin izinden giderken, sarmaş dolaş olan gölgelerimizin tek parça yansıması zihnimin karanlık duvarlarında kendine yer bulmuştu.

Beni öptüğü anlar belleğimin dik çatısından aşağı yuvarlandı ve gözlerimin önüne düşerek ruhumu parçalara ayırdı. Israrcı bakışları dudaklarımdan ayrılmazken, onca zaman sonra tenime değen teninin heyecanı içimde arşa ulaşıyordu. Aslında hissettirdiği her duyguyu zirvede yaşatıyordu. Bilmese de, bu böyleydi.

Soğuk parmak uçları tenimi bir parça daha kavrarken arafa düşmüş bakışları yaklaştı, yaklaştı. Veremediğim yanıt aramızda sıkışıp dağılmıştı.

"Kızaran yanakların," diye konuştu, iç gıdıklayıcı bir fısıltıyla. "Bir cevap niteliğinde."

Ağır ağır yutkundum. Kızarmış mıydım? Ah, bundan hiç şüphem yoktu.

Yukarı kaldırdığım kirpiklerimin arasından ona baktıkça tüm gücüm eriyordu sanki. Kokusu, zehirli bir kimyasal gibi ağır ağır yok ediyordu.

"Belki," dedim dümdüz bir sesle. "Belki öpmüşsündür."

Kaşları çatıldı. Evet, siyah gür kaşları belirgin bir biçimde çatıldı.

"Oyun mu oynuyorsun?" Elinin altındaki bileğimi sıktı. Canımın acısını göstermemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ateşin etrafında yürüyorsun, farkında mısın? Neden yanmaya bu kadar meraklısın?"

Şayet onu ilk tanıdığım zamanlarda olsaydım, bu çıkışına karşılık geri adım atardım. Şimdi ise tam tersini yaptım, parmak uçlarımda yükselerek yüzümü yüzüne yaklaştırdım ve en az onun kadar duygusuz bir sesle konuştum.

"Ben o ateşin içine defalarca düştüm, beni bununla korkutamazsın."

Tek hamlede bileğimi ondan kurtardıktan sonra birkaç adım geriye gittim ve çadırın örtüsünü araladım. Niyetimi anlayan bakışlarımın başlattığı isyanı kâle almayarak ondan ayırdım ve dışarıda sabırsızca bekleyen kadına tırmandırdım.

"Şimdi, ister burada kal ister peşimden gel. Fakat tüm bunları yaparken aklının bir köşesine söyleyeceklerimi yaz Ateş Karan!" diye meydan okudum ve hislerimden güç almak istercesine gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. "Beni hatırlamıyor olmanı acıtsa da kabul edebilirim, ama beni hissedemezsen şayet, işte bununla savaşamam."

Sözlerimin bitmesine eşzamanlı olarak koşar adım oradan uzaklaştım. Çadırıma geri dönerken, çadırların arasında dolaşan muhafızlara yakalanmamak adına verdiğim mücadeleden dolayı peşimden gelip gelmediğini görememiştim. Aslında geri dönüp bakmaya cesaretim yoktu. Gelmediğini gördüğümde düşeceğim çukurdan çıkamayacağımı biliyordum zira. Gelmeyeceğini düşünmek, orada o kadınla kalacağını bilmek, bunlara ihtimal vermek bile aldığım nefesi lime lime ediyordu. Çadıra ulaştığımda sessiz olmaya özen göstererek ağabeyim ve Yasemin'in ortasına uzandım. Başımı yastıkla buluşturmadan hemen önce gördüğüm şey, dudaklarımın kıvrılmasına sebep olmuştu.

Beni peşine düşüren heybetli gölgenin, bu kez ters istikamete ilerleyen yansıması vurmuştu çadırın karanlık yüzeyine.

Ateş peşimden gelmişti.

Ne kadar olduğunu hesaplayamadığım bir zaman dilimini ardımızda bırakırken, yorulan ayaklarımın fena halde sızlamasıyla yüzümü buruşturarak inledim. Benim dışımda kimseden ses çıkmaması, hallerinden memnun olduğunu göstermezdi elbette. Hele ki ağabeyimi Ateş'in evine götürmek için döktüğüm dilleri baz alırsak, ses çıkarmadan dakikalardır yürümesi bile bir mucizeydi.

"İyi misin güzelim?" Ağabeyimin koluma girmesiyle yorgun gözlerimi ona çevirip başımı salladım.

"Çok yoruldum." Biraz soluklanmak için olduğum yerde durmamla Yasemin ve ağabeyim de benimle birlikte durdular.

"Seni taşımamı ister misin?"

Gülümsedim. Şimdilik buna gerek olmadığını söyleyecekken buz gibi sesi girdi aramıza.

"Bu kız bizi yavaşlatıyor, buna bir çözüm bulmazsan onu almadan devam edeceğim."

Direkt olarak ağabeyimi hedef alan sözleri onu öfkelendirirken, sakin olması için koluna dokundum. Ancak ağabeyini sakinleştirmeye çalışan tarafta yalnız değildim.

"Lütfen abi! Bunu seninle konuşmuştuk." İri gözlerini Ateş'in yüzüne dikip devam etti Alya. "Bizimle gelmeliler."

Derin başıyla Alya'yı onaylarken Sezgin sıkıntılı bir nefes verdi. Bizden en az bir metre öndeydiler.

"Kardeşim hakkında hüküm vermeyi bırak, yoksa...?"

Ateş yönünü tamamen bize çevirip, "Yoksa?" diye sordu tehditkâr bir sesle.

"Bizi yavaşlatan Hare değil, sizin şu anlamsız tartışmalarınız?" Tüm gözler Yasemin'e dönerken, alışkın olmadığım sinirli haline baktım. "Lütfen artık şuna bir son verin ve devam edelim!"

Kısa süreli sessizliğin ardından Alya, Ateş'in koluna girerek yola devam etmelerini sağladığında peşlerinden ilerledik. Şanslıydım ki çok geçmeden enkazların olduğu kısma gelmiştik. Yıkık dökük yapıların arasından seçilen siyah ev ona ait olmalıydı. Tek katlı, fazlasıyla büyük bir evdi ama devasa kapısı dışında bir penceresi bile yoktu. Kocaman siyah bir kutuyu andırıyordu, öte yandan alacakaranlık havayla muhteşem bir bütün oluşturduğu su götürmez bir gerçekti. Yaklaştıkça fark ettiğim detay içimin ürpermesine sebep oldu. Etrafına belli aralıklarla dizilen birçok muhafız vardı.

"Bu ne demek oluyor Ateş!"

Sezgin'in bıçak gibi kesilen adımlarına eşlik etti öfkeli çıkışı. Açık kahve gözleri, kara kıyafetlerinin içinde heykel gibi dikilen muhafızların üzerindeydi.

"Sofia ev isteğimi ancak bu şekilde kabul ettirebilmiş Andelko yavşağına."

Sezgin yumruk yaptığı elini sertçe avucuna geçirip, "Pislik herif!" diye hırladı. "Derin'in öğrendiğine göre ihtiyarın çadırı da kırmızı damgalıymış, herkesi esareti altına almaya çalışıyor."

Sezgin'in ihtiyar hakkında söylediklerine bir anlam veremeyerek, "Kırmızı damga ne anlama geliyor ki?" diye araya girdim. Bizimkilerden farklı olarak ihtiyarın kara çadırının ortasından kalın, kırmızı bir çizgi indiğini anımsadım.

Yüzüme birkaç saniye baktıktan sonra, "Çadırdan dışarı çı-

kamaz demek," diye yanıtladı. "Kâhin ise şatoda yaşıyor, muhafızlar olmadan dışarıya çıkmasına izin vermiyorlar. Korktukları bir şeyler var."

Duyduklarım zihnimin boş çukurlarına hacimli taşlar yuvarlarken, her şey yerli yerine oturuyordu. Kâhin ve ihtiyarı gözetim altında tutuyorlardı, çünkü büyü bir tek onlara işlemiyordu. İhtiyarın çadırdan çıkmasına izin yoktu, nedeni ise Ateş'e hafızasının kayıp kısmını anlatmasından korkmalarıydı. Muhtemelen Ateş'in ihtiyar ya da kâhinin yanına yaklaşmasına dahi izin verilmeyecekti.

"Ama..." Büyük bir şaşkınlıkla Derin'e baktım. "Biz ihtiyarın yanına gittik, buna nasıl izin verildi."

"O zaman Ateş hâlâ ellerindeydi, biz kölelerden elbette korkmuyorlar. Muhtemelen şimdi, yani Ateş aramızdayken bizim de onları görmemize izin verilmeyecek."

Dilimin ucuna kadar kelimeleri dışa vurmaya hazırlanırken Ateş rahatsızca yerinden kımıldandı. "Hadi, evde devam edersiniz."

Emriyle birlikte tekrar hareketlendiğimizde, sadece birkaç dakika sonra evin önündeydik. Ateş cebinden çıkardığı büyük ve uzun demir anahtarla kapıyı tek seferde açtı. Herkes içeriye girerken omzunun üzerinden ardıma baktım. Yıkılan taşlar birbirinin üzerine binmiş, kuvvetli esen rüzgâr dışında tek bir hareketlilik yoktu. Muhtemelen hâlâ Pravi'deydik, çünkü enkaz parçaları renkli evlere ait değillerdi. Dışarıda kalan son kişi olduğumu idrak ettiğimde içeriye doğru bir adım attım ve kapıyı ardımdan kapattım. Büyükçe, dikdörtgen bir salonun içindeydik. Yerler tıpkı evin rengi gibi siyah betondan yapılmıştı. Sol köşede, duvarın hemen önüne kocaman tahta bir yemek masası konulmuştu. Salonun hemen ortası koca bir boşlukken, sağ

tarafta birbirine bakan dört tane koltukla kare şekli oluşturulmuştu. Duvarlara belki aralıklarla yapılmış nişlerin her birine konumlandırılan gaz lambaları etrafı aydınlatmış olmasına rağmen net bir aydınlık söz konusu değildi.

Gayriihtiyarî koltukların ardına kayan bakışlarım gülümsememe sebep oldu. Yanmıyordu ama orada bir şömine vardı.

Hatıralarım şömineyi kucaklayıp sıkıca sarmaladı. Bize dair birçok şeye ev sahipliği yapmıştı. Bir parça tebessüm, çokça acı...

"Bu evde dört oda var, biz yedi kişiyiz. Nasıl yapıyoruz?"

Sezgin dış kapının tam karşında kalan koridorda belirip eliyle arkasını işaret etti. "Üstelik odaların arasında epey mesafe var."

Ateş ağır adımlarla koltuklara ulaştı ve yapılı bedenini koltuklardan birine bıraktı. Başını arkaya yaslarken, "Koridorun sonundaki oda benim," diye konuştu bezmiş bir sesle. "Diğerlerini aranızda paylaşın, şimdilik."

Son cümleye yaptığı vurguyla ağabeyim kendisine öldürücü bakışlar atarken Yasemin gözlerini devirmekle yetindi.

"Derin ve ben girişteki odayı alırız. Hare abisiyle kalır. Neydi şu kızın adı..." Gözleriyle Yasemin'i işaret ettikten sonra devam etti Sezgin. "Hah, Yasemin. Alya ve Yasemin de bir odada kalır."

Yasemin'in gözleri hayretle açılırken, "Şaka mısın sen ya!" diye cırladı. "Asla bu kadınla kalmam!"

Derin hemen yanında duran sevgilisinin omzuna dokundu ve dümdüz bir sesle konuştu. "Bazen gerçekten sana inanmıyorum Sezgin."

Sezgin kırdığı potu umursamaksızın, "O halde Hare, Alya'yla kalsın," diyerek daha büyük bir pota imza attı.

Ağzım bir karış açık, inanamayan gözlerle Sezgin'e bakarken Ateş'in ayaklanmasıyla dikkatimi olduğu tarafa çevirdim.

"Derin ve Alya bir odaya..." Bize doğru yaklaşırken kaşıyla

Yasemin ve beni işaret etti. "Şu kızlar başka bir odaya yerleşsin."

Sezgin isyankâr bir tavırla Ateş'e döndü.

"Umarım aklımdan geçen şeyi düşünmüyorsundur benim için."

Ateş adımlarını Sezgin'in yanında bitirdiği saniye eliyle omzuna sertçe vurdu. "Maalesef dostum." Bakışlarını ağabeyime yöneltti. "Koca adamla bir süre oda arkadaşı olacaksınız."

Sezgin'in dudaklarından ahlaksız bir küfür firar ederken, "Siktir!" diye söylendi. "Derin'e niyet Hakan'a kısmet!"

"Şimdi." Ateş'in koyu mavileri sırayla Derin ve Alya'nın üzerinde dolaştı. "Oda konusu çözüldüğüne göre, siz ikiniz benimle geliyorsunuz. Şu Andelko'nun yaptırdığı büyüyü detaylı bir biçimde anlatacaksınız. Tabii bir de..." Sert bir bakış attı kız kardeşine. "Alya'nın karıştırdığı haltları."

Alya bakışlarını hızla yere düşürerek olduğu yerde küçüldü ve ufak adımlarla Derin'in peşine takılarak Ateş'in odasına ilerledi. Birazdan ağabeyi, bana ve ağabeyime yaptığı her şeyi öğrenecekti. İşte o zaman, Ateş'in kordan öfkesinden o da nasibini alacaktı.

Yasemin'i yanıma alarak odalardan bir tanesine ilerlerken, Sezgin ve ağabeyim birbirlerine hiç de hoş olmayan bakışlar atarak tam karşımızda bulunan odaya girdiler. Salonda olduğu gibi kalacağımız odada da fazla eşya yoktu. Büyük bir yatak, tahta bir kıyafet dolabı ve ufak bir masaya ev sahipliği yapan odamıza girer girmez bedenimi yatağa bıraktım. Geldiğimden beri doğru dürüst uyumamış olmama rağmen, buraya ilk geldiğim halime nazaran çok daha iyiydim.

Yanıma uzanıp bakışlarını tavana diken Yasemin'e dönerek bacaklarımı karnıma çektim. Defalarca sormaya niyetlendiğim, ancak bir türlü soramadığım o soru yine ağzımın içini yakıyordu.

"Annem," dedim, sonunda dayanamayarak. "Annem nasıldır sence?"

"Bitik." Gözlerini tavandan ayırmadan acıtan gerçekleri bir çırpıda önüme serdi. "Annelerimiz, tıpkı bu şehir gibi birer enkaza dönüşmüştür."

Gözünün kenarından süzülen bir damla yaş ağır ağır yastığa düştü.

"Aslında annemi ve babamı bir daha göremeyeceğimi düşününce ben de kendimi bir enkazmışım gibi hissediyorum."

Yanmaya başlayan gözlerime titreyen dudaklarım eşlik ederken, kendimi daha fazla tutamadım ve tiz bir hıçkırık firar etti dudaklarımdan. Annemin ardımızdan yaktığı ağıtlar kulaklarımda yankılandı, üstelik yaşadığı evlat acısı ağabeyimle birlikte ikiye katlanmıştı.

"Toparlanacaklar," dedim gözyaşlarımın arasından. "Belki acıları dinmeyecek ama hafifleyecek."

İnanmak istercesine başını sallayarak bedenini bana doğru çevirdi. "Alışacaklar, yokluğumuza herkes alışacak değil mi?"

Başımı acıyla salladım. "Alışacaklar, hatta kalplerindeki acıya rağmen gülümsedikleri zamanlar olacak."

Elinin tersiyle gözyaşlarını sıyırıp atarken gülümsemeye çalıştı. "En çok acıtan ne biliyor musun Hare?" diye sordu çatallı çıkan sesiyle. "Babamı son gördüğüm an, seni almak için evden çıkmadan hemen önce..." Duraksadı, kirpiklerini birbirine bastırıp içini çekti. "Eve geç kalmamamı söylediği için ona biraz çıkışmıştım."

Ağlaması kuvvetlenirken, "Bilmiyordum," diye hıçkırdı. "Yemin ederim onu son görüşüm olduğunu bilmiyordum."

Yatağa sinen bedenini kollarımın arasına çekip ona sıkıca sarıldım. Çektiği acının aynısını çekiyordum. Sadece acı be-

denimde kemikleştiği için artık daha az dışarı vurabiliyordum. Aslında yaptığım tam olarak kendi kendimi bitirmekti. Acı çektikçe kendimi tüketiyordum.

"Ben, ben babamı son görüşümü hatırlıyorum da..." Dakikalar sonra konuştuğumda Yasemin'in hıçkırıkları kesilmişti. Belki de uyumuştu, bilmiyorum. Yine de anlatmaya devam ettim. "Keşke ona daha çok bağırsaydım diyorum kendi kendime. Keşke anneme, bize neden ihanet ettiğini yakalarına yapışarak sorsaydım."

Oysa, tıpkı Yasemin gibi ona daha fazla sarılamadım diye hayıflanmak isterdim. Baba kokusunu bir nebze daha içime çekemedim diye dağılmalıydım.

"O hak ettiğini buldu."

Beklemediğim anda söyledikleri kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. "Ne demek bu?"

Omzuma koyduğu başını yukarı kaldırıp gözlerimin içine baktı.

"Sen hastanedeyken öğrendiğimiz kadarıyla baban şu an hapiste. Uğruna sizi terk ettiği kadın onu aldatıyormuş, üstelik çocuk da bir başkasındanmış."

Duyduklarım algılarıma sağlam balyoz darbeleri indirdi. Afalladım. Babam yaşattığını yaşamıştı.

"Tüm bunları öğrendiğinde kadını evinin balkonundan atmış. Uzun süre yoğun bakımda kaldıktan sonra kadın kurtulmuş ama o, uzun süre daha hapiste kalacak."

Bazen ne söyleyeceğimi şaşırırdım, ne düşüneceğimi kestiremezdim. Ancak tam da şu an, ne hissedeceğimi bilmiyordum. Sevinmeli miydim? Sevinememiştim. Üzülmek, hayır hissettiğim tam olarak bu da değildi. Baba, yitik bir kelimeydi benim için. Devasa bir kayıptı. Baba, olması gereken ama hiçbir zaman olmayandı. Yokluktu.

Hiçbir şey hissedemedim. Sadece uyumaya çalıştım.

Kulağıma çalınan tıkırtı sesleri uykumdan uyandırırken, usulca kirpiklerimi araladım. Yasemin yatağın diğer ucuna kadar erişmiş, iki büklüm vaziyette uyuyordu. Avucumu yatağın yumuşak yüzeyine yaslayarak doğruldum ve seslere kulak kabarttım. Derinden geliyordu ve dikkatli dinleyince adım seslerine benziyordu. Ayaklanarak masanın üzerinde duran tek gaz lambasını sapından yakaladım ve odanın kapısını açtım. Bunu yapmamla belirginleşen adım sesleri beni salona yönlendirdi. Geniş, uzun koridor boyu yürümeye başladığımda, içimden uyananın Derin olmasını diledim. Anlattıklarına Ateş'in ne tepki verdiğini ancak ondan öğrenebilirdim.

Hızla salona ilerleyen adımlarım, gördüğüm manzara karşısında duraksadı.

Kara pelerini yerleri yalayan arkası dönük adam, lider Andelko'dan başkası değildi!

Burada ne aradığını sorgulamadan evvel gayriihtiyarî omzumun üzerinden geride bıraktığım karanlık koridora baktım. Sessizce geri dönsem, diye düşündüm ayaküstü, beni fark eder miydi?

Bir adım geriye giden adımıma eşzamanlıydı seri bir biçimde bana dönerek üzerime diktiği bakışları. Olduğum yerde kalakaldım ve içimden odadan çıktığıma lanetler yağdırmaya başladım.

Yukarı dikilmiş saçları sarıya çalıyordu ve sivri uçlu, zehirli dikenleri andırıyordu. İnce, uzun yüz hatları ne kadar tehlikeli bir adam olduğunu ele veriyordu. Belirgin gözaltı çukurlarının

bir tık üzerinden gözlerime diktiği bakışları tabanlarımı olduğu yere mıhlamıştı sanki.

"Sen, kimsin sen?" Görüntüsüyle örtüşen tehlikeli sesi algılarımı tökezletti.

"Ateş," derken harekete geçen adımları korkuyla yutkunmama sebep oldu. "Daha ilk günden evine kadın mı attı yoksa?"

Destek almak istercesine sıktığım avucumu arkama sakladım. Vaziyetimden çıkardığı anlamla yanıma ulaşamadan ağır ağır duraksadı.

"Zindanda geçen yıllarının acısını çıkartmak için doğru tercih gibisin."

Bedenimde dolanmaya başlayan gözlerinden gözlerimi kaçırarak duruşumu dikleştirdim.

"Söyledikleriniz sizin sanrılarınızdan ibaret." Onun aksine aramızdaki mesafeyi kapattım ve tam karşısına geçerek, "Ben sizin sandığınız gibi bir kadın değilim," dedim.

"Vay be!" Ani çıkışıyla olduğum yerde irkildim ama bu halim onu eğlenirmiş olacak ki gülümsedi. "Dik bir kadın, ilgimi çektin."

Başımı iki yana salladım. "Üzgünüm, sizin aksinize karşınızda bir saniye daha kalmak istemiyorum."

Gülüşü buğday teninde dondu ve gerilen teni balköpüğü rengindeki sakallarının koyulaşmasına sebep oldu.

"Bak sen!"

Bana doğru attığı adımın ürkütücü sesiyle tekrar irkildim ve uzaklaşmak adına bir atılım yaptım. Adımlarım geriye doğru giderken, sert bir yüzeye takılıp koltuğa serildiğimde tehlikeli gülümsemesini duyumsadım. Korku, çatallı sesiyle durumun vahametini kulağıma fısıldarken, içinde boğulduğum zift rengi şaşkınlığı bir kenara bırakarak dirseklerimin üzerinde doğruldum.

"Ne istiyorsunuz? Benden uzak durun!"

Dibimde bittiğinde aramızdaki mesafe birkaç santimle ölçülebilirdi. Uzun boyunun gölgesinde, annesini kaybetmiş cılız bir enik gibi, ormanın ölü rengini içine hapseden gözlerine baktım.

"Yanlış!" dedi keskin bir sesle. "Doğru olan, eğer beni istiyorsanız bu akşam sizin için hazırlanacağım lider Andelko olacaktı."

Sözlerinin sebep olduğu cani hatıralar zihnimi yağmalamaya başladığında ellerimle kulaklarımı kapattım. Damir'in sesi, Damir'in esir eden nefesi, korkunçtu!

"Hayır! Hayır ben kimse için hazırlanmayacağım."

Korku dolu gözlerle ona bakarken avını köşeye sıkıştırmış bir yırtıcının zafer ifadesini gördüm çehresinde.

"Sence, senin için hazırlanacak bir kadına benziyor mu?"

Onun sesi, kurtarıcımın sesiyle kulaklarıma baskı yapan avuçlarım oradan yağ gibi kayıp dizlerime düştü. Koridorun sınırında beliren heybetli varlığına derin bir nefes alarak baktım. Onun öfkeyle gölgelenmiş gözleri ise Andelko'nun üzerindeydi.

"Sakin ol Karan, sadece biraz korkutmak istemiştim," derken iki yana açılan ellerinde sahte bir teslimiyet vardı. "Ama bana sorarsan kadınının dilini kesmelisin, fazla konuşuyor."

Ateş iri ve sağlam adımlarla Andelko'ya yaklaştı ve onu gölgesinde bıraktı. "Buna ben karar veririm, hükmün burada geçmez."

Andelko başını hafifçe omzuna eğimlendirirken, tehditkâr bir edayla belinin sol köşesine takılı olan kılıcını kavradı.

"Ben hayırlı olsuna geliyorum, senin ettiğin laflara bak," diye konuştu bariz bir alayla. "Bu cesareti Safia'dan alıyorsan, lider olanın kim olduğunu unutuyorsun demektir."

"Seninle ve liderliğinle ilgilenmiyorum. İyi dileklerini sunduysan şatona geri dönebilirsin Andelko."

Karakteristik sesi öylesine güçlüydü ki, sesiyle karşısında duran adamı alt ediyordu.

"Gideceğim Karan." Bana yandan bir bakış atarak devam etti. "Ancak kısa zaman sonra tekrar görüşeceğimizden emin olabilirsin."

"Şüphem yok, görüşeceğiz." Kararlı ve tehditkâr duruşuyla Andelko'yu uğurladıktan sonra bana döndü.

Bakışlarına takılı kalan öfke kırağıları vaziyetime düştüğünde ufak ufak dağıldı. Ne ara dizlerimin etrafına sardığımı bilmediğim ellerimi çözüp bacaklarımı koltuktan sarkıttım.

Saniyeler önce yaşadığım korkudan sıyrılmaya çalışırken, bir an yanımda biten varlığının heyecanını yaşadım. İstifini bozmadan üstten bir bakış attı bana.

"Korktun mu?"

"Biraz."

"Suratın bembeyaz olmuş."

Elimi yüzüme götürüp parmak uçlarımı orada dolaşırdım. "Ten rengimle bu ara fazla ilgileniyor gibisin."

Belli belirsiz gülümsedi. "Tenin, seni ele veriyor."

Hemen arkasında kalan koltuğa oturduğunda bu kez ayaklanan ben oldum. Derin'den öğrenmek istediklerimi ona sormak için cesaretimi toplamaya çalışıyordum.

"İnanıp inanmadığımı merak ediyorsun," diye konuştu kesin bir tutumla. "Bunu öğrenmek için kıvranıyorsun."

Şaşırmadım. Aklımdan geçenler dilime uzanmadan, onun tarafından kelimelere sığınırdı çoğu zaman. Bunu çoğu kez yaşamıştım.

"Bana inanmıyor olabilirsin, hatta Derin'e bile inanmıyor olabilirsin ama ihtiyarın yalan söylemeyeceğinden adın kadar eminsin." Söylemlerim en az onunkiler kadar kesinlik taşıyordu.

"İhtiyardan şüphem yok, yine de tüm anlattıklarınız kulağa deli saçması gibi geliyor."

"Nasıl göründüğünün farkındayım ama hepsi doğru. Sen hatırlamıyor olsan da..." Kırgın bir nefes verdim. Nasıl anlatacağımı, nereden başlayacağımı bilmiyordum.

"Hatırlamıyor olmam, yaşanılanları silemez. Öyle değil mi?" diye konuştu fısıltı halinde.

Dudaklarımı birbirine bastırıp usulca başımı salladım.

"Silemez, yine de biraz olsun hatırlamanı isterdim."

Cevap vermedi. Hatta birkaç dakika boyunca ne o, ne de ben cümlelerle haşır neşir olmadık. Oysa ne düşündüğünü bilmeye öylesine ihtiyacım vardı ki...

"Benden her istediğini yapmamı bekleme. Baban yok karşında."

Tenimdeki birkaç dakikalık baharı sert bir ayaz alıp götürürken, kalbimin buzdan bir kütleye dönüştüğünü hissettim. Son sözleri koca bir baltaya dönüşüp o kütlenin üzerine defalarca vurmaya başladı.

Un ufak edene kadar vurdu, vurdu.

Belli belirsiz silktiğim omzuma meyletti başım usulca.

"Babam benim her istediğimi yapmazdı ki," dedim kırık bir sesle.

İçimden tekrar ettim.

"Babam benim hiçbir istediğimi yapmazdı."

Oturduğu yerde bacaklarını biraz daha açarak dirseklerini dizlerine koydu ve mavilerini yukarı kaldırarak bana baktı.

"Neden?"

Daha önce babamdan hiç bahsetmemiştim ona. Kötü yerden yakalamıştı beni, öyle yakıcı bakıyordu ki yakaladığı yerde de bırakmaya niyeti yok gibiydi.

"Bunu sana şimdi anlatamam." Beni tanımıyordu, bunu kendime itiraf etmek ruhumu kanatsa da, gerçek tüm çıplaklığıyla ortadaydı. "Üzgünüm, ama şimdi anlatamam."

Başını keskin bir hareketle arkaya atıp önce sola ardından sağa eğimlendirerek rahatladı. Arkasına yaslanırken bir cevap ararcasına gözlerimin içine baktı.

"Anlat," diye emretti duygusuz bir tonla. "Hemen, şimdi."

Başımı iki yana sallayarak bir kez daha reddettim onu. Olduğum yerden uzaklaşmak için henüz birkaç adım atmıştım ki bileğimi saran parmaklarla olduğum yerde kalakaldım.

Bakışlarımız keskin bir manevrayla birbirine çakıldı.

Gözlerini kara bir bulut gölgeledi.

Saniyeler sonra beni yakaladığı yere baktığımda elbisemin yukarı sıyrıldığını gördüm. Sıcaklığım ellerinin arasındaydı

Ateş, sıcaklığımı hissetmişti!

"Siktir!"

Ne ara oraya gittiğini bilmediğim elleri baldırımı kavramış bir şeylerden emin olmaya çalışıyor gibiydi.

"Sıcaksın." Katıksız bir şaşkınlıkla gözlerimin içine baktı.

"Ateş! Bırak beni!" Ne bileğimi ne de bacağımı ellerinden kurtarma çabalarım bir sonuç veriyordu.

"Sezgin'in söylediği gibi bir büyücü olabilir misin?" Bacağımı biraz daha sıktığında acıyla inledim.

"Ah! Bırak beni."

"Nesin sen?"

Yerin dibine sokan ağır bir utançla geri çekilmek için tüm gücümü kullanarak bir hamle yaptım. Bu hareketim bana pahalıya mal olmuştu. Zira taytımın lastiğine sıkıştırdığım aynasız çerçeve olanca gürültüyle yeri boyladı.

Elleri tenimde donup kaldı, debelenmelerim olduğu yerde kalakaldı.

Durduk.

Çerçeveye takılan gözlerimiz, yaşanmışlıkların nüksetmesiyle birbiriyle buluştu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ateş mavilerinin ruhumu ablukaya aldığı vakit; teni tenimi kırağılarıyla kaplıyordu, buzuyla yakıyordu.

Sadece bakıyordu, gözbebeklerinden sallanan ifadesizlik, ucu bucağı olmayan bir umman misali ağır ağır içine çekiyordu.

Oysa saniyeye dahi tekabül etmeyen üç beş salise, kulağıma bizi hatırladığını fısıldamıştı. Çok, çok kısa bir an harelerindeki karanlık ışıldamıştı. Bilemiyorum. Belki de aptal zihnimin düzmecesiydi, hatırlamasını isteyen yanım kumpas kurmuştu bana...

Kabul etmeliydim.

Yerde duran aynasız çerçeve kadar bomboştuk şimdi. Çerçevenin aynasına sahip çıkamadığı gibi, yaşanmışlıklarımızın tek bir katresine dahi sahip çıkamamıştı belleği...

Ben beni unuttuğu yerde can çekişirken, o beni unuttuğu yerden yeniden diriliyordu.

Yaşanmışlıklarımız, cehennemin en ücra köşelerinde ateşe veriliyordu. Ruhumuza siftinen umarsızlık bize alayla gülümserken, birbirimize dokunduğumuz anlar sessiz vaveylalar atarak kül oluyordu.

"Normal olmadığını tahmin ediyordum," diye konuştu elleri bacağımdaki devinimsiz varlığını sürdürürken. "Fakat boş bir çerçeveyi üzerinde taşıyacak kadar kaçık olduğunu bilmiyordum."

Puslanan gözlerimin beni ele vermemesi için dudaklarımı dişleyerek birkaç adım geriye çekildim. Saniyeler önce zor kullanan adam ellerinin arasından kayıp gitmeme izin verdi şimdi. Hatta, havada kalan eline baktı tuhaf bir biçimde. Çerçeveye yönelmemle parmakları geniş avucuna kapandı ve yumruğu ağır ağır dizlerine düştü.

"Eğer sadece bir çerçeveden ibaret olsaydı, söylediklerinde haklı olabilirdin." Sapından yakaladığım çerçeveyi göğsüme bastırdım.

"Aptal bir çerçeve neden bu kadar değerli?" Sesindeki ciddiyete tezat söyleyiş biçiminde alay vardı.

"Değerli olan mazisi," dedim tek nefeste.

Hatırlayamadığın mazisi...

Başını ağır ağır sallarken gözlerime kilitlenen gözleri orada bir şeyler arıyor gibiydi. Sanki bir şeylere rastlamak istiyordu.

"Tuhafsın," diye fısıldadı, daha çok kendi kendi konuşuyor gibiydi. "Çok tuhafsın."

Gülümsedim. "Bunu bana daha önce de söylemiştin."

Ellerini koltuğun yanına koyduğunda bakışları göğsümün üzerinde duran çerçeveye kaydı. Ağır ağır yutkunduğuna şahit oldum. Yerinden kalkarken içimi derin bir heyecan sardı, bana yaklaşırken de öyle...

"Mağlup olacağın bir harbe girişiyorsun," dedi, sapasağlam bir sesle. Adımları adımlarımın önünde biterken devam etti. "Benden uzak dur ufaklık."

Başımı iki yana salladım usulca. Gözlerim artık gözyaşlarıma engel olamayacağım kadar yanıyordu. "Hayır..." diye mırıldandığımda ne ara süzüldüğünü bilmediğim bir damla yaş dudaklarımı ıslattı. "Bunu benden isteme, isteyemezsin."

İfadesi bir kaya kadar sertleşti. Ateş'e bakıyordum ama Ateş'i

göremiyordum. Bedenimi arafa hapseden Ruhlar Şehri'yken, ruhumu arafa sürgün eden bizzat oydu.

"İsterim!" Üzerine basa basa söylemişti. "Hatta, hemen yarın sen ve o manyaklar sürüsünü de alıp buradan gidiyorsunuz!"

"Gitmiyorum! Unut bunu, senin yanından asla ayrılmam!" Ayağımı sertçe yere vurup ona kafa tuttum.

Dudaklarını öfkeyle birbirine bastırdığı sırada çenesinin seğirdiğini görsem de geri adım atmadım. Asla! Asla onun yanından ayrılamazdım.

"Kaşınıyorsun," dedi üzerime doğru bir adım atarak. Yüzüme eğdiği yüzünden bakışlarımı ayırmadan aramızdaki tek adımlık mesafeyi kapatan ben oldum.

"Öyle mi?" Soğuk solukları saç diplerimde eserken konuşmak çok zordu. "Kaşı o halde."

Nasıl telaffuz ettiğimi bilemediğim cümlemin dudaklarımdan dökülmesiyle ifadesi bambaşka bir boyuta kaydı. Kısılan gözleri milim milim çehremde dolanmaya başladığında, parmak uçlarımın buz kestiğini hissettim. Onun karşısında hem daha cesur, hem daha korkaktım.

Biraz daha yaklaştı, burunlarımız birbirine çarpmak üzereyken fısıldadı. "Sen..."

Aramızda asılı kalan hadsiz yakınlığı, kapının vurulma sesi kovalarken benden hızla uzaklaştı ve kapıya yöneldi. Eli kulpa uzanmadan hemen önce başıyla odama gitmemi işaret etti. Bunu yaparken bana bakmamıştı. Başımı öne düşürüp ufak adımlarla salondan çıkmıştım ki, daha önce duyduğuma emin olduğum kalın kadın sesini duyumsadım. Koridorun başlangıç noktasında duraksayan adımlarım birkaç adım sola ilerleyerek bedenimi kapı aralığına gizledi. Başımı hafifçe uzattığımda içeriye giren kadının kraliçe Sofia olduğunu gördüm. Ancak onu

ilk gördüğüm gösterişli haline tezat bizim gibi kapkara bir elbise giyinmişti ve kafasına kapattığı kapüşonu henüz indiriyordu.

"Buraya gelmek sandığımdan da zor oldu."

Ateş eliyle oturmasını işaret etti. Onu gördüğüne şaşırmışa benzemiyordu. Hoş, şaşırsa bile bunu herkesin anlayacağı bir biçimde dışa vuracak bir adam değildi. "Köle kıyafetini kamuflaj olarak kullanmak, zekice."

Sofia'nın tam karşısına geçip oturdu. Fark edilmekten deli gibi korkuyordum, ancak ne konuşacaklarını da fazlasıyla merak ediyordum.

"Az önce buradaydı." Arkasına yaslandı ve elini sakallarına götürürken alayla gülümsedi. "Lider bozuntusu."

"Biliyorum, çıkana kadar bir köşede gizlendim. Neden gelmiş olabilir? Seni kontrol etmek için mi?"

"Şehirde kimin borusu öter, bunu hatırlattı kendince."

Sofia koyu kumral saçlarını sol omzunda toparlayarak sıkıntılı bir nefes verdi. Diken üzerinde gibiydi. "Ruhlarımız birbirine bağlanamadı, bu çok kötü oldu. Şayet ruh düğümü olsaydı, Tesla ailesindeki tek erkek olacaktın ve o zaman liderliği ele alman daha kolay olacaktı."

Ateş lakayt bir hareketle başını arkaya yasladı ve sol ayak bileğini sağ dizinin üzerine konumlandırdı. "Üzerinde konuşmaya gerek yok, kapandı o mevzu."

Ateş'in aksine Sofia gözlerini ondan ayırmıyordu. "O gün kâhinin söyledikleri, gerçekti, değil mi Ateş?" Ağır ağır başını salladı. "Elbette gerçekti. Peki ruhunun düğümlü olduğu kadın kim?"

Sofia meraklı gözlerle alacağı yanıtı bekliyordu. Bense olduğum yerde cansız bir heykel gibi durmuş, yine beni sözleriyle parçalara ayırmasını bekliyordum.

"Böyle bir şey olduğuna sen de mi inandın? Akıllı bir kadın olduğunu sanıyordum."

Sofia afallayarak bakışlarını ondan ayırdı ve oturduğu yerden ayaklandı. O bir kraliçeydi ve karşındaki adamın kendisini terslemesi hoşuna gitmemişti.

Hafifçe birkaç kez öksürerek boğazını temizledikten sonra, "Neyse," diyerek merakının üzerini kara bir çarşafla kapattı. "Konumuza dönelim."

"Söylediğin gibi, ruh düğümü olmadı. Sonuç olarak dönebileceğimiz bir konu yok." Başını koyduğu yerden, gözlerini belli belirsiz aralayıp ayakta dikilen kadına baktı.

"Hâlâ bir şansımız var, şehri Andelko'nun ellerinden kurtarmak için hâlâ bir şansımız var" diye konuştu, sesini karamsarlıktan sıyırarak. Ardından tarçın rengi gözlerini bir kez daha Ateş'in üzerine dikti.

"Neden lider olarak beni görmek istiyorsun, mantıklı bir cevap bekliyorum senden, Sofia."

Sofia beklemediği soru karşısında afallayarak elini bir kuğuyu anımsatan zarif boynuna götürdü ve sıkıntıyla ovaladı. "Bunu sormamalısın."

Ateş ayağa kalktı ve adımları Sofia'yı hedef aldı.

"Hiç sormadım." Tınısında ürkütücü bir tehdit vardı. Sofia'nın önünde son bulan adımları mesafeye mahal vermiyordu. "Şimdi soruyorum, neden lider olarak beni görmek istiyorsun?" İfadesi bir buz kütlesini andırırken devam etti. "Ya da ilk olarak şuna cevap ver. Neden Yedikule Zindanları'ndaydım, sakın yine aynı zırvalıkları yineleme!"

Sofia'nın adımları geriye giderken yutkunduğunu fark ettim. Korkuyor muydu? Ah, kesinlikle korkuyordu.

"Sana daha önce de söyledim, Andelko'ya itaat etmedin ve

Yedikule Zindanları'na hapsoldun. Senin ruhun bir köle olamayacak kadar sağlamdı, Andelko ise ruhlara zulmediyordu. Bunu fark ettiğimden beri şehirde senin hüküm sürmeni istiyorum, hepsi bu."

Ateş'in eli havalandı. Sofia'nın yüzüne düşen kalın bir saç tutamını yakaladığında Sofia kirpiklerinin altından ona bakıyordu. Çok yakındılar. Yakınlıkları azılı bir katil gibi boğazımı sıkıyor, ciğerlerimi nefessiz bırakıyordu.

"Buna inandım diyelim, peki belleğimin kayıp olan kısmını nasıl izah edeceksin?"

Sofia hızla bakışlarını Ateş'ten kaçırdı ve aynı hızla geriye çekildi. Beceriksiz hareketlerle kapüşonunu kafasına geçirdikten sonra kapıya yöneldi. Kapıyı açmadan hemen önce duraksadığında, bedenini yarım bir biçimde ardında duran adama çevirdi ve son sözlerini telaffuz etti.

"Başka bir yol varsa eğer, mutlaka bulacağım. Andelko'nun daha fazla kaos yaratmasına izin veremem. Ve sen Ateş, istesen de istemesen de bana yardım edeceksin. Hoşça kal."

Tek kelime daha etmeden açtığı kapıdan çıkıp gitti. Gidişi Ateş'in zihnindeki karanlığa ışık tutamamıştı, ancak benim zihnimde işler bambaşkaydı. Kadın kadının dilinden anlardı nitekim. Ben de bir takım şeyleri Sofia'nın sükûtundan anlamıştım. Arkamı döndüm ve sessizce odama ilerledim, şahit olduğum kasvetli diyalogdan çıkardığım tek gerçek vardı:

Sofia biliyordu, yitirilen hafızaları ve daha fazlasını... Hiç şüphesiz biliyordu.

Dirseklerimi masaya dayadım ve büyük bir iştahla Derin'in masaya dizmeye başladığı yemeklere baktım. Hissettiğim açlık had safhadaydı. Günlerdir ara ara tükettiğimiz atıştırmalıklar kâfi gelmemişti. Karşımda oturan ağabeyime baktığımda, benim aksime yemeklerle çok da ilgilenmediğini fark ettim. Üstelik yemek yemeyi seven, iri bir adamdı. Sonra aklıma gelen detayla içim burkuldu. Onlar açlık hissetmiyorlardı. Canları isterse yemek yiyeceklerdi. Artık hiç üşümeyecek, susamayacaklardı.

Masanın altında kalan ellerimi üzüntüyle birbirine geçirirken, Sezgin'in tabiri caizse beş karış suratla masaya ilerlediğini gördüm. Alya'nın hemen yanında kalan sandalyeyi çekerken ağabeyimle birbirlerine attıkları öldürücü bakışları yakaladım.

"Bu gece bu adamla yatmayacağım. Kim isterse o yanına alabilir."

Sezgin'in cılız bir öfkeyle söylediklerine ağabeyim aynı öfkeyle yanıt verdi. "Kes lan, ben çok mu meraklıyım sabaha kadar senin horultunu dinlemeye!"

Sezgin avuç içini masaya yerleştirip diğer eliyle koltuğu işaret etti. "Beğenmiyorsan orada koltuk var, ayrıca ben horlamam. Sallama."

Derin elindeki servis tabağını Sezgin'in önüne bırakırken, manidar bir ifadeyle yüzünü ona yaklaştırdı. "Elbette horlamazsın. Sadece ne var biliyor musun? Senin uyduğun yere uğradığım zamanlar kendimi uyuyan bir aslanın kafesindeymişim gibi hissediyorum."

Ağzımdan fırlayan kıkırtı eşliğinde dudaklarım kıvrılırken, içeriye giren Ateş'in gülüşüme takılı kalan gözlerine takıldım. Onu fark ettiğimi gördüğü anda bakışlarını benden çekti ve masanın başköşesine kuruldu.

"Halinizden memnuniyet akıyor beyler." Çatalına batırdığı

sert bir yiyeceği ağzına atarken alaycı gözleri ağabeyim ve Sezgin'in üzerindeydi.

"Hem bu adamla bizi aynı odaya koyuyorsun hem de dalga geçiyorsun Ateş. Bu gece onunla sen yatmaya ne dersin?"

Sezgin'in çıkışına karşılık keyifsizce gülümsedi. "Yatmak için karşı cinsi tercih ediyorum. Uyumak içinse yalnızlığı."

Gözlerimi kocaman açarak ona çevirdim. Aynı saniye o da alaycı bakışlarla bana bakıyordu. Bunu beni çıldırtmak için mi yapmıştı bilmiyordum ama sakinliğimi koruyor olmamın tek zorunlu nedeni karşımda oturan ağabeyimdi.

"Her neyse," diyerek elini masaya koydu Sezgin. "Ben gül kokusu eşliğinde uyumak istiyorum, ayak kokusu değil."

Söyledikleri ağabeyimin hoşuna gitmemiş olacak ki ona ters bir bakış attı. "Uyurken yastığı suratına bastırıp, ardından o yastığın üzerine oturmamı istemiyorsan susmayı tercih etmelisin."

"Hakan'ın ayakları kokmaz ki."

Tüm gözler Alya'ya çevrilirken ne söylediğini henüz fark etmiş gibi hızla eliyle ağzını kapattı ve açık mavi gözlerini korkuyla yanı başında oturan ağabeyine dikti.

"Şey, ben... Ben öyle dem-"

"Yemeğini zıkkımlan, o yemeğe seni gömmemek için kendimi zor tutuyorum, Alya!"

Alya anında eline aldığı çatalla Ateş'in dediğini yapmaya başladı. Yaptıklarını öğrendiğinde Ateş'in ne tepki verdiğini bilmiyordum ama aralarının iyi olmadığı aşikârdı. Gayriihtiyarî Yasemin'e baktığımda kızgın bakışlarının ağabeyimin gözlerine kenetlenmiş olduğunu gördüm. Yasemin'in aksine ağabeyim ona hüzünle bakıyordu, defalarca özür diler gibi...

Oluşan sessizliğin ardından masadan sadece çatal kaşık sesleri yükselirken, kapının tokmak sesiyle Sezgin ayaklandı. Açtığı

kapıyı belki de açtığı saniye kapatarak, elinde soluk sarı rengi bir kâğıtla geri döndü ve Ateş'e uzattı.

"Sana gönderilmiş."

Ateş işaret ve orta parmağının yardımıyla yakaladığı mektubu yavaşça açtı, okumaya başladı. Sezgin ve Derin hariç herkesin dikkati yemeğindeydi, ancak biliyordum ki onlar da en az benim kadar merak ediyorlardı.

"Kimdenmiş Ateş?"

Mavileri hâlâ kâğıdın üzerindeyken Derin'i yanıtladı. "Sofia göndermiş."

"Ne yazıyor peki?"

Ateş mektuba bir süre daha baktıktan sonra dörde katladı ve pantolonunun cebine sıkıştırdı. Masaya yaklaşarak kollarını ahşap yüzeyle bütünleştirdikten sonra, çehresinde daimi olan sert ifadesine geniş bir yer açarak söze girdi.

"Daha önce söylemiştim, lider olmamı istiyor. Ruh düğümü gerçekleşemedi. Başka bir çözüm arayacağını söylemişti. Gönderdiği nota bulduğu yeni çözümü yazmış."

Kendimi tutamayarak, "Neymiş çözüm?" diye sordum.

Onun dışında tüm gözler bir an bana çevrildi. O ise bana bakmaktan tuhaf bir biçimde imtina ediyordu. Beni görmezden geliyordu.

"Söylesene Ateş, yazdığı çözüm ne?"

"Ruhları kendi tarafımıza çekmemizi, yeterli kalabalığı kazandığımızda ise ayaklanma başlatarak Andelko'yu indirmemizi istemiş."

Sezgin kaşlarını çatarak, "Bu imkânsız," dedi. "Andelko fark ederse hepimizi yok eder. Ayrıca peşimize taktığı köpekler yüzünden değil ruhları örgütlemek, evden dışarı zor çıkarız."

Ateş arkasına yaslandıktan sonra dirseklerini sandalyenin köşesine yerleştirdi ve parmak uçlarını birbirine dokundurdu.

"Ruh düğümünden daha mantıklı bence. Gece yarılarından sonra muhafızlara görünmeden evden çıkarız. Her gece girebildiğimiz kadar fazla çadıra girerek ruhları örgütleyebiliriz. Çadır muhafızlarını gece yarısından sonra geriye çekebileceğini yazmış."

Derin başını iki yana sallarken gözlerinde endişe vardı. "Çok tehlikeli, yakalanma olasılığımız çok yüksek."

"Köle gibi yaşamaktansa bu risk göze alınabilir," derken fazlasıyla ciddi ve samimiydi ağabeyim. Şaşırmamıştım, o her zaman cesur bir adam olmuştu.

"Seni plana dahil edeceğimi kim söyledi?" En az kardeşine baktığı kadar öfkeli gözlerle ağabeyime baktı. "Sana güvenmiyorum koca adam."

"Güven ya da güvenme, kalabalığa ihtiyacınız var," dedim soğuk ve net bir çıkışla.

"Kimseye ihtiyacım yok, özellikle de size."

Olanca öfkemle ona cevap vermek üzereyken Derin'in araya girmesiyle hırsla sandalyemde arkama yaslandım.

"Hare haklı, fazla insan olursak bir ihtimal başarabiliriz."

Sezgin başıyla Derin'i onaylayarak, "Katılıyorum," dedi. "Madem böyle bir deliliğe kalkışıyoruz, sayımızın fazla olması lehimize."

Ateş öfkeyle ayağa kalkarken sandalyesi gürültüyle yere düştü. "Şunları savunmaktan vazgeçin!" Burnundan öfkeli bir soluk verdi. "Planı sekteye uğratacak en ufak bir hata yaparlarsa, kendilerine kalacak yer aramak zorunda kalırlar."

Koridora yönelen bedeni aynı saniye gözden kaybolurken, belli belirsiz gülümsedim. Kızsa da kabullenmişti. Liderliğe giden yolda ona eşlik edecektik. Tehlikeli olduğunun herkes gibi ben de farkındaydım, ancak başarabileceğinden şüphem yoktu. Onun gücünün farkında olmakla birlikte, o gücün gölgesine sı-

ğınmayı özlemiştim. Çoğu zaman bundan köşe bucak kaçsam da, onu gördüğüm zamanlar özlemle boynuna atlamamak için kendimi çok zor tutuyordum. Öyle ki, ne arafta olan bedenim ne de sürükleneceğim akıbetim umurumda oluyordu.

Biten yemeğimizin ardından masayı topladıktan hemen sonra, biz kadınlar evde bazı değişiklikler yapmaya karar verdik. Mutfağı Derin ve Alya elden geçirirken, salondaki üç beş eşyanın yerini Yasemin ile birlikte kendi zevkimize göre değiştirdik. Ağabeyim ve Sezgin ilkel bir tavla yapmaya çalışırlarken birbirlerine laf çarpmayı es geçmemişlerdi. Tabi bir diğer gerginlik ise her ne kadar birbirlerinden uzak tutmaya çalışsak da Alya ve Yasemin arasında gerçekleşiyordu. Aralarında patlamaya hazır bir bomba vardı ve ben bunun olmaması için elimden geleni yapıyordum. Hava kararıp herkes yataklarına dağılana dek onu görmemiştim. Derin dışarıya çıktığını söylemişti ama nedenini sorgulamasından korktuğum için nereye gittiğini soramamıştım. Çoktan uykuya dalan Yasemin'in üzerini örttükten sonra yatakta dönüp durdum. Gözlerim ağır ağır uykuya dönerken, kendi kendime hayıflandım; bu evde yolunu gözleyebileceğim bir pencere bile yoktu.

Nefes nefeseydim. Nefesimin hırıltı seslerini beynimin kıvrımlı yollarında hissediyordum. Her adımda biraz daha hızlanmaya çalışırken, her adımda biraz daha yavaşlıyordum. Peşimdeydi, geliyordu, beni yakalaması an meselesiydi. Üzerimdeki krem rengi, parlak elbisenin eteklerini her adımda bir bodur ağacın dalına teslim ediyordum. Acımasızca yırtıp alarak, dallarına saklıyorlardı. Üryan tabanlarıma batan cam parçalarının

acısını yaşarken bir kez daha ardıma baktım. Bir kez daha kimseyi göremedim.

Oysa fazlaca yaklaştığını biliyordum. Nefesinin tehlikeli sesleri ensemi kemiriyordu. Ayağımın büyük bir taş parçasına çarpmasıyla yere serilen bedenim büyük bir acıyla sınandı.

Dizlerim acıyordu.

Önüme dökülen saçlarımın arasından hapsolduğum karanlık ormana baktım. Biri uykumdan söküp aldığı bedenimi buraya, kötü ruhların kucağına atmıştı.

Tüm uzuvlarımı saran korkunç ürpertiyi sırtlayarak yeniden ayağa kalkmaya çalıştım. Ancak sırtıma oturan ağırlık buna izin vermedi. Çok ağırdı.

"Ah! Ne, ne oluyor!"

Ağırlık hacmini arttırdı, altında ezilmeye başlayan bedenim küflü toprak zeminle bütünleşti.

"Yardım edin! Ne olur biri bana yardım etsin!"

Dudaklarıma bulaşan toprak tortularının mide bulandırıcı varlığını dişlerimin arasında hissetmemle öğürdüm.

"Topraklarını kucakla Hare, onları ciğerlerine hapset."

Kulaklarımda uğuldayan korkunç sesle birlikte gözlerim öylesine açıldı ki, göz çerçevemin bir an için yırtıldığını hissettim. Var gücümle tepinmeye çalıştım ama konumuma milim hükmüm geçmedi. Başımdan bacaklarıma kadar zeminle bütünleşmiştim ve üzerimde hareket etmemi engelleyen koca bir yük vardı.

"Korkma, sadece kabullen. Varlığımızı kabullen ve onunla bütünleş." Yakınlaştı, uğultulu ses o kadar yakınlaştı ki titremeye başladım.

"L-lütfen!" diyebildim ıslak kirpiklerimi korkuyla birbirine bastırırken. "Lütfen..."

"Gücümüzü hisset, gücümüz gücün olacak."

Titreyen bedenim kaskatı kesilmişti. Tonlarca ağırlıktaki bir kütleden farksızdım. Hareket edemiyor, konuşamıyor, kurtulamıyordum. Bir an sonra görüntü puslanmaya başladı ve karanlığın tüm renkleri gözlerimin önünde birbirine karıştı. Bir anda beliriveren şeffaf küre bir anda ateş rengini aldı ve alevler şeffaf küreyi kuşattı. Kürenin ortasında var olan kara siluetin kolları başının üzerinde hareketsizce duruyordu. Görüntü saniyelik kollarına yakınlaştığında kalın bilekleri esir eden paslı zincirleri gördüm. Zincirlerin sardığı tende kan vardı, çok kan vardı.

Görüntü uzaklaştığında havalanan kalın zincir heybetli erkek siluetinin gövdesine inmeye başladı. Her indiğinde irkilen kalbim atmıyor, göğüs kafesimin içinde sıçrıyordu. Oysa adamın hiç sesi çıkmıyordu, en ufak acı nidası duyulmuyordu. Zincir olanca hızla adamın bedenine inmeye devam ederken kalın ucunun bedeninde açtığı yaraları görmeye başladım. Gözlerimin önüne dökülen gövdesi kan içindeydi. Son inen zincir darbesi koltuk altında son buldu. Teninin ikiye yarıldığına ve oluk oluk akan kana şahit olmak bilincimin sendelemesine sebep olmuştu.

Her şey bir anda, olduğu noktada donarken görüntü hızla uzaklaştı. Puslanmaya başlayan kürenin bana gösterdiği son şey, bedenimdeki son katre gücü de emmişti. Silüet baştan ayağa kaybolurken yuvarlak, beyaz bir ışık adamın yüzüne tutuldu. Karanlık surat aydınlandı ve ışıktan rahatsızlık duyarak aralanmaya çalışan gözler, onun gözleriydi.

"Hayır! Hayır, bu olamaz!" Çığlıklarımla patlayarak yok olan görüntü beni aynı ormana attığında, delirmiş gibi debelenmeye başladım. "Olamaz, bu olamaz. Hayır! Hayır, bu olamaz!"

Bedenimin üzerindeki ağırlık hâkimiyetini kaybederken bo-

ğazıma dizilen nefesleri kusarcasına dışarı bıraktım. Doğrulmak için toprağı yalayan avuçlarım acıyla onları avuçladı.

"Geçmiş ve gelecek, rüyalarına kulak ver Hare. Ruhuna işlenecek gücü kabullen, tanış benimle."

Tırnağımın aralarına dolan topraklara bakarak titreyen ellerimi havaya kaldırdım. "Sen kimsin?"

Sesi ve soluğu uzaklaşırken, söyledikleri tüylerimi ürpertti. "Düğümlü ruhunun asıl sahibi, arafın şeytanı."

Kuvvetli bir irkilmeyle uykumdan sıçrarken, aldığım kesik nefesler birbirine karıştı. Titrek nefeslerim ciğerlerime yetersiz geliyordu. Alnımda beliren ter damlacıklarının tenime verdiği rahatsızlığı es geçerek elimi yüzüme götürdüm. Göz çukurlarıma değen parmak uçlarım, muhatap olduğu ıslaklıktan ürkerek avuç içime doğru kıvrıldı. Gözyaşlarım, rüyamdan sıyrılıp gerçeğe intikal etmişti.

Ya diğer gördüklerim! Gerçek olabilir miydi?

Başımı hızlı hızlı iki yana salladım. Bununla birlikte yerinden oynayan ter damlacıkları alnımdan elmacık kemiklerimin üzerine doğru süzülmeye başladılar.

"Gerçek olabilir mi! Gerçek olabilir mi!" Ayaklarımı yataktan sarkıtıp ayaklandığımda gözlerim kapıya tırmandı.

Öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Tek bir an daha düşünmedim odadan kendimi atarken. Karanlık koridora çıktığımda en uç köşeye baktım. Odasının kapısı kapalıydı. Oradaydı.

İçimi yitip bitiren merak ellerini sırtıma dayadı ve beni kuvvetlice ona doğru ittirdi. Koşar adım odasının önünde bittim. Herkes uyuyordu.

O, uyuyor muydu?

Tuttuğum kapısının kolunu usulca aşağı indirdim ve odasına

attığım ilk adımla birlikte kokusunun ruhumu derdest etmesine izin verdim.

İçeriye attığım birkaç adımın akabinde kapıyı ardımdan kapattım. Karanlıktı, yine de yatakta oturan bedeni seçilebiliyordu. Bana dönük olan sırtına doğru ilerledim ve tepkisizliğini fırsat bilerek dizim yatağına değene kadar yaklaştım.

"Ateş"

Cevap vermedi.

"Ateş, ben..."

Toparlayamadığım kelimeler boğazıma dizilirken yapmamam gereken bir şeyi yaptım ve dizlerimi yatağa indirip yanına ilerledim. Aniden bana çevirdiği mavileri şaşkınlıkla üzerimde dolaştı.

"Yatağımda ne işin olduğunu söyleyecek misin?"

Dizlerimin üzerinde, onun yanı başındaydım. Yatağında olmanın verdiği utancı göz ardı ederek neden burada olduğumu kendime hatırlattım. Karanlıktan dolayı ne renk olduğunu seçemediğim kazağına bakıp, "Onu çıkartır mısın?" diye sordum.

Başını ağır ağır omzuna eğdi ve, "Ne saçmalıyorsun sen?" diye sordu buz gibi bir sesle.

"Kazağını diyorum, çıkartsana."

Karanlığa alışan gözlerim kaşlarının havalandığına şahit oldu.

"Bakire olduğunu sanıyordum." Kısık sesi beni derin bir utanca sürükledi. Umursamadı, yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve devam etti.

"Kafayı mı yedin bakire?"

Utancımı gölgeleyen kızgınlıkla elimi kazağının eteğine uzattım, hızla yukarı kaldırdım. Beni durdurmak üzere bileğime uzanan eli koltuk altını açık ettiğinde, rüyamda gördüklerim hemen oradaydı.

Yüreğime kâğıt kesikleri atıldı. İnce ince kanadı.

Kolunun altında, zincir yarası vardı.

Ateş'in yarasına öylece bakarken gözlerimden acı dolu bir damla akıp gitti. Acısı, acım olmaya meylediyordu. "Çok acıdı mı?"

Gözlerini benden ayırmadan başını hafifçe sola çevirdi. Anlamaya çalışıyordu. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

Omuz silktim çaresizce. "Canını çok mu yaktılar Ateş?" dedim safi acı dolu bir sesle. "Benim yüzümden..."

Odayı saran ölüm sessizliği ve umarsız karanlığa karıştı nefes alışverişlerimiz.

"Seninle bir alakası yo-"

Hiç düşünmedim. Bir elim çıplak belinden destek alırken eğildim ve dudaklarımı tam yarasının üzerine bastırdım. Dudaklarımın altında kalan pürüzlü yaranın eriyip ruhuma akmasına izin verdim. Acı kahve kokusunun kalbimdeki yaraları iyileştirmesini dilerken, saçlarımın arasında hissettiğim dudakları ise narkozumdu...

DOKUZUNCU BÖLÜM

Yarasının derinliği asi bir rüzgârın uğultusu kadar yoldan çıkarıcıydı. Kabuk bağlayan yüzeyine tezat, esasen kan revan içindeydi. Üzerinde devinimsiz duran dudaklarımın ince yarıklarından sızarak içimi sarıp sarmaladığında anladım:

Yarası, yaramdı.

Tam da şu an, dar ve kıvrımlı bir sokakta gözlerim kapalı yürürken, yakınlığı ayağıma çelme takıyordu. Saçlarımın arasında hissettiğim soğuk nefesi, beni tek hamlede yere seriyordu. Yine de yelkovan ve akrebin sonsuz bir greve girmesini istemekten geri kalmıyordum. Zaman, şu saniye karanlığın kemikli parmaklarının arasında un ufak olmalıydı.

"Kokun," diye fısıldadı saçlarımın arasına doğru, derin bir nefes çektiğini duyumsadım. "Fazla tanıdık."

Ellerini omuzlarımda hissetmemle beni kendisinden uzaklaştırdı ve başım hâlâ göğüs hizasındayken kirpiklerimin altından ifadesini karanlığa saklamış gözlerine baktım.

"Ve sen küçük, fazla cüretkârsın."

Öyle miydim? Çokça zaman önce onun önüne attığım korkak kızın şimdi esamesi okunmazken, beni cüretkâr kılan eylemlerimin sebebi benliğimi kuşatmış hislerdi. Biliyordum.

"Senin somut yaraların gibi değil belki..." diye mırıldandım kokumu anımsamasının belli belirsiz sevinciyle. "En az seninki

kadar derin, soyut yaralar taşıyorum."

Karanlığa sinen görkemli silueti bana çehresini tüm netliğiyle sunamıyordu. Ancak kısılan gözleriyle birlikte usulca başını aşağı meylettiğinde, alnımız yüzeysel olarak birbiriyle temas etti.

Cılız kalp atışlarım yitip gitmekte olan köz parçalarından ibaretken, yakınlığı benzin olup üzerime akıyordu ve kalp atışlarım arsızca göğüs kafesimi zorluyordu.

"Belleğimin kayıp kısmında..." Duraksadı, kaldırdığı elinin tersiyle omuzlarımdan aşağı uzanan dalgalı tutamlarıma dokunduğunda nefesimi tuttum.

Parmak boğumlarıyla saçlarıma dokunuyordu...

"Boşluğumda kalan turuncu tutamların sahibi sensin, öyle değil mi?"

Heyecanla alt dudağımı dişleyerek başımı salladım. Dolan gözlerim görüntüyü iyiden iyiye silikleştirse de, duyduklarım kâfiydi.

"Saçlarımı hatırlıyor musun?" Sırf eli saçlarımdan ayrılmasın diye milim kımıldamıyordum. Onunsa saçlarımda olan sadece elleri değildi, bakışları da oradaydı.

"Hatırlamıyorum, bu çok sikik bir durum," dedi kısık ve umarsız bir sesle. "Zihnimin bir yarısında kocaman kara bir delik var gibi, yaşanan ne varsa içine hapsetmiş. Bana bıraktığı bir bok yok."

Karanlığa sığınarak gözlerimi ağır ağır kapattığımda yanaklarıma süzülen birkaç damla yaşı umursamayarak elimi kaldırdım ve saçlarımda duran elinin üzerine koydum.

Kenetlenemeyen parmaklarımıza inat soğuk ve sıcak, sıkıca sarıldılar.

"Yaşananları kaybetmiş olabilirsin ama hâlâ seninle olan bir şey var."

"Neymiş o?"

Gülümsedim. "Hislerin."

Avuç içimde hissettiğim soğuk parmak boğumları hızla tenimden ayrıldı. Başını iki yana sallarken genzime savrulan kokusu beni konuşmaktan aciz kılıyordu.

"Bu çok saçma, basit rüyaları bu şekilde adlandıramazsın."

Kaşlarımı çatarak bir şeyleri anlamaya çalıştım. "Saçlarımı rüyanda mı görüyorsun?"

Bana baktı, tam olarak gözlerimin içine. Karanlık mavilerine hükmetmeye çalışırken, mavileri siyahı kölesi yapmıştı. Başını yukarı kaldırmasına eşzamanlı olarak saçlarının arasından geçen parmakları aceleciydi. Bedenini yataktan ayırdığı sırada, "Çok daha fazlası," diye mırıldandığını duyumsadım. Alenen belliydi ki bunu kendi kendine söylemişti.

"Ne gördüğünü benimle paylaşmanı istiyorum," dedim baldırlarımı kalçamın altına alarak hafifçe yükselirken. "Ne görüyorsun Ateş?"

"Bunu seninle konuşmayacağım."

Tek elini eşofmanının cebine sokarak diğer eliyle kapıyı işaret etti. "Şimdi odana dön ve bir-"

"Ve bir daha da odana girmeyeyim öyle mi?" yataktan atlayarak indim ve karşısında dikildim. "Çok beklersin."

Odanın en karanlık köşesinde kalan varlığı nedeniyle ifadesini göremiyordum, ancak burada bir dakika daha kalmamın lehime olmayacağının da farkındaydım. Yatak ve onun arasında kalan bedenimi ağır ağır sıyırırken burnundan soluduğunu fark ettim.

Ona kafa tutmam hoşuma gitmiyordu ama ondan uzak durmamı ima dahi edecek tüm cümleler düşmanımdı.

Soluma savurduğum kolumun boşluğa denk gelmesiyle kirpiklerimi araladım. Yatakta yalnızdım, Yasemin yoktu. Etrafıma bakındığımda odada olmadığını gördüm. Oysa odaya geldiğimde derin bir uykuda olduğuna şahit olmuştum, öyle ki yatağa girdiğimi dahi fark etmemişti. Doğrularak yataktan bacaklarımı sarkıttım. Uyurken kabaran saçlarımı geriye doğru sıvazladıktan sonra, masanın üzerinde duran kalem biçimindeki tahta parçasını tepemde topladığım saçlarıma taktım.

Masanın üzerinde öylece duran aynasız çerçeveme hüzünlü gözlerle bakarak odadan ayrıldığımda koridora sıçrayan konuşma sesleri beni salona yönlendiriyordu. Yasemin dışında birileri daha uyanmıştı anlaşılan. Küçük adımlarla içeriye ilerlerken ağabeyimin sesini duymamla duvara sinerek yürümeye devam ettim.

"Ortada bir haksızlık var ve bu haksızlığı yapan bizzat sensin."

Gizlendiğim kapının dibinden eğilerek hayal kırıklığıyla konuşan ağabeyimi görmeye çalıştım. Şöminenin dibinde oturan Yasemin'in başına dikilmiş, kehribar bakışlarını kendisine bakmayan kadının üzerine bindirmişti.

"Haksızlık mı?" diye sordu Yasemin, bakışlarını yanmayan şömineden ayırmadan. "Hayal kırıklığımın, uğradığım ihanetin adı haksızlık mı Hakan?"

"Bu lanet yere düşmeden önce beni esareti altına alan şeyin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Sırf bir açıklamam yok diye senden özür dileyemedim."

"Yaptıklarının bir özrü olamazdı!"

"O zaman olamazdı evet, ama şimdi var Yasemin!"

Yasemin dizlerini kendine çekerken kara bir zeytin tanesini andıran gözlerini ağabeyimin çehresine kaldırdı. "Öyle mi? Şimdi özür dilemenin sebebi ne peki? Dur ben cevap vereyim, büyünün etkisi altında olduğunu ve kendinde olmadığını söyleyeceksin." Başını iki yana salladı, kabul edemediği bir şeyler vardı. "Tamam, kulağa saçmalıklar silsilesi gibi gelen tüm bunlar gerçekten oldu. Öyle ya da böyle, biz bunu yaşadık."

Ellerinden destek alarak ayaklandığında kollarını birbirine bağladı ve konuşmaya devam etti. "Ben beni terk etmenin acısını gerçekten yaşamışken..." Dudaklarını birbirine bastırıp başını önüne düşürdüğünde, ağabeyimin gözlerinde gördüğüm sızı kalbimi acıttı.

"Yasemin..." Ağabeyim iki parmağıyla Yasemin'i çenesinden yakalayıp kendisine bakmaya zorladı. "İzin ver istemeden açtığım yaralarını sarayım." Diğer elinin tersiyle Yasemin'in yanağına dokunurken bedenleri arasında mesafe kalmadı.

"Bana izin ver." Fısıltı haline dönüşen sözleri bittiğinde dudaklarını Yasemin'in dudaklarıyla buluşturdu ve onu özlemle öptü.

Bu manzaraya bakmam doğru değildi ama gözlerimi onların üzerinden ayıramıyordum. Rahatsızca yerimden kımıldandığım sırada omzumda hissettiğim dokunuşla irkildim.

"Sen utanmıyor musun abinin çapkınlıklarını izlemeye?"

Sezgin'in elini omzumdan iterken abartılı bir biçimde gözlerimi devirdim. "İzlemiyordum," diye inkar ettim. "Öyle denk geldi."

Dudaklarının bir yanı alayla kıvrılırken, "Hı hı," dedi. "Benim de göbek adım Cevriye."

Dudaklarımdan dökülen kıkırtıların sebebi elbette ki bayat

esprisi değildi. Onun da şaşırdığı tam olarak buydu zaten.

"Esprime güldüğünü söylemeyeceksin, değil mi?"

Başımı iki yana sallarken hâlâ gülüyordum. "Hayır tabii ki, sadece değişmemiş olmana gülüyorum."

Sezgin'in açık kahverengi gözleri hayretle aralandı. "Nasıl yani?"

"Yani, sen hep böyle bayat espriler yapardın."

Şaşkın ifadesini ardıma alarak salona ilerlediğimde, muhtemelen konuşma seslerini duyarak birbirlerinden ayrılan Yasemin ve ağabeyim tekli koltuklara karşılıklı oturmuşlardı. Yasemin'in kaçırdığı gözleri utancının göstergesiyken, ağabeyimin çehresine yayılan keyifli ifade aldığı olumlu tepkinin eseri olmalıydı.

"Aşk olsun Hakan, neden beni uyandırmadan çıkıyorsun odadan? Yoksa burada mühim işlerin mi vardı?" Manidar söylemlerini telaffuz ederek ardımdan içeriye giren Sezgin, ağabeyimin hemen yanındaki geniş koltuğa uzattı bedenini.

"Sezgin," derken onun yüzüne bile bakmamıştı ağabeyim. "Çok güzel uyuyordun, uyandırmaya kıyamadım."

Sezgin başının altındaki yastığı ağabeyime fırlattı. "Ah, sabaha kadar beni izlediğini biliyordum."

Ağabeyim yastığı havada yakalarken, bu hayatında duyduğu en iğrenç şeymiş gibi yüzünü buruşturdu. "Bir tarafıma kaş göz çizip izlemeyi tercih ederim."

"Hangi tarafına mesela Hakancığım?"

Diyalogları karşısında patlama noktasına gelen sabrımla birlikte Yasemin'e baktım. Gözleri Sezgin ve ağabeyim üzerinde gidip geliyordu.

"Bence sizin acilen ayrılmanız gerekiyor."

Sezgin seri bir hareketle doğrulurken, "Bence de," diyerek

onayladı. "Fakat Hakan istemeyebilir, kokuma alışmış olma ihtimali yüksek."

Ağabeyim öfkeyle ayaklandığında önüne atılarak, Sezgin'in üzerine zıplama ihtimalini en aza indirgedim.

"Lan kokunu si-"

Muhteşem bir fikir bulmuş gibi elimi havaya kaldırdım. "Bir şeyler yiyelim mi?"

Yasemin bunu bekliyormuş gibi ayağa kalktı. "Kesinlikle, bir şeyler yemeliyiz."

"Ne obur insanlarsınız anasını satayım." Tüm gözler Sezgin'in çıkışına çevrildiğinde, kaşıyla ağabeyim ve Yasemin'i işaret ederek devam etti. "Daha az önce birbirinizi yemiyor muydunuz siz?"

Yasemin'in gözleri hayretle açılırken, daha fazla orada kalmadı ve koşar adım mutfağa ilerledi. Peşinden gitmeden hemen önce son gördüğüm ağabeyimin Sezgin'in boğazına yapıştığıydı.

Mutfağa girdiğimde dikkatimi ilk çeken şey Ateş'in daha önce yaşadığı evde olduğu gibi siyaha boyanmış mutfak dolaplarıydı. Aynı renkteki tezgâh ve belirgin intizam buranın ona ait olduğunu kanıtlar nitelikteydi. Yasemin telaşlı hareketlerle dolaptan yiyecekler çıkarıyordu. Kimisini fıçıdan aldığı suyla yıkayıp doğrarken, kimisini de kare şeklindeki siyah, demir ısıtıcının üzerinde pişiriyordu. Onu daha fazla utandırmamak adına Sezgin'in bahsettiği konuya değinmeksizin yemek masasını hazırlamasına yardımcı oldum.

"Her şey hazır, masaya geçelim."

Toprak sürahiye doldurduğum suyu masanın başköşesine bırakırken Derin göründü. Uykuda dağılan saçlarını tepesinde toplayarak masaya yaklaştığı sırada, onunla birlikte ayaklanan diğerleri salonda yankılanan emirle oldukları yerde duraksadı.

"Zıkkımlanmaktan daha önemli bir işimiz var."

Koridordan uzanan sesini görüntüsü takip ettiğinde, tüm gözler onun olduğu yere çevrildi. Koyu renk pantolonunun üzerine giydiği siyah gömleğin önü tamamen açıktı. Gözlerim gömleğinin açıkta bıraktığı göğsünde oyalanırken, elinde tuttuğu kâğıt ve kalemi hareket ettirmesiyle dikkatimi oradan ayırdım.

"Yavaş gel, emirlerinden hoşlanmıyorum." Ağabeyim omzunun üzerinden Ateş'i hedef alarak konuştu. "Ayrıca kardeşim ve Yasemin'in olduğu yerde üzerine çekidüzen versen iyi edersin."

Derin bir sessizlik oldu.

Korkuyla yutkunarak ağabeyimden ayırdığım gözlerimi Ateş'e diktim. Mavileri tuttuğu kâğıdın üzerindeydi, ancak parmaklarının arasında tuttuğu tahta kalemi giderek artan bir güçle sıkmaya başladı. Kasılan çenesinde birkaç damar hareketlenirken kalemin önce çatırdama, ardından kırılma sesi duyuldu.

"Kapının yeri belli koca adam. Ancak kalıp böyle konuşmaya devam edeceksen, varlığın büyük tehlikede demektir." Kalemin kırık parçalarını elinden bıraktığında ayaklarının dibine düştü ve üzerine basarak masaya ilerledi.

Ağabeyim işaret parmağını havaya kaldırıp bir adım attığında, parmağını her iki avucumla yakaladım ve aşağı indirdim. Sakin olması için ona yalvaran gözlerle baktığımda, mecburi bir kabullenmeyle geri adım attı.

"Bu akşam çadırlara giriyoruz." Cebinden çıkardığı başka bir kalemle kâğıtlara bir şeyler yazıp katladı ve rastgele masanın üzerine, yemek tabaklarının arasına bıraktı. "Toplu hareket edersek odağı üzerimize çekmemiz muhtemel." Elini havaya kaldırıp önce bir, akabinde iki işareti yaptı. "Bir kadın bir erkek olacak şekilde üç grup oluşturacağız ve olası başarısızlık duru-

munu birine mâl etmemek için çiftleri çekilişle belirleyeceğim."

"Mantıklı." Elini kumral sakallarına götürüp ağır ağır başını salladı Sezgin. "Oldukça mantıklı."

Herkes şaşkın gözlerle birbirine bakarken Ateş'in işaret etmesiyle ağabeyimin koluna girdim ve masanın etrafında yerimizi aldık. Herkes oturduğunda bu kez küçük kâğıtlara biz kadınların ismini yazmaya başladığını gördüm.

"Şimdi," diye emretti, ciddiyete tav olmuş keskin bir sesle. "İlk eşleşmeyi yapıyorum. Sonuca itiraz kabul etmeyeceğim, bunu kafanıza sokun."

Kimseden ses çıkmayınca dudağının sol yanını usulca kıvırdı ve, "Güzel," dedi.

İsimlerimizin yazdığı küçük kâğıt parçalarını iri avuçlarının içinde karıştırarak ahşap masaya saçtı. Bir karış ilerisinde ise erkeklerin adının yazılı olduğu kâğıt parçaları duruyordu. Önce kadınlardan birini seçmek için rastgele bir kâğıt parçasına uzandı ve açtı.

"Derin." Ateş gözlerini hemen yanımda oturan Derin'e çevirdi. "Bakalım çadırlara kiminle gireceksin."

Erkeklerin isminin yazılı olduğu kâğıtlara uzandı ve bir kâğıt daha çekip aldı. "Şanslı piç." Gözlerini bu kez Sezgin'e çevirerek, "Eşi sensin," diye konuştu.

Sezgin keyifli bir ifadeyle sandalyeye yayılırken çapkınca gülümsedi. "Başka türlüsü düşünülemezdi."

Ateş bir diğer çifti seçmek için yeni bir kâğıt parçasını eline aldığında pür dikkat onu izliyorduk. Zira bu önemli bir eşleşmeydi. Gizlice çadırlara girip ruhları örgütlerken yanımızda kim olduğu belki de en önemli detaydı.

"Yasemin." Telaffuz ettiği isim sonrası zaman kaybetmeden bir kâğıt daha açtı ve ağabeyime üstten bir bakış attı. "Hakan."

Ağabeyim belli belirsiz gülümserken Yasemin tepkisizliğini koruyordu. Onların üzerine çevrilen Alya'nın gözlerinden ise hayal kırıklığı fışkırıyordu.

"Hakan ile eş olmak istemi-"

"İtiraz istemediğimi baştan belirtmiştim," diyerek Yasemin'in tamamlanamayan serzenişini örtbas etti.

Benimse gözlerim masada kalan son üç kâğıttaydı. Ateş, Alya ve ben...

Birimiz, Ateş ile birlikte hareket etmek üzere onun bu tehlikeli işte eşi olacaktı.

Ellerimi birbirine kenetledim ve yaşadığım tedirginliğin dışavurumu olarak ayağımla yerde ritim tutmaya başladım.

Ateş kendi adının yazılı olduğu kâğıdı avucuna sıkıştırdıktan sonra kalan son iki kâğıda baktı. Birbirine bastırdığı dudakları yay gibi gerilmişti. Yukarı kaldırdığı elini kara bir kadifeyi andıran saçlarının arasından geçirdi ve dağınık bir görüntü kazanmalarına sebep oldu.

Dik duran heybetli bedeni masaya meylederken, yan yana duran iki kâğıt parçasına yüzeysel olarak parmaklarıyla dokundu. Dışarı çıkmak için yoğun bir çaba sarf eden soluklarım boğazımda takılıp kalmıştı.

Kâğıtlardan birini ucundan yakaladı ve doğruldu. Alya ile birbirimize kayan bakışlarımız, yeniden Ateş'in ellerinde son buldu.

Kâğıdı ağır ağır açarken koyu mavileri mümkünmüş gibi biraz daha karardı.

"Siktir!"

Gün yüzüne çıkan öfkesinin sonucunu ayaklar altına serdiği sırada, "Ne yani!" diye kükredi dişlerinin arasından. "Şansımı sikeyim."

Başını elindeki kâğıttan kaldırmadan kirpiklerinin altından bakışlarını gözlerime diken adama gülümsedim.

"Ne demiştin? İtiraz kabul etmiyorduk, değil mi Ateş?"

İsimlerimizin yazılı olduğu kâğıtları avucunun içinde buruşturduktan sonra yumruklarını masaya koydu. "Eğer ayak bağı olursan, bu akşam ilk ve son kez yanımda olursun."

Ayağa kalkıp aynı onun yaptığı gibi yumruklarımı masaya dayadım. "Öyle bir şey olmayacak."

İtirazın en fırtınalı halini barındıran harelerine en koyu direnişimi takınarak baktım. Gözlerimiz arasında görünmez bir savaş vardı, araya girecek her ne varsa yerle bir etmeye kudreti yetecek kadar güçlü...

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Hare evde kalsın."

Sandalyenin yere sürtünme sonucu çıkan rahatsız edici sesle ağabeyimin varlığını arkamda hissettim.

"Risk almamızı söyleyen sendin. Söz konusu kız kardeşin olunca yan çizmen yersiz." Ateş arkasını dönüp çıkışa yönelirken devam etti. "Korkma, onu yemem."

Ağabeyimin endişeli yüzüne bakarken elimi koluna güven verircesine sıvazladım. Onu sakinleştirmek adına aralanan dudaklarım, bunu benim yerime Sezgin'in yapmasıyla geri kapandı.

"Kardeşinin yanında daha güvende olabileceği başka birini bulamazdın. Ateş yanındaki kadına zarar gelmesine asla izin vermez."

Ağabeyim buruk bir şekilde tebessüm ederek yanağımı okşadığında, ellerimi beline sardım ve ona sıkıca sarıldım.

"Eğer korkacak olursan, Hakan'a ben eşlik edebilirim."

Alya'nın Yasemin'e bakarak söyledikleri kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. Ağabeyimden ayrılarak sertçe sandalyeye bıraktım bedenimi ve Alya'ya hiç de hoş olmayan bakışlar gönderdim.

"Buna gerek olacağını sanmıyorum. Cesaretimin boyutunu tahmin dahi edemezsin." Çenesini yukarı kaldırarak sert bir biçimde verdiği ret cevabı, elbette ki Alya'nın hoşuna gitmemişti.

Ortadan ayrılmış siyah saçlarını bir kısmını kulağının arkasına koyarken, "Öyle mi?" diye sordu imalı bir sesle. "Bunu, bendeki cesaretin onda birine bile sahip olmayan biri mi söylüyor!"

Yasemin oturduğu yerden doğrulmak üzereyken elimi masaya vurup, "Kes sesini!" diye bağırdım. "Bencilliğin adı ne zamandır cesaret?"

Alya'nın açık mavi gözleri sözlerimle puslanmıştı. Elindeki çatalı masaya fırlatıp hızla ayağa kalktı, koridora doğru koştu ve gözden kayboldu.

Onun için üzülen yanımı, ona hâlâ tüm benliğimle kızan yanım ezip geçiyordu. Yaptığı hatanın öyle çok kurbanı vardı ki! O bunu görmezden gelip hâlâ ağabeyimin peşinden gitmeye, ona sahip olmaya çalışıyordu ve bunu bilmek beni çığırımdan çıkarıyordu. Sükût içinde geçen birkaç dakikanın sonunda yine yemeğimizi yemeye başladık. Öte yandan akşamı ve olacakları düşünürken, biliyordum ki bu konuda yalnız değildim. Zaman ilerledikçe yaklaşan risk, aslında kurtuluşumuzun teminatıydı.

Üzerimdeki siyah elbiseyi, taytı ve atleti sıyırıp ahşap sepetin içine attım. Derin'in benim ve Yasemin için getirdiği iç çamaşırlarından bedenime uygun olanlarını seçtikten sonra, çıplaklığımı hızla örttüm ve yeni bir köle kıyafeti giyindim. Kirlenen saçlarımı siyah bir lastikle ense kökümde bağladıktan sonra kara kapüşonla kendimi gizledim. Hazırdım. Tıklatılan kapının kulpuna uzanarak yavaşça açtığımda, tıpkı benim gibi hazır olan

Derin ve Yasemin karşımda dikiliyordu. Kapüşondan dolayı net olarak göremediğim çehrelerine tedirginliğin sindiğini hissedebiliyordum.

"Vakit geldi," dedi güçlü sesiyle Derin. "Gitmemiz gerek."

Bir şey demeden koridora çıktım ve ardımdan kapattığım kapıyı uzaklaşan adımlarım takip etti. Soğuyan parmaklarımı avuç içime kapatıp açık olan dış kapıdan dışarıya çıktım. Ateş ve Sezgin önde, ağabeyim arka koltukta cam kenarında oturuyordu. Derin bir nefes alıp ağabeyimin yanına oturduğumda Derin ve Yasemin hemen yanıma yerleştiler.

Vakit kaybetmeden harekete geçtik. Kimse konuşmuyor, kimseden tek kelime çıkmıyordu. Karanlığın esareti altına giren şehrin kan dondurucu rüzgârı dışında ses seda yoktu. Bir an sonra yukarı kaldırdığım bakışlarım dikiz aynasına, onun bakışlarına çarptı. Heyecanım binle çarpılarak tüm bedenime sirayet etmişti.

"Daha fazla yaklaşamayız. Arabayı burada bırakacağım ve tam bir saat sonra burada buluşup geri döneceğiz."

Arabayı karanlığın bir köşesine park ettikten hemen sonra açtığı kapıdan indi. Onu takip ederek biz de arabadan çıktığımızda, ağabeyim elimi tutarak bedenimi bir köşeye çekti ve yüzümü ellerinin arasına alıp alnımın sol köşesine sıcacık bir buse bıraktı.

"Kendine çok dikkat et."

"Ederim, sen de et olur mu?"

"Ederim."

Yanından uzaklaşacakken kolumdan tutup beni kendisine çekti. İfadesini seçemiyordum ama söylemek istediği bir şeyler vardı, bunu biliyordum.

"O adama nasıl bu kadar güvenebiliyorsun? Her ne yaşadıysanız hiçbirini hatırlamıyor bile."

Burukça gülümserken kalbimdeki derin yaranın bir dikişi attı ve büyük bir kan damlası içime doğru süzüldü.

"Hatırlamıyor." Başımı sallayarak onayladım. "Ama adım gibi biliyorum, bana zarar gelmesine izin vermez."

"Emin misin?"

Tekrar ettim. "Adım kadar eminim."

Ateş'in emriyle Sezgin ve Derin sol kısımda kalan çadırlara yönelirken, ağabeyim ve Yasemin orta tarafı aldılar. Ateş'le yalnız kalmıştık. Ellerimin neredeyse tamamını kapatan elbisemin kollarını avucumun içine alarak sıktım. Hemen yanı başımda duran varlığı hedefini seçmeye çalışıyordu.

"Beni takip et."

"Tamam."

Dediğini yaparak hareketlenen adımlarını takip etmeye başladım.

"Ve sakın bir aptallık yapıp peşimden ayrılayım deme."

"Ayrılmam."

Adımlarımız hızlandı.

"Çadırlardaki kadınlarla sen konuşacaksın. Bak üzerine basa basa söylüyorum, yalnızca kadınlarla."

Başımı salladım. "Yalnızca kadınlarla konuşacağım."

Aniden duraksadığında hızına ayak uyduramadım ve göğsüne çarparak olduğum yerde sendeledim.

İri elleri bedenimi buldu. Belimden yakalayarak düşmeme engel olurken fısıldadı. "İtaat, üzerinde daha hoş durdu sanki."

"Yani hoşuna mı gitti?" dedim göremediğini bile bile tek kaşımı kaldırarak.

"Bilemezsin."

"Yanılıyorsun, seninle ilgili her şeyi bilebilirim. Hatta..." Parmak uçlarımda yükseldim, dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Hatta gözlerim kapalı dahi olsa nerede olduğunu bilirim."

Ateş başını aşağı eğdi. Burnuma çarpan soğuk burnu omurgamdan aşağı ılık bir ürperti gönderdi. "Sen kesinlikle bir büyücüsün."

"Öyle olmadığımı biliyorsun," dedim bilmiş bir sesle.

"Aksini kanıtlayabilir misin?"

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp düşünürken, belleğimde beliriveren bir anı zihnimde ampul misali yanıp söndü. "Bir oyun oynayabiliriz ve sen, seni büyü yapmadan bulduğumu görürsün. Tek seferde."

"Tek seferde?" Bu bir soruydu. "Nasıl bir oyun bu?"

Kıkırdamama mâni olamadım. "Bir tür saklambaç diyebilirim."

"Saklambaç mı? Komik olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu sabrı zorlukla barındıran bir tınıyla.

"Gayet ciddiyim, hem biliyor musun? Bunu seninle daha önce-"

Çadırların arasından yükselen çatırtı sesiyle ağzımı kapatıp beni kendisine çektiğinde kalbim durmak üzereydi. Muhtemelen çadırların arasında dolaşan muhafızlar şimdi bize çok yakınlardı. Ateş bedenimi ters çevirdi ve sırtımı bir kaya kadar sert olan göğsüne yaslarken kulağıma eğilen bu kez o oldu.

"Sakın sesini çıkarma."

Hızlı hızlı başımı salladım. Bir eli dudaklarımın üzerindeyken diğeri göğsümün hemen altından dolanmıştı. Avucunun çizgilerini dudaklarımda hissedebiliyordum. Bu, eşsiz ve tarifi olmayan bir histi. Olduğumuz yerde hareket etmeden dururken, dudakları biraz daha aşağı indi ve nefesi boynumun ince derisini arşınladı.

"Avucumun içinde minik bir ateş var. Bu kadar sıcak olman inanılır gibi değil."

Konuşamadım. Denedim ama tüm nefesim çekilmiş gibi tek kelime edemedim.

"Sen gerçekten buraya ait değilsin, turunçgil." Adım seslerinin uzaklaşmasıyla beni ne hale getirdiğini umursamadan olduğum yerde bıraktı ve en yakın çadıra ilerledi.

Ben tüm gücümü toplayıp ona kafa tutarken, o tek kelimesiyle beni ben olmaktan çıkarıyordu.

Zelzeleye uğrayan bedenimi zorlukla harekete geçirip girdiği çadıra yöneldim. Sadece birkaç adım atabilmişken ensemde hissettiğim kuvvetli ürpertiyle olduğu yerde buz kesti adımlarım. Refleks olarak elimi enseme götürüp arkama döndüm. Kimse yoktu. Hızla sağıma ve soluma döndüm. Hiç kimse yoktu.

Gözlerimi kapattım, kendime gelmek için derin bir nefes alacakken kulağıma fısıldanan ses, rüyamda duyduğum sesti!

Oraya gitme!

Korkuyla açılan gözlerimi görüş açıma girebilecek her yere çevirdim. Delirmiş gibi etrafımda dönmeye başladım.

"Lanet olsun! Lanet olsun sen kimsin!"

Titremeye başladığımı hissetmemle adımlarımı hızlandırdım. Ateş sadece birkaç metre ötemdeydi.

Gitme oraya!

Ellerimi kulaklarıma kapatıp yürümeye devam ettim. Korkunun sivri uçlu dikenleri parmak uçlarıma batıyor, attığım her adımda azap veriyordu.

Adımlarım Ateş'in olduğu çadırın önünde bittiğinde, hızla eğilip çadırın örtüsünü yakaladım. Ancak göz göze geldiğim muhafızla olduğum yerde kalakaldım...

ONUNCU BÖLÜM

Mağlubiyet zehirli kancasını omurgama saplarken, korkunun dudakları sinsice kıvrıldı...

Almaya kalktığım son nefes ilmek ilmek boğazımda düğümlendi ve zaferin tehlikeli tohumlarını donuk gözlerine yerleştirdi muhafız. Avucumda asılı kalan çadır örtüsünün ardında kalan adam kurtarıcım olabilirdi kuşkusuz. Lakin aheste aheste örtüden uzaklaşan parmaklarım, yakalandığım kapanda beni tek başıma bırakma yanlısıydı. Koca parmakları hızla belindeki kılıcına giderken, belirgin bir mavilikte olan kapüşonunun altından olduğum yere çivilenmeme sebep olacak nitelikte bir bakış attı. Şimdi ne olacaktı?

"Sen!" dedi baritonu gölgede bırakacak kadar kaba olan sesiyle. "Sen bu saatte dışarıda ne arıyorsun?"

Gayriihtiyarî gözlerim yanı başında olduğum çadıra gittiğinde, içten içe onun muhafızı duymamış olmasını diledim.

"Sadece, biraz hava almak istemiştim."

Tek nefeste söylediğim yalanın ardından, adam yüzüme inanmayan gözlerle baktı. Aslında gözlerini tam olarak göremiyordum. Yine de karanlık ne kadar ürkütücü olduğunu gizlemek konusunda başarısızdı.

"Hava almak istedin." Bu bir tekrardan ziyade, cevabı soran kişi tarafından bilinen bir soru gibiydi.

Sözlerimi tasdiklercesine başımı sallayarak, "Evet," dedim. "Yalnızca biraz hava almak istemiştim."

Bana attığı sert adımla birlikte, ben de bir adım geriye giderken, kalbim korktuğum için değil de Ateş'in sesleri duyarak çadırdan çıkabileceği ihtimaliyle hızlanmaya başladı.

"Sen kimi kandırıyorsun küçük sürtük, karşında kim var sanıyorsun!"

Muhafız sözlerini henüz bitirmişti ki aniden sol tarafımızda bir hareketlenme oldu ve daha ne olduğunu anlayamadan aldığı kafa darbesiyle yere yığılıverdi. Elimi ağzıma kapatırken, yerde kıvranan adama sıktığı yumrukları eşliğinde öldürücü bakışlar atan Ateş'e baktım.

"Ona ne demiştin, tekrar et." İşaret parmağı beni hedef alırken fazlasıyla öfkeli olduğunu fark ettim. Eğer şu an elinde bir bıçak olsaydı o adamı parçalara ayırabilirdi.

"Tekrar et dedim!" Adamın üzerine meyletmek üzereyken hızla koluna yapıştım ve cılız bir sesle, "Yapma," diyerek engel olmaya çalıştım. Mavileri önce koluna yapışan parmaklarıma düştü, ardından ağır ağır endişenin hüküm sürdüğü yüzüme tırmandı.

Kapüşondan sıyrılan saçlarıma baktıkça stabil kalan öfkeli ifadesi, gözlerimi bulduğunda yumuşadı sanki. Saçlarıma baktığında kimi hatırladığını biliyordum. Bunu bilmek canımı yakıyordu, ancak gözlerime baktığında sadece beni gördüğünü biliyordum. Bilmekten öte, hissediyordum.

Tekrar ettim. "Yapma."

Bu bize zaman kaybettirdi.

"Siz bittiniz!"

Muhafız hızla ayağa kalktığında aralanan kanlı dudakları, diğer tüm muhafızları başımıza üşüştürerek sonumuz olacaktı.

Ellerimin altındaki güçlü kolu destek alırcasına sıkarken, "Hayır! Yapma!" diye itiraz ettim. "Sakın bunu yapma!"

Emrimle eşzamanlı olarak dudakları hızla kapandı ve dişlerinin birbirine çarparak çıkardığı ses, ölüm sessizliğinin hâkim olduğu geceye yayıldı. Ateş tüm olanları ifadesiz gözlerle izlerken, bu kez karşımda put gibi duran adama, "Git buradan!" diyebildim.

"Hemen git buradan!"

O an hiç beklemediğim bir şey oldu. Kollarını bedeninin her iki yanına yapıştırarak hazır ola geçti. Adam acımasız bir komutandan emir almış gibi, başını hızla önüne eğdi, kaldırdı ve gitti.

Anın şaşkınlığını yaşadığım sırada, onun gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum. Tıpkı benim gibi olanlara bir anlam yüklemeye çalışması olasıydı, ancak şu son yaşadığım şeyin mantıklı ne açıklaması olabilirdi ki? Parmaklarım kolundan yağ gibi kayarken bir süre sessizlik etrafımızı çevreledi. Yere düşen bakışlarımı bir türlü oradan ayıramıyordum. Sonrasında bu kez o kolumdan yakaladı, tutuşu sertti ve beni ardı sıra çekiştirmeye başladı. Hızlı ve sessiz adımlarla dakikalar boyunca ilerledik ve bulunduğumuz yere çok daha uzak bir alana geldik. Bedenimi sertçe bir çadırın arkasına iterken, Ateş'in havaya kalkan parmağı ikaz mahiyetindeydi.

"Bunu seninle daha sonra konuşacağımıza emin olabilirsin ancak şimdi daha mühim bir işimiz var. Akıllı bir kız oluyorsun ve en azından bu kez peşimden ayrılmıyorsun. Aksi takdirde seni o muhafızlara kendi elimle veririm!"

Kapüşonunun altından uzanan tehditkâr bakışları yutkunmama sebep olurken ağır ağır başımı salladım.

Kaybedecek vaktimiz olmadığı için üzerinde durmadığı konu aramızda zaten sağlam olmayan duvarları zelzeleye uğra-

tacaktı, farkındaydım. Yeniden hareketlendiğinde dediğini yaparak peşinden ilerledim ve en yakınımızdaki çadıra girdiğinde hemen arkasındaydım. Çadırın içinde ikisi kadın olmak üzere dört kişi vardı. Bizi görmeleriyle kadınlar hızla yatağa girerlerken, adamlar saldırgan bir tavırla öne atıldılar.

"Sakin olun, düşman değiliz."

Ateş'in uyarısıyla aramızdaki mesafeyi kapatamadan duraksadılar, ancak her an saldırmaya hazırlardı, bunu kestirebilmek hiç de zor değildi.

"Ne istiyorsunuz bizden?" Adamlardan esmer olanı, soruyu sorarken eşzamanlı olarak arkalarında kalan iki kadına baktı. Şüphesiz ki en çok onlara zarar vermemizden korkuyorlardı.

"Tekrar ediyorum," diye söze girdi Ateş, son derece güven verici bir sesle. "Düşman değiliz ve size zarar vermeyeceğiz." Yana kayarak elini belime yerleştirdi ve arkasında duran bedenimi yanına aldı. "Gördüğünüz gibi, ben de buraya kadınımla geldim."

Sözleri, yatağa sinen beyaz suratlı kadınlarda gözle görülür bir rahatlama sağlamıştı, fakat ben ağır bir şaşkınlık yaşıyordum. Kadınım mı demişti o? Hem de benim için! Yok artık!

"Ne istediğini söyle," dedi adam daha sakin fakat temkinli bir sesle. "Burada olmamanız gerekiyordu."

Ateş elini belimden ayırırken kaşıyla yataktaki kadınları işaret etti. "Daha güvende olmalarını istemez misiniz?"

Adamlar şaşkınca birbirlerine baktıktan sonra gözlerini tekrar Ateş'e diktiler. "Bu söylediğin mümkün değil."

Tek hamlede kapüşonunu omuzlarına düşürdü ve gücünü gözbebeklerine konumlandırarak çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. "Andelko'nun tahtı sallanıyor. Onu yerinden etmek için siz ve diğerlerinin yardımına ihtiyacım var."

"Bizim elimizden bir şey gelmez. Lider ve muhafızları çok acımasızlar. Ayrıca, bir yabancının sözüyle varlığımızı neden tehlikeye atalım?" Adamın mor dudakları sözlerinin eminliğiyle bir yay gibi gerildi.

Ateş'in kaşları bariz bir biçimde çatıldı, bu durumun içinden nasıl çıkacağını meraklı gözlerle izliyordum. Bu insanlar korkuyorlardı ve muhtemelen diğerlerinin de bir farkı yoktu. İkna etmek şu durumda fazlasıyla zor olacaktı.

"Varlığınızı bu şekilde sürdürmek hoşunuza mı gidiyor! Kıç kadar bir çadıra tıkılarak ve sadece onların istediği zamanlarda dışarıya çıkarak mı varlığınızı sürdürmek istiyorsunuz?" Adama doğru ilerledi ve yaraladığı düşman askerine son darbeyi indirmek üzere olan bir komutan gibi baktı. "Size istedikleri her şeyi yaptırabilirler. İsterlerse kadınlarınızı dahi elinizden alırlar ve siz korktuğunuz sürece sadece izlemekle yetinirsiniz."

Adam sert bir tokat yemiş gibi irkildi ve ardında kalan kadına baktı. Anlaşılan Ateş onu can evinden vurmuştu.

"Elbette bunu istemeyiz ama söylediğinin oluru yok dostum," diye konuştu bu kez hemen yanındaki adam.

"Oldurmak elimizde. Siz söylediklerimi düşünün, biz daha fazlası için çadırları dolaşmaya devam edeceğiz ve yeterli sayıya ulaştığımızda hedefimize sadece bir adım kalmış olacak."

Sözlerini bitirmesinin ardından çadırdan çıktığında arkasından ilerledim. Dışarı çıktığımda birkaç çadır ötede Derin'i görmemle seslenmek için dudaklarımı aralamıştım ki içinde bulunduğum durumu düşünerek bundan vazgeçtim ve beni fark etmesi için elimi kaldırdım. Ancak beni görmedi, biriyle konuşuyordu. Daha net görebilmek için parmaklarımın ucunda yükseldim.

Bir çadırın arkasına gizlenmiş, sessizce konuşuyorlardı. Bir

an sonra konuştuğu kişinin bir kadın olduğunu idrak edebildim. Arkası dönük olduğu için sadece sarı ve uzun olan saçlarını seçebiliyordum. Ayrıca üzerinde bizim gibi bir köle kıyafeti olmadığını fark etmiştim. Koyu kırmızı, hatlarını belli eden mini bir elbise vardı. Aslında tuhaf bir biçimde tanıdık geliyordu ama bir isim veremiyordum.

"Acele et, tüm gece seni bekleyecek değilim."

Uyarısıyla birlikte dikkatimi bana döndüğü sırtına verdim ve çadırların ardına gizlenerek bir kez daha gecenin içinde ilerledik. Çadırların arasında yakılmış ateşlerin birçoğu sönmüş, kalanları ise sönmeye yüz tutmuşlardı. Art arda girdiğimiz üç çadırdan sadece sonuncusu istediğimiz desteği vermişti. Diğerleri ise başta şiddetle karşı çıkmış, Ateş'i dinledikten sonra ise çekimser kalmışlardı.

"Vakit dolmak üzere, son bir çadıra daha girdikten sonra döneceğiz." Bana bakmadan söylediklerini başımı sallayarak onayladım. Aslında çoğu zaman yapıyordu bunu; yüzüme dahi bakmadan konuşuyordu.

Beni öyle başarılı bir biçimde yok sayıyordu ki, bazen varlığımdan şüphe duyuyordum.

Belirlediği son çadıra girdiğimizde, bu kez üç adamla karşılaştık. Diğerlerinin aksine, aniden yaşam alanlarını ihlal ettiğimiz için irkilmemişlerdi. Hatta oturdukları masadan bize göz ucuyla baktıktan sonra yemeklerini yemeye devam ettiler. Ateş arkaya uzattığı eliyle kıpırdamamamı işaret ettikten sonra adamlara seslendi.

"Beyler, birkaç dakikanızı alacağım."

Adamlardan iri olanı, büyük bir lokmayı ağzına atıp hızla çiğnedikten sonra elini şişkin göbeğine götürerek geriye yaslandı. "Demek birkaç dakikamızı alacaksın." Yemeğe devam eden

arkadaşlarına bakarak çirkince sırıttı. "Ne diyorsunuz beyler, var mı bizim bu herife ve arkasında sakladığı fıstığa ayıracak vaktimiz?"

Sırtı dönük oturan adam omzunun üzerinden olduğumuz tarafa baktığında, bundan rahatsız olarak başımı yere eğdim. "Sen söyleyeceklerini kıza ilet ve ikile, biz özel olarak ondan dinleriz. Yalnız konuşmamız sabaha kadar sürer, onu buradan yarın alabilirsin."

Adamın amiyane sözlerine üç ağızdan gülmeye başladılar. Yalnız olsam korkabilirdim ama Ateş'in yanında zerre korkmam mümkün değildi.

Başımı kademeli olarak yukarı kaldırdığımda onun kara kıyafetinin altından gerilen kaşlarını gördüm. Kürek kemikleri keskinleşerek dışarıya doğru kavislenirken, parmaklarını kaşınıyormuş gibi avucuna kapatıp geri açıyordu.

"Toplu halde yemeği seviyorsunuz sanırım," dedi sert ve düz bir sesle.

"Ne diyorsun oğlum sen?" Geldiğimizden beri ilk kez konuşan masadaki üçüncü adam, elini yukarı kaldırıp hemen cevap vermesi için işaret etti.

"Yemeği diyorum, birlikte yiyorsunuz." Sesi aynı düzlükte devam ederken ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordum.

İri olan adam, kürdan görevi gören ince uzun dal parçasını dişlerinin arasına yerleştirerek konuştu. "Evet, biz hep birlikte yeriz. Arkandaki fıstığı da birlikte yiye-" Tamamlayamadığı cümlesinin yerini canhıraş bir çığlık alırken, sandalyesiyle birlikte yere devrildi. Buna sebep olan şeyin, Ateş'in demirden yumrukları olduğunu anlamam çok da uzun sürmemişti, zira diğer adamlarda şu an aynı sert yumruklarla haşır neşir oluyorlardı. Suratlarından süzülen kanlar eşliğinde yerden kalkan

adamlar, aynı anda saldırmaya yeltendiklerinde Ateş yerdeki adamı tekmelemekle meşguldü. Yaklaşan tehlikeyi tiz bir çığlık atarak ona ulaştırdığımda, üzerine atılan iki adamı enselerinden kavradı ve tek hamleyle kafalarını birbiriyle çarpıştırdı.

Ateş'in işi bittiğinde, yerde tükenmiş biçimde yatan adamların üzerine bir pislikmiş gibi tükürdü. Çehresinde saniyeler önce üç adamı haşat ettiğine dair tek bir emare yoktu. Ne ara çekildiğimi bilmediğim köşeye yaklaşarak bileğimden tuttu ve tek kelime etmeden beni peşinden sürüklemeye başladı.

Tek kelime etmiyordu. Tek kelime etmeye korkuyordum.

Sıkı ve yakıcı tutuşu arabanın yanına geldiğimizde benden uzaklaşırken, bizden önce gelmiş olan ağabeyim ve Yasemin'in yanına ilerledim. Sorgusuz sualsiz beni kollarının arasına alan ağabeyim arabaya binmeme yardımcı olduktan sonra, hemen yanıma oturdu. Yol boyunca herkes girdikleri çadırları ve aldıkları sonuçları anlatırken Ateş konuşmamayı yeğlemişti. Bana sorulanları ise kısa cümlelerle geçiştirmeye çalışıyordum.

Zihnimdeki düşünceler birbiriyle çarpışarak onlarca parçaya ayrılırken, buraya geliş sebebimize odaklanamıyordum. Rüyamda gördüğüm ses, beni uyaran sesle aynıydı. Beni korumaya çalışmıştı, ancak iliklerime kadar ürkütmüştü. Öte yandan o muhafıza emrederken hayatım boyunca hiç hissetmediğim bir gücün damarlarımda dolaştığını hissetmiştim.

Lanet olsun! Neydi bu böyle?

İçinde bocaladığım labirent iyiden iyiye çıkışsız bir hal alırken gözlerimi tek çıkışıma çevirdim, onun kullandığı arabanın dikiz aynasına...

Tam da şimdi koyu mavi bir duvarı andıran gözleri öyle sert bakıyordu ki, bakışları geride bıraktığı yolu dövüyordu. Ona baktığımın farkında bile değildi.

Beni hatırlamıyordu, beni yanında tutmak istemiyordu ve bunu çekinmeden sergiliyordu. Beni koruması bana verdiği değerle değil, mizacıyla alakalıydı. Bunu bilecek kadar iyi tanıyordum onu...

Bir süre sonra araba evin önünde durduğunda, herkes usulca aşağı inip eve girdi ve benim küçük adımlarıma tezat bir şekilde hızla odalarına dağıldılar. Derin de tıpkı onlar gibi odasının yolunu tutmuşken, ismini seslenerek salonun orta yerinde adımlarını duraksattım.

Çehresine yayılan yorgun ifadesinin arasından, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır, bir sorunum yok. Sadece seni orada, çadırların arasında biriyle konuşurken gördüm. Sanırım bir kadındı."

Koyu kahverengi gözlerini birkaç kez art arda kıptı. "Ah, evet. Eski bir arkadaşım. Uzun zamandır görmüyordum."

"Üzerindeki kıyafetler farklıydı."

"Şatoda görevlendirildiğini söyledi. Oradaki bazı görevliler bizden daha iyi şartlarda varlıklarını sürdürüyorlar ama o, oradan ayrılmak istediğini söyledi."

Kaşlarım istemsizce havalandı. "Şartları daha iyiyse neden ayrılmak istiyor?"

Derin hafifçe omuz silkti. "Bilmiyorum Hare, mutlaka vardır bir sıkıntısı. Aslına bakarsan kendisine bir süre için bizimle kalabileceğini söyledim."

İçime adlandıramadığım tuhaf bir kuşku düşerken rahatsızca yerimden kıpırdandım. "Arkadaşının adı ne Derin?"

"Hoş bir ismi var." Donuk ifadesine yaraşacak biçimde gülümsedi. Devam edecekken aramıza düşen çağrı, alacağım cevabı o an için erteledi.

"Derin, gelebilir misin sevgilim?"

Koridordan duyulan Sezgin'in sesiyle birlikte gülümsemesi genişlerken, eliyle arkasını işaret etti. "Şimdi gitmem gerekiyor, daha sonra konuşuruz."

Derin itiraz etmeme mahal vermeden arkasını dönerek koridora yöneldi. Ancak içimdeki merak beni rahat bırakacak gibi değildi. Bahsettiği kadının kim olduğunu hemen öğrenmeliydim. Hızlı adımlarla arkasından ilerlediğimde, odalardan birinden dışarıya taşan gülüşme sesiyle duraksadım. Birkaç adım geriye gittim ve ardımda bıraktığım son odanın hafif aralık kapısından içeriye baktım.

Keşke bakmasaydım!

Sezgin üstü çıplak bir biçimde, altında sadece bir pantolonla kalmıştı ve odanın bir köşesine sıkıştırdığı Derin'in boynunu özlemle öpüyordu. Derin bir yandan engel olmaya çalışsa da, dudaklarından sallanan kıkırtılar halinden memnun olduğunun göstergesiydi.

"Çok özledim seni," dediğinde fısıltısının zorlukla duyumsadım.

"Ben de Sezgin ama acilen şuna bir son vermeliyiz." Derin'in eliyle Sezgin'i uzaklaştırma çabaları bir işe yaramıyordu, nitekim uzaklaşmasını istemiyordu. "Dur artık, yakalanacağız. Yalnız kalmayı beklemeliyiz."

Sezgin onun bir bacağını alttan yakalayarak beline dolarken, dudaklarına doğru fısıldadı. "Bu evde yalnız kalmak mümkün değil güzelim ve benim sabrım hiç kalmadı."

İkisinin dudakları birbirini bulduğunda hızla geriye çekildim ve ne yapacağımı bilemeyerek koşar adım salona geri döndüm. Evin her yeri ateş ve barutla doluydu resmen, birbirlerine yaklaştıkları an kuvvetli bir patlama yaşanması an meselesiydi.

"Yanaklarını neyin bu kadar kızarttığını merak ettim." Ateş'in

dış kapının önünde beliren varlığıyla birlikte ayağının arkasıyla kapıyı kapattı.

İri adımlarla bana doğru ilerlerken, bedenimi hemen arkamda kalan koltuğa bıraktım. "Ben, hiçbir şey görmedim."

"Demek bir şey gördün."

Kendi kendimi ele vermenin şaşkınlığıyla ayaklarımı kendime çektim ve derin bir nefes aldım.

"Görmedim."

Birkaç karış ötemde durduğunda algılarımı sekteye uğratacak bir şey yaptı. Üzerindeki köle kıyafetini hızla boynundan sıyırıp attı ve sadece eşofman tarzı bir altla kalakaldı karşımda. Gözlerimin onun üzerinde mıhlanma korkusuyla bakışlarımı hızla esmer teninden ayırdım.

"Gidip odanda soyunur musun lütfen!"

"Ev benim, bu durumda istediğim her yerinde soyunabilirim." Üzerime eğildi, kelimelerini alaycı tavrı sarmalamıştı. "Ve sen bundan rahatsız olduğunu söyleyemezsin."

Aksini kanıtlamak üzere gözlerimi ona çevirdiğimde beni acımasızca sınayan şey kokusuydu. Çıplak gövdesinden süzülen acı kahve kokusu söylenmemiş kelimelerimi tarumar ediyordu. "Yanlış düşünüyorsun. Ayrıca uykum geldi, yatacağım."

Kalkmak için hareketlendiğim sırada, "Kal orada," emriyle duraksadım.

Bakışlarımı çehresine çıkardığımda, içimde yine aynı umudun yosun tutmuş kırıntıları vardı.

"Sorun ne?" Belirgin elmacık kemiklerinin hemen altından başlayan siyah, kirli sakalları aynıydı. Büyük ve düzgün burnu, itinayla çizilmişçesine belirgin bir çerçeveye sahip olan kalın dudakları, biçimli kalın kaşları ve gür kirpikleri, aynıydı.

Belki de bu yüzden kabullenemiyordum. Her şey bu denli

aynıyken, nasıl olur da belleğinin köşesinde bir nişanem dahi kalmazdı...

Gözlerimi tek bir saniye yüzünden ayırmadan içimden defalarca tekrar ettim. "Bir şey söyle, bize dair bir şeyler söyle. Lütfen, lütfen..."

Ruhumun harabeye dönmüş rıhtımı, sığınamayacağım kadar darmaduman olmuştu. Ona her çarptığımda kendime dönemiyordum zira, yine onun yosun tutmuş duvarlarının dibine düşüyordum. Yüzsüzce aşamadığım surlarının etrafında dolanıyor, bize dair dudaklarından dökülebilecek her kelimeden medet umuyordum.

Oysa bir düşmana bakarmış gibi bakarken bana, çehremde dolanan mavilerini kucaklamak istiyordum.

"Bana şöyle bakmayı kes! Sinirlerimi bozuyorsun." Kaldırdığı parmağını oturduğum yere salladı. Tepkisizliğimi koruдum, kendince haklıydı.

"N-nasıl bakmamı istemiyorsun?"

"Böyle işte." Ateş kara bir kalemle çehresine özenle nakşedilmiş gibi duran kaşlarından tekini kaldırıp yüzümü işaret etti. "Masummuş gibi."

"Masum olmadığımı mı düşünüyorsun?" diye sordum alacağım yanıttan korkarak. "Cidden böyle mi düşünüyorsun?"

Elini saçlarından geçirdi ve benim anlayamayacağım ağır bir küfür savurdu. Arada kalmıştı, bariz belliydi.

"Bak, seni gördüm tamam mı! Sakın benimle oyun oynamaya kalkma."

Ayaklarımı oturduğum yerden sarkıtıp ayağa kalkmaya niyetlendim. Keskin gözleriyle adım adım devinimlerimi kontrol ediyordu, gerçekleştireceğim her fiilim onun tarafından itinayla ekarte edilirdi.

"Seni ihtiyara götüreceğim," diye konuştu fazlaca emin bir sesle. "En yakın zamanda seni ona götüreceğim ve bana senin nasıl bir yaratık olduğunu söyleyecek."

Hızla ayağa kalktım, öfkelenmiştim. Dahası bana böyle davranmasını kaldıramıyordum.

"Nasıl bir yaratık olduğumu merak mı ediyorsun!" Birkaç adımda burnunun dibine girdim. "Bana bak! Ben gördüğün kadarım."

Ateş bir buz kütlesiyle eşdeğer olan parmakları çenemden yakaladığında, başımı yüzüne doğru kaldırdı. Tüm başkaldırışlarımın işlevi o anda son bulurken, dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Yanılıyorsun ufaklık," diye fısıldadı tehlikeli bir sesle. "Gördüğümden çok daha fazlası var sende. O muhafızı tek bir sözünle nasıl def ettiğine bizzat şahit oldum!"

Derin bir bilinmezlikle yutkundum. Cevabını bilmediğim bir soruya cevap veremezdim. Elimi usulca kaldırdım, çenemde varlığını sürdüren parmaklarına dokunmak üzereyken kapının tokmak sesiyle irkilerek bir adım geriye gittim.

Omzunun üzerinden kapıya baktı. "Burada kal, konuşmamız henüz bitmedi."

Beni olduğum yerde bırakıp kapıya ilerledi. Araladığı kapıyı gördüğü simayla tamamen açtığında, içeriye giren kişi Sofia'dan başkası değildi. Üzerinde son geldiğinde olduğu kara bir köle kıyafeti vardı. Ufak adımlarla salona ilerlerken, tarçın rengi bakışlarının beni bulmasıyla durdu.

"Bu kim?" diye sordu gözlerini üzerimden ayırmadan.

"Şu emrini verdiğin örgütleme işindeki partnerim. Adı Hare."

İnce kaşlarından teki memnuniyetsizce havalandı. "Öyle

mi? Aslında ben de buraya bu yüzden gelmiştim."

Yönünü yanına gelen adama çevirip gülümsedi. Kara kapüşonu omuzlarına düşürdükten sonra kumral saçlarını sol omzunda toplarken, pür dikkat onları izliyordum.

"Andelko uyuduktan sonra köle kıyafetiyle sorunsuz bir şekilde dışarı çıkabiliyorum." Tekrar bana bakıp, bu sefer baştan ayağa inceledi. Benimle muhatap olmuyordu, ancak bakışlarını üzerime odaklamaktan da çekinmiyordu.

"Yani..." Elini havaya kaldırıp devam etmesini istedi Ateş. "Ne demeye getiriyorsun?"

Ateş'e doğru bir adım atıp aralarındaki mesafeyi kapattığında kalbime zehirli bir ok saplandığını hissettim.

"Yani geceleri sana o değil, ben eşlik edeceğim. Çadırlara seninle birlikte gireceğim."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Ölü bir bedenin ruhunu ayakta tutmak uzun zamandır sorun değildi. Sorun; o ruhu düştüğü kara çukurdan kurtaramamaktı. Üzerine yapışmış bilinmezliğe, devasa kayıplara rağmen söküp atamamaktı.

Kayıplarımın ne olduğunu dahi bilmeden, bedenime pençelerini geçiren bilinmezliğe benim bile hükmüm geçmiyordu.

Zihnimin içinde kanla çizilmiş bir sınır vardı. Sanki o sınırı ardımda bıraktığım an belleğim kayıplarımla yağmalanacaktı, bırakamıyordum.

Bu, kelimelere dökemeyeceğim kadar ibne bir durumdu.

"Beni duyuyor musun, bu işte birlikteyiz."

Hangi ara bu kadar yaklaştığını kestiremediğim Sofia'ya gözlerimi çevirdim. Israrcı bakışları söylemlerine yanıt arıyordu.

"Neden böyle bir karar verdin?" diye sorarken bıraktığım yerde duran kıza göz ucuyla baktım.

Dudaklarını sıkı sıkıya birbirine bastırmıştı, çattığı kaşları şahit olduğu konuşmanın hoşuna gitmediğini gösteriyordu.

"Ruhların üzerinde bir itibarım var. Eğer yanında ben olursam daha hızlı ilerleme kaydederiz." Kendinden emin ifadesi haklı olduğunu destekliyordu. Haklıydı.

O ara onun gözlerinin dolduğunu fark ettim. Bunu gördüğüm an gözlerimi üzerinden çektim. Umurumda değildi, man-

tıklı olan Sofia'nın söyledikleriydi. O garip kızın ne istediği ya da ne hissettiği değil.

"Tamam, dediğin gibi olsun." Ağır ağır başımı salladım ve teklifini kabul ettim. "Yarın, seni bekliyor olacağım."

Sofia'dan beklediğim yanıttan hemen önce çarpılan koridorun kapısının yüksek sesi ölü duvarlarda yankılandı. Hare'nin durduğu yerde olmadığını gördüm.

"Bu durum onun hoşuna gitmedi sanırım." Dudaklarını keyiften uzak, yarım bir şekilde kıvırdı. "Eminim bu gece yanında öylece durmaktan başka bir işe yaramamıştır." Aramızdaki son mesafeyi kapatacak bir adımı attığında dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

"Senin güçlü bir kadına ihtiyacın var Karan."

Kendinden emin bir tavırla geri çekilirken kapüşonunu kafasına geçirdi ve çıkıp gitti. Onu uzun zamandır tanımıyordum, ancak güçlü ve dişli bir kadın olduğunu ilk gördüğümde, zindanlardayken anlamıştım. Bana kusursuz bir partner olacağı konusunda kuşkum yoktu. Üstelik Hare gibi geri planda kalmazdı.

"Siktir! Ona susmasını ben söyledim, konuşmasına izin mi verdim sanki! Düşüncelerimi sikeyim!" Sıklıkla yaptığım gibi kendime ağır küfürler sıralayarak odama ilerledim. İstemsizce kaldığı odanın önünde duraksayan adımlarıma ayak uydurmak niyetinde değildim. Yeniden hareketlendiğimde bu kez adımlarıma hız kazandırdım ve içine girdiğim odanın kapısını ardımdan kapattım.

Tuhaf bir kızdı ve tuhaflığını bulaşıcı bir hastalık gibi etrafına bulaştırıyordu.

Benden korkmuyordu. Hatta kafa tutmaktan, aptal bir cesaret emsali sergileyerek diklenmekten çekinmiyordu. Mizacı-

nın kayda değer bir kısmını oluşturan korkaklığını, bir sebepten ötürü kara bir çarşafla örtmüş gibiydi. Tüm bu boktan durumlar bir yana, onun karşısında her defasında kendimi çıplak hissetmeme engel olamıyordum. Bu yavşak duyguların peşimi bırakmıyor oluşu öfkemin en belirgin nedeniydi.

Emel'e bu kadar benzerken, sırf geçmişimdeki sürtüğe benzediği için o turuncu saçlı veletten nefret etmem gerekirken, karşısında yalın hissettiğim için hem ona hem kendime kızıyordum.

Parmaklarımı bir kez daha saçlarımdan geçirdim. Sıkıntılı bir nefes verdim ve bedenimi ağzına kadar dolu bir kum torbası gibi yatağa bıraktım. Kafamı bu kadar karıştırmasına elbette izin vermeyecektim.

"Bunu yapamazsın tamam mı! Bu yaptığın adil değil!" Odamın kapısı hızla açılırken ağlayarak içeri giren kıza karşı tepkisizliğimi korudum. Derdi neydi şimdi bunun?

"Zırlamayı kes ve dışarı çık." Gözlerimi tavana dikip çıkmasını bekledim. Çıkmayacağını biliyordum.

"Hayır!" diye cırlayarak ayağını yere vurdu. Ah. Bu kız gerçekten ebatlarının farkında olmadan kafa tutuyordu.

"Dışarı," dedim kaşımla kapıyı işaret ederek. Saliselik ona kayan bakışlarım, sadece kırgın olmadığını fısıldadı zihnime. Kızgındı da.

"Önce yaptığın saçmalığa bir son vereceksin." Yanıma kadar ilerleyip zorla görüş açıma girmeyi başardı. "Kurada ben çıkmıştım. Kraliçenin teklifini nasıl kabul edersin?"

"Ruhların üzerinde tesiri bizden daha fazla olacaktır. Bunu sen de biliyorsun."

Biliyordu, yine de geri adım atmaya niyeti yoktu. İnatçı keçi.

"Yine de kabul etmiyorum, senin eşin bendim. O değil!"

Başımı ona çevirip gözlerimi yüzüne çıkardığımda alelacele elinin tersiyle nemli yüzünü kuruladı.

"Derdin ne senin? Rahatsız olduğun sadece adaletsizlik mi?"

Elalarının içinde sallanan yeşil menevişler daha hızlı dalgalanmaya başladı. Siktir! İşte yine öyle bakıyordu yüzüme; sanki bana hep böyle bakıyordu...

Başını iki yana sallarken bozguna uğramış gibiydi. "Hayır," dedi kendi gibi cılız bir sesle. "Beni mahveden şey..." Ellerini burnunun iki yanına götürüp konuşmasına engel olan gözyaşlarını durdurmaya çalıştı.

O an, daha önce onunla konuşurken yaşadığım anlamsızlıklar yinelemeye başladı. Gözümün önüne silik, parçaları eksik bazı görüntüler düştü bir kez daha. Ne olduğunu anlamadan ardı ardına hızlı hızlı geçip giden görüntüler, anlamsız sesler...

Bu kez biraz daha netti. Ağlayan bir kadın vardı. Evet, çok acı çekerek ağlayan bir kadının sesi uğulduyordu kafamın içinde.

"Beni bırakıyor musun? Beni neden bırakıyorsun!"

Hızla yataktan doğrulup önümdeki masaya öfkeli bir tekme savurdum. Tüm bunlar kendimi güçsüz hissettiriyordu ve bu daha da öfkelenmeme sebep oluyordu. Bana inat içini çekerek ağlamaya devam etti. Üzerine atılarak parmaklarımı koluna saplarcasına tuttum. Acı bir yaş dudaklarından süzülürken, "Senin yüzünden!" diye hırladım yüzüne doğru.

"Hepsi senin yüzünden! Sadece seninle konuşurken oluyor tüm bu saçmalıklar! Sen bir şeytansın, sen her şeyi bilen bir şeytansın. Seni kime benzettiğimi bile biliyorsun öyle değil mi!"

Dudaklarından dökülen derin bir hıçkırığın ardından zorlukla konuştu. "Evet ama sandığın gibi değil. Ben..." Ellerimin arasında ufacık kalmıştı. Lanet olsun! Sanki bunun bile bir anlamı vardı.

"Defol git buradan! Bir daha sakın odama girmeye kalkma." Onu kapıya doğru fırlattığımda dizlerinin üzerine düştü. Kürek kemiğinin üzerine uzanan saçları düşmenin etkisiyle yüzüne örterken, zihnimde bir görüntü daha belirdi. Bir kadın dizlerinin üzerine düşüyordu ve beline uzanan turuncu saçları yüzünü örtmeden hemen önce yukarıdan omzuna düşen boruya benzer bir nesneyle çığlık çığlığa bağırıyordu.

Görüntüyü def etmek için başımı hızla iki yana salladım. Anlam veremedikçe çıldıracak gibi oluyordum.

Düştüğü yerden kalkmak için hareketlenmesiyle ona doğru bir adım attım. Kolundan yakalamak üzere uzattığım parmaklarımı dokunamadan hızla geri çektim. Ona dokunmak iyi gelmiyordu, buna şahit olmuştum. Ona dokunmak buzdan kalkanımla ateşe yaklaşmak kadar tehlikeliydi.

Kapıdan destek alarak doğrulurken, puslu gözleriyle omzunun üzerinden bana baktı. "Saçmalık diye bahsettiğin o şeyler, aslında hepsi gerçekler."

Ona bir kez daha git dememe fırsat vermeden açtığı kapıdan yavaşça çıkıp gitti. Ciğerlerime gönderdiğim sahte nefesler etime saplanıyordu. Hızla yatağa çöktüm ve başımı ellerimin arasına aldım. Ne yapsam hep bir şeyler eksik kalıyor gibiydi. Dilimin ucuna kadar yuvarlanan kelimeler konuşamadıkça ağzımın içinde birer ateş topuna dönüşüyordu.

Diğer yandan kokusunu her duyumsadığımda bir şeyler oluyordu. Tıpkı az önceki gibi; bir kadın bana sıkıca sarılıyordu ve ağlıyordu. Bir kadın kollarıma düşüyordu, yanımda uyuyordu. Silik görüntüler her geçen an biraz daha artıyordu, bir kadın kulağıma adımı fısıldıyordu.

Sesi, tanıdıktı. Sesi defalarca dinlediğim bir şarkının melodisi kadar tanıdıktı.

İstisnasız her gece rüyamda gördüğüm turuncu saçların sahibi Hare olabilir miydi? Bunu defalarca düşünmüştüm. Rüyalarıma sızan, çehresini asla göremediğim turuncu saçlı kadın... O olabilir miydi?

Dizlerimi karnıma çekerek aldığım cenin pozisyonu saatlerdir vaziyetime yön veren tek şeydi. Islanan yastığımın tek sorumlusu ise iblisin kazanında kaynayan gözyaşlarımdı. Ruhumu tarumar eden acının tanıdık olması hükmünü azaltmıyordu. Kıskançlık denen illet her defasında bir doz daha fazla acıyı kanıma karıştırıyordu. Yapmak istemeyeceğim eylemlere itiyor, söylemek istemediğim kelimeleri dilime pelesenk ediyordu. Bu, bu çok yaralayıcı bir histi ama çok daha dayanılmaz bir veca vardı.

Çokça zaman önce sarıp sarmaladığı yaralarımı şimdi bizzat kanatıyordu. Bağlamasına neden olduğu kabukları acımasızca koparıyor, eski yaralarımı gün yüzüne çıkarıyordu. Ateş, ne ara bu kadar acımasız bir adam olmuştu?

Duyumsadığım cılız yağmur sesleri kuvvetlenirken, alacakaranlığın köşeye sıkıştırdığı bedenimi doğrulttum. Yasemin çoktan kalkmış olmalıydı. Kendime gelmek için bir duş alsam fena olmaz düşüncesiyle, tahta dolaba ilerleyip kapısını açtım. Görmeyi beklediğim kara köle kıyafetleriyken, karşılaştığım birkaç parça tayt ve kazak şaşırmama sebep olmuştu. Derin getirmiş olmalıydı. Siyah iç çamaşırlarımı aldıktan sonra bir tayt ve koyu yeşil, kalçalara inen kalın bir kazak seçtim. Koridora çıktığımda tüm odaların kapıları kapalıydı ve salondan da hiç ses gelmiyordu. Banyodan çıktıktan sonra Yasemin'i kontrol etmem ge-

rektiğini zihnime not edip banyo kapısını araladım. Günlerdir saçlarıma su değmiyordu. Siyah, şekilsiz taşlarla döşenmiş olan banyonun tam ortasında topraktan bir küvet vardı, hemen yanında su dolu koca bir fıçı. Karışım dedikleri arındırıcılar küvetin sol tarafına dizilmişti. Daha önce bu şehre düştüğümde kaynar sayılabilecek suyla banyo yapıyordum, benim için banyoda her zaman bir ısıtıcı bulunuyordu. Bedenim hâlâ sıcak olsa da şartlar şimdi çok daha farklıydı. Elimi uzatıp fıçıdaki suya dokundum. Soğuktu fakat tenimi rahatsız etmemişti. Arafta sıkışan ruhum, bedenimi her şeye hazırlıklı kılmıştı. Eteklerinden yakaladığım kıyafeti başımdan sıyırıp attım ve iç çamaşırlarımı da çıkarıp bedenimi üryan bıraktım. Fıçıyı küvete devirip yarım bir şekilde dolmasını sağladıktan sonra içine girdim. Su soğukta olsa anında rahatladım ve gevşedim.

Bir süre hareketsizce bekledikten sonra karışımların üzerinde dolaşan parmaklarım kahverengi olanının üzerinde duraksadı. Gülümsedim. Gülümsemem buruktu. Hatırladıklarım güzeldi. Ancak onun hatırlamadığını bilmek içten içe tüketiyordu. Odasına girdiğim ve onu öfkelendirdiğim için muhtemelen beni görmek dahi istemiyordu. Yine de aklımdakini yapmaktan geri kalmadım. Kokusunu aldım ve hem içinde olduğum suya hem de tüm bedenime boca ettim. Tüm hücrelerim özlemle kokusunu emerken gözlerimi kapattım ve kokumu soluduğu anları gözlerimin önüne getirmeye çalıştım. Bunu başaramıyordum. Bir türlü olmuyordu.

Kapalı gözlerimin önündeki karanlık örtü bana istediğimi vermiyordu. Hatta karardıkça daha da kararıyordu.

Birden kulağımda garip sesler uğuldamaya başladı. Ürkerek gözlerimi açmak istedim. Açamadım! Kirpiklerim birbirine yapışmış gibiydi. Defalarca, defalarca açmaya çalıştım. Olmuyor-

du! Çığlık atmamak için elimi ağzıma götürüp suyun içindeki bacaklarımı kendime çekerken, sırtımda buz gibi bir nefes hissettim. Aynı saniye su hızla ısınmaya başladı. Telaşla suda çırpınarak destek almak için ellerimi küvetin iki yanına götürdüm. Sağ elim toprak yüzeyle temas etmişti, ancak sol elim ateş kadar sıcak bir şeye dokundu. Sert, tüylü deri! Canhıraş bir çığlık attım ve can yakacak kadar ısınan sudan kurtulmak için bedenimi küvetten dışarı attım. Yerde yuvarlandığım sırada açılan gözlerimle, sırtüstü düştüğümde artık etrafı bulanık görüyordum. Göğsüm hızla inip kalkarken, başucumdan birinin bana baktığını seçebildim.

Bedenimden yere akan su damlacıklarının ritmik sesi algılarımı dövüyordu. Buğulanan görüntü hızla netlik kazandığında, yukarıdan bana bakan ateş mavileri, ona aitti. Çattığı kaşlarının altından neler olup bittiğini anlamak istermiş gibi çehreme bakıyor, gözlerini tek bir saniye oradan ayırmıyordu.

Dudaklarımı araladım, ne söyleyeceğimi bilmeden, yattığım yerden bir şeyler söylemek istedim. O sırada hızla arkasını döndü ve kurulanmak için getirdiğim koca, gri bezi üzerime atarak bedenimi doğrultmama yardımcı oldu. Dizlerinin üzerinde durmuştu, gözleri tam karşıya bakıyordu. Üzerimdeki bezi iki ucundan yakalayarak sırtımda buluşturdu ve sıkı bir düğüm attı. Islak sırtım göğsüne temas ederken, sırılsıklam saçlarım yanağına çarpıyordu.

"Burada ne oldu?"

Ne oldu? Ne oldu! Az önce yaşadığım şey neydi!

"Bir şeyler söyle. Neden bağırıyordun? Neden yerde o haldeydin?"

Konuşamayacağımı anlayarak dudaklarımı birbirine bastırdığımda, gözlerimden akan birkaç damla yaş saçlarımdan süzü-

len damlalara karıştı. Titreyen elimi kaldırıp zorlukla suyu işaret edebildim.

Önce suya ardından yüzüme baktı, ağır ağır başını salladı. Düşmeyeceğimden emin olarak usulca benden uzaklaştı ve küvetin başına ulaştı. Elini hızla suya daldırdığı sırada tekrar yüzüme baktı.

"Suda bir şey yok."

Tekrar yanıma geldiğinde arkama geçti ve koltuk altlarımdan yakalayarak beni ayağa kaldırdı.

Omuzlarımdan tutarak yüzümü kendisine çevirdiğinde gözleri yüzümde dolaşmaya başladı. Bedenime sirayet eden tüm o korku ağır ağır uzaklaşırken, gözleri derin bir bilinmezliğe bürünerek kısıldı.

"Çok mu korktun?"

Korkuyordum. Saniyeler öncesine kadar deli gibi korkuyordum. Hâlâ çenem titriyordu ve tutmasa dizlerimin üzerine yığılabilirdim.

Omuzlarımda duran elleri usul usul sırtıma kayarken gözlerim kocaman açıldı. Bunu yapacak mıydı? Bana yeniden sarılacak mıydı?

"A- Ateş." Başımı omzuma eğip yaklaşmakta olan çehresine minnettar gözlerle baktım.

Ansızın ardı ardına yükselen kapı çarpma sesleri olduğum yerde sıçramama sebep olurken, Yasemin'in öfkeli sesi duyuldu. "Artık yeter! Sen fazla oldun, sen çok fazla oldun!"

Sesleri yaklaşmaya başladığında tüm konuşmalar birbirine karıştı. Alya ve Yasemin, her ikisi de aynı anda birbirlerine ağza alınmayacak küfürler yağdırmaya başlamışlardı. Ateş benden uzaklaşarak banyo kapısını açtığında, koridordan salona doğru koşmaya başlayan Alya'yı gördüm. Hemen ardında öfkeyle ona yetişmekte olan Yasemin vardı.

"Hemen üzerini giyin."

Beni orada bırakıp peşlerinden hızlı adımlarla banyodan çıktı. Vakit kaybetmeden üzerimdeki örtüyü çıkarıp bir köşeye attım ve getirdiğim kıyafetleri alelacele giyindim. Sesler her geçen saniye biraz daha artıyordu. Koşar adımlarla salona ilerlediğimde gördüğüm manzara karşısında olduğum yerde kalakaldım.

Alya, ağabeyinin arkasına saklanırken, Yasemin'i ise ağabeyim zorlukla zapt ediyordu. Çıldırmış gibi tepinerek Alya'nın üzerine atlamak için yoğun bir çaba sarf eden Yasemin'i bu denli öfkelendiren şey ne olabilirdi ki?

"Seni aşağılık sürtük! Seni parçalayacağım!" Ağabeyimin beline dolanan kollarına tırnaklarını geçirdi. Ağabeyim acıyla bağırsa da Yasemin'i serbest bırakmamakta kararlıydı.

"Bir sürtük görmek istiyorsan aynaya bakman yeterli!" diye konuştu Alya saklandığı yerden kafasını çıkartarak. Açık mavi, iri gözlerinde küçümseyici bir ifade vardı. "Sen bana hiçbir şey yapamazsın! Kes şu lanet gösteriyi!"

Ateş sinirli tavırlarla omzunun üzerinden kız kardeşine baktı. "Kes sesini Alya! Şu durumda bile kafa tutabiliyorsun!" Yasemin'e dönüp daha sakin ve kararlı bir tutumla konuştu. "Hemen şu mahalle kavgasına bir son verin. Sizinle uğraşmayacağım."

Yasemin, sadece Alya'ya odaklanmıştı. Ateş'i duyduğundan bile emin değildim. Bir anda tepinmeyi bıraktı. Olduğu yerde kaskatı kesilerek nefret dolu gözlerle Alya'ya baktı. Siyah uzun saçları terden alnına yapışmıştı.

"Öyle mi?" diye sordu beklenenin aksine sakin bir sesle. "Demek sana bir şey yapamam ha?"

Ani bir atakla Alya'ya doğru atılırken, onu tutmak isteyen ağabeyim kasıklarına yediği tekmeyle iki büklüm oldu. Kıvrak bir hareketle Ateş'in kolunun altından süzülerek Alya'nın siyah

saçlarından yakaladı ve olanca gücüyle asılarak onu yere düşürdü. Alya çığlık çığlığa yardım dilenirken, Yasemin çoktan üzerine çıkmıştı bile. Ateş onları ayırmak yerine, elini alnına götürdü ve sıkıntılı hareketle şakağını ovalamaya başladı. Onun gibi bir adamın yapacağı son şeydi kadın kavgası ayırmak!

"Demek sana bir şey yapamam öyle mi!" Yasemin kaldırdığı elini sertçe Alya'nın suratına geçirdi. Bu öfkesini dindirmemişti! Ardı ardına vurmaya başladı.

"Ah! Bırak beni aptal şey! Bırak dedim sana!" Kollarını yüzüne siper etmesi Alya'yı koruyamamıştı, çünkü Yasemin bu kez de saçlarına asılmaya başlamıştı.

"Abi bir şey yap!" Hâlâ kıvranmakta olan ağabeyime bir kez daha bağırdım. "Hadi."

Acıyla buruşturduğu yüzünü iki yana salladı, sanırım Yasemin'den sağlam bir tekme yemişti. Başaramayacağımı bile bile müdahale etmek için onlara yaklaşmıştım ki, içeriye Sezgin ve Derin'in girmesiyle rahat bir nefes aldım. Neler olup bittiğini anlayabilmek için şaşkınca etrafa bakındıktan sonra tüm öfkesiyle Alya'yı dövmekte olan Yasemin'in beline yapıştı ve onu üzerinden aldı. Derin, yerde kalan arkadaşı Alya'nın yanına gidip onu ayağa kaldırdı ama kız perişan görünüyordu.

"Eğer bir daha aynısını yaparsan seni parçalarım! Anlıyor musun parçalarım!"

Yasemin bu kez de Sezgin'in kollarında tepinirken, Alya dağılmış saçları ve kızarmış suratına aldırmadan Derin'i iterek Yasemin'e doğru koşmaya başladı. Yasemin gelecek tehlikeyi ekarte edebilmek için kaldırdığı yumruğunu dibinde biten Alya'ya indirecekken, ayırmak için araya giren Sezgin'in elmacık kemiğine oturttu.

Sezgin acıyla bağırarak yere düştüğü sırada, "Anasını sikiyim!" diye hırladı.

Yasemin'i kolundan yakalayarak onu tekli koltuğa götürdüm. Sakinleşmesi için oraya oturttum ve hemen dibine, koltuğun başına da kendim oturdum. Alya bizden en uzaktaki başka bir koltuğa otururken, ağabeyim bir köşede kasıklarını tutarak, Sezgin ise yerde yanağını tutarak kıvranıyordu.

Halleri ne kadar iç karartıcı olsa da, bu manzara karşısında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Sezgin'i yerden kaldırmaya çalışan Derin'in de durumu benden farklı değildi. Sezgin'i kaldırıp bir köşeye oturttuğunda Sezgin düşmanca Yasemin'e baktı.

"Manyak mısın kızım sen! Ne diye bana vuruyorsun?"

Yasemin omuz silkerek, "O yumruk senin hakkın değildi," diye açıkladı. "Araya girmeseydin."

"Nasıl girmeyeyim! Karılar hamamına çevirmişsiniz burayı." Ancak doğrulan ağabeyime dönüp kırk yıllık dostuymuş gibi sordu. "Takımlar sağlam mı kardeşim?"

Ağabeyim Hakan ifadesiz gözlerle Sezgin'e baktı. "Hasar büyük kardeşim. Biri kesin gitti."

Sezgin başını mağrur bir edayla yukarı kaldırdı. "Kalan sağlar bizimdir." Oluşan kısa süreli sessizlikten sonra aklına bir şey gelmiş gibi dikkatini yeniden ağabeyime çevirdi. "Bu arada kızları birbirine düşüren sensin, dayağı yiyen benim anasını satayım! İyice şamar oğlanına çevirdiniz beni."

Dönen garip muhabbeti anlam veremeyen gözlerle izleyen Ateş'in yumruğunu masaya indirmesiyle, herkes onun olduğu yöne kafasını çevirdi.

"Kesin lan sesinizi, muhabbetini siktiklerim."

Sert adımlarla bize doğru yaklaştığında havaya kalkan işaret parmağı Yasemin ve Alya üzerinde gidip geldi.

"Beni iyi dinleyin. Bir daha aynı rezalete şahit olursam iki-

nizi de bir odaya kilitlerim. Anladınız mı beni?" İkisi üzerinde gidip gelen bakışları bir cevap alamayınca tehditkâr bir ifadeye büründü. "Anladınız mı dedim!"

Alya korkarak başını salladı hızlıca. "Anladım abi. Özür dilerim."

Yasemin bakışlarını başka bir yöne çevirip kuru bir, "Anladım," demekle yetindi.

"Güzel." Ateş çıkışa ilerlediğinde nereye gittiğini sormamak için kendimi zor tuttum. Neredeyse her gün dışarı çıkıyor ve saatlerce gelmiyordu.

Hemen sonra, Hakan ve Sezgin şömineyi yakmak isteyen Derin'in ricası üzerine yakacak bir şeyler bulmak için dışarı çıktılar. Ardından Alya odasına çekildi. Salonda yalnızca Derin ve Yasemin'le kalmıştım.

Çekingen bir tutumla elimi Yasemin'in saçlarında gezdirirken, "Ne oldu?" diye sordum.

Dakikalar önceki öfkeli haline tezat üzgün bakışları dizlerine düştü. "Yanıma gelip Hakan ile nasıl seviştiklerinden, Hakan'ın onu ne kadar çok arzuladığından bahsetti." Başını iki yana sallarken gözlerinden birkaç damla yaş ellerinin üzerine düştü. "Bu çok acı vericiydi."

Onu anlayabiliyordum, hatta onu en iyi ben anlıyordum. "Üzülme, hepsi geçmişte kaldı."

Derin beni onaylayarak, "Evet," dedi. "Alya benim arkadaşım ama bu onun takıntılı bir kadın olduğunu fark etmeme engel değil. Hakan'la ilgili söylediklerini ciddiye almamalısın. İstediğini almak için hiçbir şeyden kaçınmaz."

Yasemin yumruğunu sıktı ve diğer elini tersiyle hızla gözyaşını silip attı. "Ona pabuç bırakmayacağım!"

Derin oturduğu yerden ayaklandıktan sonra mutfağı işaret

etti. "İşte bu iyi haber! Hadi şimdi birlikte yemek yapalım. Gece için güce ihtiyacımız olacak."

Birlikte mutfağa gittiklerinde olduğum yerde kalmayı tercih ettim. Bu gece bilmeseler de onlarla birlikte olamayacaktım. Yerimi bir başkası almıştı ve benim elimden hiçbir şey gelmemişti. Hazırlanan yemek masasının ardından birlikte masaya oturduk. Tüm olanlara rağmen Alya bile yemek masasında yerini almışken, başköşe, onun yeri bomboştu...

Uzun zaman olmuştu. Alaza tutulan parçalar önce sarıya, sonra turuncuya ve ardından maviye çalarken, çıkardıkları çatırtı seslerini uzandığım minderlerin üzerinden dinlemeyi özlemiştim. Vaktin hayli geç olduğunu evin açılan dış kapısı haber vermişti. Önce Derin ve Sezgin çıktı kapıdan, hemen sonra onları ağabeyim ve Yasemin takip etti. Benim aksime, geceleri onlarla çıkmayacağım için ağabeyim fazlasıyla memnun olmuştu. Nitekim her fırsatta beni kırmaktan çekinmeyen Ateş'e emanet etmek istemiyordu.

Herkes çıktığında Sofia kapıda göründü. Aynı saniye sırtımda yoğun bir karıncalanma ve uyuşma hissettim. O, arkamda bir yerlerdeydi. Muhtemelen şu anda olduğum yerde uyuyup kaldığımdan dolayı ne ara eve geldiğini görememiştim.

Koltukların ardında, yerde kaldığım için beni fark etmemişti ama ben, giyindiği köle kıyafetinin altından Ateş'e nasıl gülümsediğini görebiliyordum. Tam da o an, başını arkaya çevirme cesareti bulamadım kendimde. Onun benden başka bir kadına kıvrılan dudaklarını görmekten ölesiye korktum.

"Gidelim mi?" diye sordu keyifli bir sesle.

Adım sesleri yaklaştı, yaklaştı. Yanımdan geçip gitti ve Sofia'nın önünde son buldu. Bakmaktan korktuğum yüzü yerine, geniş bir dağı andıran sırtına doyasıya baktım. Havalanan elini Sofia'nın bel boşluğuna yerleştirdiğinde içimde birkaç dalın çatırdamaya başladığını hissettim.

Ona ait olan yanım köhne bir köşeye geçti, başını ellerinin arasına aldı ve kalbini kasvete boyadı. Ona ait olan yanım küf tuttu.

Birlikte çıkıp gittiler, bir kez olsun dönüp bana bakmamıştı. Azılı bir katil gibi sürekli cinayet işliyordu. Kurbanı hep ben olurken, failim hep o oluyordu.

Ne kadar geçti sayamadım. Kimse ne kadar acı çektiğini sayamazdı. Defalarca dış kapıyı açtım. İçine çeken karanlığı, tenimi yalayan ayazı ve kuvvetli yağan yağmuru içime çektim. Ölü şehrin izbe sokaklarını içime çektim. Şimdi, en az bu şehir kadar ıssızdım. Yorgun düştüğümde şöminenin karşısındaki minderlere sindim. Gözlerim kapanmak üzereyken duyduğum seslerle birlikte başımı yastıktan doğrulttum. Derin, Sezgin, Yasemin ve ağabeyimin koridora sapan adımlarını görmüştüm. Ancak dış kapı hâlâ açık olduğuna göre Ateş henüz içeriye girmemişti. Oturma pozisyonu alarak bacaklarımı bağdaş yaptım. Sadece bir gaz lambası yandığından dolayı salon loş bile sayılamayacak kadar karanlıktı. Şöminenin yanan ateşi ise sadece olduğum yeri aydınlatabiliyordu.

Dış kapı gürültüyle kapandı ve hemen önünde heybetli silueti göründü. Simsiyah bir gölgeydi. Bir süre hiç kıpırdamadan orada durdu. Tek ses şöminenin sesiydi ve kapının kapanmasıyla cılızlaşan yağmurun sesi. Başımı önüme eğdim, yaklaşan adım seslerini duyumsadım. Uzunca bir süre sadece bununla yetinmiştim.

"Uyumadın mı sen?" Siyah, koca botları yanımda durdu. Başımı iki yana sallayarak yanıtladım onu.

"Evde güvende olacaksın. Dışarısı sandığından daha tehlikeli."

Başımı hızla yukarı kaldırdım ve şöminenin aydınlattığı çehresine baktım. "Neyin açıklamasını yapıyorsun bana? Bunun umurumda olduğunu mu sanıyorsun?"

Ateş beklemediğim bir şey yaparak tek dizinin üzerinde çöktü. Dizinin karnıma çarpması ve gözlerimiz arasındaki harbin başlaması, eşzamanlıydı.

"Çok konuşuyorsun."

"Öyle mi?"

"Öyle."

Ağır ağır iki yana salladım başımı. "Öyleyse neden içimde biriken bunca kelime boğazıma batıyor?"

Islanmıştı. Islak ve siyah birkaç saç tutamı nemli alnına düşmüştü. Esmer teni geceye eşlik etmek için yaratılmıştı sanki.

"Seni anlamıyorum." Bunu söylerken gözleri gözlerimden ayrılmamıştı, sadece dudakları kıpırdamıştı.

Gülümseyerek hatırlayamadığı bir cümlesini ona iade ettim. "Anlaman gerekmez."

İri ve kemikli parmakları çenesini bulduğunda yüzünü sola çevirdi ve sıkıntıyla sıvazladı. "Seni evime aldım. Daha ne istiyorsun. Hâlâ birçok ruh o aptal çadırlarda-"

Cümlesini tamamlamasını beklemeden hızla ayağa kalktım ve şaşkın bakışları arasında geri geri gitmeye başladım.

"Beni evine aldın? Beni evine aldın, öyle mi?" Ellerimle etrafı gösterdim. "Bana iyilik yaptığını mı düşünüyorsun?" Kaşlarımı havaya dikip onaylamayan bir nida çıkardım. "Sen bana iyilik falan yapmıyorsun."

Ellerimi boynuma götürüp ateş gibi ısınan tenimi avuçlarımın arasına aldım. Veremediği yanıt urganın ucunda sallanan ruhumun sebebiydi. Umarsız bakışlarımı ondan kaçırdığımda kapıda takılı kaldı. Beni evine alarak bana iyilik yaptığını düşünüyordu. Sırf bu yüzden, düşündüğümü yapmamam için hiçbir neden yoktu.

Çıplak ayaklarımı umursamadan kapıya koştum ve hızla indirdiğim kulpun bana açtığı boşluğa bıraktım bedenimi. Ayaklarımın altından akıp giden sel enkaz parçalarını tenime batırırken, tek istediğim onun evinden uzaklaşabildiğim kadar uzaklaşmaktı. O an yağan yağmurun can yakacak kadar kuvvetli olması umurumda bile değildi.

"Gel buraya!" Ateş kolumdan yakalayıp beni kendisine çevirirken, gövdesine çarparak sendeledim. "Ne yaptığını sanıyorsun? Aptal mısın sen!"

Kollarımı zorlukla ellerinden kurtarıp olmayan gücümle göğsüne vurdum. "Aptalım! Ben aptalım!"

Kollarım iki yanıma düştüğünde ona yalvaran gözlerle baktım. "Bunu bana en son ne zaman söylediğini bile hatırlamıyorsun, öyle değil mi?"

Oysa zihnim, daha dün gibi yâd ediyordu. Aptal diye bağıran karakteristik sesi, kravatını boynundan söküp atışını, savurduğu küfürleri ve öpüşü... Daha dün gibiydi.

Eli hızla kıyafetinin yakasına giderken, afallamış halde geriye çekildi. Aramıza giren sağanağın katrana bulanan belleğini bir nebze temize çekmesini dilerken, hızla kaldırdığı mavilerini gözlerime kilitledi.

Kirpiklerinden damlayan su damlacıkları kara bir inciyi anımsatıyordu. Sırılsıklamdı, sırılsıklamdık.

"Hayır!" Biraz daha uzaklaştı, derin bir inkâra bürünmüştü.

"Tüm bunlar safsata."

Arkasını dönmek istedi, buna müsaade etmedim. Şimdi olmazdı. Kolundan tutup onu durdurmaya gücüm yetmezdi. Bunu bildiğim için ondan önce davranarak önüne atladım. Ellerimi kaldırıp sakallarla kaplı güzel yüzünü ellerimin arasına alırken, bedenimi bedenine bastırdım. Avucuma baskı yapan çenesi kasıldı, aramıza girecek tek bir yağmur damlasına dahi tahammülüm yoktu.

Kaskatı kesilen bedenini bedenimle sakinleştirmeye çalışırcasına ona sürtünerek çıplak parmaklarımın üzerinden yükseldim ve yüzümü yüzüne yaklaştırdım.

"Hayır, hepsi gerçek." Başımı omzuma düşürdüm ve mavilerinin içinde patlayan parlak fişeklere baktım. "Evini istemiyorum, senin olduğun her yer benim evim zaten."

Gülümsedim ve avuçlarımı acıtan sakallarını parmak uçlarımla okşadım. Ateş gözlerini gözlerimden bir saniye ayırmıyordu.

"Tek istediğim..." Yavaşça dudaklarına düştü bakışlarım. Islaktılar. "Tek istediğim beni hissedebilmen..."

Kalbime batan buzdan iğnelerin sebep olduğu kanın tadını dilimin ucunda hissettim. Acıyan ayak bileğime aldırmadan biraz daha yükseldim ve usulca dudaklarımı dudaklarıyla buluşturdum.

Karanlık gökyüzü şiddetle gürledi. Yağmur mümkünmüş gibi daha da hızlandı. Bileklerime çarpıp geçen enkaz parçaları ardı sıra birbirini kovaladı ve biz sırılsıklamdık.

Soğuk dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissederken, damağıma yayılan tanıdık tadını biraz daha almak istedim. Aralanan dudaklarım alt dudağını ürkekçe yakaladı ve parmaklarım ensesine kayarken onu özlemle öptüm. Yağmurun acı, metalik

tadı genzimden aşağı uzanıyor, acı kahve kokusu tüm hücrelerimde yankılanıyordu.

Dudaklarının soğuğunda kavruluyordum.

Ayak parmaklarım uyuşmuştu, selin sürüklediği taş parçalarının tenimde açtığı yaraları hissedebiliyordum. Bu, alamadığım karşılıktan daha az acıtmıyordu. Ağır ağır ayaklarımın üzerine inmeye hazırlanırken belime sardığı elleri ayaklarımı yerden kesti. Taş kesilen dudakları kırağılarından arındı ve ansızın yakaladığı dudaklarımı tutkuyla emmeye başladı. Her milimine soğuk ve ıslak emarelerini bırakıyordu.

Ensesindeki saçlarını avuçlarımın arasında sıkmaya başladığımda tırnaklarımın tenine batmasıyla inledi ve üst dudağıma acı verecek bir ısırık bıraktı. Kollarında bir bez bebek gibi sallanırken bir eli kalçamın altında stabil, diğeri ise sırtımda dolaşıyordu.

Nefesimin son katresi tükenene dek dudaklarında sınandıktan sonra, nefes nefese geri çektim kendimi. Hızlı inip kalkan göğsüm sert göğsüne takılıyordu. Islaklığın altına saklanmış terli alnını benimkine yasladığında ateş mavilerine baktım. Hâlâ olmam gereken yerdeydim, onun kollarında...

Gözbebeklerinde yine çatışma vardı, orada bir şeyler oluyordu. Sırtımdaki eli ağır ağır oradan çekilirken yanağıma uzandı. Elinin tersiyle tenime dokundu.

"Hoş geldin, cehennem çiçeği."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Soğuk dudaklarının orta yerinde kıvrılıp uyuyan küçük bir kız çocuğu vardı. Belleğine sığdıramadıklarını, dudaklarında saklamıştı.

Mora çalan kalın dudaklarına gizlenmiş hayali varlığını görebiliyordum.

Söylediği son kelimeyle yerinden fırlayan o kız, yaktığı sevinç meşalelerini oradan oraya savururken, parmaklarım isyan bayrağını çekti ve hızla tabanlarımın üzerine bedenimi bıraktım. Bununla birlikte, aramıza giren mesafeye inat elleri hâlâ bendeydi. Geceye kafa tutan koyu mavileri ise ıslak kirpiklerimin altından ona bakan gözlerimde bir şeyler arıyordu.

Bir yandan beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu, öte yandan tüm hayatını beni izleyerek geçirmiş gibi...

"Tadını tanıyorum," diye fısıldadı. Karakteristik sesi kelimelerini kırbaçlıyordu.

"Tanıyorsun."

Başparmağı yanağımdan kayarak usulca alt dudağıma yöneldiğinde, teninin soğuk yüzeyi cehennemin en keskin ateşinde yanan dudaklarıma buz timsali kırağıları savurdu.

"Tadın..." İki parmağıyla çenemden kavradığında kalp atışlarımı hissedemiyordum. Hissedebildiğim tek şey titreyen dizlerimdi.

"Tadın defalarca damağıma yayılmış gibi."

Gülümsemeye çalıştım. "Çoğu kez..."

Kara dikenleri andıran kirpiklerinin arasından parlayan gözleri, mümkünmüş gibi biraz daha koyulaştı.

"Sana defalarca böyle hitap ettim, değil mi?"

"Defalarca..." diye tekrar ettiğim sırada gök yarılırcasına kükredi.

Yağmur hızlandı. Ölü şehrin kötü ruhları, katranı üzerimize boca ediyordu.

Aniden havaya kalkan başı göğün bir kez daha kuvvetlice kükremesiyle aşağı indi. Ancak bu kez bana değil de, kapısı açık olan eve ve birkaç metre ileri saf tutan muhafızlara kaydı.

"İçeri girelim, hava iyice bozacak." Bir eli bedenimden ayrıldığında diğeri bel boşluğuma kaydı ve beni eve yönelen adımlarına uydurdu.

Birlikte eve girdiğimizde eliyle şöminenin yanına geçmemi işaret etti. Başımı belli belirsiz sallayıp dediğini yaptım. Saçlarımdan yerlere damlayan su damlacıklarını ayaklarımın altında ezerek şöminenin yanına çöktüm. Koridora yönelen varlığı karanlıkta kaybolurken, yanıma dönmeme ihtimali içimi kemirmeye başlamıştı. Ellerimi sırılsıklam olmuş kazağımın eteklerine götürdüğüm sırada tüm bedenimde aynı ürpertiyi hissettim. Sanki çırılçıplaktım ve birisi üzerime bir kova buzlu su döktükten sonra kuvvetli nefesiyle üflüyordu. Hissettiğim tam olarak buydu. Bana neler olduğunu bilmiyordum. Tahmin bile edemiyordum. Tüm bu olanları, hâlâ bir yerlerde can çekişiyor olduğum gerçeğiyle bağdaştıramamak düşüncelerimi yoruyordu.

"Islak kıyafetlerinden memnunsun sanırım."

Omzumun üzerinden yanımda biten adımlarına döndüm. "Hı?"

Eliyle üzerimi işaret etti. "Kıyafetlerin ıslak, bedeninin sıcak olduğunu göz önüne alırsak, senin için çok da iyi sayılmaz bu durum." Getirdiği kıyafetleri yavaşça dizlerime bıraktıktan sonra emretti. "Bunları giy."

Aval aval önce dizlerimin üzerinde duran kıyafetlere, ardından ona baktığımda üzerindeki ıslak kıyafetlerden kurtulmuş olduğunu gördüm.

"T-tamam." Getirdiği kıyafetleri ellerimin arasına aldım ve onun çıkmasını bekledim.

"Hadi."

Başımda öylece dikilirken gözlerinin önünde soyunmamı beklemiyordu, değil mi?

"Arkanı döner misin?"

Kaşları belirgin bir biçimde çatılırken, tek dizinin üzerine eğildi ve bizi eşit kıldı. "Utanıyor musun?"

Hâlâ yanan dudaklarımı saçma bir şekilde ele vermemek için alt dudağımı dişlerimin arasına aldım ve başımı iki yana salladım.

"Öyleyse?" diye sordu ısrarcı bir tutumla. Tam anlamıyla önünde soyunmamı bekliyordu benden.

"Yine de, arkanı dönmeni istiyorum."

Mora çalan kalın dudaklarının bir yanı çapkınca kıvrıldı. "Benden neyi gizliyorsun turunçgil? Banyoda sere serpe yatarken görmem gerekenden fazlasını gördüm."

Tam da şu an yanan sadece dudaklarım değildi. Yanaklarımın ince derisinin altında birer ateş topu yuvarlanıyordu sanki. Bakışlarımı hızla ondan kaçırmam bir yana, elimi kolumu nereye koyacağımı şaşırmıştım.

"Sadece yüzüme baktığını sanıyordum," dedim cılız ve bir o kadar da utangaç bir sesle.

Bir anda bana uzanan elleri kazağımın eteklerinden yaka-

ladığında hızla başımdan sıyırıp attı. Önünde sadece sutyenle kalmanın verdiği rahatsızlıkla hızla getirdiği kazağa uzandım ve başımdan geçirdim. Kalçalarımın altına inen siyah kalın kazak ona aitti.

"Onu da." Kaşıyla işaret ettiği şey yağmurdan fazlasıyla nasibini almış olan taytımdı. Kazağın uzunluğuna güvenerek Ateş'e arkamı döndüm ve hızlı hareketlerle taytı bacaklarımdan sıyırdım.

"İç çamaşırlarını da çıkarmalıydın," dediğinde fazlasıyla ciddi olan konuşmasına inanamadım. Hafızası kayıp olsa da, bu adam zerre değişmemişti.

"Onlar ıslak değillerdi, yani tam olarak ıslanmamışlardı." Bacaklarımı şömineye doğru uzattığım sırada varlığını arkamda hissettim.

Başımı ondan tarafa çevirecekken, kafama uyguladığı baskıyla buna engel oldu. Getirdiği kalın bezin arasına aldığı saçlarımı kurulamaya başlamıştı. Nazik hareketlerle saç diplerimden başlayarak aşağı kadar kaydırıyor ve saçlarımdaki nemi beze hapsediyordu. Kımıldamadan bitirmesini bekledim. Aslında bitmesini istemiyordum.

"Bunu daha önce yapmış mıydım?" diye sordu, ifadesi de tıpkı ruhu gibi boşlukta sendeliyordu.

O an kâhinin söyledikleri zihnimde yankı buldu.

Hatırlaması imkânsız, hissetmesi muhtemel...

Belki her şeyi tamamıyla hatırlamıyordu. Ancak onunla yaşadığımız her ne varsa, şimdi bir benzerini bile yaşasak zihni olanları yâd edebiliyordu. İhtiyarın bahsettiği buydu. Ara ara saçlarıma takılan bakışları, tanıdık kelimeleri ve yersiz öfkesi, işte hepsi bu yüzdendi.

Muhtemelen şu an saçlarımı kurularken, bedenimi kuruladığı zamanlardan bir nebze düşmüştü belleğine.

Bez parçasını saçlarımdan uzaklaştırdığı sırada ağır ağır başımı salladım. "Bunun cevabını biliyorsun. Biliyorsun değil mi?"

Göz ucuyla elindeki bez parçasını koltuğa attığını gördüm.

"Bildiğimi nereden biliyorsun? Kafamın içinde dönüp duran yavşak görüntülerden haberin varmış gibi konuşma."

Oturduğum minderin hemen yanındaki mindere konumlandırdı iri cüssesini. Öfkeliydi, biliyordum ki öfkesinin hedefinde bu sefer ben yoktum.

"Haberim vardır belki." Umursamazsa omuz silkip, bacaklarımın üzerinde birbirine kenetlediğim ellerime baktım.

"Bilmediğin bir bok yok değil mi?"

Burukça gülümsedim. "Hissetmediğim neredeyse hiçbir şey yok diyelim."

Bilhassa seninle ilgili, diye tamamladım içimden.

Elini alnına götürüp hâlâ ıslak olan tutamlarını arkaya yatırdı ve nemli şakaklarını ovmaya başladı. Sıkıntılı görünüyordu. Şömineye doğru uzattığı bacaklarından birini, bir diğerinin üzerine atmış ve belli belirsiz üzerimize yansıyan ışığın altından bile öyle izlenesi duruyordu ki...

"Kafam çok karışık Hare. Bazen beynime milyon tane düşünce akın ediyor. Bazen hiçbir şey düşünemiyorum. En olmadık zamanda tuhaf görüntüler görüyorum. Anlam veremiyorum. Anlam vermedikçe deliriyorum."

Sözlerini bitirmesinin ardından yanına düşen avucunu mindere bastırdı. Kemikli parmaklarının üzerinden kabaran damarları yaşadığı içsel daralmanın dışa vurumu gibiydi.

"Beni öptüğünde, az önce beni öptüğünde seni daha önce öptüğümü anımsadım," diye itiraf etti. "Cehennem çiçeği," diye tekrar etti nefesimi kesen kelimeleri bir kez daha telaffuz ederek. "Kafamın içinde yankılanan ses bana ait, bana ve sana ait."

Biliyordu, bunu bana söylediğini biliyordu. Bir yanım deli gibi sevinirken, diğer yanım onun parçaları birleştirmek için çektiği eziyeti gördükçe onunla birlikte eziliyordu.

Konuşmadık bir süre, tek kelime etmeden umarsızlığına eşlik ettim.

Şehir değil, asıl alacakaranlık olan onun ruhuydu ve adımlarım, ruhunun çarpık yollarına ilmek ilmek dikilmişti. Başımı usulca ondan tarafa çevirip yanı başımda duran varlığına baktım. Gözlerini şöminenin yanan ateşine dikmişti, ifadesizliğinin ardına sakladığı sızıyı görebiliyordum. Zihninden içine akan kurşuni rengi acı, tanıdıktı.

Çıkışı olmayan bir labirenti andıran gözlerine diktim gözlerimi.

"Şimdi, burada bana bir şiir okumanı istesem, aklına ilk düşecek olan dizeleri hissedebiliyorum."

Keyiften yoksun bir biçimde gülümsedi, bunu yaparken gözlerini, turuncuyla maviyi raks ettiren alazdan ayırmamıştı.

"Bu kadarını yapabileceğini sanmıyorum."

Kendimden emin bir şekilde gülümsedim. "Denemeden bilemezsin."

Omzunun üzerinden bana dönen bakışları, kaburgalarımın arasına ufak bir heyelanı sıkıştırdı.

"Dediğin gibi olsun."

Avucumu soğuk zemine yapıştırarak yerden destek aldım ve bedenimi ondan tarafa çevirdim. Şöminenin bize sunduğu fersiz ışık eşliğinde birbirimizin çehresine baktık.

"Üç dediğimde, aynı anda aklımıza ilk gelen şiiri okuyacağız."

Ağır ağır başını salladı. Ne ara soğuduğunu bilmediğim ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırdığım sırada, usulca yutkunduğuna şahit oldum.

"Bir... İki..." Derin bir nefes alırken, kısılan gözlerini yakınlaştırdı.

"Üç!"

Sükûtun çekildiği inziva buraya kadardı. Telaffuz edilemeyen tüm kelimeler birer birer saklandıkları paslı sandıktan sıyrıldılar ve yaşanmışlıklar tiz bir çığlık salıverdi dudaklarından.

Ne önce ne de sonra, aynı anda...

"Hatunumun gözleri eladır da içinde hareler var yeşil yeşil...

Altın varak üstüne, yeşil yeşil meneviş..."

Tane tane dudaklarımızdan dökülen kelimeler sona doğru fısıltıya dönüştü ve sesimiz yerini sükûta bırakırken, birbirine bastırdığı dudakları düz bir çizgi halini aldı. Yüzümün her bir miliminde dolanan gözleri, her görüş açısını resmederek zihnine nakşediyor gibiydi. Gözlerini benden ayırmadan arkaya doğru meyletti, sırtını tekli koltuğa bıraktı. Yaslandığı yerden biraz daha beni izledikten sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı. Tek kolunu uzatarak belimi kavradı ve beni göğsüne çekti.

Önce çekingence yanaşsam da, taze çekilmiş acı kahve kokusunun burnuma çalınmasıyla bir kedi gibi geniş göğsüne sindim. Bu, tarifsiz bir histi. Göğsüne düşen başımla birlikte tamamlandığımı hissetmiştim ve burayı ölesiye özlemiştim. Gözlerimi ağır ağır kapatırken, burnumu gömleğinin açıkta kalan düğmelerine yakınlaştırdım. Kulağımın altında atmayan kalbinin hayali ritmini dinledim bir süre.

"Saçların..." Belimdeki tutuşunun serbestleşmesinin hemen ardından parmaklarını saçlarımın arasında hissettim. "Daha uzun olduklarını anımsıyorum."

Ansızın araladığım gözlerim, ansızın bir damla yaşı elmacık kemiğimin üzerine sallandırdığında kendime mâni olmak istercesine içimi çektim.

"Evet, öyleydi."

Boşta kalan eliyle çenemi kavradı ve yüzümü yüzüne doğru kaldırdığında çatılmış kaşlarıyla karşılaştım.

"Kim kesti onları?" diye sordu dişlerinin arasından. "Bunu yapan kişinin bu şehirde olduğunu söyle bana ufaklık."

Ne cevap vereceğimi bilemez halde, şaşkınlığa karışmış derin bir hayranlıkla çehresine baktım. Sıklıkla parmaklarını saçlarından geçirmesine rağmen inatçı birkaç tutamı, mızıkçı çocuklar gibi sürekli alnında yer buluyordu kendine.

"Dünya'da..." Derin bir nefes aldım, bilmeliydi. "Akıl hastanesindeyken saçlarıma bit düşmüştü. Bu yüzden kestiler."

İfadesi değişmedi. Tek bir mimik dahi oynamadı yüzünde.

"Akıl hastanesine mi yatırdılar seni?"

Yavaşça kaldırdığım elimi yüzüne yaklaştırırken, içten içe dokunduğum an kaybolacak diye korkuyordum. Akıl hastanesinde geçirdiğim zamanlarda bunu öyle çok yaşamıştım ki. Sırf bu yüzden rüyalarımdan sıçrayarak uyanır, deli gibi adını haykırırdım. Odaya doluşan görevliler, yaşadığım acıdan bihaber kollarıma beyaz gömleği geçirmenin derdine düşerlerdi ve ben kan ter içinde külçeye dönen bedenimi yatağa bırakırdım.

Ona dokunmaya sadece milimler kalmışken hızla geri çektim elimi.

"Orası tahmin ettiğin kadar kötü değil, hatta bana iyi bile geldi diyebilirim."

Çenemde duran eli aşağı kaydığında, ona dokunmak isteyen parmaklarımın üzerinde duraksadı. Uzun ve güçlü parmakları avucuma kayarken, sıkı bir tutuşla kavradı elimi ve usulca yukarı kaldırdı.

Benim yapamadığımı o yaptı. Avucumu sakallarının üzerine bıraktı.

Bununla birlikte gözkapakları bir kepenk gibi mavilerinin üzerine indi. Kirli sakalları avucuma baskı yaptıkça ona ilk dokunduğum anları anımsıyordum ve biliyordum ki kapalı gözlerin ardından onunda anımsadığı buydu.

"Nasıl bu kadar sıcaksın? Avuçlarında ateş topu taşıyor gibisin."

Başparmağımla sakallarının başlangıç noktasını severken başımı koyduğum yerden çehresini izlemeye devam ettim.

"Belki de dediğiniz gibi ben bir büyücüyümdür," dedim muzip bir sesle.

Nedenini bilmesini istemiyordum. Nasıl bir arafta sıkıştığımı, benim bile bilmediğim akıbetimi bilmesini istemiyordum. Hafızasında kara bir boşluk varken onu kendi dertlerimin içine çekemezdim.

"Söylemeyeceksin öyle mi?" Aralanan gözleri gözlerimi buldu. "Benden ne kadar saklayabilirsin bunu?"

Cevap vermedim. Zira saklayabildiğim kadar saklayacaktım.

"Seni ihtiyara götüreceğim. İhtiyarın çadırına kâhini getirebilmek için günün ağarmasını bekliyorum."

"Oraya gitmek istediğimi sanmıyorum," dedim kâle alınmayacağını bile bile.

"Sana sorduğumu hatırlamıyorum."

Sahte bir kızgınlıkla elimi sakallarından çektim. Başımı göğsünden uzaklaştıracakken, saçlarımda dolanan elinin baskısı buna engel oldu.

"Sana oradan ayrılmanı da söylemedim," diye konuştu otoriter bir sesle. "Orada kal."

Gülümsedim ve kokusu ruhumu sarıp sarmalarken bir kez daha gözlerimi kapattım.

"Zevkle, Ateş Karan."

Kulağıma çalınan gülüşme sesleri uykunun arafında sallanan bilincimi gerçekliğin kollarına atarken, huzursuzca yerimden kıpırdandım. Başım koyduğum yerde değildi. Gitmişti. Dediğini yapıp başımın altına bir yastık bırakarak gitmişti. Surat asarak yattığım yerden doğrulduğumda dış kapının önünde bir hareketlilik fark ettim. Derin ve Alya birkaç metre ötemde biriyle konuşuyorlardı. Konuştukları her kimse kapının dışında kaldığı için göremiyordum, ancak her ikisinin de surat ifadesine bakılacak olursa sevdikleri biri olmalı diye düşündüm.

Oturma pozisyonuna gelerek bacaklarımı bağdaş yaptığım sırada içeriye biri girdi. Arkası bana dönük olduğu için kim olduğunu seçemiyordum ama sarı saçları ve uzun boyuyla daha önce Derin'in yanında gördüğüm kadın olduğuna emin oldum.

"Hare, uyanmışsın. Gel hadi buraya, seni biriyle tanıştıracağım."

Derin'in çağrısına Alya surat astı, umursamayarak başımı salladım ve ayaklandım. Kimdi bu kadın?

Meraklı adımlarım onlara doğru ilerlemeye başladı. Yaklaştıkça içimi garip bir huzursuzluk kaplıyordu. Yanlarına varmak üzereyken tanıdık bir kahkaha sesi duyumsadım. Tüylerimi ürpertecek kadar tanıdıktı.

Ardından omzunun üzerinden yüzünü bana döndü.

Adımlarım olduğu yerde kalakalırken, şaşkınlığım oracıkta şok geçirmeme sebep olacak cinsteydi.

"Merhaba tatlım." Tanıdık gülümsemesini yüzüne oturtarak elini uzattı. "Adım Izabelle."

İrileşen gözlerim önce bana uzanan beyaz ellerine, ardından yüzüne kaydı. Hiç, hiç değişmemişti.

"Hare, iyi misin? Yüzün bembeyaz oldu."

Gözümü kırpmadan gülümsemesi ağır ağır yüzünde eriyen Izabelle'e baktım. Bu nasıl olurdu!

"Hare, istersen bir yere otur." Kolumdaki dokunuşla irkilerek bir adım geri gittim.

"B-ben iyiyim," diyebildim zorlukla. "Neler oluyor burada?"

"Sana geçen sefer bahsetmiştim." Kaşıyla Izabelle'i işaret etti. "Şatoda görevli olan arkadaşım Izabelle. Buraya Alya ve beni ziyaret etmek için geldi."

Şüpheci bakışlarımı Izabelle'in siyaha boyalı mavi gözlerine diktim. Bakışlarından bir mana çıkartmak zordu. Beni hatırlıyor olabilir miydi?

"Öyle mi? O halde gidiyor," diye konuştum sert bir sesle.

"Ne münasebet!" Tek kaşını havaya diken Alya, Izabelle'in yanına ilerleyerek koluna girdi. "Hadi gel, sana odamı göstereyim."

Izabelle onu onayladığında birlikte koridora doğru ilerlediler. Derin ise tavrıma anlam veremeyen sönük gözlerle bana bakıyordu.

"Ondan hoşlanmadın mı?"

Başımı iki yana sallayıp alaycı bir edayla gülümsedim. "Elbette hoşlanmadım!" İşaret parmağımı uyarı mahiyetinde havaya dikerek Derin'e yaklaştım. "Şayet geçmişi hatırlasaydın sen de hoşlanıyor olmazdın."

İnce, eflatun dudaklarını gerginliğini belli edercesine birbirine bastırdı.

"Bunu sana şimdi anlatamam, odaya git ve onu bu evden çıkarmanın bir yolunu bul."

"Bunu yapamam, o benim arkadaşım Hare."

Son söylediklerini kabul edemeyerek sol ayağımı yere vurdum. "Hayır Derin, lütfen beni dinle ve onu buradan gönder!"

Aniden açılan kapı konuşmamıza olduğu yerde son verdi. Kapıda beliren Ateş'in varlığı üzerime sinen gerginliği silip süpürürken, ona gülümsemekten kendimi alamadım.

"Hazırlan, çıkıyoruz." Çehresinde bir tebessüm yoktu belki, buna rağmen ifadesi durgun bir denizi andırıyordu.

"Nereye gideceğiz?"

"Soru sorma turunçgil, kapının önünde olmak için iki dakikan var."

İçimden uzun bir "Of!" çekerek koridora yöneldim ve kaldığım odaya girdim. Hâlâ uyuyan Yasemin'i uyandırmamak adına, sessiz olmaya özen göstererek üzerimdekilerden kurtuldum ve hiç sevmediğim köle kıyafetinin içine hapsettim bedenimi. Saçlarımı sıkı bir şekilde tepemde topladıktan sonra, Ateş'in verdiği süreyi de göz önünde bulundurarak hızlı adımlarla evden çıktım.

Beni arabasında bekliyordu ve bindiğim anda harekete geçtik. Arabanın dar alanını sarıp sarmalayan kokusunun sıcak tınısı düşüncelerimi ele geçiriyordu. Kokusuna sarılıp uyumak istiyordum.

Başımı ondan tarafa çevirip yan profiline baktım. Biçimli kalın kaşları, iri ve düzgün burnu, ışıldayan esmer teninin arasından parlayan koyu mavileri, güzeldi. Çok güzeldi.

O an aklımdan geçen sorunun yanıtını biliyordum ama sırf onun dudaklarından duymak için sormaktan imtina etmedim.

"Nereye gidiyoruz?"

Beni yanıltmadı.

"Gidince görürsün."

Bunu özlemiştim. Onunla ilgili her şeyi özlemiştim.

Arabanın aniden durmasıyla öne savrulacakken, göğsüme yapıştırdığı eli emniyet kemeri görevini gördü. Ne olduğunu anlamak için önce ona, ardından baktığı yer olan arabanın ön camına baktım.

Bir yığın muhafız yolu kapatmışlardı ve hepsi bellerindeki kılıçlarıyla hazır olda duruyorlardı.

"Ne oluyor!" diye sordum gözlerimi muhafızlardan ayırmadan.

"Sakin ol," derken sesi sözlerini tasdiklermiş gibi fazlasıyla sakindi.

"Neden yolumuzu kestiler?"

"Sakin ol ve arabadan çıkma." Emrini bana çevirdiği tehditkâr gözleriyle teyit ettikten sonra arabadan indi.

Muhafızların üzerine ilerleyen adımları, adamların ortadan ikiye ayrılarak Andelko'ya yol vermesiyle duraksadı.

Andelko ağır adımlarla Ateş'in yanında bittiğinde yüzünde tehlikeli bir gülümseme vardı. Elimi göğsüme götürüp sakin olmaya çalıştım. Olmuyordu, nasıl olabilirdi ki! Onca adamın karşısında tek başınaydı Ateş!

Onları duymak için kulpa uzanarak sessizce kapıyı araladım.

"Yolculuk nereye Karan? Görünüşe bakılırsa yalnız değilsin." Rahatsız edici yeşil gözleriyle beni işaret etti.

"Seni ilgilendirmez. Derdini söyle." Sanki karşısında yüzlerce muhafızı olan bir adam yoktu, öyle rahattı konuşması.

"Buraları denetlemeye çıktım diyelim." Ellerini arkada bağladıktan sonra devam etti. "Senin arabanı da görmüşken durdurmamak olmazdı."

Ateş omzumun üzerinden bana kısa bir bakış attıktan sonra, "Yolu aç," diye buyurdu. "Vaktim yok."

Andelko elini havaya kaldırdı. Kalbim deli gibi hızlanmaya başladı. Elimin altındaki kulpu sıkarak arabadan çıkmak için hazırlandım.

"Açın yolu." Emrini yineledikten sonra başıyla boş yolu işaret etti. "Yol senin Karan."

"Güzel." Arkasını Andelko'ya döndüğü sırada bir kez daha sesi duyuldu.

"Ancak gözüm üzerinde, sakın unutma."

Ateş arabanın yanına gelip kapıyı açtı. Gülümsedi. Gülümsemesi en derin tehlikeleri barındırıyordu.

"Elinden geleni yap Drazan."

Arabaya bindiğinde tek bir saniye beklemeden açılan yoldan ilerledik. Yaşadığım korku öyle had safhaya tırmanmıştı ki, araba durana dek tek kelime edemedim. Dakikalar sonra ihtiyarın kırmızı işaretli çadırının yakınlarında durduk. Çadırı diğer çadırlara uzaktı, bunu ilk geldiğimde de fark etmiştim.

"Muhafızları kısa süre için uzaklaştırdım. Fazla vaktimiz yok, acele et." Sözlerinin bitiminde arabadan indi. Onu takip ederek ihtiyarın çadırına ilerledim. Kapüşonumun altından etrafı kolaçan ettiğimde, görünürde kimsenin olmadığını fark ettim. Alacakaranlık havada sadece kuvvetli rüzgâr ve çiseleyen yağmur hüküm sürüyordu.

Yüzüme savrulan birkaç soğuk damladan sonra açtığı çadır örtüsünden içeri girdim. Ateş dediğini yapmıştı. Kâhin hemen karşımda, ihtiyar ile birlikte sallanan ahşap iskemlede oturuyordu. Bizi görmeleriyle bekleyişi son bulmuş gibi ayaklandı.

"Sizi birlikte görmeyeli uzun zaman oluyor." Bastonuna tutunarak masaya ilerlerken ortadan ayırdığı beyaz saçlarını arkaya savurdu.

"Seni buraya getirmek oldukça zor oldu kâhin, konuşarak kaybedecek vaktimiz yok anladın mı?"

Sert çıkışına karşılık ayaklanan ihtiyar, yorgun adımlarla yanımıza geldi ve Ateş'in omzuna dokundu.

"Sakin ol evlat. Yapılanlardan sonra sakin olmak kolay olmayacak ancak şu an en doğrusu bu."

Sayılamayacak kadar fazla olan çizgilerin ev sahipliği yaptığı açık yeşil gözlerini kâhine çevirdi. "Kıza bir an önce bak. Ateş haklı, muhafızlar birazdan burada olur."

Kâhin ağır ağır başını salladı ve yanı başında duran tahta tabureye oturmamı işaret etti. "Otur ve sırtını aç."

Tabureye doğru yönelmişken son cümlesiyle duraksadım. "Bu şart mı? Yani sırtımı..."

"Şart olduğunu sanmıyorum." Buz gibi sesi hemen arkamdan yükseldi. "Başka bir şekilde bak."

Bedenimi tabureye bıraktığımda ihtiyarın itiraz nidası yükseldi. "Kâhinin işine karışmamalısın evlat, o en doğrusunu yapacaktır."

Ateş sıkıntıyla elini sakalına götürdü ve sert hareketlerle sıvazladı. Ellerimi çapraz bir şekilde elbisemin eteklerine götürerek yukarı sıyırdım ve istediği gibi sırtımı açıkta bıraktım. Yukarı sıyrılan kıyafet şimdi sadece dizimin bir karış üstüne kadar örtebiliyordu ve şu durumda olmak beni çok rahatsız ediyordu.

"Derin bir nefes al ve hareketsiz kal." Soğuk elleri sırtıma değdiğinde ürpersem de tepki vermedim.

Avuç içlerindeki derin izleri çıplak tenimde hissedebiliyordum. Dokunuşunun efsunkâr tınısı tüylerimi ürpertirken, çok utanıyordum. Başımı önüme eğdim, gözlerim hâlâ kapalıydı.

"Ne zaman bitecek bu saçmalık, üşüyor görmüyor musun?" diye konuştu memnuniyetsiz bir tavırla.

Kâhin ellerini kaburgalarımın üzerinde sabitlerken, dikkatini Ateş'in olduğu tarafa çevirdi. Arkamda olduğu için ifadesini seçemiyordum ama aldığı sıkıntılı nefeslerden mütevellit, Ateş'in buradaki varlığından rahatsızlık duyduğunu biliyordum.

"Sadece üşüdüğü için mi ona dokunmamı istemiyorsun Karan?" diye sordu manidar bir sesle. "Geldiğinden beri üşümeyen bu kızın, şimdi üşüdüğünü neden sorgulamadın?"

Ani bir manevrayla gözlerimi bulan gözleri afallamama sebep oldu. Göğsüme bastırdığım örtüyü biraz daha yukarı çektiğim sırada kaşlarının çatıldığına şahit oldum.

"Neden üşüyor?"

"İzin verirsen ona neler olduğunu anlamaya çalıyorum. Buraya bunun için gelmiştin öyle değil-" Kaburgalarım boyunca kaydırdığı parmakları tek bir noktada sabitlenirken, cümlesi bıçak gibi kesildi.

İç ürperten bir sükût peyda oldu.

Şu an arkamda neler olup bittiğinden bihaberdim, ancak Ateş'in ifadesinden uzun zaman sonra ilk defa net bir anlam çıkarabilirdim; endişe!

"Ne! Ne oldu?" diye sordum telaşla. Ondan tarafa dönemedim zira avuçları bulunduğu yere haddinden fazla baskı uygulamaya başlamıştı. Canımı yakıyordu.

"Hareket etme. Hareket etme, hatta nefes dahi alma!" Çatallaşmış yaşlı sesiyle keskin bir emri üzerime yağdırdığında dediğini yapmaktan başka çarem yoktu.

Ateş tıpkı bir put gibi dikildiği yerden gözlerini ihtiyara kilitlemiş, benim göremediklerime şahitlik ediyordu. Elleri kaburgalarımı kuvvetlice bir kez daha sıktığında acı bir çığlık attım ve oturduğum tabureden yere savruldum.

Gövdemi kamufle ettiğim bez parçasını korkuyla avuçlarımın arasında sıkarken, düştüğüm yerden ihtiyara döndüm.

Gözleri kan çanağına dönmüş, çehresinde dehşetin derin izleri yer bulmuştu.

Ağır ağır kaldırdığı parmağıyla beni işaret ederken, kana bulanmış gri gözleri irileştikçe irileşti.

"Ruhunu, ruhunu şeytan emanet almış. Kaburgalarının arasına zehrini bırakmış!" Hızla ayağa kalktı ve kara pelerini savurarak bu kez yüksek sesle konuştu. "Bu kızdan hemen kurtulun! Hemen kurtulun ondan!"

Gözpınarlarıma dolan korku dolu yaşlar ardı ardına süzülürken, bedenimi koltuk altımdan yakalayarak ayağa kaldıran adam oydu.

"Kes zırvalamayı! Onu korkutuyorsun." Sırtımı gövdesine yaslayarak bedeniyle beni sakinleştirmeye çalıştı.

"Ben gerçekleri söylüyorum genç adam! Kollarında tuttuğun kadının ruhu çok yakında şeytana hizmet edecek."

Ellerimle yüzümü kapatarak, "Hayır!" diye bağırdım. "Hayır, bu olamaz! Nasıl olur bu!"

Kâhin endişeli gözlerini ihtiyara çevirdi. Aralarında bizim anlayamayacağımız sözsüz bir konuşma vuku buluyordu.

"Sana daha önce söylemiştim. Ne yaşıyorsun ne de tam olarak bir ölüsün. Ruhun arafa sıkıştı ve o...! Başını ağır ağır yukarı kaldırıp korku dolu gözlerle oraya baktı. "Yüzyıllardır arafa sıkışan bir ruh bekliyordu!

"Buradaki herkes arafta!" diye bağırdı. Kendini zorlukla zapt ediyordu. Bunu bedenimi saran kollarından dahi anlamak mümkündü.

"Yanlış! Buraya gelen tüm ruhlar arafa düşer. O sıkıştı, onun ruhu ölümle yaşam arasına sıkıştı ve tıpkı senin gibi onunda ruhu birine düğümlü. Düğüm çözülene dek şeytana hizmet edemez, sırf bu yüzden hem bu kıza hem de çevresindekilere eziyet edecek!"

Biten hararetli konuşmasının ardından göğsü hızla inip kalkmaya başladı ve başını umarsızca iki yana salladı. "Kızı azad et Ateş, onu serbest bırak."

Kolları bedenimi daha sıkı sardı. Öyle sıkı sardı ki, bedenlerimiz bir bütün olabilirdi. Kemiklerim kemiklerine geçebilirdi.

"Unut bunu. Onu asla bırakmam! Şimdi, ya bana bir çözüm söylersin ya da buradan defolur gideriz ve onu kendi yöntemlerimle korurum."

Kâhin zorlukla iskemlesine ulaşarak uzun, ince bedenini oraya bıraktı. Yorgun görünüyordu.

"Vaktiniz yok, düğümlü olduğu kişiyi bulacak kadar vaktiniz yok."

"Bulurum," dedi üzerine basa basa. Nefesinin telaşlı rüzgârı kulak kıvrımlarımda dolaşıyordu.

"Bul o halde. Bul ve kızın onunla bir bütün olmasına izin ver. Ruhunun düğümlü olduğu adama bedenini de düğümlerse kurtulabilir."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ayak bileklerini sıkan paslı prangaları çekiştiriyordu, şeytanın ateşten salıncağında sallanan turuncu saçlı kız.

Kurtulmaya çalıştıkça daha da sıkıyordu.

Asıldıkça kurtulamıyordu.

Çekiştirdikçe teninde derin yaralar açılıyordu.

Benliğim yeni vecalarla boğuşurken, bedenim Ateş'in bedeninden aldığı güçle takatini muhafaza ediyordu. Varlığı, varlığımı korumak için yaratılmıştı sanki. Nefesi nefesimi ayakta tutmak için benimleydi.

Yine de ruhumda gerçekleşen kaosun, içimi yerle bir etmesine engel olamıyordum. O kaos bir an sonrası için düşlediğim her şeyi bertaraf ediyordu.

"Bence artık buna bir son vermelisin. Artık tüm bu saçmalığa bir son vermelisin!" diye haykırdım.

Beni tutan kollarına ne ara geçirdiğimi bilmediğim tırnaklarım esmer teninde hilal biçiminde izler bırakmıştı. İzlerin içlerindeki kan gölgeleri canımı yakıyordu ama duramıyordum. Çünkü artık dayanamıyordum. Bu şehirde sıcaklığımı korumak için onca savaş vermişken, şimdi her şeyimle ele geçirilmeyi kabul edemiyordum!

"Dur artık," diye fısıldadı dudaklarını kulağıma yakınlaştırarak. "Dur güzelim."

Tüm devinimlerim şeker bulutu misali ağır ağır eriyip giderken, usulca beni serbest bıraktı. Onca zaman sonra, yine bana içimi titreten bir kelime daha bahşetmişti.

"Fazla üstü kapalı konuşuyorsun. Kafamı karıştırmaya son ver kâhin, benimle açık ol!"

"Kâhin olmam her şeyi bileceğim anlamına gelmez genç adam. Öyle anlar gelir ki, ben bile kaya gibi bir hududa çarpabilirim," diye konuştu kâhin, benli ellerini sakallarında dolaştırırken. "Güçlerim bana olanı ve olacakları gösterir. Size neler olup bittiği söyleyebilirim, lakin söylediğim çözümler sadece ihtimallerden ibarettir."

Ateş, tabureyi olduğu yerde düzelterek üzerine oturdu. Öfkesi gözlerine bir perde gibi inmişti ve tabiri caizse burnundan soluyordu.

"Bunu daha önce bana da söylemiştin. Şimdi şu lanet ruh düğümü olayına açıklık getir."

Kâhin ağır ağır arkasına yaslanarak gözlerini Ateş'e dikti. "Ruh düğümü, ruh nikâhıdır ve hiç kimse daha önce görmediği bir insanla bağlanamaz."

Kaşlarım çatılırken, derin bir bilinmezliğin içinden konuştum. "Nasıl yani? Düğümlü olduğumuz kişiyi daha önce gördük mü?"

"Elbette. Aksi takdirde ruhlarınız nikâhlanamazdı."

Kıskançlık denen illetin içime saldığı kasvetli duygular tüm organlarıma sıçrayan bir hastalıktan farksızdı. Onun ruhunun başkasına bağlanmış olma ihtimali beni mahvediyordu.

"Nasıl bileceğiz?" Bakışlarımı yere düşürdüm, sesime umarsızlık sinmişti. "Ruhumuzun bağlı olduğu ruhları nasıl tanıyacağız."

Eliyle ona yaklaşmamı işaret etti. Sorgusuzca isteğine itaat ettim ve dibinde bittiğimde, oturduğu yere üstten baktım.

Yukarı dikilen gri, küçük gözlerini dikkatlice gözlerime odakladı. Dudaklarının bir rengi yoktu. İnce dudakları fazlaca kırışarak içe doğru kıvrılmış ve soluk benzine karışmıştı.

"Bilemem. Bunu sizden başka kimse bilemez. Rüyalarına kulak ver, acılarının sesini dinle. Bedeninin bir ısıya ihtiyacı yok, senin ruhunda bedenin de arafta." İşaret parmağıyla yukarıyı hedef aldı. "Ancak bedenini düğümden arındırmak için seni cezalandıracak. Sadece ona ait olmanı istiyor. Bazen donmak üzereymişsin gibi üşüyeceksin, bazen alevlerin içine düşmüşçesine yanacaksın. Bazense sebepsiz acılar çekeceksin. Benim kestirebildiklerim bu kadar. Bir an önce düğümünün sahibini bulup onunla birleş, zira cezalar dayanılmaz bir hal aldığında teslim olman kaçınılmaz olacak."

Çadırın bir köşesine fırlatılan tabure Ateş'in saniyeler önce altında olan tabureydi. Öfkeli sesi ise çadıra dolup taşıyordu.

"Tüm anlattıkların sikik birer saçmalıktan ibaret! Ruh nikâhıymış! Şeytanmış! Sen kimi kandırıyorsun moruk!"

Kâhinin gür, ak kaşları kızgınlıkla çatıldı. "Bana inanmıyor olman gerçekleri değiştirir mi sanıyorsun! Sen çocuk, öfkeni kontrol etmeyi bilmiyorsun! Bu kızı yanında tutarak nasıl bir çıkmaza girdiğinden bihabersin!"

Ateş'in kâhine doğru attığı öfke dolu adımı ihtiyar araya girerek duraksattı. Yorgun bakışlarını ağır ağır Ateş'in sabırsız çehresine çıkartarak, "Kader," diye konuştu. "Kaderinizde acı varsa şayet, bir şekilde gelip sizi bulur." Başını iki yana salladı üzgünce. "Buna engel olamazsın evlat."

Dudaklarım titredi, söylediği son söz gözlerimin puslanmasına sebep olmuştu. Başka ne olabilirdi ki? Bizim kaderimize acı kazınmıştı.

Arkamı dönerek onları ardıma aldım ve silik adımlarım çadırdan dışarı taştı. Acı çekerken ölmek isterdi insan, ben acı

çekerken yaşamayı yeğliyordum. Zira Ruhlar Şehri'ndeki varlığım yalnızca beni tüketmiyordu.

Birkaç çadırın arasından rastgele yürüyordum ki, iri adım sesleri eşlik etti cılız adımlarıma.

"Güçlü bir kız olduğunu düşünmüştüm."

Buruk gülümsememin çıkardığı nida cam kırıklarına dönüştü. O cam kırıkları ayaklarımın altındaydı.

"Güçlü olmak istemiyorum."

"Korkaksın yani?"

Yürümeye devam ettim, ettik. Hemen arkamdaydı.

"Yalnızca çaresizim."

"Bence sen korkaklığına kılıf arıyorsun," dedi lakayt bir sesle.

Aniden arkamı döndüğümde bedenlerimizin çarpışmasını umursamadan parmağımı kaldırıp göğsüne salladım.

"Aptal mısın sen! Sana çaresizim diyorum. Umarım yok diyorum! Sana diyorumki Ateş..."

Puslu gözlerim ardı ardına birkaç damlayı yanaklarıma yağdırdı. Yüzümü ellerimin arasına alıp başımı yere eğdim.

Omuzlarım çaresizlikle düştü. Gözlerim acıyla kapandı.

"Sana diyorum ki, ben çoğu kez çaresiz kaldım."

Sarsılmaya başlayan omuzlarım, acılarımın güçlü durmaya çalışan yanımdan aldığı öctü.

Sonra sarsılan omuzlarımda onun kocaman ellerini hissettim. Orayı sıkıca kavradı.

"Belki ruhunun bağlandığı o it ben değilim ama çaren ben olacağım turunçgil."

Ağlamaktan acıyan, yaşlı gözlerimi yüzüne kaldırdım. Nasıl da güçlüydü ifadesi. Çehresini var eden her bir kıvrımı sözlerinin ardında duruyor gibi kasılmıştı.

"Seni bir kez daha bataklığıma çekmeyeceğim." Ağlamaya devam ederken küçük bir kız gibi omuz silktim. "Bunu bir kere

yaptım. Bir daha asla yapmayacağım."

Şaşırmadı. Hayır, kesinlikle söylediklerime şaşırmadı. Oysa hatırlamadıklarından dem vurmuştum ona, şaşırması gerekirdi.

İşaret parmağıyla yavaşça burnuma vurduktan sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı. Gülümsedi.

"Demek ki hatırlamadığım zaman diliminden bu yana fazla değişmemişim."

Yüzümdeki onca yaşa umursamadan gülümsedim. Sebebi oydu. Elimi kaldırıp çehresine götürürken bu kez korkmadım.

"Ne güzel adamsın sen." Avucuma batan kirli sakallarının her tanesi tenime bir kelam bıraktı, hatırlanası bir anı...

Bir kez daha gülümsedi, belli belirsiz. "Sanırım bu anı da daha önce yaşamıştık."

"Hı hı."

İfadesi ağır ağır özüne dönerken, mavileri çözülmeye yüz tutmuş bir buz kütlesi gibi bakıyordu gözlerime. Her iki baş parmağıyla elmacık kemiklerimin üzerinden sallanan yaşları silip attı.

"Eve dönelim, aksi takdirde koca adam seni kaçırdığım için huzursuzluk çıkaracak."

Usulca başımı salladım.

"Peki, dönelim."

Salonda bilmem kaçıncı turunu atan Derin'e bezmiş gözlerle baktım. Uzun, siyaha boyalı tırnaklarını dişlerinin arasına almış, duyduklarını hazmetmeye çalışıyordu. Anlattıklarıma inanması güçtü, ancak inanmak zorunda olduğunu adı gibi biliyordu. Arada bir dilinin ucuna intikal eden kelimelerini üze-

rime çevirmeye çalışıyordu ama alacağı cevaptan korkarak geri çekiyordu. Ani bir atılımla, ince uzun bedenini koltuğun üzerine bıraktı ve başını ellerinin arasına aldı.

"Seni üzdüğüm için affet beni Derin. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

Hemen cevap vermedi. Kömür karası saçlarını parmaklarının arasında sıkıp bırakıyordu.

"Çok tuhaf. Çok, çok tuhaf."

"Farkındayım."

Başını yukarı kaldırıp kollarının arasından bana baktı. "Izabelle'in geçmişte tüm bunları yapmış olması..."

Kendimi anlatmak için avucumu yukarı kaldırarak konuştum. "Eğer bana inanmıyorsan..." duraksadım, cümlemi nasıl toparlayacağımı düşündüm kısa bir süre. "Sana bunu kanıtlayamam Derin, geçmişi gösteren bir kürem ya da zamanda yolculuk sihrim yok."

Güven verircesine başımı salladım.

"Ama ben sana hiç yalan söylemedim."

Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek doğruldu. "Bu söyleyeceklerim mesnetsiz belki ama sana inanmalıymışım gibi hissediyorum. En başından beri böyle hissediyorum."

Oturduğum yerden ayaklanıp yanına gittim ve hemen yanına otururken geldiğimden beri hep yapmak istediğim şeyi yaptım. Ona sıkıca sarıldım.

Başta alamadığım karşılığı, saniyeler ilerledikçe sırtımda hissettim. Zarif parmakları usulca sırtımdan belime kayarken çenesini omzuma yasladı.

"Aslında arada Sezgin'e attığı bakışları yakalıyordum," diye konuştu alaycı bir gülümsemeyle birlikte. "Ama Sezgin'e başka gözle baktığını hiç düşünmedim."

Yavaşça geri çekildiğinde ellerini üzerimden ayırmadı. "Sence aptal bir kadın mıyım?"

"Kötü düşüncelere yönelmemiş olman aptal olduğun anlamına gelmez. Sadece iyi niyetlisin."

Donuk ifadesinde kol gezen endişe yerini bir nebze rahatlamaya bırakırken arkasına yaslandı ve gözlerini tavana dikti.

"Sezgin ile uzun zamandır birlikteyiz. Çok uzun... Kafamın içindeki kara boşluktan sonrasını dolduran tek şey Sezgin'in varlığı. Onu kaybetmek istemiyorum. Anlıyor musun beni?"

"Anlıyorum Derin. Ama... Beni dinle, korkun yersiz çünkü Sezgin seni seviyor. Sana nasıl âşık olabildiğini görebiliyorum."

Başını yaslandığı yerden bana çevirdi. "Öyle mi dersin? Peki, Ateş ve senin aranda neler oluyor?"

İsmini duyumsamamla birlikte kıvrılmaya yüz tutan dudaklarıma engel olamadım. "Bilmiyorum. Ama sanırım artık, beni hissedebiliyor. Bir geçmişimiz olduğunu hissedebiliyor."

"Onunla çok fazla şey yaşadınız değil mi?"

Gözlerimi usulca kapatıp açtım. "Çok fazla, çok derin..."

Koridordan yükselen konuşma sesleriyle birlikte başımı o tarafa çevirdim. Birlikte salona giren çift, ağabeyim ve Yasemin'di. Üstelik tuhaf bir biçimde ikisinin de keyfi yerindeydi. Öyle ki Yasemin, ağabeyimin konuşmalarına gülerken, bizim burada olduğumuzu bile fark etmemişti.

"O zaman sadece kadınlarla konuşacağım. Bu kadarına engel olamazsın Hakan, yanında korkuluk gibi durmamı bekleme benden," dedi Yasemin ciddi görünmeye çalışarak.

Aynı ciddiyeti ağabeyim de takınmıştı, ancak bir yandan da gülümsememek için kendisini zor tutuyor gibiydi.

"Dediğin gibi olsun. Fakat sadece kadınlarla, gece gece beyaz suratlı herifleri dövmek istemiyorum."

Yasemin, ağabeyimin önüne geçip işaret ve orta parmağı yardımıyla önce onu sonra kendisini işaret etti.

"Sanırım artık o beyaz suratlardan biri olduğumuzu kabul etmen gerekiyor."

Ağabeyim kehribar rengi gözlerini çapkınca kıstı ve elini kaldırarak Yasemin'in yüzünü avucunun arasına aldı.

"Sana baktıkça kabullenmek daha kolay oluyor. Çünkü sen, böyle de çok güzelsin.

Sözlerini bitirmesinin ardından Yasemin'in dudaklarına kayan bakışları gözlerimin kocaman açılmasına neden oldu. Derin'in de benden bir farkı yoktu zira öpüşmeleri an meselesiydi.

"Yuh anasını satayım! Boş bulduğunuz yerde oynaşmaya ne meraklı çıktınız!"

Tabiri caizse ışık hızıyla birbirlerinden ayrılıp koridorun girişinde görünen Sezgin'e döndüler. Yasemin'in çehresine peyda olan utanç, ağabeyimin üzerine o saniye sinen öfkeyle yarışırdı.

"Sezgin ikile."

Sezgin ellerini kumral saçlarından geçirdikten sonra pervaza yaslandı. "Neden bu kadar asabi olduğunu biliyorum. Çadırlara da benimle birlikte girmek istiyorsun ama şansına küs bebeğim, kurada Derin çıktı."

Alaycı olmasına rağmen büyük bir ciddiyetle söylediği sözleri, ağabeyimin burnundan solumasına sebep olmuştu.

"Niye olur olmaz zamanda geliyorsun lan! Başka işin yok mu senin?"

Sezgin bir elini beline yerleştirerek üzerindeki köle kıyafetini pis bir şeymiş gibi parmaklarının ucuyla tuttu.

"Gördüğün gibi yine şu lanet kıyafetleri giydik Hakancığım. Ateş çadırları örgütlememiz için hazırlanıp burada beklememizi söylemişti diye hatırlıyorum ama görüyorum ki, siz baya yanlış anlamışsınız."

"Hadi lan oradan, siz kapı arkalarında Derin ile saklambaç oynuyorsunuz zaten."

Derin yanımdan hızla ayaklanarak ağabeyime öfke dolu bakışlarını gönderdi. "En azından saklambaç oynamak için kapı arkalarını tercih ediyoruz Hakan!"

İmalı sözlerinin ardından Sezgin'in yanına ilerledi.

"Artık çıkalım mı? Ateş kapının önündeki muhafızları halletmiş olmalı."

Sezgin, kolunu Derin'in beline doladı ve hep yaptığı gibi ona hayranlıkla baktı. "Çıkalım sevgilim."

Birlikte çıkışa ilerlediler. Kapıyı açmalarıyla birlikte gördüğüm sima yüzümün düşmesine sebep oldu.

Sofia.

İşte bunu tamamen atlamıştım. Yerimi aldığını unutmak istemişti zihnim, şüphesiz. Oysa bana inat olanca endamıyla karşımda dikiliyordu. Derin ve Sezgin'e dışarı çıkmaları için yol verdikten sonra içeriye doğru birkaç adım attı.

"Hakan ve Yasemin siz olmalısınız. Ateş sizi arabada bekliyor. Vakit geldi." Bir robot gibi dümdüz ve emrivaki tonda konuşarak, eliyle kapıyı işaret etti.

Ağabeyim ve Yasemin kafalarına kapüşonlarını kapattıktan hemen sonra çıkışa ilerlediler. Kapıdan çıkmadan önce ağabeyimin güven verici tebessümüne aynı şekilde karşılık verdim.

Çıkmalarının ardından Sofia ile yalnız kalmıştık. Neden onlarla birlikte çıkmadığını içten içe merak etmem bir yana, şu an onunla burada yalnız kalmak hiç hoşuma gitmemişti.

Siyah köle kıyafetinin üzerine parlak altın gibi saçılan saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru iterek gözlerini üzerime dikti. Bulunduğum yer itibariyle aramızda bir hayli mesafe vardı.

"Hare, değil mi?" bu sorudan çok alınmak istenen bir teyit gibiydi.

Yüzüne tıpkı onun baktığı gibi bomboş gözlerle baktım.

"Evet, adım Hare."

Tarçın rengi gözleri milim milim çehremi arşınlıyordu. Beni derin bir incelemeye almıştı, bu aşikârdı. Anlamadığım benden ne istediğiydi.

"Ben de Sofia Tesla. Kraliçe Sofia Tesla." İnce, biçimli kaşlarından bir tekini havaya kaldırdı. "Ve seninle birbirimizden hoşlanmadığımız ortada, Hare."

Çehremde herhangi bir mimiğin oynamasına izin vermedim. "Benden hoşlanmamanız için bir sebep yok."

"Ama hoşlanmıyorum ve bunu yaparken de bir neden aramıyorum kendime."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ona ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

"Bak, Ateş'in kafasını karıştırıyorsun ve kafası karışık bir adam benim işime yaramaz." Tavrı netti, içinden geçenleri net bir şekilde ortaya sermesi hiç şüphesiz sıfatlarımızla alakalıydı.

Zira o bir kraliçe, bense karşısında bir köleden ibarettim.

"Ateş ile aramızdaki münasebet bizi ilgilendirir," dedim ani bir çıkışla. "Buna siz karışamazsınız."

Havaya dikilen kaşı bariz bir biçimde çatıldı. "Sen neye güvenerek bu şekilde konuşuyorsun?"

Gülümsedim. "Bilmem. Onunla aramdaki münasebete güveniyor olabilirim."

Öfkelenmişti. Bunu gözler önüne sermese de hissedebiliyordum. Uzun, kahverengi kirpiklerini birkaç kere kırpıştırdıktan sonra hızla arkasını döndü ve bana bakmadan konuştu.

"Bizimle geleceksin. Acele et."

Onun dilinin ucuyla söyledikleri, benim içimde sevinç meşalelerinin yakılmasına sebep olmuştu. Parmaklarımın yardımıyla hızlıca saçlarımı taradıkta sonra kara kapüşonu kafama

geçirdim ve koşar adımlarla dışarı çıktım. Ateş'in ilkel yapım siyah arabası hemen evin önündeydi. Sofia ön koltukta, Ateş'in yanında otururken, diğerleri arkaya sıkışmışlardı.

Ateş, Sofia'nın yanındaki camdan bakışlarını bana yöneltti. Onları yan yana görmek sinirlerimi bozuyordu. Düşen yüzümle birlikte, Ateş ile saliselik buluşan gözlerimi ondan ayırıp arabanın arkasından dolandım ve ağabeyimin bana açtığı dizlerine oturdum.

Bunu çoğu kez yapmıştık. Küçükken, babamın hayatında başka bir kadın olmadığı zamanlarda mutlu bir aile sayılırdık. Yazları halamlarla birlikte pikniğe gittiğimizde, tek arabanın bizde olmasından dolayı arkada üst üste giderdik. Helin, annemin kucağına sinerken, bana kollarını açan her daim ağabeyim olurdu.

O günleri anımsamamla gözlerim doldu. Yalnız değildim, ağabeyimin de burkulan ifadesinin sebebi buydu. Kollarımı boynuna dolayarak başımı boynuna saklarken, gözüm dikiz aynasına takıldı. Bizi izliyordu. Dalgalı bir denizi andıran gözleri üzerimize dalmıştı.

"Daha hızlı olalım Ateş, yeterince vakit kaybettik." Direkt olarak Ateş'e dönüp emrini verdikten sonra omzunun üzerinden kısa bir bakış attı bana.

"Tamam."

Biraz daha hızlanan araba, dakikalar sonra bizi hedef konumumuza getirmişti. Çadırları görebileceğimiz ıssız bir alanda durduk. Ne yapacağımı, kiminle gideceğimi bilmiyordum. Sofia hariç hepimiz arabadan indik. Onlarla gitmem en doğrusu diye düşünerek Yasemin'in koluna girdiğim sırada, Ateş'in emriyle duraksadım.

"Sen kalıyorsun Hare."

Ağabeyim omzuma elini atarak, "Bizimle gelebilir," dedi. "Kiminle giderse gitsin o grup üç kişi olacak. Doğru olan benim yanımda olması."

Ateş burnundan sabırsız bir soluk aldı. "Sana neyin doğru olduğunu sormadım. Kız Kardeşin benimle güvende koca adam."

"Öyle mi dersin? Bundan emin olamıyorum."

Dudaklarını birbirine bastırıp bir süre bekledikten sonra dişlerinin arasından konuştu. "Kuzey yönüne doğru ilerleyin. Vaktimiz kısıtlı, Hakan."

Ateş'in dediğini yapması için rica eden gözlerle baktım ağabeyime. Mecburi bir tavırla belli belirsiz başını salladı. Alnıma ufak bir öpücük bıraktıktan sonra Ateş'in kendilerine gösterdiği yöne doğru Yasemin'le birlikte ilerlediler. Sezgin ve Derin kendilerine verilecek direktifi beklerken, Ateş ise arabadan henüz inen Sofia'ya odaklandı.

"Sezgin ve Derin ile birlikte güneye doğru ilerlemeni istiyorum Sofia. Birazdan seni almak için geleceğim."

Sofia çıktığı kapıyı sertçe kapattı ve arabanın önünden dolaşarak Ateş'in yanına geldi.

"Birlikte olmamız gerekiyor Ateş."

"Birlikte olacağız ama önce halletmem gereken bir mesele var. Uzun sürmeyecek."

Kabul etmek istemiyordu ama ısrar etmek de mizacına yakışmayacaktı. Tek kelime etmeden arkasını döndü ve çadırlara ilerledi. Sezgin ve Derin'in peşine takılmasıyla birlikte onunla burada yalnız kalmıştık.

Üzerime kilitlenen bakışlarına tezat bakışlarımı ondan kaçırdım ve boş boş etrafa bakınmaya başladım. Üzerimde garip bir kızgınlık vardı. Oysa Sofia'nın davranışlarından elbette Ateş sorumlu olamazdı.

Adımlarının ağır ağır bana yaklaşmasıyla içimin titrediğini hissettim. Bana yaklaştığı her an aşina olduğum bir histi bu.

"Bana kızgın mısın?"

Başımı her iki yana salladım bakışlarımı ondan kaçırmaya devam ederek.

Ani bir atılımla çenemi avuçladı ve başımı yüzüne kaldırdı. Çehresi gecenin karanlık tuvaline intizamla çizilmiş bir resim gibiydi. Hatları öylesine belirgin ve kusursuzdu ki, bakışlarımı ondan ayırdığım an parçalara ayrılan bir vazodan farksız olabilirdim.

"Kızgın olmadığımı mı duymak istiyorsun? O halde duy, sana kızgın değilim."

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Yalancı turunçgil."

"Sana yalan söylemiyorum."

Usulca ellerini tenimden ayırdı. "O zaman benimle gel."

"Nereye?"

"Soru sor demedim. Benimle gel dedim," derken çoktan beni arkasında bırakıp yürümeye başlamıştı bile.

Burada yalnız kalamazdım. Peşinden gitmek için içimden yükselen yoğun isteğe karşı koymak da imkânsızdı. Aramızdaki mesafenin iyiden iyiye açılmasıyla hızlı adımlarla onu takip ettim. Bir süre yürüdükten sonra ağaçlık bir alana geldik. Bir orman kadar ıssız, ancak orman olamayacak kadar az ağaç vardı. Birkaç metre ötemde duraksadığında adımlarımı yavaşlattım. Ayaklarımın altındaki ölü yaprakları ezerek yanına ilerlerken, köle kıyafetini üzerinden sıyırıp attı ve siyah bir şortla kalakaldı.

Ateş'in bu yaptığına bir anlam verememiştim, ancak uzun, ince ve üçgen biçimindeki sırtından gözlerimi alamıyordum. Ellerini arkada birleştirerek gerilmesiyle kavislenen kürek kemiği birbirine sırtını dönen iki ay biçimini aldı. Geniş omuzları ve

güçlü pazularının aksine ince bir beli vardı. Bir pergel gibi ikiye açılan bacakları ise kaslı ve uzundu. Onu seyre dalmışken, gecenin kör karanlığı altından, omzunun üzerinden bana döndü.

"Dikilme orada, yanıma gel." Yeniden hareketlendiğimde, merakla birkaç adım daha atmıştım ki gördüklerim karşısında dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Bu köhne yerin ortasında simsiyah bir göl vardı. Kocaman, karanlık bir göldü ve göle ayağını değdirmesi ile tüm bedeni suya gömüldü. Bir an onu görememenin verdiği korkuya kapılarak, "Ateş!" diye bağırdım. Telaşla koşarak gölün dibine kadar geldim ve tüm gücümle suya doğru tekrar bağırdım.

"Ateş! Lütfen çık oradan."

Aldığım tek yanıt tiz sesimin yankısıydı. Hiç düşünmeden üzerimdeki köle kıyafetini sıyırıp attım ve iç çamaşırlarımla kalmamı umursamadan tıpkı onun yaptığı gibi suya bıraktım bedenimi. Su soğuktu, can yakacak kadar soğuktu. Tenime binlerce bıçağın aynı anda battığını hissettim. Gözlerimi sıkıca kapatıp gölün derinliklerine daldığımda belime bir şeyin dolanmasıyla telaşa kapıldım ve gözlerimi hızla açtım.

Karşılaştığım karanlıktı. Zifiri karanlık...

Çırpınmaya başladığım sırada belim daha sıkı kavrandı ve kuvvetli bir güç bedenimi yukarı doğru çekmeye başladı. Seri bir şekilde suyun yüzeyine çıktığımda nefes nefese yüzüme yapışan saçlardan kurtulmaya çalıştım. Korkuyordum, üşüyordum ve çok telaşlıydım.

"Seni ödlek."

Yakından gelen sesiyle kirpiklerime yapışan ıslak saçlarımı umursamadan hızla gözlerimi açtım. Ateş! Bunu tahmin etmeliydim. Kesinlikle bilerek yapmıştı ve ıslak yüzüne peyda olan alaycı gülümsemesi bu yüzdendi.

"Ruh hastası! Manyak herif!" diye bağırırken omzuna sert bir yumruk geçirdim. Acıyan parmak boğumlarımı hiçe sayarak diğer yumruğumu da aynı yere salladım. "Neden yaptın bunu? Ne kadar korktum biliyor musun!"

Ateş bir elini belimden ayırarak alnıma yapışan siyah tutamlarını geriye ittirdi. "Bu yüzden ödlek demiştim. Tam bir korkaksın."

Avuçlarımı ıslak göğsüne bastırıp onu ittirmeye çalıştım. "Bırak beni, bırak diyorum sana! Çıkacağım."

"Sakin ol bakire," diye dalga geçti kızgınlığımı göz ardı ederek. "Bunu yapmasaydım benimle birlikte göle girmezdin."

Ellerimi göğsünde devinimsiz bıraktıktan sonra ona inanamayan gözlerle baktım. "Elbette girmezdim!"

"Ama girdin ve sadece girmekle kalmadın."

Önce söylediklerini anlamadım. Sonra sutyenime inen bakışlarıyla birlikte bu defa serseri bir gülüş belirdi kalın, mora çalan dudaklarında.

"Üzerini çıkarmadan atlarsın sanıyordum."

Öfkemin yerini alan utanç, ellerimi göğsüme sarmama sebep oldu. Belimi saran kolları olmasıydı şayet suya gömülebilirdim.

"Çırpınmayı bırakman iyi oldu," derken saniyeler önceki alaycı ifadesinden eser kalmamıştı. "Kara göl çırpındıkça içine çeker."

Gözlerim dehşetle irileşti. "Ve sen beni bataklığa sürükledin öyle mi? Çırpındıkça batmam için mi yaptın bunu?"

Ateş yaklaştı. Alnından düşen bir damla burnumun ucundan akıp gitti. "Sen bu yüzden mi yapmıştın?"

"A-anlamadım."

"Anladın," diye konuştu net bir tutumla. "Bu sadece basit bir göl, taktiği bilirsen kıyıya çıkabilirsin ama senin bataklığında, tüm kuramlar boka sarıyor."

Görünmez bir el kalbimi kanlı parmaklarının arasına alıp kuvvetlice sıkıyordu. Kalbimin nefessiz kaldığını hissediyordum.

Mavi bakışları ve ıslak kokusu bedenimdeki tüm gücü katre katre emerken, ellerimi vücudumdan ayırıp bir taş kadar sert olan kollarından destek aldım.

"Ateş..." diyebildim sessiz bir mırıltıyla.

Boşta kalan parmağı dudaklarımı örttü o saniye. "Şşş, konuşma."

Beni hızla kendine çektiğinde aramızdaki su topluluğu gürültüyle kaçarcasına uzaklaştı ve ıslak bedenlerimizin birbirine çarpma sesi kulaklarımda yankılandı.

"Sofia'yı kıskanıyorsun."

Beklemediğim çıkışıyla hızla başımı iki yana salladım. Beni köşeye sıkıştırıyordu! Avucumun altında belirginleşen kalın damarları bile ruhumu alaşağı ediyordu.

"Hadi söyle, beni tüm kadınlardan kıskanıyorsun değil mi?" Karakteristik sesi algılarımı ele geçirmek üzereydi. Öylesine iç gıdıklayıcı bir tınısı vardı ki, ne derse desin kabul edecek duruma gelmiştim.

Omzuna meyleden yüzü sadece birkaç milim daha yaklaştığında burunlarımız birbirine çarptı. Kalbim kanlı parmakların arasından bir köşeye fırladı ve oracıkta deli gibi kan pompalamaya başladı.

"Söyle, bunu senin dudaklarından duymalıyım," diye fısıldadı. Bu bitirici hamleydi. Bu, bu son vuruştu.

"Sana yaklaşan tüm kadınların yok olmasını istiyorum," diye itiraf ettim.

Mavilerinin ışıldadığına şahit oldum. Sakallarının altında zebaniler dans ediyordu. Karşısında düştüğüm mağlubiyeti

umursamadan ıslak dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Bu bir buse değildi, çok daha fazlasıydı. Parmakları sutyen kopçamın altından tenimle buluşurken beni kendisine bastırdı.

Parmakları tenime saplandı.

Dudaklarımın tüm milimine bulaşan dudakları, her bir hücremi kendisine ait kılıyordu. Öptükçe tuzla buz oluyorduk.

Karışan sadece suyun altından birbirine dolanan ayaklarımız değildi, ruhlarımız da birbirine sarılmıştı. Her şeye rağmen...

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Parmak uçlarında taşıdığı buzdan kristaller ruhumu üşütürken, nefesinin soğuk buğusuna sığındım.

Nefesi, nefesimdi...

Kara suların yuttuğu bedenimde dolanan elleri bir yanımı tutsak kılarken, öte yandan dokunuşları benliğimi özgürlüğe fırlatıyordu. Kudretli varlığının sarkacında dalgalanan takatim, bana dokunduğu her an yok oluşu meylediyordu.

Belimi saran kemikli parmakları beni kendisine bastırmaya devam ettiğinde avucumun altındaki kolunu istemsizce sıktım. Kopçamın hemen altında gezinen diğer eli nabzımı tekmeliyordu. Kalp atışlarım arşa çıkıyordu. Dudaklarının arasına hapsettiği üst dudağımı usulca öperken, bacaklarına dolanan bacaklarım tek beden olmamıza sebep oldu. Genzime uzanan ve orayı yakan büyüleyici tadıyla birlikte kendime engel olmadım. Alt dudağını özlemle kavrayarak öpmeye başladığımda bedeninin kasıldığını hissettim. Duraksayan busesi dudaklarımda kalakaldı, bedenimi hızla yükseğe çekti. Bu yaptığıyla birlikte bacaklarımı belini sararken, kollarım düşmemek için bir çıkış ararcasına boynuna dolandı.

Şimdi ben ondan yüksekteydim.

Ayrılan dudaklarımızın arasında sadece milimler vardı. Nefes nefese inip kalkan göğsüm gözlerinin önünde hareketlenirken yavaşça açılan gözleri bir süre orayı izledi. Göğsümün içinde kelebekler parçalanıyordu ve sanki izlediği göğsüm değildi. Kelebeklerin ölümüne şahitlik ediyordu.

Başını ağır ağır yukarı kaldırdı. Parlayan ıslak saçları gözlerimin önünden arkaya kayarken, tutkuyla kısılan mavileri gözlerime tutundu. Renkleri seçemeyeceğim kadar karanlıktı ancak tam da şu an gözlerinin geceyle yarıştığını biliyordum.

"Ciğerlerimde uzun zamandır garip bir susuzluk vardı," diye konuştu fısıltı halinde. Sözlerinin hedefi ben değildim, daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Ne yaparsam yapayım tatmin olamadığım garip bir yetersizlikle boğuşuyordum."

Hüzne bürünen gözlerle ona bakarken, elleri ensemi buldu ve enseme yapışan turuncu tutamları avuçlayarak beni kendine çekti. Bir kez daha dudaklarıma çarpan dudakları bu kez hırçındı. Günlerce aç kalmış yırtıcı bir hayvan gibi dudaklarımı öperken, tenime sürtünen sakalları canımı yakıyordu. Buna rağmen ona engel olmak için en ufak bir istek yoktu içimde. Tadı, kokusu ve nefesi mübremdi.

"Benim gibi bir adamı tatmine ulaştıracak şeyin senin nefesinde saklı olması..." Ensemden boynuma kayan parmakları, orayı şefkatle okşadı. "İnanılır gibi değil."

Boynuna sarılı olan kollarımı sıkarak çerçevemizi daralttım ve yukarıdan alnımı alnına bıraktım. "O halde inanma." Gülümseyerek burnumu burnuna sürttüm. "Sadece hisset."

"Hissetmek," diye tekrar ettiğinde, karakteristik sesi harf harf geceye döküldü. "Seninle eşanlamlı."

Duru bir rüyanın en ücra köşelerine kilitlenmiş gibiydim. Sıcaklığımı saran buz gibi suyu bile hissedemiyordum. Alnımı-

zı birbirinden ayırdığında burnunu iki göğsümün arasına götürdü. İstemsizce başımı geriye atarak belini bacaklarımın arasında sıkıştırdım. Dudaklarının tenime çarpması içimde keskin zelzelelere sebep olurken, gözkapaklarım ağırlaştı.

Kalın, buz timsali dudakları iki göğsümün orta yerindeydi.

Oraya bıraktığı buse mıh gibi tenime kazındı. Aynı saniye parmakları ten rengi sutyenimin kopçasını tek hamlede çözdü. Ürpererek elimi hızla boynundan ayırdım ve sutyenimin düşen omuzlarından korkarak avucumu göğsüme bastırdım. Şimdi, tenimle dudakları arasında elim vardı. Nefesi parmak boğumlarımdaydı.

"Çek elini oradan," dedi arzuyla harmanlanan boğuk bir sesle.

Hızla kirpiklerimi araladım. "Ateş..."

"Bunu daha önce yapmamış olamayız." Tınısından dökülen kül parçacıkları üzerime yağarak düşünme yetimi gölgeliyordu.

"Sessizliğini bir yanıt olarak mı kabul etmeliyim?" Bileğimi kavrayan kemikli parmakları istediğini yaptı. Elim oradan onun uyguladığı güçle ayrılırken, aslında içimde ona mâni olmak için en ufak bir istek yoktu.

Burnunu tekrar oraya yaklaştırdığında ciğerlerimden yükselen tüm nefesler temas ettiği yerde toplandı. "Nefes al, sana zarar vermem."

Talimatını bekliyormuş gibi dudaklarımı araladım ve ağzımın içinde izdiham yaratan soluklarımı dışarı bıraktım.

Elleri her yerdeydi. Sırtımda, omuzlarımda, boynumda... Omzuma düşen askılarıma her dokunduğunda midem katledici bir heyecanla kasılıyordu. Bu altından kalkamayacağım kadar yoğun bir heyecandı. Yönetemezdim, yönlendiremezdim.

"Sana daha fazla dokunmak istiyorum." Askılarımın üzerin-

den sutyenime kayan parmakları, kumaşın altına uzandığında derin bir "Siktir!" döküldü dudaklarından. "Sanırım bu kadarıyla yetinemeyeceğim."

Aynı saniye boynumda hissettiğim keskin ağrıyla birlikte bacaklarımı belinden yağ gibi kaydırdım ve titreyen kollarımı ondan ayırdım.

"Bence artık dönmeliyiz," diyebildim kelimeleri zorlukla dudaklarımdan dökerek.

Boynum şiddetle sızlıyordu. Ona belli etmemeye çalışsam da canım her saniye biraz daha acımaya başlamıştı. "Gidelim Ateş, lütfen buradan gidelim."

"Sakin ol, sen iyi misin?" Mora çalan dudakları iyice koyulaşmıştı. Hatta gecenin altında vişne rengini anımsatıyordu. Gözbebeklerini gölgeleyen tutku ise bana baktıkça yerini endişeye bıraktı. Bunu görebiliyordum.

"Gidelim, sadece gitmek istiyorum." Cevabını beklemeden arkamı döndüm ve suyun içinde mümkün olduğunca hızlı olmaya çalışarak kıyıya yürüdüm. Kulaklarım uğuldamaya başlamıştı, boynumun altında binlerce pençe izi vardı. Can çekişen bir hayvanın son nefesleri vardı.

"Hare?" Bana uzanan sesi büyüdü, büyüdü. Korkunç, çok korkunç bir ses olarak üst üste kulaklarımda yankılanmaya başladı.

Dayanılmazdı.

Toprağı görmemle kendimi sudan sıyırarak kıyıya yüzüstü bıraktım. Ayaklarım hâlâ sudaydı. Acımın dayanılmaz bir hal almasıyla avuçlarıma dolan toprağı sıktım.

"Hare, neyin var?"

Arkamdan omzuma uzanan eliyle, boynuma saplanan hançerin yerle yeksan eden acısı eşzamanlıydı. Canhıraş bir çığlık

koptu dudaklarımdan ve elimi acıyan yere götürdüm. Sıcaktı, nabzımı hissedemiyordum ve tenim parmak uçlarımı yakacak kadar sıcaktı.

"Neler oluyor! Neyin var senin?" Kollarımdan yakalayıp dizlerimin üzerinde doğrulttuğunda, kendisi de dizlerinin üzerinde çöktü. Gözlerime dolan acı yaşların arasından, gözlerinin boynuma kaydığını gördüm. Aynı saniye ifadesi kaskatı kesildi. Çatılan kaşları gördükleriyle yay gibi gerilirken, ellerini benden ayırdı ve ayaklandı.

"Sakin ol, sakin ol geçecek."

Bana sakin ol diyordu. Ama o kesinlikle sakin değildi. Sesinde telaş olmayabilirdi, telaşını hissedecek kadar tanıyordum onu.

"İhtiyarı getireceğim." Ateş gittiğimiz yöne doğru birkaç adım attı, durdu. "Hayır!" Omzunun üzerinden bana baktı. "Abini çağırayım."

Elini alnına götürüp sıkıntıyla ovaladı. Ne yapacağını bilmiyordu. "Ya da seni ona götüreyim."

Karşısında ağlamak istemiyordum ama kendime hâkim olmam mümkün olamadı. Canım çok yanıyordu. Kalçamı yere bırakırken dudaklarımdan dökülen hıçkırıkların önüne geçemedim.

Çaresizdim.

Çaresizdik.

Gitmekten vazgeçip tekrar yanıma geldiğinde iki parmağıyla çenemden yakaladı ve başımı yüzüne kaldırdı. Puslu gözlerimin arasından sadece bir siluet olarak var olsa da, burada olduğunu biliyordum.

Gözlerine bakmaya çalıştım, harelerine bulaşan çaresizliğin ayak izlerini gördüm.

"Acımı dindiremiyor muyum?" diye sordu o an, bitik bir sesle. "O halde seninle birlikte acı çekerim."

Biten kelimelerinin yerini acımın üzerinde yer eden dudakları aldı. Öptü, öptü... Bıraktığı küçük buseler derinleştiğinde, boynumun ince derisini dudaklarının arasında hissettim. Beni tüketen her neyse ağzının içinde parçalara ayrılıyordu. Saniyeler öncesine tezat öpüşünde kesinlikle tutku ya da beklenti yoktu. Uzun uzadıya nefesini boynuma nakşetti. Bir an sonra ağlayan sesim azaldı ve kayboldu. Acı suratını asarak uzaklaştı. Garipti, dudaklarının morfin görevi görmesi kelimenin tam anlamıyla garipti.

"Ateş..." Çıplak koluna dokunduğumda duraksadı. "Geçti."

Rahat bir nefes verdiğini ıslattığı tenimin üzerinde hissettim. Ateş son kez kısa bir öpücük bırakıp geri çekildi. Tek bir şeyi bile sorgulamadan benden uzaklaştı ve kıyafetinin bulunduğu yere gitti. Seri hareketlerle köle kıyafetini üzerine geçirdikten sonra benimkini getirip dizlerime bıraktı.

"Görevi tamamlamış olmalılar, geri dönmeliyiz."

Hiçbir şey olmamışçasına sergilediği tutuma şaşkın gözlerle bakakaldım. Ayağa kalkarken bir yandan da kıyafeti üzerime geçirdim ve gitmeye hazırlanan adımlarının önüne geçtim.

"Sormayacak mısın?"

Cevabı sorduğuma pişman etti.

"Hayır."

"Ateş be-"

"Gidelim Hare."

Gözlerimi kapatıp sıkıntılı bir nefes aldım ve açtığımda gözlerinin içine baktım.

"Orada..." Elimi boynuma götürüp sızlayan tenime dokundum. "Ne gördün?"

Kilitlenen çenesi içimi ürpertti.

"Bir şey görmedim."

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Gördün işte, söyle."

Boynunda birkaç damarın belirginleştiğine şahit oldum. Ateş bana doğru tehlikeli bir adım atıp kolumdan yakaladı. Tutuşu sıkıydı. "Görmedim dedim sana, bunun neresini anlamadın?"

"Sana inanmıyorum."

Elini kolumdan ayırıp umursamaz bir tavır takındı. "Bu senin sorunun."

Gitmek için tekrar hareketlenecekken bu sefer vazgeçen kendisi oldu. Mavilerini ani bir manevrayla boynuma çevirdi ve vakit kaybetmeden kıyafetinin ucunu yakalayarak oradan büyük bir parça yırttı.

"Bunu boynuna sar, abinle yumruk yumruğa gelecek keyifte değilim."

Siyah kumaş parçasını elime tutuşturdu ve beni öylece bırakıp yol almaya başladı. Neydi bu şimdi! Daha bir dakika önce acımı yok etmek için her şeyi yapabilecek adam neden bir anda buz kütlesine dönüşmüştü?

Alelacele kumaşı boynuma dolayıp peşine düştüm. O önde ben arkada, aramızda hatırı sayılır mesafeye yer vererek arabaya ulaştığımızda, diğerlerinin çoktan gelmiş olduğunu gördüm. Saçlarımın göze batacak ıslaklığı kurumuştu ancak gözlerimin ağlamaktan şiştiğine emindim. Bu yüzden ufak bir selam mırıltısında bulunarak arabaya geçtim. Kimsenin yüzüne bakmadım. Gecenin ve arabanın karanlığı beni başarıyla kamufle ediyordu. Eve geldiğimizde ise uyumak istediğimi söyleyerek odamın yolunu tuttum. Hızla üzerimdekilerden kurtularak rahat bir şeyler giyindikten sonra, Yasemin gelmeden uyumak için yatağın bana ait olan kısmına uzandım.

Zihnimi yiyip bitiren her şeyi; arafa sıkışmamı, can çekişiyor olmamı, şeytanın ruhuma göz dikmesini, Sofia'yı, Izabelle'i ve tüm kötülükleri bir kenara bırakarak, gözlerimi kapatır kapatmaz annemin güzel yüzünü gözlerimin önüne getirdim.

Bu gece kaybettiğim annemle uyuyacaktım.

Burnumun üzerinde hissettiğim tatlı bir huylanmayla elimi burnuma götürdüm. Hafifçe kaşıdıktan sonra soluma dönerek bacaklarımı karnıma çekmiştim ki aynı huylanma bir kez daha yokladı. İstemsizce uyku halinden sıyrılarak gözlerimi açtığımda, Derin'in donuk gülümsemesiyle karşılaştım. Elinde tüye benzer bir şey vardı ve beni onunla kasten uyandırdığını anlamam için müneccim olmama gerek yoktu.

"Uyumaya devam etseydin bu şeyi küçük burun deliklerinden içeriye itmek zorunda kalabilirdim," dedi elindeki şeyi göstererek.

Homurdanarak doğruldum. "Umarım beni gerçekten önemli bir şey için uyandırmışsındır Derin."

Beni onaylamak için ağır ağır başını salladı. "Az önce bir muhafız geldi. Şatodan haber getirmiş."

"Ne haberi?" diye sordum meraksız bir sesle.

Derin siyah, uzun saçlarını sol omzunda toparladıktan sonra kapının yanındaki bez torbaları işaret etti. "Kıyafet gönderilmiş. Yarın akşam için."

Anlamayan gözlerle önce bez torbalara ardından Derin'in koyu kahve gözlerine baktım. "Sebep?"

"Yarın akşam şatoda bir davet var. Şehrin ileri gelenleri ve bizi orada görmek istiyorlar. Bizzat Andelko Drazan mühürlü davetiye göndermiş."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. "Bizi mi? Kulağa hiç mantıklı gelmiyor."

"Haklısın. Ama Ateş yarın orada olacağımızı söyledi. Ardından da bu kıyafetleri getirtti."

Çıplak ayaklarımı beton zeminle buluşturarak bez torbalara doğru ilerledim ve içerisinde bulunan değişik renklerdeki kadın kıyafetlerine bakmaya başladım.

"Boşuna bakma," diye konuştu manidar bir sesle. "Senin giyeceğin şey orada değil. Onlar Yasemin, Alya ve benim için."

Kollarını göğsünün üzerinde bağlayarak adım adım yanıma yürüdü. "Ateş senin için ihtiyara kıyafet diktirdiğini söyledi. Yarına hazır olacak."

Şaşkınlığım ikiye katlandı. "Benim için mi? Üstelik ihtiyara!"

Derin başını salladı. "Hı hı. İhtiyar dikiş işinde şehrin en iyisidir. Hoş, anlamadığı hiçbir iş yok."

Rastgele elime aldığım siyah elbiseyi torbaya geri bırakıp duruşumu dikleştirdim.

"Ateş'in oraya gitmek istemesinin bir sebebi olmalı."

"Mutlaka," diyerek beni onayladı. "Ama planı her neyse Sofia'yı yanımızda tutarak adım atmalı. Bizi güçlü kılan tek şey Sofia'nın yanımızdaki varlığı. Ateş'in dün gece geleceğini söyleyip gelmemesi Sofia'yı fazlasıyla kızdırdı. Bir anda ortadan kayboldu kadın."

"Ateş üzerinden vereceği desteği pekâlâ sizin yanınızda da verebilirdi," dedim net bir sesle.

Gözleri şüpheyle kısılırken, bana doğru eğildi. "Sanırım Sofia'dan hoşlanmadın."

"Hayır, sadece mantıklı olanı söylüyorum."

"Mantıklı olan Sofia'nın kurallarına uymak, bunu kavrayabilecek kadar akıllı bir kızsın."

Haklıydı ama bunu kelimelere dökmek istemiyordum. Bu yüzden sessizliğimi korudum.

"Ateş'e karşı bir şeyler hissettiğinden şüpheleniyor ve bundan rahatsız oluyorsan eğer olma."

Gözlerimi Derin'den kaçırıp yatağa döndüm. "Bunu neye dayanarak söylüyorsun. O kadın Ateş'in yanında olmak istiyor."

"Evet, Ateş'in yanında olmak istiyor. Çünkü şehri kurtarabilecek tek adam Ateş, bunu adı gibi biliyor."

"Bilmiyor!" diye çıkıştım. "Sofia bunu gözleriyle gördü. Onun hafızası zarar görmedi Derin, her şey yerli yerinde duruyor. Ateş'in lider olduğu zamanları biliyor, işte bu yüzden onu istiyor."

Bakışlarını yere düşürerek kısa bir süre düşündü. Benden duydukları kuşkusuz zihninde şok etkisi yaratıyordu.

"Bunu senden başka biri söylemiş olsaydı, asla inanmazdım."

Gülümsedim. "Biliyorum."

Derin gitmek için hareketlenirken Yasemin'in adını zikretti. "Hakan ile birlikte dolaşmaya çıkmışlar. Beğendiği kıyafeti alıp kalanını odama bırakmasını söyle. Şimdi Sezgin ile çıkmamız gerekiyor, Ateş de sabah erken vakitte çıkmış sanırım. Alya ile evde yalnız kalacaksınız ama bu senin için sorun olmaz değil mi?"

Onunla elbette yalnız kalmak istemiyordum, ancak odamdan çıkmazsam görmek zorunda kalmazdım. "Olmaz."

Derin odadan çıktığında ben de kalkıp yatağı toparladım. Yasemin'in rahat karar verebilmesi için bez torbadan çıkardığım kıyafetleri sırayla yatağın üzerine dizdim. Ardından üzerimdekileri çıkardım ve akşam tekrar giymek için bir köşeye katlayıp koydum. Çıplaklığımı örten iç çamaşırlarım aklıma dün geceyi getirmişti. Zift gibi suyun içine sadece sutyen ve külotla girmiştim. Yüzümü buruşturup her ikisinden de kurtuldum ve

banyoya girmeye karar vererek ahşap dolaba yönelmiştim ki bir anda duraksadım. En son tek başıma banyoya girdiğimde korku dolu anlar yaşamıştım. Tekrar olabilirdi. Banyo yapmaktan vazgeçerek dolaptan aldığım siyah, diz hizasında biten yarım kollu elbiseyi yeni giydiğim siyah iç çamaşırlarımın üzerine geçirdim.

İçine düştüğüm durumu Ateş ve benden başkası bilmiyordu. Yasemin ya da ağabeyime söyleyip onların tedirgin etmek istemiyordum. Ruhlar Şehri'ni henüz kabullenmişlerken, kendi çıkmazıma sürükleyemezdim. Dolayısıyla Yasemin'e benimle birlikte banyoya girmesini teklif etmem saçmalık olurdu. Ancak Derin, o sıkıştığım Araf'ı biliyordu. Anlatırsam bana yardımcı olabilirdi.

Ellerimi birbirine sürterek dolabın açık olan iç kapağına yaklaştım. Tahtanın üzerine yapıştırılmış folyoya benzeyen yüzeyden görüntüme baktım. Muhtemelen hâlâ hastanede tartıldığım gibi elli dört kiloydum. Yanaklarım eski kırmızılığını muhafaza edememiş olsa da iyi görünüyordum. Dudaklarım mor değildi ya da tenim olmam gerekenden daha beyaz değildi. Bedenim yaşadığımı alenen ele veriyordu. Saçlarımın az da olsa uzadığını fark ettiğimde gülümsedim. Boynumdan sallanan bez parçasının ucundan yakalayarak attığım güçsüz düğümü çözdüğümde ise gülümsemem yüzümde donuverdi.

Boynum kızarıklık ve morluk içindeydi!

Kimi yerde küçük kırmızı noktalar birleşmişken, çoğu yer sarı renkten mora çalmaya hazırlanıyordu.

Alt dudağımı dişleyerek parmaklarımı onun izlerinin üzerine götürdüm. Düne ait her şey çok netken, boynuma saplanan ağrıdan sonrası belleğimde kopuk kopuktu. Yere çöküşüm, zonklayan tenim ve Ateş'in telaşla attığı adımlar... Gözyaşları içinde kıvranırken, boynuma yapışan dudakları tüm acımı içine çekercesine orayı sömürmüştü.

Kapının çalan tokmağı düşüncelerimi camdan bir vazo misali yere çalarak tuzla buz ettiğinde adımlarım odadan dışarı taştı. Parmaklarımın ucundan kayıp giden bez parçasını, evde kimsenin olmamasının rahatlığıyla olduğu yerde bırakarak kapıya yöneldim.

Israrla tokmağı vurulan kapıyı muhtemelen ya duymamış ya da duymak istememişti Alya.

Temkinli adımlarla kapıya yaklaşarak sordum. "Kimsiniz?"

Bir cevap alamadım, tokmak vurulmaya devam etti.

"Kim olduğunuzu söylemezseniz kapıyı açmam."

Tokmak sesi bıçak gibi kesilirken, kulağımı kapıya yaklaştırdım ve bir şeyler duymaya çalıştım.

"Benim, Izabelle."

Sesini duyumsamamla yutkunarak geri çekildim. Onu kati surette görmek istemiyordum. Parmaklarımı dudaklarımın arasına alarak düşünmeye çalıştım. Şimdi kapıyı açmasam daha sonra yine gelecekti. Bu yaptığım sadece geçici bir çözüm olurdu. Kararsızlıkla dudaklarımdan ayırdığım parmaklarımı saçlarımın arasında geçirdim. Karşısına çıkmalıydım! Karşısında güçlü durmalı ve ona bir daha etrafımızda dolaşmaması gerektiğini söylemeliydim.

Ani bir kararla kulpu indirerek hızla açtım kapıyı. Karşımda duran kadın yıllar önce karşı karşıya geldiğim, gözleri tehlike saçan kadınla aynı kişiydi. Aynı kibir, aynı sinsi gülümseme ve küçük gören bakışlar...

"Hare'ydi değil mi? Beni içeri almayacak mısın?" diye sordu ince, beyaz parmaklarını çantasının sapında dolaştırarak.

"Bence durduğun yer senin sınırın olmalı," dedim buz gibi bir sesle.

Tek kaşını havaya dikti, hoşuna gitmemişti. Buna rağmen

bozuntuya vermeyerek elimin altındaki kulpu geriye doğru ittirdi ve omzuma çarparak içeri girdi.

"Kabul, sana sormam hataydı. Sonuçta burası Ateş'in evi değil mi?"

Öfkeli bakışlarım salonun ortasında duran varlığına gitti. Kapıyı kapatmayı es geçerek sert adımlarla ona doğru ilerledim ve yakınlarında duraksadım.

"Hemen buradan gideceksin ve bir daha seni ne bu evin ne de bu evde yaşayanların etrafında görmeyeceğim." Üzerine basa basa söylediklerimi alaycı bakışlarla karşıladı. Birkaç adım geriye giderek kalçasını tekli koltuğa yasladı. Bunu yapmasıyla kalçasının hemen altına kadar sıyrılan siyah elbisesi uzun bacaklarını meydana çıkardı.

Bacaklarını öne doğru uzatarak bir ayağını diğerinin üzerinde attığında, "Kimsin sen?" diye sordu. "Hangi sıfatla beni buradan kovabilirsin ki?"

"Senin ne mal olduğunu bilen biri olarak diyelim. Sakın benimle oyun oynamaya kalkma! Her şeyi hatırladığını biliyorum. Bir büyücüye asla büyü işlemez öyle değil mi?"

Kısa bir an afalladığını gördüm. Yüzümden seken mavileri evin farklı noktalarına dağıldı. Üstelemek için tam sırasıydı!

"Ne oldu? Yoksa bunları benden duymayı beklemiyor muydun? Üzgünüm Izabelle," dedim yapay bir hüzünle çenemi buruşturarak. "Sen pis bir büyücüsün, ben buna bizzat şahit oldum ve gördüğün üzere dün gibi hatırlıyorum."

Kalçasını bulunduğu yerden ayırarak ellerini birbirine kavuşturdu. Sol eli göğsünün üzerinden sallanan sarı saçlarına gitti. "Söylediklerin baştan sona saçmalık. Benim bu tarz şeylerle işim olamaz. Seni ikinci kez görüyorum ve neden böyle konuştuğun hakkında en ufak bir fikre sahip değilim."

İyi bir oyuncuydu. Ah! Kesinlikle kusursuz rol yapıyordu.

"Sana inanmıyorum," diye konuştum üzerine basa basa. "Senin nasıl bir yılan olduğunu biliyorum Izabelle. Bu yalanlarına ancak seni hatırlamayanları inandırabilirsin."

Yüzünü buruşturarak gülümserken, parmağına doladığı sarı tutamını serbest bıraktı. "Bence sen tam bir akıl hastasısın ya da..." Boyalı mavi gözlerini boynuma indirdi ve gülümsemesi alaycı bir ifade kazandı. "Ya da bir sürtük olduğunu mu söylemeliyim? Boynundaki morluklar aksini söylemiyor."

Gayriihtiyarî boynuma giden parmaklarım oradaki taze izlerin üzerinde duraksadı.

"Konuyu üzerinden dağıtma çabaların işe yaramıyor, lanet büyücü."

Izabelle'in üzerime doğru attığı adımlar bana geri adım attırmadı. Nitekim son gördüğü halimden daha cesurdum.

"Onlar..." Dibime kadar yaklaştığında kaldırdığı işaret parmağıyla boynumu gösterdi. "Ateş'in izleri değil mi?"

Attığı nahoş kahkaha salonun ölü duvarlarında yankılanırken, tınısı sinirlerimi bozmaya fazlasıyla yetmişti.

Ateş'in emareleri bir başkasının alay konusu olamazdı. Hele de Izabelle'in! Buna asla müsaade edemezdim!

"Kes sesini!" Kendimi tutamayarak koluna yapıştım ve tırnaklarımı çıplak etine sapladım. "Bu seni zerre ilgilendirmez. Beni anlıyor musun?"

Izabelle acıyla buruşturduğu yüzüyle birlikte kolunu hızla benden kurtardı ve hemen ardından çehresinde tehlikeli bir ifade yer etti.

"Bir büyücü olduğumu söylüyorsun. Diyelim ki ben bir büyücüyüm, sen nesin? Her gece başka bir kadınla yatan adamın izlerini boynunda taşıyan bir sürtükten başka bir şey değilsin."

Boğazımın orta yerine çöreklenen yumru yutkunmama izin vermedi. Gözlerim ve yanaklarım kıskançlığın ağır yüküyle yanmaya başladı. Izabelle, nereden vuracağını iyi biliyordu. Nasıl bir karşılık vereceğimi bilmeden dudaklarımı aralamamla, kulaklarımı onun erkeksi sesi doldurdu.

"Yanılıyorsun Izabelle." Gözlerimi, Kapının ağzında beliren Ateş'in heybetli bedenine çevirdim. Siyah pantolonuna geçirdiği bakışları bir çivi gibi yerde sabit duruyordu. Çehresinde ise herhangi bir ifadeye rastlamak çoğu zaman olduğu gibi mümkün değildi.

"Ateş, gerçekten öyle söylemek istemedim. Önce o başlattı, be-"

"Yanılıyorsun!" diye kükredi bu kez. Ağır ve sağlam adımlarla yanımıza geldiğinde sırtını bana dönerek Izabelle'in karşısında dikildi.

"O bir sürtük değil. Çünkü ona benden başka kimse dokunamaz," dedi Ateş keskin ve düz bir sesle. Tınısı kelimeleri dövercesine sertti.

"O bir sürtük değil." Omzunun üzerinden bana çevirdiği ateş mavilerine, başımı omzuma düşürerek kırgınlıkla baktım.

"Çünkü ondan başka bir kadına dokunmuyorum."

Dudağımın sol köşesi burukça kıvrılırken, kıvrılan dudağımın çukurunu bir damla yaş doldurdu.

"Ateş! Bak, söylediklerim için hatalıyım biliyorum ama bu kız yalan söylüyor." Parmağıyla beni işaret ederek Ateş'in kendisine çevirdiği yüzüne baktı ve yineledi. "Ona inanma, bir kanıtı bile yok!"

Ateş bir elini cebine sokarak sarsak ve aynı zamanda sağlam adımlarla geriye doğru yürüdü. Tam önümde durduğunda her hücremi müthiş bir güven sarıp sarmaladı. Ucu bucağı olma-

yan koskoca bir dağ gibiydi. Un ufak olsam dağılacağım tek yer etekleri olurdu.

"İnanırım." Darağacından sallandırdığı kelimeler ölüme mahkûmdu. Kelimeler, kazınırcasına sarf edildi ve öldüler.

Izabelle anladı, şu andan itibaren söyleyeceği her şey birer lafügüzaftan ibaret kalacaktı. Bizi arkasına alarak, çıkıp gidişi de sırf bu yüzdendi.

Bir süre öylece kalakaldık. Hiç konuşmadık. Tek ses Izabelle'in giderken ardından çarptığı kapının rahatsız edici sesi oldu. Koyu renk gömleğinin oturduğu hatlarına hayranlıkla baktım. Bakışlarımı ense köküne uzanan siyah saçlarında ve gömleğinin yakasında dolaştırdım. Ona duyduğum vecd ilmek ilmek dört bir yanımı sararken, adımlarım etrafından dolaştı ve önünde duraksadı.

Mavileri Izabelle'den artakalan boşluğa kilitlenmişti.

"İnanır mısın bana? Hiç kanıtım olmasa dahi, inanır mısın?"

Ateş boşluğa bakmayı sürdürdü.

"Yalan söylesen dahi inanırım."

Usulca elimi kaldırıp gür sakallarının uzandığı boynuna dokundum.

"Ateş, dün boynuma baktığında ne gördün? Bunu bilmeye hakkım var."

Gözkapakları ağır ağır katrana bulanan gözlerinin üzerini örttü. Dudakları avucuma döndü.

"Orada bir alev topu vardı. Cayır cayır yanan bir ateş vardı."

Bunu söylerken çektiği acıyı en derinlerimde hissettim. Gördükleri canını yakmıştı ve o, yandıkça yakan bir adamdı.

"Umursamıyorum," dedim kısık ve lakayt bir sesle. Parmak uçlarımda yükselerek birbirine bastırdığı dudaklarının üzerine uzun bir öpücük bıraktım ve geri çekilmeden konuştum.

"Bana neler olduğu umurumda değil, çünkü biliyorum. Beni yakan tek ateş sensin..."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Buram buram ölüm kokuyordu zindan ruhlu adamlar ve şuh olamayan kadınlar...

Rüyalarımı perdeleyen kara sis şeytanın soğuk nefesine aşina kılıyordu ruhumu ve acı, acıyı doğuruyordu.

Sabaha kadar gördüğüm rüyaların kelebek etkisi içimi kemirirken, gördüğüm parça parça görüntülerin hepsi birbirinden ürkünçtü. Bağırarak, ağlayarak bir yerlerden kaçıyordum. Kaçtığım şeyin ise, daha önce rüyamda duyumsadığım o ses olduğu gerçeği beni asitle doldurulan bir çukura itiyordu.

O sesin kime ya da neye ait olduğunu bilmek umuda sarılan dallarımı kökünden buduyordu.

Kirpiklerimi sıkıca birbirine bastırıp zihnime hücum etmeye çalışan düşüncelerden kendimi soyutlamaya çalıştım. Öte yandan yaşadığım içsel savaşı kimseye belli etmemeye çalışıyordum. Bu, dayanmaktan daha zordu.

Uzun, ince demiri ateşte ısıttıktan sonra kalın tutamlara ayırdığı saçlarımdan bir parçayı aldı ve demirin etrafına itinayla doladı. Bir süre bekledikten sonra kıvrılan tutamı demirden sıyırarak, su dalgası biçimini alan saçlarımın üzerine, sol omzuma bıraktı. Bir diğer tutamı demire sardığı sırada Yasemin içeri girdi. Diz hizasında biten siyah elbisesinin belden aşağısı kloş etekti. Üst gövdesini saran kumaş kusursuz hatlarını gözler

önüne sererken, siyah tonlarındaki orantılı makyajına tepeden sımsıkı topladığı siyah saçları eşlik etmişti.

"Yasemin," dedim beğeni dolu gözlerle onu inceleyerek. "Ne kadar güzel olmuşsun böyle."

Gülümseyerek, "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Gerçekten."

"Teşekkür ederim ama ben Ateş'in senin için diktirdiği şu elbiseyi fazlasıyla merak ediyorum."

Yasemin'in hatırlatmasıyla siyah kılıfın içinde gelen elbiseye baktım. Birkaç saat önce Derin onu odaya getirmiş, ancak giyinme zamanım gelene dek bakmama izin vermemişti. Demirden ayırdığı son tutamı da omuzlarıma bıraktıktan sonra, geriye çekilerek gördükleri karşısında memnun bir şekilde tebessüm etti.

"Tam istediğim gibi oldu."

"O halde artık elbiseyi görebilir miyim?" Elimle Yasemin'i işaret ettim. "Hem merak eden tarafta yalnız değilim."

Derin omuzlarından dökülen düz siyah saçlarını elinin tersiyle sırtına atarak masanın üzerinde duran ufak çantaya uzandı. "Elbette görebilirsin, tabii makyajını yaptıktan hemen sonra."

Surat asarak, "Tamam," diye mırıldandım. Lacivert, eteği yerlerde sürünen elbisesine boya bulaşmaması için önlük görevi görecek büyük bir bez parçasını boynuna geçirdi. Ardından ten rengime uygun kremsi bir sıvıyla tüm yüzümü kapladı ve siyah renkteki ıslak boyaya batırdığı ince fırçayı, gözümün üzerine kalın bir çizgi şeklinde çekti. Kurşun kalemi andıran bir kalemle kaşlarımı belirginleştirdikten sonra, yanaklarıma vişne renginde küçük dokunuşlar bıraktı. Aynı vişne tonunu dudaklarıma da verdiğinde elbisemin rengini az çok zihnimde canlandırabilmiştim.

"Gerçekten kabiliyetliyim." Siyah bir inci gibi ışıldayan gözleri yüzümü taradı. "Tabii senin güzelliğini de göz ardı etmemek gerek."

Hızla boyaları çantaya doldurduktan sonra küçük adımlarla elbisenin yanına gitti ve kılıfı elbisenin üzerinden çekip almadan hemen önce Yasemin'e manidar bir ifadeyle göz kırptı.

"Buna bayılacaksın." Kılıfı yavaşça elbiseden ayırdığında gözlerime inanamadım.

Tek kelimeyle muhteşemdi.

Karşımda, benim için dikilmiş elbiseye inanamayan gözlerle bakarken, tek elimi ağzıma götürüp yaklaştım. Baştanbaşa koyu bordo renginin hâkim olduğu askısız, uzun bir elbiseydi. Üst kısmı şeffaf, parlak taşlarla bezenirken, alt kısmında parlak kumaşın üzerini tüller kaplamıştı. Bordo tüllerin kimi yerini ele geçiren siyah dalgalanmalar elbiseyi gizemli kılıyordu.

"Kısa sürede muazzam bir işçilik," diye konuştu Yasemin, hemen ardından elbiseyi yerinden aldı. "Üzerinde görmek için sabırsızlanıyorum."

Derin'in yardımıyla üzerimdekilerden kurtularak iç çamaşırlarıyla kaldığımda, bu kez her ikisinin de yardımıyla elbiseyi başımdan ve kollarımdan geçirdim. Ağır bir elbiseydi ve tam anlamıyla üzerime göre dikilmişti. Öyle ki hatlarımı sarıp sarmalayan kumaş, belime cuk oturmuştu. Yerlere sürünen tül detaya hayranlıkla bakarak dolabın iç kısmındaki aynaya yaklaştım.

Hiç kuşkusuz hayatımda giydiğim en güzel elbiseydi.

Gözlerimi bir an olsun kendimden ayırmazken, arkamda yerini alan Derin saçlarımı solda toplayarak o kısma birkaç toka sapladı ve su dalgası saçlarımın şelale misali omzumdan göğsüme akmasına izin verdi.

"Şu ana kadar davetin en güzel kızı ben olacağım sanıyor-

dum." Yapay bir kırgınlıkla elini beline koydu Yasemin. "Kabul ediyorum Hare, şu an ikinciyim."

Derin biçimli kaşlarını çatarak Yasemin'in koluna girdi. "Bence beni unutuyorsun. Bu konunun üzerinde tartışmalıyız."

Derin'in yönlendirmesiyle birlikte odadan çıktıklarında bir süre daha kendimi izledim. Ateş kesinlikle çözümsüz bir adamdı. Hiç beklemediğim anlarda hiç beklemediğim şeyler yapması aslında beklendik bir durum olsa da, şaşırmaktan kendimi alamıyordum.

Aklıma gelen kırık detayla birlikte masaya ilerleyip çekmecesini çektim. Aynasız çerçevem orada öylece duruyordu. Burukça gülümsedim. Elimi alıp yüzüme çıkardığımda, belleğim bir an yıllar öncesine yolculuk etti. Çerçevenin orta yerinde usulca bir ayna beliriverdi ve ben kendimi seyredurdum.

Kırıkların etime batıp canımı acıtmasına müsaade etmedim bu sefer, onları hayal gücümle bir araya toparladım ve kendime kendimi izleme fırsatı verdim.

Çerçeveyi çekmeceye bıraktığımda daha iyi hissediyordum. Derin bir nefes alıp koridora çıkarken, evdeki sessizlik yalnız olduğumun sinyalini veriyordu. Muhtemelen herkes hazırlanıp dışarı çıkmış olmalıydı. Adımlarımı hızlandırarak çıkışa ulaştığımda, gözlerim görmek istediğiyle buluşamadı. Zira arabanın şoför koltuğunda Sezgin otururken, hemen yanında ağabeyim oturuyordu ve her ikisi de siyah takımlarının içinde çok hoş görünüyordu. Arka koltukta oturan kızların yanına sıkıştığımda, ağabeyim arkasını dönerek kehribar rengi gözleriyle beni kısaca süzdü ve gülümsedi.

"Çok güzel olmuşsun fıstık." Çapkın bakışları Yasemin'e kayarken dudakları yeniden kıvrıldı. "En az Yasemin kadar."

Vereceğim yanıtı sekteye uğratan Alya'nın aldığı sahte nefesi sesli bir şekilde geri vermesiydi. Tüm gözler ona dönerken, o çerçevesini koyu maviye boyadığı açık mavi gözlerini ağabeyimin üzerine çevrilmişti.

Bakışlarının denizinde biraz kıskançlık, çokça kırıklık vardı. O an ona ne kadar kızsam da, aslında bir yanımın onun için üzüldüğünü hissettim. Ağabeyimi hâlâ seviyordu ve onu Yasemin ile gördükçe kendisini içten içe yiyip bitiriyordu. Tüm bunlara rağmen üzerinde hâlâ aynı delici hırs vardı. İstediğini almak için eline geçen her fırsatı kullanarak, önüne çıkan her engeli ezip geçeceğinden şüphem yoktu.

Gözleriyle aynı tonlarda olan açık mavi elbisesinin içinde masum bir genç kızdan fazlası yoktu oysa. Bir bebek kadar beyaz olan teni ve ortadan ayrılmış siyah saçlarıyla birçok erkeğin aklını başından alabilecek kadar güzeldi.

"Gidelim mi artık? Abim bekletilmekten hiç hoşlanmaz," diye konuştu hissettiği yakıcı dürtülerin aksine buz gibi bir sesle.

"Haklısın," diyerek Alya'yı onayladı Sezgin. Ardından harekete geçtik. "Neden bizimle gitmediğini hâlâ çözemedim ama."

Ayağımdaki kalın tabanlı siyah ayakkabıları birbirine sürterken, bu sorunun cevabına binlerce seçenek sundum içimden. Ancak hiç birinde Sofia istediği için bizimle olmadığı seçeneği yoktu. Bunu düşünmek dahi istemiyordum.

Sıkıntılı bir nefes verip, "Dengesiz," diye söylendim. "Giderken haber verse incileri dökülür zaten."

Alya aramızda oturan Derin'in üzerinden eğilerek bana yaklaştığında, çok da sessiz söylenmediğimi anladım.

"Unut bunu kızıl kafa, abim asla bir kadına hesap vermez."

Yüzüne bakmayı es geçerek bakışlarımı ön camdan yola uzattım. "Sana fikrini sorduğumu hatırlamıyorum."

Aldığı ters yanıtla birlikte arkasına yaslanmasının ardından kimse konuşmadı. Yol boyunca tamamı enkaza dönüşmüş Pravi'nin, Lazan'a uzanmasıyla seçilmiş kişilerin oturması için inşa edilen yapılara dönüştüğüne şahitlik ettim. O enkazın içinde tek bir ev vardı. O da içinde bizim de yaşadığımız Ateş Karan'ın siyahlara bürünmüş eviydi. Andelko bilerek onu kendinden uzakta tutuyor olmalıydı. Zira kimse hatırlamasa dahi, Ateş her zaman tehlike arz ediyordu onun için. Dakikalar sonra görkemli ve devasa şatoya gelmiştik. Arabayı muhafızlara teslim ettikten sonra, koca siyah kapının önünde kuyruk oluşturmuş davetlilerin arasından Ateş'i görmeye çalıştım. Ancak hiçbir yerde yoktu. Sezgin'in yönlendirmesiyle kuyruğa tâbi olurken, muhafızların mühürlü davetiyeleri kontrol ederek içeriye aldığını fark ettim.

Davet edilmeyen hiç kimse bu gece burada olmayacaktı.

Adımların ilerlediği her an sıra bize yaklaşırken, üzerimde gezinen gözleri umursamadan bakışlarımı şatoda gezdirdim. Tıpkı son gördüğüm gibi korkutucuydu. Ucu bucağı olmayan uzunluğunun yanı sıra bir mızrağı andıran sivri kuleleri vardı.

"İsmini söyle." Kaba erkek sesiyle irkilerek önüme döndüm. Sıra bize gelmişti. Muhafız kapüşonunun altından çehremi gözlemlemeye başladığında, bundan rahatsızlık duyarak birkaç kez öksürdüm ve boğazımı temizledim.

"Hare."

Adamın bir devi andıran bedeninden başka bir şey göremiyordum. Başımı yukarı kaldırıp yüzüne bakmak ise isteyeceğim son şeydi.

"Ateş Karan ve yakınları yazıyor burada." Elindeki mühürlü davet kâğıdını işaret etti. "Ateş Karan'ın neyi oluyorsun?"

Aralanan dudaklarım hangi kelimeleri telaffuz edeceğinden bihaberdi. Evet, Ateş'in yanındaydım, onun evinde yaşıyordum

ve onunla birçok şeyi paylaşıyordum. Ancak onun neyi olduğumu bilmiyordum.

"Dilini mi yuttun? Sana diyorum, neyi oluyorsun?"

"B-ben." Birbirinin ucuna ilişemeyen kelimeler dilimin ucunda dönüp dururken, onun sesi küçük dilimi yutmama sebep olacak o cümleyi telaffuz etti.

"Ateş Karan'ın kadını oluyor." Aynı saniye omzuma atılan kaslı kolun altında küçücük kaldım. "Bu kadın bana ait," dedi net bir sesle. "Başka sorun yoksa aç yolu."

Başmuhafız diğerlerine yolu açmalarını emrederken, Ateş'in varlığı herkesin üzerinde öyle yakıcı bir etki bırakmıştı ki, bizden başka birine kim olduğunu dahi soramamışlardı.

İçeriye attığımız birkaç adımla birlikte, henüz kalp atışlarımı damağımda hissederken, koluma uygulanan kuvvetli bir baskıyla Ateş'in yanından istemsizce ayrılmak zorunda kaldım.

Ne olduğunu anlamak üzere şaşkınca etrafıma bakındığımda, ağabeyimin Ateş'e fırlattığı öldürücü bakışlarını gördüm. Az önceki gösteri şüphesiz en çok ağabeyimi rahatsız etmişti.

"Bana bak ego yığını, benim kardeşim senin hiç bir şeyin değil." Ağabeyim parmağını Ateş'e doğru kaldırdığında, boynunda belirginleşen damarların yeşilden mora çalması hayra alamet değildi. "Anladın mı?"

Ateş her iki elini de siyah pantolonunun ceplerine sokarken, beklenilenin aksine rahat görünüyordu. Gömleğinden kravatına kadar simsiyah bir takımın içindeydi ve ben şu durumda bile gözlerimi onun büyüleyici havasından ayıramıyordum.

Aslında o, siyahı bakışlarıyla yakan keskin bir maviydi.

Siyah ve mavinin sevişmesinden doğan tüm tutkuyu kokusuna hapsetmişti.

"Öyle mi dersin koca adam?" Ateş mavileri beni bulduğunda, belli belirsiz tebessüm etti.

Öyle belirsiz bir tebessümdü ki bu, belki de sadece ben fark etmiştim. Belki de bana öyle gelmişti. Bakışları usulca aşağı inerken gözbebeklerine oturan beğeni içimde bir şeylerin kıpırdamasına sebep oldu.

Ağır ve iri adımlarla ağabeyime yaklaştığında korkuyla yutkundum ve aralarına girmeye yeltendim. Ancak Ateş bana dokunmadan hamlemi el işaretiyle durdurdu ve adımları ağabeyimin dibinde son buldu.

"Hakan," derken saniyeler önceki rahat tınısına tezat derin bir ciddiyet barındırıyordu karakteristik sesi. "Buna engel olamazsın. Buna sen bile engel olamazsın."

Ağabeyimin cevap vermesine müsaade etmeden kulağıma eğildi ve ferah nefesini boynumun ince derisine sunarak fısıldadı. "İçeriye geç ve abinin yanından ayrılma. Geleceğim güzelim."

Şaşkınlıkla aralanan dudaklarım bir süre öylece kalakaldı ve aptalca başımı sallamakla yetindim. Ağabeyim ağzının içinde bir şeyler geveleyerek belimden yakaladığında, sarsak adımlarım onların adımlarına eşlik etti.

Davet alanı olarak şatonun arka bahçesi hazırlanmıştı. Daire şekli verilen ahşap sandalyeler belli aralıklarla dizilmiş, her biri kendi etrafında dört ya da altı kişilik gruplara ayrılmıştı. Alanın davet için temizlenen yuvarlak geniş alanı hariç tamamen ağaçlıktı. Yüksek ölü ağaçlar her an ruhların üzerine devrilecekmiş gibi öne eğilmişlerdi. Alanın dört bir yanına dizilmiş siyah heykellerin kimi temsil ettiği alenen belliydi. Andelko kudretini her şekilde zihinlere kazımak istiyordu. Pelerinli kral şekli verilen heykellerin bileklerine asılan gaz lambalarının yaydığı sarı ışıklar titrerken, her ağızdan etrafa saçılan kelimeler gürültü kirliliği yapıyordu.

"Ateş ne demek istiyor?" Bir sandalye çekip beni oturttuktan sonra iri bedenini hemen yanıma konumlandırdı.

O saniye yanan yanaklarımı ağabeyimden tarafa çeviremedim. Masaya dizilen toprak kadehlere ve değişik görüntülere sahip aperatiflere boş boş bakmaya başladım.

"Hare." Elini omzuma atıp bana yaklaştığında utançtan yerin dibine girmek üzereydim. "Senin için Ateş ne demek biliyorum. Peki onun gözünde Hare ne demek, sen bunu biliyor musun? Seni hatırlıyor mu? Hayır, hatırlamıyor. Seni hatırlamadan sana sahip çıkması aklını karıştırmıyor mu?"

Sözleriyle dolan gözlerimi aniden gözlerine çevirdiğimde yüzüme şefkatle baktı. "İncinmeni istemiyorum güzelim. Sen benim en değerlimsin."

Başımı zorlukla sallayıp gülümsemeye çalıştım. Alnımın sol köşesine uzun bir öpücük bırakıp diğer tarafına, Yasemin'e döndüğünde kendimi metrelerce yükseklikten üryan bir şekilde soğuk boşluğa bırakılmış gibi hissediyordum.

Puslu görüntüyü dağıtmak için kirpiklerimi kırpıştırdıktan sonra Sezgin'in Derin'e aşkla bakarak elinin üzerinden öptüğünü gördüm. Bakışlarım biraz yana kaydığında ağabeyim kolunun altına aldığı Yasemin'in saçlarına minik öpücükler bırakıyordu.

Onlara hayranlıkla bakarken, muhafızlar yüksek sesle Andelko'nun gelişini duyurdu. Tüm gözler alanın en yüksek kısmına ilerleyen siyah pelerinli krala çevrilirken, gözlerim bir kez daha Ateş'i aradı ve bir kez daha bulamadı. Andelko hedeflediği yüksekliğe ulaştığında pelerinini arkasına savurarak yeşil bakışlarını davetine icabet eden ruhların üzerinde gezdirdi. Çevresindeki güç ve zafer ifadesi orayı mesken tutmuş gibiydi.

"Sayın Tesla ailesi, soylu Hırvatlar ve..." Gözleri olduğumuz

yeri bulduğunda, ince ancak belirgin bir çerçeveye sahip olan dudakları alayla kıvrıldı. "Ve diğerleri. Davetime katıldığınız için hepinize teşekkür ederim. Bu gece buradaki tüm görevliler sizi memnun etmek için hizmet edecekler."

Şatonun kıvrımlı merdivenlerinde beliren Sofia'ya çevrilen gözleri ışıldadı. "İşte kraliçemiz de teşrif ettiler."

Sofia yarım yamalak bir gülümseme bahşettikten sonra kahverengi elbisesinin eteklerini görevlilerin tutmasını işaret ederek merdivenlerden inmeye başladı. Vücudundaki tek açıklık göğüs dekoltesiydi. Onun dışında baştan ayağa kahverengi olan ve yerlere sürünen elbisesinin içinde sadece bir balerin topuzuyla kalakalmıştı. İsteksiz adımlarla Andelko'nun yanına vardığında kendisine uzatılan avucun içine elini bıraktı. Andelko gözlerini Sofia'nın tarçın rengi gözlerinden ayırmadan elinin üzerine kuş tüyü hafifliğinde bir öpücük kondurdu ve onu yanına çekti. Kolu Sofia'nın belini sardığında, Sofia'nın acı çeker gibi gözlerini kapattığını gördüm.

O acı çekiyordu.

"Şimdi hepinizin merak ettiği sorunun cevabını kraliçenizin huzurunda vereceğim. *Dusevni ćvor*! Kısa süre sonra gerçekleşecek görkemli bir törenle ruhlarımız bağlanacak. Ruh nikâhı gerçekleştiğinde güçlerimizde birleşecek ve işte o zaman, sonsuz kudret ayaklarımızın altında olacak."

Alanda büyük bir alkış koparken, siyah parlak ışıklar göğe fırlatılmaya başlandı. Hep bir ağızdan sunulan tebrikler Andelko ve Sofia'nın etrafını çevrelemişti. Bense şaşkın gözlerle olan biteni anlamaya çalışıyordum. Bir süre önce ruhunu Ateş'in ruhuna bağlamak isteyen kadın şimdi neden Andelko'nun yanında olabilirdi ki? Üstelik onu liderlikten kopartmak isteyen bizzat kendisiyken.

"Ana kraliçe yok oldu."

Şaşkınlıkla Derin'e dönüp ne söylediğini anlamaya çalıştım.

"Sofia'nın ailesinde hiç erkek kalmamıştı. Lider bu yüzden Andelko idi. Sofia'nın özel güçlere sahip koruyucusu, Tesla ailesinin büyük kadını ana kraliçe dün birileri tarafından yok edildi." Başını ağır ağır iki yana salladı. "Artık Sofia da tıpkı bizim gibi Andelko'nun yapacağı her şeye mahkûm. Ateş buraya geldiğimizden beri Sofia'yla konuşmanın bir yolunu arıyor. Umarım başarmıştır."

Üzüntüyle parmaklarımı avucuma ittirerek Sofia'ya baktım. Bunu hak etmiyordu. Bunu hiçbir kadın hak etmezdi. Muhafızların yönlendirmesiyle kendileri için özel olarak hazırlanan masaya geçtiklerinde, saniyeler içinde masa donatıldı. Andelko yüzündeki keyifli ifadeyle bir şeyler anlatırken, Sofia tıpkı bir robot gibi tek bir noktaya odaklanmıştı.

İlkel müzik aletleri çalınmaya başlandığında dans eden yarı çıplak kadınlar ortaya döküldü.

Sadece mahrem yerlerini kapatan siyah örtülerle birbirlerinin yanında bir kuğu gibi süzülüyorlardı. Bir süre sonra müzik ağır bir ritme dönüştüğü zaman, dans eden çiftler alanda boy göstermeye başladı. Birbirine yapışarak dans eden soğuk bedenlere az sonra Derin ile Sezgin de eşlik ederken, ağabeyim yerinden kalktı ve tek dizinin üzerinde eğilerek Yasemin'e elini uzattı.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz sevgilim?"

Yasemin elini ağzına götürerek işveli bir şekilde kıkırdadı ve ağabeyimin avucunu ince parmaklarıyla doldurdu. Ardından kendilerine kıskanç gözlerle bakan Alya'ya yandan bir bakış atarak konuştu.

"Elbette sevgilim."

Dans etmek için yanımızdan ayrıldıklarında masada Alya ile yalnız kalmıştık. Önündeki alkollü içeceğe uzanarak tek yudumda ağzına diktikten sonra, kıstığı mavilerini Yasemin ile dans eden ağabeyimin üzerine dikti. Bir içkiyi daha hiç etti. Ardından öfkeyle masadan kalkıp şatoya doğru yürümeye başladı. Peşinden bomboş gözlerle bakarken, nasıl olduğunu anlayamadan birdenbire ayağa fırladım. Daha bunu idrak edemeden ittirilmemle Alya'nın gittiği yöne doğru yürümeye başladım. İstemsizceydi, ayaklarım tamamen benim isteğim dışında hareket ediyorlardı ve ben olanları izlemekten başka bir şey yapamıyordum. Sofia'nın indiği merdivenin altında kalan küçük bir kapıdan içeri girdiğinde duraksadım. O an devinimlerimin kontrolünü yeniden ele almıştım. Başımı sola eğimlendirerek kapıdan içeri bakmak istedim, karanlıktı. Bir an için kapıldığım korkudan uzaklaşmak adına geri dönmek istesem de, Alya'nın bir şeyler karıştırdığını hissedebiliyordum. Bu kez kendi isteğimle ilerlediğimde adımlarım hızlıydı. Boyumla aynı seviyede olan kapıdan içeri girdim ve etrafıma bakındım. Sadece bir gaz lambası vardı, loş denemeyecek kadar karanlıktı.

"Bunu yapabilirsin, onu unutmasını sağlayabilirsin!" diye yalvardı ağlamaklı bir ses.

Bu Alya idi.

Sırtımda hissettiğim duvarın pürüzlü yüzeyine tamamen yaslanarak, bodrumu andıran bu küçük yerde duyduğum sese doğru ilerlemeye başladım. Biraz sonra gördüklerimle duraksadığımda, ne yazık ki şaşırmamıştım.

Alya bitik bir halde Izabelle'den yardım dileniyordu. Bunu yaparken öyle çok ağlıyordu ki, onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

"Yapamam," dedi Izabelle ona tezat güçlü bir sesle. "Andel-

ko'ya aidim. O istemeden büyü yapamam. Ayrıca yapsam bile bu bir işe yaramaz. Sezgin ve Derin yaşadıkları aşkı unutmalarına rağmen yine birbirlerini buldular. Bu berbat hissettiriyor."

Alya yüzündeki yaşları elinin tersiyle ittirerek ayağını yere vurdu. "Tüm ruhların kafasından abimi silip attın, bir Hakan'ın aklından mı Yasemin'i silemiyorsun?"

Gözlerim dehşetle açılırken Izabelle, "Kes sesini!" diye bağırdı. Aynı saniye gözleri tararcasına etrafına döndüğünde kendimi geriye attım ve başımı duvara yasladım.

"Sakın bunu bir daha söyleme! Yok öyle bir şey, aptalca şeyler kurup durma."

Aldıkları nefesin hızlı ritmini duyabiliyordum. Aralarındaki ilişki korkunçtu.

"İnkâr etme artık Izabelle. Aptalca olan bir şey varsa benim bunu bildiğim halde susuyor olmam. Sadece abim zarar görmesin diye..." Cümlesinin sonuna doğru sesi azalarak kayboldu.

"O halde susmaya devam et."

Izabelle ne kadar inkâr etse de, sesindeki tını kendisini ele veriyordu. O yapmıştı!

Uzaklaşmak için adımlarım geri geri gidiyordu ki çarptığım sert ve iri beden çığlık atmama sebep oldu. Çarptığım kişinin yüzüne dahi bakmadan korkuyla koşmaya başladım. Bu lanet yere girdiğim kapıya ulaştığımda, kulpu tutmamla hayal kırıklığına uğramam bir oldu. Açılmıyordu! Soğuk demiri defalarca çekiştirsem de sonuç değişmedi. Dakikalar önce girdiğim kapı dışarı çıkmama müsaade etmeyecekti!

Karanlığın içinden duyulan adım sesleri yaklaştıkça, yaşadığım korku da had safhaya tırmanıyordu. Kapının açılmayacağını anladığımda, nefes nefese geri çekilerek ters yöne koşmaya başladım. Dışarıdan gelen müziğin sesi çok yüksekti, bağırsam

kimse beni duymazdı. Bulduğum ilk kapının kulpundan yakaladığımda can havliyle ittirdim ve içeri düştüm. Hızla ayağa kalkıp etrafımda döndüğümde karanlıkta tek seçebildiğim buranın bir tuvalet olduğuydu. Burası kocaman bir tuvaletti ve tek bir penceresi bile yoktu. Burada sıkışıp kalmıştım!

Çıkmak için ani bir hamle yaptığımda uzanmak üzere olduğum kapı gıcırdayarak açıldı.

Ciğerlerime sıkışan tüm nefesi bir anda serbest bıraktım. Andelko karşımdaydı. Tüm heybeti ve gücüyle girdiği kapıyı boş yer bırakmamaya yemin etmişçesine kaplamıştı ve bana tek bir kaçış noktası bırakmamıştı.

"Saklambaç sona erdi sanırım. Ne dersin?"

Başımı yukarı kaldırıp tüm umutsuzluğuma rağmen bir çıkış aradım.

"Sana sobelendin diyorum. Sen hâlâ kaçacak delik arıyorsun."

Üzerime doğru bir adım attı. Bir adım geri gittiğim an sırtım duvarla buluştu.

Zemine çarpan topuk sesi tüm aceleciliğiyle kapının çok yakınına geldiğinde, kapı tekrar açıldı ve Izabelle telaşla içeri girdi. Beni görmesiyle çehresinden silinen endişe yerini rahatlamaya bırakırken, Andelko'ya döndü.

"Duymuş olabilir."

Andelko gözlerini benden ayırmadı. Her bir milimimi dikkatle süzüyordu. "Emin misin?"

"Şansa bırakamayız." Bakışları beni bulduğunda kırmızıya boyalı dudakları tehlikeli bir biçimde kıvrıldı. "Yapılması gereken şey belli."

Andelko ağır ağır başını salladı. Bu hareketiyle korku, zehirli köklerini içimin kurak topraklarına salmıştı.

"Ama önce ona sormak istediğim şeyler var." Tek elimi kaldırarak beline uzanmak üzere olan Izabelle'i durdurdu.

Bağcıkları siyah güpür olan pelerinini arkaya savurmak bir tik haline gelmişti onda.

"Söyle bana, Ateş neyin peşinde?"

Kurumuş dudaklarımı aralayamadım. Kapana kısılmış bir fareden farksız, kanserin son evresinde olan bir insan kadar çaresizdim.

"Hadi ama ufaklık," dedi bariton sesiyle. "Ateş bir şeyler karıştırıyor ve sen de bunun ne olduğunu adın gibi biliyorsun."

Gözlerindeki karanlık yeşiller tehlikeli kıvrımlarını algılarıma dolarken, bakışlarım tuvaletin kapısına ilişti. Andelko her ne kadar sakin bir zevahire sahip olsa da, yapabileceklerinin sinyallerini üzerine sinen korkunç havayla açık eden bir adamdı. O tehlikeliydi.

"Ateş'i her gördüğümde muhakkak yanında oluyorsun. Onun gölgesi gibisin."

Cesur görünmeye çalışarak duruşumu dikleştirmem, üzerimde hâkimiyet kurmaya çalışmasını değiştirmiyordu. Alamadığı yanıtın içinde yarattığı kaos üzerime sıçramadan buradan gitmek istiyordum.

"Ateş için herhangi biriyim. Tahmin ettiğiniz gibi, sırlarını bilecek kadar yakın değilim ona." Kan kırmızısı elbisemin eteklerini avucumun içine sıkıştırdım. Korktuğumu ya da yalan söylediğimi fark etmemesi için sesimi mümkün mertebe güçlü tutmaya çalıştım.

"Sen kimi kandırdığını sanıyorsun acaba küçücük beyninle?" diye söze girdi Izabelle. "Ateş'in sana verdiği değeri gözlerimle gördüm. Sakın inkâr etme!"

Izabelle'e doğru attığım öfkeli adım Andelko'nun önüme

geçmesiyle zorunlu duraksamaya uğradı. "Bana bak yılan, seni parçalarım anladın mı!"

Salladığım parmağımı havada yakalayan Andelko'nun gözleri avını yakalamış acımasız bir avcı gibi aralandı.

"Sıcak ve vahşi kadın." Gözlerini kapatıp mide bulandırıcı bir biçimde dilini alt dudağında gezdirdi. "Ateş'in neden peşinden ayrılmadığını anlıyorum."

Hızla parmağımı soğuk avuçlarından kurtarıp geriye gitmemle Izabelle'in üzerime geldiğini gördüm. Telaşla yutkunarak elimi ona uzattım ve, "Uzak dur benden!" diye haykırdım. "Defol!"

O an bir şey oldu. Avucumun ortasından derin bir çukurun açıldığını hissettim. Çukurdan sıyrılan kaynar duman Izabelle'i hedef aldı ve tam karnına hücum etti. Duman karnıyla buluştuğunda Izabelle'in zayıf bedeni saniyeler önce yaslandığı kapıya çarptı ve yere serildi.

Andelko'nun şaşkın ifadesi dehşetle sarsılırken, Izabelle yerde acıyla kıvranıyordu.

"Sen! Seni lanet büyücü." Birkaç dakika öncesinin aksine, Andelko'nun adımları geri gitti.

Gitmeliydim! Buradan bir an önce çıkmalıydım! Çıkışa doğru attığım ikinci adımda yerde yatan Izabelle'in ayak bileğimden çekmesiyle hemen yanına düştüm. Canımın yanmasıyla dudaklarımdan ıstırap dolu bir inlemeyi fırar ettirirken, Izabelle zorlanarak kalktı ve belinden çıkardığı ufak metalik renkteki silahı bana doğrulttu.

İzumuranje!

"Hayır! Hayır bunu sakın yapma!" Ne zamandır orada olduğunu bilmediğim Alya dikildiği kapıya yaslandı. "Bunu yapamazsın!"

Izabelle gülümsedi. Gülümsemesi ölüm kokuyordu. "Elbette yapacağım tatlım. Hatta hemen ardından seni de postalamayı düşünüyorum."

Avuçlarımı yere bastırdığım sırada sonumun geldiğini düşündüm.

"Hadi Izabelle," diye emretti Andelko. "Karan'ın kardeşinden başla."

Izabelle oturur pozisyona geldi. "Hemen."

Silah ani bir manevrayla Alya'ya döndü. Alya korkuyla geri giderken mavilerine derin bir korku oturdu.

Buna izin veremezdim.

Yapabilirdim! Az önce yaptığım her neyse yine yapabilirdim!

Izabelle'in parmağı tetiğe uzanırken "Hayır!" diye bağırdım. Hemen sonrasında telaffuz ettiğim kelimeler ise benim dudaklarımdan dökülmüş, ancak bana ait olmayan kelimelerdir.

"Yok ol Izabelle!"

Silah Izabelle'in elinde patladı. Mavi bir sis sardı her yanı. Bedeni bir kez daha yerle buluşurken, boynu morarmaya başladı.

Varlığı ağır ağır silikleşti.

Ve Izabelle yok oldu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Bir cümlenin yarattığı kaos bir bedeni yok oluşa sürüklerken, can kırıkları ruhu katil olmuş bir insanın etini lime lime ediyordu.

Hayır!

Defalarca tekrar etti. Her bir hücrem defalarca haykırdı.

Hayır! Hayır! Hayır!

Yok oluşa sebebiyet veren kelimeler benim dudaklarımdan dökülmüştü. Bana sormadan, ben istemeden fırlayıp çıkmıştı ağzımdan. Pimi çekilmiş bir bomba gibi ortaya atılmış, darmaduman etmişti. Ağır ağır, zihinlere emaresini bıraka bıraka gerçekleşmişti her bir ayrıntı. Dağılan mavi ışığın yerini Izabelle'in moraran boynu takip etmişti ve o, kaybolup gitmişti. Tüm bunlar sırayla gerçekleşirken, ben sadece izlemekle yetinmiştim. Izabelle benim yüzümden yok olurken, elimden hiçbir şey gelmemişti.

Bedenim havası sönmüş bir balon misali olduğu yere yığıldığında bakışlarım Alya'nın ağlamaktan boyası akan, kızarmış gözlerine takıldı. Bir farkımın olmadığını biliyordum. Hatta şu an bildiğim tek şey buydu.

"Izabelle," dedi bir an sonra, cılız ve acı dolu bir sesle. "Tanrım!" Elini ağzını kapatıp kirpiklerini birbirine bastırırken iki büklüm olan bedeni arkasındaki duvara yaslandı.

Andelko ise olduğu yerde bir put gibi durmuş, dehşetle açılan gözlerini Izabelle'in yok olduğu yerden ayırmıyordu.

"Siktir!" diye fısıldadı sadece dudaklarını hareket ettirerek. "Onu yok ettin!"

Başımı ağır bir inkârla iki yana salladığım sırada sırılsıklam olan yanaklarım cayır cayır yanıyordu. "B-bilerek yapmadım. Yemin ederim." Birkaç kez içimi çektim. Konuşmak güçtü.

Omuzlarım düşerken sesim iyiden iyiye kısıldı. "Yemin ederim, bilerek yapmadım."

"Onu yok ettin." Islak bakışlarım ayakta dikilen Andelko'ya kaydığında ardı ardına birkaç kez yutkunduğunu gördüm. "Seni lanet büyücü! Onu yok ettin!"

Suçlamaları Alya'nın derin hıçkırıklarına karışırken doğrulmaya çalıştım. Ancak bu atılımımı belinden çıkardığı kılıcı bana doğrultarak ekarte etti. Kılıcın ucu keskindi ve tam orada mavi bir ışık vardı. Olduğum yerde kalakaldım. Ondan korktuğum için değil, kendimde ayaklarımın üstünde durabilecek gücü bulamıyordum.

"Muhafızlar!"

Gür sesi kıstırıldığım karanlık bodrumda yankılanırken, bir kez daha güçlü sesiyle haykırdı.

"Muhafızlar!"

Çok değil, sadece birkaç saniye sonra içeriye çok sayıda muhafız akın etmişti. Andelko'nun beni işaret etmesiyle iki muhafız kollarımdan yakaladı. Onlara karşı koyacak takatim yoktu.

"İşin bitti!" İri, kırmızı taşlı yüzüğünü konumlandırdığı parmağıyla beni yaftalamaya devam etti. "Onu hemen huzuruma getirin. Cezasını keseceğim.

Andelko hızla arkasını dönerek dışarı çıktı. Tıpkı benim gibi Alya da muhafızların elindeydi. Üstelik kara giyimli, yüzleri

görünmeyen bu adamlardan çok korktuğu ifadesinden netlikle seçilebiliyordu.

"Ben bir şey yapmadım!" Kollarını kurtarmaya çalışması nafileydi. Onlar çok güçlüydü. Kurtulamazdı. Kurtulamazdık.

Muhafızlar bizi dışarı sürüklerken ayaklarımdan sıyrılan ayakkabılarım geride kaldı. Çıplak adımlarımda mecburi bir kabulleniş vardı. Alya ise tüm gücüyle tepiniyor, kurtulamadıkça bağıra bağıra ağlıyordu. Üzerine bastıkça yırtılan elbisesinin beyaz bacaklarını açık etmesine aldırmadan kaçmak istiyordu. Dakikalar önce ruhların dans ettiği alana çıkarıldığımız an müziğin sesi kesildi.

Ağabeyimin beni bu halde görmesiyle yerinden kalkarak bana doğru koşması bir oldu ama muhafızlar ne ona ne de arkasından gelen Sezgin, Derin ve Yasemin'e izin vermediler.

"Hare!" diye bağırdı öfkeyle önüne etten duvar örmüş muhafızları yumruklayarak. Ancak adamlar taştanmışçasına ağabeyimin demirden yumruklarından dahi etkilenmiyorlardı. "Bırakın lan kardeşimi! Bırakın kızları!"

Başımı kademeli olarak arkama, ağabeyimin baktığı Andelko'ya çevirdim. Sofia'nın hemen yanında, kendileri için hazırlanmış tahta benzeyen koca koltukların önünde dikilirken, Sofia oturduğu yerden olan biteni anlamak için etrafına şaşkın gözlerle bakıyordu.

"Senin kardeşin bir büyücü!" Kılıcını toprak zemine saplayarak bağırdı. "Saniyeler önce bana ait bir kadını yok etti. Hem de bunu tek sözüyle yaptı."

Yükselen şaşkınlık nidaları her geçen saniye biraz daha artarken, ruhların kötü bakışlarını üzerimde hissediyordum. Bağıramıyordum, ağlayamıyordum. En kötüsü inkâr bile edemiyordum. Izabelle'i yok etmiş olmamın ağır yükü vardı omuz-

larımda ve taşıyamayacağım kadar ağırdı.

"Bu saçmalıklara inanacağımı mı sanıyorsun!" diye kafa tuttu Andelko'ya. "Hare sıradan bir kız. Söyle muhafızlarına onu ve Alya'yı serbest bıraksınlar."

Andelko başını yukarı kaldırıp sığ görünümlü bir kahkaha attıktan sonra delici bakışlarını ağabeyimin gözlerine dikti ve ağır adımlarla yaklaşmaya başladı.

"Gözlerimle gördüm. O lanet bir büyücü ve benim olana zarar vermenin cezasını ödeyecek."

Bedeni olduğum yerin birkaç metre ilerisinde duraksadı. Uzun boylu ve zayıf olmasına rağmen geniş omuzlu bir adamdı. Duruşu bir tavus kuşu gibi dikleşip genişlerken, başını sola ve sağa atarak ensesini rahatlattı. Hakkımda hüküm vermek üzereydi. Bana vereceği cezanın ağırlığı umurumda değildi. Nitekim ondan korkmuyordum.

"Onu bırak!" diye tısladı ağabeyim dişlerinin arasından. "Hemen yanıma gelmesine izin ver."

"Onu elimden alamazsın." Sakin konuşmasına karşı alanı sarıp sarmalayan tehditkâr tınısı bizzat beni hedef alıyordu.

Parmaklarına havaya diktiği kumral saçlarının arasından geçirdi ve aynı elinin işaret parmağını beni işaret etmek için kullandı. "Onu elimden kimse alamaz."

Gözlerimi kapatıp olanları sindirmeye çalıştım. Alya ağlıyordu. Ağabeyim var gücüyle muhafızları aşıp yanıma gelmek için cebelleşiyordu. Keza Sezgin, Derin ve Yasemin de aynı durumdaydı. Ruhların benim için söylediği amiyane kelimeleri duyabiliyordum. Her şey birbirine karışmıştı. Her şey bir araya toplanarak benliğime hücum ediyordu.

"Yanılıyorsun Andelko. Yanılıyorsun ve onları hemen bırakmalarını emrediyorsun."

Gözler tek bir noktaya çevrilirken, gece ortadan ikiye yarıldı ve gecenin siyahı onun karanlığını tevlit etti. Attığı her adımda biraz daha belirginleşen zevahiri olduğumuz yere yaklaştıkça usulca araladım kirpiklerimi. Gelmişti. Buradaydı.

"Şimdi köpeklerine onları bana getirmelerini söyle ve bunu yaparken acele et. Sabrım kalmadı," dedi kaya gibi sağlam bir sesle. Andelko'nun karşısında ucu bucağı olmayan bir dağ duruyordu. Güçlü, sağlam ve yenilmez.

"Şimdi."

Andelko eliyle muhafızlara bizi bırakmalarını emretti. Muhafızlar aynı saniye ellerini üzerimizden çekerken, adımlarım yere çakılmışçasına devinimsiz kaldım. Alya ise serbest kalır kalmaz Ateş'in yanına gitmek istedi. Ancak daha attığı üçüncü adımdı Andelko önünü keserek buna engel oldu.

Başparmağını omzunun üzerinden geri çevirdi. Hemen arkasındaki Alya'yı ve birkaç metre gerisinde olan beni işaretledi.

"Hangisini istiyorsun?"

Ateş sakallarla kaplı çenesini öne doğru ittiğinde çenesinden seğiren birkaç damarın morardığına şahit oldum. Gözlerinin çukuru her geçen saniye biraz daha belirginleşiyor ve kara bir gölü andırıyordu.

"İkisini de gönder," dedi. Sesinin öfkesi tehlikeyle demleniyordu.

"Hayır, sadece biri. Diğeri için bir karşılık vermek zorundasın."

Yumruklarını sıktı. İri parmaklarının avucuna saplandığından emindim.

Tekrar etti. "İkisi de. Onları bana ver." Sabrının son demlerindeydi. Bunu görebiliyordum.

Üzerinde olmayan ceketi, kravatı, siyah gömleğinin üstten açılmış üç düğmesi ve dağılmış saçları kolay bir gece geçirmediğinin habercisiydi.

"Pekâlâ," dedikten hemen sonra elini arkaya attı ve Alya'yı kolundan tuttuğu gibi önüne alarak Ateş'e doğru itti.

"Kız kardeşini alabilirsin. Ama büyücü olanı unut, çekmesi gereken bir ceza var."

Alya koşarak ağabeyinin yanına gitti ve onun göğsüne sinerek ağlamaya devam etti. Ateş yukarı çıkardığı tek eliyle Alya'nın uzun saçlarını okşarken kulağına bir şeyler fısıldadı ve onu kısa süre sonra Derin'in yanına gönderdi. Zira ağabeyim ve Sezgin şu saniyelerde muhafızla yumruk yumruğa gelmişlerdi. Onlarca muhafıza karşı yalnızca iki kişi olmalarından dolayı aldıkları her darbe içimi eziyordu.

Onları dayak yerken ağlayarak izleyen Yasemin ve Derin kadar çaresizdim.

"Hare'yi bana ver. Onu hemen bana gönder. Aksi takdirde Andelko, yapacaklarımı tahmin etmek istemezsin."

Andelko uzun ve belirgin damarlara sahip olan boynunu bana çevirdi. Kumral kirpiklerinin çerçevelediği yeşil gözleriyle baştan ayağa beni süzerken, kaşları kavislendi.

"Verdiğin değere değmiyor dersem yalan söylemiş olurum. Fena parça, üstelik sıcak." Alt dudağını dişlerinin arasına aldıktan sonra yeniden Ateş'e baktı. "Her şeyiyle sıcacık bir kadın. Söylesene, ona sahip olmak nasıl bir duy-"

Çenesine yediği yumrukla birlikte geriye doğru sendelerken, ağız dolusu kanı etrafa saçıldı.

Tüm muhafızlar Ateş'in üzerine abanmak üzereyken Andelko bir eliyle çenesini tutarken, diğeriyle muhafızlarına durmalarını emretti.

"Güzel yumruktu Karan!" Yanan canına aldırmadan alayla gülümsedi. "Cesaretine hayran kaldığımı söylemeden geçemeyeceğim."

Ateş gömleğinin yakasından kavrayarak tek hareketle tüm düğmeleri kopardı ve öfkeyle kükredi. "Gönder lan onu bana! Şimdi!"

Gözlerim yerde yuvarlanan siyah düğmelerine kaydı. Kulağımda ise yaralı bir hayvan gibi bağıran sesinin altında yatan çaresizliğin tiz tınısı vardı. Bunu bir tek ben duyabiliyordum.

"Pekâlâ." Saniyeler önceki alay kelimelerinden silindi Andelko'nun. "Onu sana vereceğim, üstelik kılına zarar vermeden. Tabii, şartımı kabul edersen."

Tek bir an düşünmedi. "Söyle."

Andelko'nun yana kayan adımları önümü açarken, Ateş'e gitmeme müsaade etti.

Gidemedim.

"Cezayı sana vereceğim."

"Tamam."

Yine düşünmedi. Lanet olsun! Kendini ateşe atarken bir saniye dahi düşünmüyordu! Gözlerini gözlerime kaldırdı ve gelmemi ister gibi baktı. Bu bir çağrı değildi, gücümün olmadığını biliyordu. Bu sadece karşılığı olmayan bir istekti.

"Muhafızlar eşliğinde gidebilirsiniz. Cezayı düşünüp kapını bizzat çalacağım." Dudakları tehlikeli bir biçimde kıvrıldı. "Merak etme Karan, uzun sürmeyecek."

Aramızda bulunan uzun mesafeyi sanki sadece bir adımla kapatmıştı yanıma gelip beni kollarının arasına aldığında. Bedenim bir bez bebek gibi kollarına serilirken, ruhumun yıkımlara uğradığı yerde daha fazla bulunmama izin vermedi.

Andelko'yu ardına aldı ve, "Bekliyor olacağım," dedi, kelimeleri tokat gibiydi.

Gözlerimi ağır ağır kapatıp başımı boynuna yasladım. Acı kahve kokusu kırıklıklarımın üzerini kara bir çarşaf gibi ört-

müştü o an için. Geçiciydi, farkındaydım. Yine de tek bir saniyesi bile tüm mutlulukları satın alırdı.

"Bu kez sen hatırlatmadan söyleyeceğim." Kulağıma eğilip karakteristik sesini karanlığa bürünmek üzere olarak zihnime bıraktı.

"Uyu cehennem çiçeği. Uyandığında evimizde olacaksın."

Saçlarımın arasında gezinen dokunuşlar, acılarımın sindiği her bir teli tek tek sarıp sarmalıyordu sanki. Acılarım dokunuşlarıyla sınanıyor, dokunuşlarına yeniliyordu. Algılarımda gezinen şöminenin çıtırtı sesleri bilincimi gerçekliğe sürüklerken, birbirine sarılan kirpiklerimi aralamamak için direniyordum.

"Uyanmak zorunda değilsin," diye konuştu fısıltı halinde. "Uyumaya devam et, buradayım."

Sessizdi, fazla sessizdi. Tutuşan birkaç parça dalın ölü vaveylalarından başka hiç seda yoktu.

Sözlerine tezat araladığım gözlerim şöminedeki ateşle sınandı. Sırtım ona dönük, yan yatıyordum. Bacaklarımı karnıma çektiğim minderlerin üzerinde küçücük kalmıştım.

"Görüyor musun?" diye sordum bakışlarımı ateşten ayırmadan. "Alevlerin içinde dalgalanan mavi hareleri görebiliyor musun?"

"Hayır."

Burukça gülümsedim. "Ben görüyorum. Öyle çok görmeye çalıştım ki, artık ateşe baktığımda ateşi değil, sadece mavi hareleri görüyorum."

Elleri saçlarımdan kaydı, kolumun üzerinden ince bir yol izledi ve bel oyuğumda duraksadı.

"Bulmaca gibisin."

"Sadece çıkışı arıyorum."

Ansızın belimi saran kemikli parmakları karnımın üzerine kaydığında, oraya uyguladığı baskıyla birlikte beni sırtüstü çevirdi.

"Çıkışı arayan bir labirent, ilginç."

Yüzüme eğilen karanlık yüzünü şömineden yansıtan cılız ışığın izin verdiğince seçmeye çalıştım.

"Ben bir labirent değilim." Dudaklarımı birbirine bastırıp yanan gözlerimin ıslanmamasını diledim. "Ben çıkışı olmayan düz bir yolum."

"Bence sen sürekli depresyona giren ergen bir kızsın." Kıvrılan dudaklarına tezat gözlerinde derin bir bilinmezlik hâkimdi.

"Bazen merak ediyorum. Başına her halükarda bela olmayı nasıl beceriyorum diye. Bunun cevabını sen biliyor musun?"

İfadesi öyle düzdü ki, çoğu zaman yüzüne baktığımda taş duvara bakıyormuş hissine kapılıyordum.

"Bilmiyorum. Çünkü öyle bir saçmalık yok."

Minderin yumuşak yüzeyine bakan avucumu kaldırıp yüzüne götürdüm. Çehresinin keskin hatları avucumun içini doldururken, sert sakalları bir kunduza dokunuyormuşum hissi uyandırıyordu.

"İnkâr etm-"

Devamını getiremediğim kelimelerim, yüzünde duran elimi kapatan eliyle birlikte tuzla buz oldu. Sakallarının üzerinde yavaşça kaydırdığı avucumu dudaklarının üzerinde duraksattığında, atmayı unutan kalbim dört nala göğüs kafesimi tekmelemeye başladı. Dudaklarının belirgin çerçevesini avucumda hissetmek ona duyduğum sonsuz aşkı en tepeye taşıyordu. Gözlerimin kıyısında toparlanan su birikintisi, avucuma bırak-

tığı soğuk öpücükle birlikte tenimi yalayarak akıp gitti.

"Bir kere şikâyet ettim mi? Söylemeye çalıştığın boktan kelimeleri bir kere benim ağzımdan duydun mu?"

Başımı iki yana salladım belli belirsiz. "Duymadım."

Yutkundu, belirgin âdemelması yine tüm güzelliğiyle belirip kayboldu.

Bakışları dudaklarıma kayarken, "Duyamazsın," diyerek kestirip attı en can alıcı yerden. "Asla duyamazsın ve senden de bir daha duymayacağım."

"Korkuyorum," diye itiraf ettim. "Kendimden korkuyorum Ateş. İstemeden yapacaklarımdan korkuyorum."

Burnumun ucundan öptü. "Korkma."

Yanaklarımdan mindere sallanan birkaç damla yaş eşliğinde içimi çektim. "Izabelle'e zarar vermek istemedim. Onu yok etmek aklımın ucundan dahi geçmedi, nasıl geçsin? Yemin ederim isteyerek yapmadım."

"Hare, yalan söylesen dahi sana inanacak bir adama yemin etmen lüzumsuz."

Sakallarından ensesine kayan parmaklarım orayı sahiplenircesine kavradı ve ihtiyacım olan nefesini daha yakınımda hissetmek istedim. Ensesine uyguladığım cılız baskıya kayıtsız kalmayarak yaklaştı, burnunu boyun boşluğuma yerleştirdi.

"Bıkmadın mı benim için kendini ateşe atmaktan?"

Vişne rengini sırtlanarak mora çalan dudaklarının çapkınca kıvrıldığını hissettim boynumun ince derisinin üzerinde.

"Ateş zaten benim yavrum, sen düşünme."

Biten sözlerinin yerini sonu gelmeyen buseleri aldı. Boynumdan başlayan yakıcı öpücükleri gerdanıma doğru kayarken, bedenimdeki tüm endişeyi içine emiyordu sanki.

Korkularım, ağrılarım, birbirine giren tüm düşüncelerim onun güzel dudaklarının arasında un ufak oluyordu.

"O ateşten nasiplenmemen için kendimi ne kadar zor tuttuğumu bilemezsin." Boğuk sesinin tutku dolu tınısına teslim olmak işten bile değildi. Dudakları usulca çeneme çıktığında, çenemi iki dudağının arasına altı.

Sırtım yay gibi gerilirken, belim minderden ayrılmıştı.

"Hâlâ bana zarar vermekten korkuyor musun?" dedi diliyle ıslattığı yere soğuk nefesini üflerken.

Kirpiklerimi sıkıca birbirine bastırıp, ensesinde duran parmaklarımı tenine sapladım.

"Bence o kadar emin olma, görünüşe göre yönetim hâlâ ben de." Burunlarımız birbirine değiyordu, o denli yakındık. Karanlıktan zorlukla seçebildiğim ifadesi ağır ağır ciddiyete tav oldu. Beni izledi, uzun uzadıya mavilerini çehremde dolaştırdı. Sonra dudaklarını ansızın çeneme bastırdı. Yanaklarımı, burnumu ve alnımı öperken bu anın gerçek olduğuna inandırmaya çalışıyordum kendimi.

Geri çekilmeye başladığında çırılçıplak kaldığımı hissettim. Birisi üryan bedenime koca bir kova buzlu su dökerek beni kuvvetli ayazın orta yerine yuvarlamıştı, hissettiğim tam olarak buydu.

O doğruldukça parmak uçlarıma kadar gerileyen ensesi benden ayrılmak üzereydi. İzin vermedim. Boşta olan avucumla yerden destek alarak doğruldum ve kollarımı boynuna sardım. Ona sıkıca sarıldım.

"Lütfen bana kızma, lütfen. Kâhin haklıydı Ateş, o yine olacakları gördü. Yanınızda olmam sizin için çok tehlikeli, Izabelle'e yaptığımı içinizden birine de..." Devamını getiremedim. Başımı omzuna yaslayıp hıçkırarak ağlamaya başladığımda kolları belimi sardı ve beni her şeyden korurcasına sıkıca sarıldı.

"Öyle bir şey olmayacak. Beyin yerine ne taşıyorsun sen?"

"Beni ciddiye alır mısın?" Yumruk yaptığım elimi omuzlarına vurdum. Geriye çekilmek için yaptığım hamle, belimdeki tutuşunun sıkılaşmasıyla sekteye uğradı.

"Mantıklı şeyler konuşursan neden olmasın."

Kabul etmiyordu. Dahası benim de kabul etmeme izin vermiyordu. Başımı omzuna bırakıp ıslattığım gömleğinin yüzeyine başımı yasladım. Bir süre hiç konuşmadık. Onun burnu saçlarımın arasında gezinirken, sadece ona sığınıp olanları ve olacakları yok saymayı yeğledim.

"Kendim için korkmuyorum." Sessizliğin beyaz tuvaline kan kırmızı bir fırça darbesi attım.

"Senin için korkuyorum," diye itiraf etti Ateş ve sözleri canımı yaktı. Bu başa çıkılamaz bir sınavdı. Başımı omzumdan çevirerek boynuna, dudaklarımı bastırdım. Dudaklarım tenindeki varlığını sürdürürken, şişen ve kasılan damarlarını dudaklarımda hissettim.

O bin yıllık heybetli bir çınar olsa, ben geniş gövdesine sığınan yaralı bir kırlangıç olurdum. O uçsuz bucaksız bir okyanus olsa ben dibinden ayrılmayan aç bir martı olurdum. Varlığıyla var olur, yokluğuyla kaybolurdum.

"Bu yaptığın akıl kârı değil turunçgil. Hemen şimdi benden uzaklaşmalısın."

Gülümsedim. Ona cevap vermek üzereyken ne ara yaklaştığını fark edemediğim adım sesleri çok yakınımızda bitti.

"Bence sen hemen kız kardeşimden uzaklaşmazsan Andelko'dan önce cezanı ben keseceğim."

Kollarım yağ gibi Ateş'in boynundan kaydığında başımızda dikilen ağabeyime baktım. Buraya kadar gelmişti ve ikimizde fark edememiştik. Birbirimizden başka her şeye kulak tıkamıştık.

"Boş konuşmak abiden kız kardeşe geçen bir şey mi sizin

ailede?" Ayağa kalkıp ağabeyimin karşısına dikildi.

Of! İşte yine aynı şey oluyordu.

"Sen benimle dışarı gelsene, neyin neye geçtiğini göstereyim."

Ağabeyimin öfkeli konuşmalarından korkarak ayağa kalktığımda yüzündeki darp izleriyle karşılaştım. Ela gözlerinin iç kısmı kanlanmış ve sol gözünün altı tamamen morarmıştı. Aynı taraftaki açılan kaşı kanayıp kurumuştu ve çenesinin sağ tarafında da belirgin bir morarma vardı.

"Geçeni gideni bilmem de..." Kaşıyla ağabeyimin yüzünü işaret ederek tek elini cebine sığdırdı. "Geçirenler fena geçirmiş."

"Ulan senin ben!" Ağabeyimin öne doğru atılmasıyla ondan önce davranarak önüne geçtim ve ellerimi göğsüne yerleştirdim.

"Abi!" Gözlerimi kocaman açarak ikaz mahiyetinde baktım ona. "Sence şu an kavga kaldırabilecek durumda mıyım?"

Ateş duruşunu bozmazken, ağabeyimin dikilen omuzları sözlerimle birlikte geri düştü.

Gözlerime baktığında gözlerindeki öfke yerini hüzne bıraktı ve ellerini kaldırıp omzuma yerleştirdi.

"Sen iyi misin güzelim?"

Başımı ağır ağır salladım. Ellerimi beline dolayarak başımı göğsüne yasladığımda daha iyi hissediyordum. "Şimdi daha iyiyim."

Yakın konumlarının güvenli olmadığına kanaat getirdim ve ağabeyimin belindeki elimi kullanarak onu koltuğa yönlendirdim. O sırada içeri topallayarak girmekte olan Sezgin ve koluna girmek suretiyle ona yardımcı olan Derin'in suratları sirke satıyordu.

Sezgin attığı her adımda yüzünü buruşturarak hemen karşımızdaki koltuğa vardığında, Derin'in yardımıyla ortalama ebat-

lara sahip bedenini koltuğa bıraktı ve gözlerini kapatarak başını arkasına yasladı.

"Otuz çarpı yetmiş yedi yıllık varlığımda ben böyle temiz dayak yemedim." Gözleri hâlâ kapalıyken övgü maksatlı çenesini kırıştırdı. "Helal olsun."

Ağabeyim saniyeler önce oturduğumuz koltukta öne doğru kaykılarak dirseklerini dizlerine koyarken, bakışları Sezgin'deydi.

"Oğlum mal mısın sen? Adamların bir götümüze direk dikmediği kaldı, sen kalkmış helal olsun diyorsun."

Sezgin tek gözünü kısık sayılacak kadar açarak ağabeyime çevirdi. Her iki gözü de mordu ve dudağı patlamıştı.

"Yiğidi öldür hakkını yeme aga. Kroşeleri iyiydi. Hele birinin senin kasıklarına çaktığı tekmenin ardından havada uçarak dirseğini sırtına indirmesi, muazzamdı."

Ağabeyimin sağ elini yumruk yaparak sol avucuna geçirdi.

"Dayak yemek hoşuna gittiyse yanıma gel. Düzenli olarak zevkle döverim seni."

Sezgin bir şeye darılmış gibi avucunu kaldırıp iki yana salladı. "Duymamış olayım. Ben öyle herkesin dayağını yemem."

"Dayak yemekle kalmayıp her yumruk öncesi adımı anırmasaydın dikkatim dağılmazdı ve o köpeklere haddini bildirirdim."

Sezgin diğer gözünü de araladı ve ağabeyime şaşkınlıkla baktı.

"Kim? Ben mi senin adını anırdım? En son iki muhafızın altında 'Sezgin! Sezgin!' diye yırtınan sendin." Bakışları bu sefer ağabeyimin yaralarının üzerinde gezindi. "Neyse, iyi yanından bak. Soluk benzine iki renk geldi."

Ağabeyim ağzının içinde daha önce ondan duymadığım küfürleri gevelerken, Alya aceleci adımlarla içeri girdi. Üzerinde tıpkı benim gibi davette giydiği elbisesi vardı. Seri adımlarla ge-

ride duran Ateş'in yanına gittiğinde, bunu fark ederek dikkatimi oldukları tarafa verdim.

"Onu bu evde görmek istemiyorum abi. Bir büyücüyle aynı evde olmak istemiyorum."

Ateş bezgin bir ifadeyle kardeşine baktı. Bu mesafeden yorgun görünüyordu. "Saçmalamayı bırakıp odana dön."

"Ben mi saçmalıyorum? Ben!" Eliyle kendisini işaret ettikten sonra açık mavi iri gözleri beni buldu. "Siz ne gördünüz ki? Her şey benim gözümün önünde oldu. Bu kız normal değil. Çok, çok tehlikeli. Onun burada kalmasına izin veremezsin."

"Alya." Ateş dişlerinin arasından sakinliğini zorlukla muhafaza ederek konuştu. "Odana dönmeni söyledim."

Alya sinirle ayağını yere vurduktan sonra bana düşmanıymışım gibi baktı. "Sanırım o sana da büyü yaptı. Hatta bu konuda öyle başarılı ki, bana zarar verme ihtimalini bile düşünmüyorsun."

Ateş aniden kardeşine dönerken, kaldırdığı işaret parmağını öfkeyle salladı. "Büyü mü dedin sen? Büyücü mü dedin?" Başını hayal kırıklığıyla iki yana salladı. "Bu konuda en son konuşacak insan bile değilsin."

Ağabeyinden beklemediği bu çıkışla Alya'nın yüzü ağlamaklı bir hal aldı ve ağır ağır yutkundu. Birkaç adım geri gittikten sonra hızla arkasını dönerek koridora yöneldi. Gidişinin ardından Ateş da öfkeyle kapıyı çarpıp çıktığında, salonu derin ve uzun bir sessizlik ele geçirdi. Kimse tek kelime etmezken, herkes saniyeler önce gerçekleşen diyaloğun şaşkınlığını yaşıyordu. Aslında içten içe onların da Alya gibi düşünüyor olabileceğinden korkuyordum. Düşünebilirlerdi, üstelik bunu yaparken haksız sayılamazlardı. Kendimi kontrol edemediğimi herkesin bildiği malumdu, bunu söylememiş olsam da bildiklerini biliyordum.

Dev bir mahcubiyete bürünürken, bakışlarımı kucağımda

tedirginle birleştirdiğim ellerime diktim. "Ben, eğer ben-"

Sezgin'in yattığı yerden başını hızla ağabeyime çevirmesiyle devamını getiremedim. "O değil de, güzel dayak yedik be."

Ağabeyim birkaç saniye Sezgin'in yüzüne boş boş baktıktan sonra dilini ikiye kıvırarak ısırdı ve ayaklandı.

"Şimdi sana dayak nasıl yenirmiş göstereceğim," demesiyle Sezgin'in koltuktan fırlayıp topallayarak kaçması bir oldu.

"Gel lan buraya, topal yavşak."

Ağabeyim peşinden koşmaya başladı. Koridora yönelmeleriyle küfür sesleri uzaklaştı ama hemen sonra Derin'in peşlerinden attığı kahkahalar salonda yankılandı. Öyle keyifli gülüyordu ki, ona baktığımda kendimi tutamadım ve ben de gülmeye başladım. İçeriden gelen kırılma sesleri kahkahalarımızı perçinlerken, anlamıştım.

Onlar benden zerre rahatsızlık duymuyorlardı, benden korkmuyorlardı.

Son olaydan sonra odasına kapanan Alya haricinde, kız kıza yediğimiz yemeğin ardından masayı toplamaya koyulduk. Ateş, gidişinin ardından saatler olmasına rağmen dönmemişti. Evin etrafını saran onca muhafızın arasından nasıl sıyrılıp gidebildiğini kimse anlayamamıştı. Sezgin ve ağabeyim ise birbirlerini haşat ettikten sonra dinlenmek üzere odalarına çekilmişlerdi. Yasemin ile Derin birlikte çeşit çeşit yemek yaptıktan sonra, güzel bir masa kurmuşlardı ve zorla bile olsa beni de dahil etmeyi başarmışlardı.

Üst üste topladığım toprak tabakları mutfağa bıraktıktan sonra kalanlar için tekrar masaya yönelmiştim ki kapının tok-

mağı vuruldu. Bakışlarım Derin'e kaydığında beklememi işaret etti ve yanıma geldi. Temkinli adımlarla kapıya ilerleyerek kulağını ahşap yüzeye dayadı ve sordu.

"Kimsiniz?"

Gelen her kimse cevap vermedi. Onun yerine birkaç kez daha tokmağa vurdu.

"Açacak mısın?" diye fısıldadım arkasından yaklaşarak. "Cevap vermiyor."

"Evet ama muhafızların izin verdiği biri olmalı. Buraya herkes gelemez, biliyorsun."

Başımı sallayarak onu onayladığımda kulpu usulca indirdi ve kapıyı araladı.

Hiç kuşkusuz karşımızda gördüğümüz kişi ikimizin de dudaklarının aralanmasına sebep olmuştu.

İhtiyar!

Tam da şu an burada, karşımızdaydı.

"Ama siz, buraya nasıl geldiniz?" diye sordum kendimi tutamayarak.

Saçları ve sakalları gibi beyaz olan elbisesinin eteğini tutarak tahta bastonundan destek aldı. Şaşkınlığımı göz ardı ederek bastonu kavrayan elinin işaret parmağıyla içeriyi işaret etti.

"Tamam bir evim yok ama sizi hiçbir zaman çadırın önünde bekletmedim."

Derin şaşkınlığını yenerek geri çekildi ve içeriye geçmesi için ihtiyara yol verdi. İhtiyar ağır adımlarla içeriye girdiğinde tekli koltuğa bıraktı yaşlı bedenini.

"Şaşkınca bakınmayın, muhafızlar geçmeme müsaade etti. Nasıl oldu, ben de anlamadım. Geri çevirirler diye düşünüyordum. Andeko'nun aklında bir şeyler olmalı."

Gözlerini kısaca etrafta gezdirdikten sonra eliyle yaklaşmamı işaret etti.

Önce bunu neden istediğini çözemesem de, Derin'in işaret etmesiyle ihtiyarın yanına gittim ve oturduğu koltuğun önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Çerçevesi kırış kırış olan gözlerini yüzümde gezdirirken, içimi titreten bir endişe peyda oldu.

"İyi misin kızım?"

Durup dururken, bunu bana neden sorduğuna anlam veremedim.

"İyiyim."

Yüzünü yüzüme yaklaştırarak gözlerime odaklandı. Orada bir şeyler ararmış gibi uzun uzun baktıktan sonra çatallı sesini alçalttı. "Hareketlerini, söylemlerini yönlendirebiliyor musun?"

Sorduğu soru gece olanları aklıma getirmişti. Gözlerimin dolmasına mâni olamadım. Tek kelime etmemiş olmamama rağmen bir şeyleri anlamış gibi başını salladı.

"Durduk yere acı çektiğin oldu mu? Bedeninin herhangi bir yerinde sebepsiz bir ağrı hissettin mi?"

Kara gölde olanları anımsayarak, "Evet," dedim.

"Pekâlâ, acına son veren şey veren neydi?"

Acıma son veren şey Ateş'in dudaklarıydı ama bunu ona söyleyemezdim. Kesinlikle yaşadığımız şeyin bahsini dahi geçiremezdim.

"Ateş?" demekle yetindiğim sırada anahtar sesi duyuldu.

Dış kapı açıldı ve gelen kişi oydu. İhtiyarı gördüğünde mimiklerinde yaprak kımıldamasa da, kapının önünde takılı kalan adımları bunu beklemediğinin göstergesiydi.

"Hayırdır ihtiyar, cezama şahitlik etmek için mi geldin?"

İhtiyarın kirli beyaz sakallarının yukarı kıvrılması gülümsemesinin işaretiydi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum lakin daha vahim durumlar var. Vahim ve elim."

Lakayt bir tavır takınarak iri adımlarını ihtiyarın karşısında

bulunan koltuğa yönlendirdi ve otururken önce ayakta dikilen Derin'e, ardından omzumun üzerinden onu izleyen gözlerimi es geçerek ihtiyara odaklandı.

"Felaket tellallığı yapmayı bir kenara bırakıp neden geldiğini anlatacak mısın?" diye sordu öfkeyle yoğrulmuş sabırsız bir sesle.

İhtiyar geriye yaslanarak belli belirsiz tebessüm etti. Yerinde başka biri olsa bu muamele karşısında çoktan çekip giderdi. Ama o Ateş'e kızmıyordu bile.

"Ben gelmedim, siz çağırdınız." Yaşlı sesi algılarımızda usul usul ilerledi. "Hare'nin gözyaşları çağırdı beni buraya. İki gündür rüyamda bu kızcağızı görüyorum. O, acı çekiyor."

Tek hamleyle oturduğu yerden kalktığında, sabırsız adımları salonu arşınlamaya başladı.

"Yok öyle bir şey. Gördüğün gibi gayet iyi. Anasını satayım herkeste bir Hare aşkı başladı bu sıralar. İyi diyorum, yanımda iyi. Anladınız mı?"

"Ona neler olduğunu görmezden geliyorsun. Bu yaptığınla onu koruduğunu mu sanıyorsun? Arafa sıkışan ruhu sandığımızdan da hızlı ele geçiriliyor. Daha şimdiden devinimlerine ve cümlelerine sızmış şeytan! Bugün yanında tuttuğun kız yarın seni tek kelimesiyle yok eder!" Başını yukarı kaldırıp ihtiyar gözlerini kıstı. "Bunu ona yaptırır."

İhtiyara yönelen öfkeli adımlarını, "Ateş!" diyerek durdurdum. Korktuğum tam da buydu, tek korkum ona istemeden zarar vermekti. Mavileri beni buldu, bakışlarındaki aynanın sağlam yüzeyi göz bebeklerinde tuzla buz oldu. "Lütfen..."

Heybetli bedenini yeniden koltuğa bıraktığında başını ellerinin arasına aldı. Şişen pazıları çehresini başarıyla benden saklarken, yerde tek ayağıyla ritim tutmaya başladı.

"Eminim ki ruhunun düğümlü olduğu adamı bulmak için tek bir şey bile yapmamışsındır." Başını hayıflanarak iki yana salladı. Uzun beyaz kirpikleri ve tel tel kirpiklerine eğilen kaşları birbirine karışmıştı. "Bencilsin evlat, çok bencilsin."

"Bencilim," diye fısıldadı Ateş konumuna ihanet etmeyerek. İfadesini göremiyordum, her zaman olduğu gibi kendini benden saklıyordu.

"Kendine sakladığın şey avuçlarının arasında yitip gittiğinde bencilliğinden nefret edeceksin."

"Bu umurumda değil. Onu bağlı olduğu orospu çocuğunun koynuna atmam için önce beni yok etmeleri gerekir."

Parmaklarının arasında sıktığı tahta sopasından destek alarak ayaklandı ve ağır ağır Ateş'in yanına gittiğinde, dudaklarından dökülen tek cümle ateş mavilerini sobeledi. Dipsiz bir ummanı andıran gözlerini tek seferde önce ihtiyarın ardından benim yüzüme dikti.

"Belki de o adam sensindir Ateş. Acısını dindirebildiğine göre bir ihtimal var. O adam sen isen, onu kurtarabilirsin. Şayet sen değilsen, ondan uzak dur. Zira birleştiğiniz an yok olur."

Gözleri gözlerimdeyken yutkundu.

Yutkunamadım.

Yok olacak olsam ondan başka bir adamın bana dokunmasına izin vermezdim.

Omurgalarımın arasına sıkıştırılan zehrin tüm hücrelerimi darmaduman edeceğini bilsem dahi, bu ihtimal düşünülemezdi.

Sessizliğe bıçak kesiği atan kapı tokmağı olurken, Derin hemen kapıya döndü ve bakışlarıyla Ateş'ten onay aldıktan sonra kulpunu indirdi.

Gelen kara giyimli, kızıl kapüşonlu baş muhafızdı. Salonun ortasına kadar ilerledikten sonra Ateş'e döndü.

"Bu gece yarısı şatoda olun. Ateş Karan, kesinleşen cezanı alacaksın."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Yelkovanın kıyısında yürüyen yalın ayaklar saniyelerin üzerinde tepinmeyi arzuluyordu. Akrebi ateşe vererek, dakikaları yağlı urgan ipinin ucunda sallandırmak istiyordu.

Korkunun ruhumla ettiği raks zaman ilerledikçe daha kıvrak bir hal alırken, hiçbir kelam zihnimin içinde at koşturan düşünceleri teskin etmiyordu. Hududa takılı kalan ihtimaller karanlık parmaklarını canıma saplayıp çekiştiriyordu. İçimde kendim için yükselmeyen endişelerim, onun için beni yiyip bitiriyordu.

İçim içimi tüketiyordu.

Salonun çeşitli yerlerine dağılan bizlerin gözlerine sinen endişenin aksine, onun mavilerinde kafayı yedirtecek bir sakinlik hâkimdi. Oturduğu tekli koltuktan uzattığı uzun bacaklarını ahşap masanın üzerinde birbiri üstüne atmış, sükûnet içinde şömineyi izliyordu.

Ben hiçbir yere sığamazken, onun sergilediği rahatlık çileden çıkarıyordu. Ayağımla yerde tuttuğum ritme bir son vererek aceleci adımlarla yanına ilerledim. Başında dikildiğimi bile fark etmemişti ya da fark etmek istememişti. Bilmiyorum.

"Şu tepkisizliğine bir son verir misin artık? Saat gece yarısını bulmak üzere ve senin kılın kıpırdamıyor!"

Cevap vermedi.

Bakışları bile milim yer değiştirmedi.

"Beni duyuyor musun?" Sesimi yükseltmemin işe yaramaması beni ciddi anlamda öfkelendirmişti. Öyle ki, ağabeyimin üzerimde olan bakışlarını dahi hiçe sayarak beni duymayan adama bağırmaya devam ettim.

"Bana cevap ver. Yaptığın saçmalık, benim yerime cezayı üstlenmiş olman kelimenin tam manasıyla saçmalık!"

Elini arkaya alıp ense köküne uzanan siyah tutamlarına dokundu. "Başımı ağrıtıyorsun."

Ne yani! Bana tek verebildiği yanıt bu muydu!

"Ateş! Bak, bu çok sa-"

"Neden susmayı denemiyorsun?" derken kımıldayan sadece dudaklarıydı, sadece dudakları.

Avucumu alnıma kapatıp öfkemin dinmesini bekledim. Kâle almamak kesinlikle en iyi yaptığı şeylerden birisiydi!

"Hâlâ vaktimiz var. Dinle, Sezgin'in önerdiği yol en doğru olan. Kaçmalısın, bir an önce bu evden uzaklaşmalısın."

Masadan indirdiği ayaklarını yere bastığı sırada vereceği cevabın değişmeyeceğini içten içe biliyordum.

"Oradan bakınca korkak bir adama mı benziyorum? Tekrar etmeyin, kaçmayacağım."

"Bunun korkaklıkla ne alakası var? Ne ceza alacağını bile bilmiyoruz, sense burada oturup zamanın dolmasını bekliyorsun."

Ayağa kalkarken gözünün ucu bile değmemişti üzerime. Yanımdan geçip gittiğinde ona bağırıp çağırmamak, ağzıma geleni saymamak için zor tutuyordum kendimi.

"Ateş, dinle kardeşim." Sezgin sesini makul bir seviyede tutarak kapıya ilerleyen Ateş'in yanına gitti.

"Seni yeniden Yedikule Zindanları'na kapattırabilir. Onun mıntıkasına girdiğin an sana her şeyi yapabilir. Bile bile lades olamazsın."

Gözlerini Sezgin'in yüzüne çevirdiğinde, bakışlarındaki kararlılık umudumu alaşağı etti.

"Söz ağızdan bir kez çıkar Sezgin." Mavilerini öyle sert bir manevrayla çevirdi ki üzerime, ruhumun sendelediğini hissettim. Kıstığı kirpiklerinin arasından çehremi izlerken ona yalvaran gözlerle bakıyordum.

Elini kaldırıp Sezgin'in koluna birkaç kez vurdu. "Ben istediğimi aldım. Gerisi teferruat. Şimdi, hazırsanız çıkalım."

Biten cümlesinin ardından arkasını döndü ve açtığı kapıdan çıkıp gitti. Düşen omuzlarımı görmedi ya da yüreğimdeki boşluğun nasıl derinleşerek kara bir kuyuya dönüştüğünü umursamadı. Sezgin ve Alya hemen arkasından çıktığında bakışlarımı hayal kırıklığıyla yere düşürdüm.

"Gitmemiz gerek Hare."

Koluma dokunan Derin'e başımı sallamakla yetindim. Zaman dolmak üzereydi, gitmemiz gerekiyordu.

"Sence ona nasıl bir ceza verir?" diye sordum sesimi zorlukla güçlü tutmaya çalışarak.

"Bilmiyorum, her şey olabilir. Andelko acımasız ve tehlikeli bir adam. Kendimizi yapabileceği her şeye hazırlamalıyız."

Konuşmaları acımasızdı. Derin'in acımasızlığı gerçekçiliğinden kaynaklanıyordu ama buna rağmen üzüldüğüm için üzüldüğünü biliyordum.

Ağabeyim yanıma gelip beni kolunun altına aldığında, saçlarımın arasına uzun bir öpücük bıraktı. Buğday teninin arasından kehribar rengi bir bilye gibi parlayan gözlerini ona kalkan gözlerime çevirdi.

"Şatoda sana Ateş hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak, "Hatırlıyorum," diye yanıtladım.

Ateş için nesin demişti. Bu, cevabı meçhul olan bir soruydu. Onun bana verdiği değerin göremeyecek kadar aptal bir kız değildim elbette. Yine de Sezgin ve Derin'inki gibi ya da ağabeyim ve Yasemin'inki gibi bir şey yoktu aramızda.

"Hatırlama, hatta söylediklerimi tamamen unut," dedi net bir dille. "Onu sevdiğim söylenemez. Hatta dayak yemeyeceğimi bilsem o düzgün suratını yumruk manyağı yapardım." Hafif bir tebessüm ile kulağıma eğildi. "Ama bu sana verdiği değeri görmüyor olduğum anlamına gelmez.

Puslu gözlerime inat son kelimeleri dudaklarımın kıvrılmasına sebep oldu. Bunu ağabeyimden duymak içimin cehennemine bir nebze su serpmişti.

"Sen bugünlerde bir hayli sulu gözlü olmaya başladın. Farkında mısın ufaklık?" Kolunun altındaki bedenimi kapıya çevirerek adımlarına ayak uydurmamı sağladı. "Şimdi üzerimize düşeni yapalım ve Ateş'in yanında olalım."

Kirpiklerimi hızlı hızlı birkaç kez kırpıştırarak gelecek olan gözyaşlarımı kovaladım ve hemen ardından düşen omuzlarımı toparladım. Ateş güçlü bir adamdı. Sırf bu yüzden her ne olursa olsun yanında güçlü durmalıydım.

Arabaya binerken, Sezgin'in ön koltuk yerine arkaya binmiş olduğunu gördüm. Ona baktığımda kaşıyla öne oturmamı işaret etti ve muzipçe gülümsedi. Ağabeyim de arabada yerini aldığında, Yasemin onun dizlerine, Derin ise Sezgin'in dizlerine oturmuştu. Ayakta dikilmeye bir son verip kapısı açık olan ön yolcu koltuğuna yaklaştım ve gözlerimi yola kilitlemiş olan Ateş'in yanına oturdum.

Bunu bekliyormuş gibi arabayı o saniye harekete geçirdi. Bana bakmıyordu, benimle konuşmuyordu. Esasen kimseyle konuşmuyordu. İçinde ne yaşadığını kimseyle paylaşmak iste-

miyordu. Yol boyu ara ara gözlerimi ondan tarafa çevirdiğimde her seferinde aynı manzarayla karşılaştım. Kemikli ve uzun parmakları direksiyonu sıkıca kavramış, parmak boğumları sıkmaktan grimsi bir renk almıştı. Bakışları yoldayken, gözleri delici bir alet, yol ise bir duvar gibiydi. Hızlıydı, çok hızlıydı.

Belki de bir an önce olsun ve bitsin istiyordu. Benim kaçmak istediğim şeyin hemen gerçekleşmesini istiyordu.

Dakikalar sonra araç şatonun girişinde duraksadı. Herkes sırayla arabadan indiğinde, geride o ve ben kalmıştık. Bakışlarımı yan profiline diktim. Büyük ve düzgün burnunda, biçimli kalın kaşlarında, birbirine bastırdığı dudaklarında gezdirirken gözlerimi, içten içe vazgeçmesi için dualar ediyordum. Gerçekleşmeyeceğini bile bile bu arabadan inmemesini istiyordum.

Kapısını açtığı an dualarım bir tokat gibi suratıma çarptı. İnmek için yaptığı ilk hamleyi, elimi elinin üzerine koyarak duraksattım. Bakışları bana dönmedi. Buna rağmen ifadesinde bir kızgınlık yoktu.

"Zorlaştırma." Karakteristik sesi algılarıma sert bir tekme savurdu.

"Gitmeni istemiyorum." Elini parmaklarımın arasından sıyırmaya çalışmasıyla bu kez iki elimle tuttum ve kendime çektim.

Parmaklarını onu tutan elimin üzerine kapatırken, bakışları kademeli olarak beni buldu.

"Korkma, beni yok edemez."

"Ama sana zarar verebilir ve ben..." Kıstığı gözlerini gözlerime yaklaştırdı. Beni yine köşeye sıkıştırmaya hazırlanıyordu.

"Ve sen...?" Kulpun üzerinde olan elini oradan ayırıp yüzüme çıkardı ve elmacık kemiğimin üzerine düşen turuncu bir tutamı kulağımın arkasına yerleştirdi. "Bana zarar verirse üzülür müsün?"

"Üzülmek hissedeceklerimin yanında çok az kalır. Şayet sana bir zarar gelirse, içimde taş üstünde taş kalmaz."

Mavilerini mesken tutan hayali maskenin tuzla buz oluşuna şahit oldum. Gözbebeklerinde kendime rastladım bakışları dudaklarıma kayarken.

"Senin bunları söyleyen o ağzını..." Kulağımdan aşağı kaydırdığı iki parmağıyla çenemi sıkıca tuttu ve kendine çekti. Onun soğuk nefesi ve benim sıcak nefesim en mahrem anlara soyunurken fısıldadı. "Şimdi abin dışarıda olmasaydı, sana neler yapmak istediğimi tahmin edebilir miydin?"

Gayriihtiyarî dudaklarına kayan bakışlarım, hipnotize ettiği zihnimle izafiydi. "Bilmem, sence edebilir miydim?"

Çapkınca gülümsedi. Belirgin elmacık kemiklerinin altından başlayarak boynunun orta yerinde biten sakalları tek bir noktada bile seyrekleşmemişti. Hatta bunu yaparken çenesindeki siyah sakalları sıkılaşarak mümkünmüş gibi biraz daha kararmıştı.

"Görüntünün aksine cesursun. Buna bayılıyorum." Çenemi biraz daha kendine çektiğinde burunlarımız birbirine çarpmak üzereydi. Üzerimdeki kıyafetimi parçalayarak dışarı çıkmak isteyen kalbim, onun atmayan kalbiyle bir bütün olmak istiyordu.

"Başka, başka neye bayılıyorsun?" diye sordum kendimden çıktığına inanamadığım işveli bir sesle. Heyecandan kuruyan alt dudağımda dilimi gezdirirken sertçe yutkundu.

"Lan!" Kirpiklerini birbirine bastırıp tekrar yutkunduğunda parmakları can yakacak kadar çenemi sıkıyordu.

Bundan şikâyetçi değildim.

Dudaklarımdan tek bir acı nidası çıkmamasına rağmen tutuşu hızla gevşedi ve avucu bu kez boynuma kaydı. Orayı nazikçe kavradığında parmakları tenimin üzerinde gezinmeye başladı.

"Sen nasıl bir sınavsın? Tüm sorularının cevabında yanılıyorum."

Usulca gözlerimi kapatıp nefesinin ferah kokusunu soludum. "Senin yanlış cevaplarının her biri benim lügatimde öyle doğru ki."

"Yanılıyorsun, sen duru bir cennetsin. Ben o cennete yuvarlanan ateş parçası kadar yanlışım."

Kirpiklerimi aynı yavaşlıkla araladım ancak gözlerimi tam manasıyla açmadım. Mavileri sonu olmayan bir okyanustu. Her baktığımda o okyanusa atlamaktan, her seferinde can çekişerek boğulmaktan bıkmıyordum.

"Ya uçsuz bucaksız cennette yuvarlanan ateş parçasıyla tutuşmaya razıysam?"

Son katreydi. Dudaklarımdan süzülenler dayanma noktasına darbe indiren son cümlelerdi. Dudakları aralandı ve dudak çizgisinde dolaşan zebaniler zaferi sırtlayarak sevinç naraları atmaya başladı. Elleri enseme yöneldiğinde biraz daha yaklaşmıştı. Kapanan gözlerim benliğimi onun himayesine bırakmaya hazırlanırken, sesli bir şekilde tıklatılan cam irkilerek geri çekilmeme sebep oldu.

Aynı saniye Ateş'in dudaklarından ahlaksız bir küfür firar ederken, kapıyı sertçe açarak ağabeyime ters bakışlarına gönderdi.

"Bu iki etti koca adam, bu aralar fazla yırtık dondan çıkıyorsun."

Ağabeyim bir-iki adım geri çekildi ve Ateş'in inmesine müsaade etti. "Söz konusu kardeşimse her an her yerden çıkabilirim Karan, buna alışsan iyi edersin."

Şu durumda bile birbirleriyle uğraşmalarına inanamayarak arabadan indim ve ağabeyimin yanına ilerledim.

Ateş kısa süreli sessizliğin ardından tek kaşıyla beni işaret ederek, "Alışsan iyi edersin," diye buyurdu. "Bu manzarayla çok daha fazla karşılaşacaksın. Alış ya da görmemeyi dene."

Sinirlerini arşa tırmandırdığı ağabeyimin vermek üzere olduğu karşılığı beklemeden şatoya yöneldi. Adımları aceleciydi, bizi kesinlikle beklemiyordu. Ona yetişmek için acele hareketlerle peşinden ilerledik. Devasa şatonun girişinde bizi karşılayan muhafız ordusu her birimizin üzerini itinayla aradıktan sonra davetin gerçekleştiği alana yönlendirdi. Etrafımızı ören etten duvarın aynısı tek kişi olmasına rağmen Ateş'in etrafını da çevrelemişti. Biraz sonra davetin gerçekleştiği alana geldiğimizde daha önce gördüğüm atmosferden eser yoktu. Ağaçların sınırını belirlediği yuvarlak alan bomboştu. Toprak zeminin üzerine yığılmış ölü yapraklardan başka hiçbir şeye rastlamak mümkün değildi.

Şatonun karanlık gölgesi gecenin karanlığıyla el sıkışarak zifiriye bulamıştı her yanı. Yakılan meşaleler siyaha damlatılan birkaç damla beyaz gibi kalmıştı.

"Durun!"

Başmuhafızın emriyle alanın orta yerinde durdurulduk. Ateş'i bizden birkaç metre öteye götürdüklerinde kalbim korkuyla sıkışıyordu. Nefesim her geçen saniye biraz daha daralıyordu, en çok şimdi yaşadığımı vurguluyordu bedenim.

"Zamanlaman mükemmel Karan."

Kendisinden önce baritonu gölgede bırakacak kadar kalın olan sesi duyuldu. Şatodan bahçeye yönelen uzun ve kıvrımlı merdivenlerin başında göründüğünde kan kırmızı pelerinini rüzgâr sola doğru savurdu.

"Bu mükemmel anı biraz daha beklemeye sabrım yoktu doğrusu." Ağır ve işkence eden adımlarla merdivenleri inmeye başladığında yutkunamadım.

Ateş kendisine doğru yürüyen Andelko'nun karşısında bir kaya kadar sağlam duruyordu. Duruşu, mizacı, bakışları öyle

korkusuzdu ki, sanki biraz sonra cezalandırılacak olan kendisi değildi.

"Uzatma Andelko, ne yapacaksan yap."

Andelko'nun dudakları tehlikeli bir edayla kıvrıldı. "Hay hay."

Ateş'i arkasına alarak bize doğru ilerledi, ancak yanımıza varmadan Ateş ile aramıza giren o lanet mesafede duraksadı. Keskin yeşil bakışlarını merdivenin altında kalan kapıya çevirerek, yukarı kaldırdığı ellerini birbirine vurdu ve kuvvetli alkış sesini alana boca etti. Sadece birkaç saniye sonra Alya'nın peşinden sürüklendiğim bodrumun kapısı açıldı. İçinden sırayla çıkan üç adama hayretle baktım. Üçünün de üzerinde tıpkı kâhin ve ihtiyarın olduğu gibi beyaz köle kıyafeti vardı ama taktıkları ak kapüşon yüzlerini tamamıyla gizleyecek kadar büyüktü. En önden ilerleyen adamın elinde kalın, siyah bir kitap vardı. Şaşkın gözlerle önce onlara, ardından birbirimize baktık. Derin ve Sezgin'in çehresine yer edinen dehşet ifadesi beni daha büyük bir korku deryasına fırlatmıştı.

Adamlar Andelko'nun önüne dizildiklerinde Andelko'nun gülümsemesi iç kemiren bir kahkahaya dönüştü. Ateş olduğu yere mıhlanmış gibi devinimsiz olacakları beklerken, bakışlarım Derin'inkilerle çarpıştı. Bana öyle bir baktı ki, içimin eriyip aktığını hissettim. Şimdi içimde devasa bir boşluk vardı. Zira Derin'in gözlerindeki ifade felakete bürünmüştü.

"Gösteri başlasın." Hafifçe eğilerek eliyle Ateş'i işaret ettikten sonra geri çekildi. Delirmiş gibi etrafıma bakıyordum. Neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordum ancak bu mümkün değildi.

Neler döndüğünü bilmiyordum.

Kötü şeyler olacağını hissediyordum.

Kitabın kapağı aralandı.

Meşalelerin ateşi yükseldi.

"Rati!"

Kitabı taşıyan adamın yaşlı sesinden anlamsız bir kelime döküldü ve o saniye alana garip bir sis akın etti. Dört bir yanı saran kara sis giderek yoğunlaşırken, birdenbire gözden kaybettiğim adamın adını haykırdım.

"Ateş!"

Hiçbir şey, hiçbir şey göremiyordum! Etrafımda dönerek adını haykırmaya devam ettim.

"Ateş! Ateş, bana cevap ver!"

Kötülüğün pervaneleri tüm hızıyla dönerken, tohumlarını ruhumuzun kurak topraklarına bırakıyordu.

Sis havalandı. Bununla birlikte puslu da olsa bir şeyler görmeye başladım. Herkes aynı yerinde duruyordu. İfadelere sinen endişe, yerli yerindeydi. Rahat bir nefes almak istedim, alamadım. Tam karşımda olmasına rağmen bu mümkün olamadı.

İyice havalanan sis etraftan parçalarını toplayarak tek beden oldu. Yükseldi, yükseldi ve tek yöne ilerledi. Onun olduğu yöne!

"*İzbrišite sliku. İzbrisani i gitsib*!"

Adamın telaffuz ettiği anlamsız kelimelerin yerini, yanında duran iki adamının kollarını göğe kaldırması takip etti. Gökten bir şeyler dileniyordu. Dudakları kıpırdıyordu ancak ne söylediklerini duyamıyordum.

"*İzbrišite sliku. izbrisani i gitsib*!" Kollarının arasında tuttuğu kitabı sertçe kapattı ve üçüncü kez tekrar etti.

"*İzbrišite sliku. İzbrisani i gitsib*!"

Korkunç bir uğultu başladı. Kulakları sağır edecek kadar güçlüydü. Ateş'in üzerine yürüyen kara sis onun etrafını sar-

dığında dudaklarımdan tiz bir çığlık koptu. Bir şey oluyordu! Ateş'e bir şey oluyordu!

Onun etrafını tıpkı bir hortum gibi saran sis hızla dönemeye başladı. Hızlandıkça Ateş'i göremiyordum. Onu kaybediyordum!

"Hayır!" diye bağırdım, ne ara yüzümü ıslattığını bilmediğim gözyaşlarımın arasından.

Ona koşmak isteyen adımlarım ağabeyimin koluma yapışmasıyla son bulurken, var gücümle çırpınmaya başladım.

Kara sis Ateş'in etrafında dönüyordu. Onu içine alıyordu, onu benden alıyordu.

Bağırarak, ağlayarak, çırpınarak kurtulmaya çalıştım. Haykırışlarım uğultuyu bastıramayacak kadar güçsüzdü ancak acım her şeyi yerle bir edecek kadar sağlamdı.

"Ateş!" Zevahirinin yerini sis alırken, çıkan sesimi kendim bile duyamadım. Ona gidememiştim, engel olamamıştım. O benim için kendini feda ederken, benim elimden hiçbir şey gelmemişti.

"Ateş, hayır!"

Ağabeyimin kollarından sıyrılarak kendimi yere attığımda acıyla toprağı avuçlarımın arasında sıktım. Şayet bu bir kâbussa tam burada uyanmalıydım. Önüme dökülen saçlarımın arasından olduğu yere baktım. Ne ondan ne de kara sisten eser kalmıştı. Onu benden koparıp almıştı.

O, yoktu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Başımı arkaya atarak elimi göğsüme götürdüm ve tırnaklarımı oraya sapladım. Göğsümün orta yerine binlerce mezar açıldı. Hepsi vecayla doldu, hepsi kanla... Acıtmıyordu. Hissettiğim acının yanında bu hiçbir şeydi. Ruhumda can çekişen tırtılların kelebek olamadan gerçekleşen ölümleri kadar zamansızdı.

Haykırışlarım yerini iç çekişlere bırakırken, etime saplanan tırnaklarımın arasına dolan kanın sıcaklığını hissediyordum. Şimdi, şu saniye görünmez bir hançer beni delik deşik etmeliydi. Arafa sıkışan nefesimi kesmeliydi. Zinhar bu acı ne geçer, ne dayanılırdı.

"Şşş." Bileğimi kavrayan iri parmaklar tırnaklarımı saplandığı yerden çıkarmanın derdine düşerken, kaskatı kesilmiş uzuvlarım buna izin vermiyordu. Öte yandan, burnumun dibindeki koku ve fısıltı algılarımı yalpalattı.

"Hadi bebeğim, çek elini oradan. Kendine zarar veriyorsun."

Gerilen kaşlarım tınısıyla serbest kaldı. Uyguladığı kuvvetle tırnaklarım etimden sıyrılıp göğsümün üzerinden kayarken, göğsümden sızan kanın kendine ince bir yol çizerek aşağı süzüldüğünü hissettim.

Islak bakışlarımı bileğimdeki tutuşa kaydırdım, karşılaştığım koca bir boşluktu. Kokusunun kaynağı boynu yakınımdaydı, soğuk nefesi yanı başımdaydı. Dokunuşu bende, zevahiri yokluktaydı.

Bunu biliyordum, bu hissi tanıyordum.

Karıncalanan sol yanımı tanıdık bir sızıyla karşılayarak boşta kalan elimi kaldırmaya çalıştım. Titrediğimi şu ana kadar fark etmemiştim. Parmaklarım ona yaklaştıkça avucumun içini müthiş bir sıcaklık kapladı. Yaklaştırdım, içim acıyla çekilirken göremediğim varlığına dokundum.

"Bana bu yaptığın aptallığın hesabını vereceksin?" diye konuştu kısık ve kızgın bir sesle. "Göğsünü parçalamışsın, sen aptal mısın?"

Belirli aralıklarla içimi çekmeye devam ederken, boşlukta dolaşan parmaklarıma baktım.

"S-senden, görüntünü mü ald-"

"Gidiyoruz, pansumana ihtiyacın var."

Titrek nefesime karışacak tek bir kelama dahi müsaade etmeden belimden ve bacaklarımın altından tutarak bedenimi havalandırdı. Ağabeyim ve Yasemin şahit oldukları manzaraya kocaman olmuş gözlerle bakarken, Sezgin ve Derin'in bakışları kırıktı.

Kollarımı boynuna doladığım sırada acıyan gözlerimin üzerine gözkapaklarımı indirdim. Başım göğsünde kendine yer bulurken, acım daha sonra çözülerek nüksetmek üzere buz tutmuştu.

Yosun tutmuş dikenli telleri etrafımıza ören iblis, kanlı parmaklarının arasındaki telin ucunu her nefeste biraz daha daraltıyordu. Kaçmaya çalıştıkça daralan alanda birbirimize tosluyorduk ve acıdan kaçarken birbirimizi yaralamak kaçınılmaz oluyordu.

Göğsüme çektiğim dizlerime kapattığım başım, akıl hastanesinden kalma aşina olduğum bir pozisyondu. Sırtımın temas ettiği pürüzlü duvar ise çok uzun süre bu pozisyonda kaldığım için kemiklerimi sızlatıyordu.

Sızlamak... Göğsümde yarattığım, henüz kabuk bağlamayan yaralar da kesik kesik sızlıyordu. Onları ben mi yapmıştım? Hayır. O yapmıştı! Yokluğu göğsüme pençelerini geçirmişti.

Göğsümde yokluğunun pençe emarelerini taşıyordum. Asıl sızlayan onlardı.

"Benim yüzümden," diye mırıldandım. "Benim yüzümden, yeniden..."

Zihnimdeki çözümsüz düğüme bir ilmek daha atıyordu düşünmek. Ayak bileklerime vurulan kelepçeyi mengene gibi sıkıyordu. Beni odama kadar getirip bedenimi yatağa bırakana dek aynı tanıdık karıncalanma hissini tatmıştım. Uzaklaşmasıyla, bu his kaynar suya düşen şeker gibi erimişti.

"Artık uyumayı dene. Kendine zarar vermen olanları silmeyecek."

Sesini duymamla birkaç dakika önce açılan kapıdan girenin Derin olduğunu anladım.

"Kendini suçlamaktan vazgeç. Ateş'in kendi tercihiydi. Onu vazgeçirmek için elinden geleni yaptın ama sen de bilirsin, onun gibi bir adamı verdiği karardan döndürmek imkânsızdır."

Başımı yavaşça saklandığı yerden çıkarmaya kalktığımda, kaskatı kesilen ense köküm bunu tek seferde yapmama mâni oldu. Başımı yan bir şekilde dizlerime koyarken, yanan gözlerimi boşluğa diktim.

"Nasıl hissettiğini tahmin edebilir misin? Sence şu an da nasıl hissediyordur?"

Donuk bakışlarının üstüne dikilen kirpiklerini birkaç kez

kırpıştırdı. İstemsizce burnunu kırıştırdı ve ellerini kısa bir an nereye koyacağını bilemedi.

"Onun nasıl hissettiğini, hiçbir zaman tahmin edemedim."

Acı acı gülümsedim. "Ben de öyle tahmin etmiştim."

Başka bir şey söylemedi. Birkaç dakika sonra bir şey hatırlamış gibi elini beline götürerek oradan bir kâğıt parçası çıkardı ve bana uzattı.

"O hengâmenin içinde sana vermeyi unuttum. İhtiyar giderken bunu sana bıraktı. Aslında içinde ne olduğunu merak ediyorum ama sadece senin okuman gerektiğini söyledi."

Uzanıp almamı beklemeden kâğıdı ayaklarımın ucuna bıraktı ve parmaklarını belli belirsiz saçlarımdan geçirdikten sonra odadan çıktı. Bakışlarım bu kez rengi soluk sarıya çalan kâğıt parçasına kaydığında, onu elime alıp okumak için en ufak bir istek yoktu içimde. Tek bir satırına dahi gözlerimin değmesini istemiyordum esasen. İhtiyarın bana söyledikleri her zaman için birer felaket olmuşken, yazdıkları bundan farklı olamazdı.

Kâğıttan uzaklaşmak için acele hareketlerle yataktan kalktığımda her yanım et kesiği olmuş gibi acıyordu. Dolaba ilerleyerek rastgele birkaç parça kıyafet aldım ve korkularımı ayaklarımın altına alarak banyoya ilerledim. Çıplak bedenimi soğuk suya bırakırken yalnız olmam aleyhimeydi. Onun istediği gibi yalnızdım ancak istediği gibi korkmuyordum. Uzun uzadıya yaptığım banyonun ardından, getirdiğim tek iç çamaşırlarıyla çıplaklığımı örttüm. Üzerine geçirdiğim tek parça siyah elbiseyle banyodan çıktığımda kurulamayı es geçtiğim saçlarımdan damlayan su damlacıkları omuzlarımı ıslatıyordu.

Salonun üç farklı köşesinde oturan Alya, Yasemin ve Derin'in gözleri içeri girmemle beni buldu. Yasemin eliyle yanına gelmemi işaret ederken Alya hırsla yerinden kalktı ve üzerime

doğru gelmeye başladı. Oval şeklindeki açık mavi gözlerini derin bir nefret ele geçirmişti. O nefretin hedefinde ben vardım.

"Senin yüzünden oldu! Abim senin yüzünden görünmez oldu!" Kollarıma yapışıp bedenimi kapıya yasladığında ona karşılık veremeyecek kadar suçluyordum kendimi. Hatta bunu ondan daha fazla yapıyordum.

"Sana diyorum! Bana cevap ver! Senin yüzünden anlıyor musun? Eğer senin cezanı üstlenmeseydi şimdi bu durumda olmayacaktı! Eğer abimi düşünmüş olsaydın büyüye engel olurdun. Izabelle'i yok ettiğin gibi o lanet büyücü adamları da yok ederdin!"

Başımı yenilmiş bir biçimde iki yana salladım. "Bilerek yapmadım. Ben yapmadım ki, ben kimseyi isteyerek yok etmedim. Edemem."

"Yalancı büyücü! Nefret ediyorum senden!"

Yasemin arkadan saçlarını kavradığı Alya'yı tek hamlede üzerimden aldığında, Alya'nın acıyla buruşturduğu yüzünü yüzüne yaklaştırdı. "Etrafta seni benim elimden alabilecek Sezgin ya da Hakan görebiliyor musun geri zekâlı? Onun hiçbir suçu yok, abin bunu kendi istedi." Parmaklarının arasındaki saçları daha da çektiğinde Alya acıyla bağırdı. "Üstelik bunu lanet bir büyünün etkisindeyken yapmadı, anladın mı?"

Alya'yı iterek kendinden uzaklaştırdı. Yasemin bana baktığında öfkeli bakışları yerini hüzne bırakmıştı. Yanıma geldi ve bedenimi açtığı kollarının arasına aldığında kulağıma fısıldadı. "Senin suçun yok, inan bana."

Kollarının arasındaki sükûtumu koruyarak geri çekildim. Derin, Alya'yı odasına götürürken, boş bir koltuğa ilerleyerek bedenimi tonlarca ağırlıktaki bir külçe gibi oraya bıraktım.

"Neredeler?"

Oturduğum büyük koltuğa ilerledi ve hemen yanıma çöktü. "Hatırlıyor musun bilmiyorum ama eve geldiğinizde muhafızlar yoktu. Sanırım Andelko artık..." Elini ensesine götürüp sıkıntıyla ovaladı. "Sanırım artık Ateş'i bir tehlike olarak görmüyor. Vereceği cezayı bildiği için de ihtiyarın buraya girmesine izin verdiğini düşünüyorum."

Sözlerinin haklılığını göz ardı ederek sorumu yineledim. "Neredeler?"

"Hakan ve Sezgin birkaç saat önce çıktı. Sezgin bir şey alıp geleceklerini söyledi ama ne olduğunu bilmiyorum. Ateş, o seni bıraktıktan hemen sonra çıktı. Nerede olduğunu bi-"

"Bilmiyorsunuz," diye tamamlandım. Kim bilir neredeydi. "Gelip gelmeyeceğini dahi bilmiyorsunuz."

"Böyle konuşma, gelecektir. Giderken tek söylediği şey göğsüne pansuman yapmamızdı. Tek düşündüğü şey buydu."

Ani bir kararla yerimden kalkıp koridora ilerledim. O kaçmıyordu, benimle ilgili her ne varsa üzerine gidiyordu. Şimdi gidişi onun inzivasıydı, nitekim kabuğuna çekilmeye, kabullenmeye ihtiyacı vardı.

Odamın kapısını açtığım an gözlerim kâğıt parçasını aradı. Derin'in bıraktığı yerde, yatağın bir kenarındaydı. Gelişimin aksine ufak adımlarla yatağa yanaştım ve yataktan destek alarak yere çöktüm. Parmak uçlarım kâğıdı ucundan yakalarken, bağdaş yaptığım bacaklarımı kendime çektim. İkiye katlanmış kâğıdı usulca aralarken, derin bir nefes aldım.

"Hare, güzel kızım. Şayet bu mektubu ellerinin arasında tutuyorsan, onca yol kat edip yanına gelememişimdir. Yahut gelmiş, lakin söylemek istediklerimi sana söyleyememişimdir. Yazacaklarımı iyi oku, hafızana kazı, zira fazla vaktin kalmadı. Ateş'in aksine sen durumun ehemmiyetinin farkındasın. Bunu

görebiliyorum. Aslında Ateş de farkında, ancak sana duyduğu hisler gözüne siyah bir perde indirmiş. Seni kendine saklarken, zarar verdiğinin farkında değil. Andelko bu gece Ateş'in cezasını kesecek, sen bu mektubu okuduğun vakit çoktan kesmiş olmalı. Dostlarımdan gelen haberlere göre ondan görünürlüğünü almış olmalı. Bu şekilde bir gözü ve kulağı Ateş'in üzerinde olmak zorunda olmayacak. Görünmez bir adamı liderlik tahtına rakip olarak görmeyecek. Bu büyüyü engellemek için benim elimden bir şey gelmez. Ancak bozmak için senin elinden birçok şey gelebilir. Bana kulak ver kızım, iyi oku. Düğümlü olduğun ruhu bul, bunu hemen yap. Düğümlü olduğun ruhla birleşmen senin kurtuluşundur. Ateş'in üzerindeki görünmezlik büyüsünün kalkmasını istiyorsan onun da düğümlü olduğu kadını bulman gerekecek. Birleşme tüm büyüleri siler, yok eder. Ruh nikâhına hiçbir büyü kafa tutamaz. Ateş'in sana yaptığını sakın ola ki sen ona yapma. Onu düğümlü olduğu kadına teslim et. Düğümlü olduğun adama teslim ol."

Kâğıt parmaklarımın arasından kayıp gitti. Onu sakınan yanım onu kollayan yanım ile kanlı bir harbe girişti. Kazanan kim olursa olsun, kaybeden ben olacaktım.

Defalarca okudum ihtiyarın yazdığı mektubu, defalarca her bir satırına onlarca kez gözlerimi değdirdim. Okumaktan yorgun düştüğümde bedenimi sürükleyerek yatağa çıkardım ve ağırlaşan gözkapaklarıma istediğini verdim.

Kabuğu kırık bir istiridyenin sevdiği inciye verebilecek yeri yoktu, ancak onu başka bir istiridye kabuğunun sahiplenmesine izin veremeyecek kadar bencildi.

Karanlığa araladığım gözlerimi ovalayarak doğruldum. Elimi yatağın diğer yarısına attığımda parmaklarım bir süre yatağın soğuk yüzeyinde gezindi. Yasemin yoktu. Yataktan çıktığımda kalçalarıma kadar sıyrılan siyah elbiseyi tekrar bacaklarımın üzerine çektim. Kapıya ulaşıp kulpu indirdim ve koridorun da kapkaranlık olduğunu gördüm. Muhtemelen gecenin bir yarısıydı. Boğazımdaki kuruluk beni mutfağa yönlendirirken, ağabeyim ve Sezgin'in kaldığı odanın aralık bırakılan kapısına yaklaştım. Gördüğüm manzara belli belirsiz gülümsememe sebep olurken, ağabeyim ve ona sıkıca sarılarak uyuyan Yasemin'in üzerine kapattım kapıyı. Odalarından koridora vuran fersiz gaz lambası ışığı yerini keskin bir karanlığa bıraktı.

Çıt çıkmıyordu. Belki de ihtiyacım olan şey buydu. Sessizlik, ölüm sessizliği.

Koridorun bittiği, salonun başladığı o ince sınıra attığım adımla birlikte gövdemin orta yerinde yoğun bir karıncalanma başladı. Tarifine tarif isteyen, garip ancak aşina olduğum bir hisli; organlarımın üzerindeki çok bacaklı karıncalar geziniyordu ve o karıncaların ayaklarındaki dikenler etime saplanıyordu. Sızlıyordu ama acımıyordu.

Buradaydı.

Bakışlarımı boşluğa bırakarak onu bulmasına izin verdim. Tek seferde şöminenin önüne çevrildiler. Şömineyi izleyen varlığının bana dönük olan geniş sırtını oracıkta hayal ederken, bunu geçmişte ne çok yaptığımı anımsadım.

Yanına gitmek için birkaç adım atmıştım ki orada bir hareketlilik oldu. Akabinde kapıya yönelen adım sesleri duyuldu. Gidiyor muydu? Gitmesini istemiyordum. Duraksayan adımlarıma hız kazandırarak kapıya ulaştım ve ona engel olmak için sırtımı kapıya yaslayarak sanki görüyormuşum gibi bakışlarımı yukarı kaldırdım.

"Gidiyor musun? Gitme."

Ayakucuma çarparak duraksayan adımları karanlığın koğuşlarında uğultu şeklinde yankılandı.

"Şimdi değil Hare, çekil önümden."

Onun nasıl göründüğünü bilememek ürkütücü ve heyecan vericiydi. Ancak şu an nasıl göründüğünü ve kim olduğunu bilerek onu görememek kocaman bir hüzün yaratıyordu içimde.

"Şimdi," dedim kısık fakat kararlı bir sesle. "Hatta tam da şimdi."

Burnundan verdiği sıkıntılı nefesin sesini duyumsadım. Bu konuyu tartışmak istemediği açıktı ama dağınık bırakmaya hiç niyetim yoktu.

"Hare, çekil önümden."

"Hayır, çekiliyorum."

Bana doğru eğilmesiyle geriye yaslanarak sırtımı kapıyla bütünleştirdim.

"Beni zorlama, şimdi dedim."

Derin bir nefes almaya çalıştım. "Ben de hayır dedim, benimle kalmanı istiyorum."

Cevap vermedi. Onun yerine boşluğunda kalan kulpu yakalayıp hızla kendine çektiğinde öne doğru sendeledim ve arkamdaki kapı açıldığında düşmekten son anda kurtuldum.

Yarattığı boşluktan çıkıp gitti. Bunu yaparken tüm bedenime sirayet eden karıncalanma hissini de alıp götürmüştü.

Yaşadığım kısa süreli şaşkınlığı bir kenara bırakıp peşinden dışarı çıktım. Arabasının henüz kapanan kapısından içinde olduğunu anladım. Gitmesine izin veremezdim. Koşarak arabanın yolcu kapısını açmamla arabanın harekete geçmesi aynı saniyelerde gerçekleşti. Bedenimi çalışan arabasının içine zorlukla iterken, burnuma dolan sigara kokusuyla yüzümü buruşturdum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Ani bir frenle arabayı durdurduğunda kızgın mavilerinin üzerimde olduğuna emindim.

Ayaklarımı arabanın içine alarak kapıyı kapattım ve hiçbir şey olmamış gibi arkama yaslandım. "Hiç, sadece seninle geliyorum."

"Hayır, gelmiyorsun. İn aşağı."

Omzumun üzerinden bakışlarımı ona çevirdim. "İnmiyorum, indirsene."

Bacaklarımda hissettiğim baskıyla irkilirken bindiğim kapı aniden açılıverdi.

"İn."

Suratımı asarak kulpu tuttum ve sertçe kapattım kapıyı. "İnmiyorum!"

"Hare!" dedi öfkesini zorlukla bastırarak, burnundan soluduğuna emindim.

Kaşlarımı kararlılıkla havalandırıp kaldırıldığım parmağımı ona salladım. "Sana inmiyorum dedim, neden zorluyorsun ki? İnmiyorum ve seninle geliyorum."

Hırsla sırtımı koltuğa yaslayarak kollarımı göğsümün üzerinde birbirine bağladım. Aslında içten içe korkmuyor değildim, kolumdan tuttuğu gibi beni aşağı atabilirdi. Bunu yaparken zerre zorlanmazdı. Ama yapmadı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra arabayı harekete geçirdi. Arabasına sinen sigara kokusunun ardına saklanan taze çekilmiş acı kahve kokusu dakikalar sonra kendini gösterdiğinde, özlemle ciğerlerime çektim. Bakışlarımı belirli aralıklarla dönen direksiyona çevirip parmaklarını orada hayal ettim.

"Nereye gidiyoruz?" Cevap alamayacağımı bile bile sordum ve yanılmadım. İtinayla cevapsız bıraktı sualimi.

"Pekâlâ," dedim gülümseyerek. "Sürpriz olsun."

Şu an bana nasıl baktığını ciddi anlamda merak ediyordum. Kaskatı ifadesinin sekteye uğradığı anlar görülmeye değerdi.

Enkaz şehrin arasından süzülerek çadırlara yaklaştık. Duracağımızı sanırken kara çadırları arkamıza alarak yola devam ettik. Yağmurlu ve zifiri geceyi aydınlatan arabanın cansız ışığı sadece önümüzü görmemize yardımcı oluyordu. Karanlığa alışan gözlerim civarı zorlukla seçebiliyordu. Kuvvetli esen rüzgârla ön camı döven sulusepken görüş açısını kapatmasına rağmen arabayı düzgün kullanmasına hayranlıkla baktım.

Karanlığın bir köşesinde arabayı durdurdu. Bana tek kelime etmeden kapısını açıp aşağı indiğinden ben de dışarı çıktım. Soğuk rüzgâr tenimi ısırırken, gözlerimi kapatıp bir şeyler görmeye çalıştım. Geldiğimiz yer boş bir araziyi anımsatıyordu. Birkaç ağaçtan başka hiçbir şey göremedim. Ta ki onun iri adımları harekete geçene kadar... Adım seslerini takip ettiğimde karanlığa karışan siyah bir çadırın yakınlarımızda olduğunu gördüm.

Diğer çadırların hepsi bir aradayken bunun hepsinden uzak olması kafa karıştırıcıydı. Çadırın örtüsünü açıp içeri girdiğinde örtü hâlâ kapanmamıştı. Beni beklemesine içten içe sevinerek küçük boşluktan içeri bıraktım bedenimi. Hemen ardımdan kapattığı örtü bizi göz gözü görmeyen bir karanlığa mahkûm ettiği sırada, bir gaz lambası çadırın içini aydınlattı.

Çadırın siyah zemininin üzerine konumlandırılmış büyük bir yatak, dolap ve küçük, tahta bir masadan başka bir şey yoktu. Çekingen adımlarla masaya doğru ilerleyerek sandalyeyi çektim ve oraya oturdum. Karşımda bulunan dolabın kapağı kendiliğinden açıldığında, içinden koyu yeşil bir şişe ile bir bardak havada süzülerek yaklaştı ve oturduğum masanın üzerinde kendine yer buldu. Tüm bunlara daha önce de şahit olduğum halde şaşkınlıkla aralanan dudaklarıma engel olamadım.

Şişenin kapağı açıldı ve içindeki burgonya rengi sıvı bardağı ağzına kadar doldurdu. Bardak havalanıp tek dikişte içindeki sıvıyı sahibine teslim ettikten sonra tekrar doldu ve tekrar boşaldı.

Bardak tekrar masaya bırakıldığında, şişe bir kez daha havalandı. Ancak bu sefer dolan bardağı onun almasına müsaade etmedim. Bardağı kavramak üzere olan parmaklarının arasından çekip aldım ve tıpkı onun yaptığı gibi tek dikişte mideme gönderdim acı ekşi ve yakıcı sıvıyı.

Bardağı usulca masaya bıraktığımda yaklaşan alkol kokulu nefesine döndüm yüzümü.

"Benimle yarışmaya kalkma. Bana işlemez ama seni çarpar."

Şişeyi ince belinden kavrayarak bardağı doldururken, umursamazsa gülümsedim. "Belki de çarpmasını istiyorumdur."

Dolan bardağı dudaklarıma götürdüğümde bu kez uyuşan boğazımdan yağ gibi akıp gitti. Çadıra vuran yağmur damlalarının kısa ve etkili sesi gaz lambasının cılız cızırtısına karışıyordu.

"İki kadeh sarhoş olmam için yeterli olur mu?" diye sordum şişeyi ve bardağı masanın en ucuna sürerken. Daha fazla içmeyecektim, keza onun da içmesini istemiyordum. Zira düşüncelerimden eyleme akan her anı hatırlamak istiyordum.

"Normalde pek ayık sayılmazsın. Sarhoşluğunun bir şey değiştireceğini sanmıyorum." Sesi, nefesi yakındı. Oturduğum masanın yanı başında, aramızda hatırı sayılır bir mesafe olsa da yakınlığı kalp ritmime hız kazandırıyordu.

"Öyle deme, sarhoşluğumdan pek hoşlandığın söylenemez." diye konuştum geçmişten dem vurarak. Hatırlamıyor olması içimi acıtıyordu.

Bakışlarını üzerimde hissederek bakışlarımı yukarı kaldırdım. Yokluğunun savurduğu ağır yükün altında eziliyordu.

"Bunu da tecrübe ettik yani." Alkol kokan nefesi burnum ve

üst dudağım arasındaki o mütevazı boşlukta eserken, istediğim şeye bir adım daha yaklaştım.

"Ettik, tek bir şey hariç." Seri bir hamleyle ayağa kalktığımda, bedenlerimiz birbirine çarptı ve geriye doğru sendeledim. Ayağa kalktığım an dönen başım yalpalamama sebep olmuştu, kalçamı masaya yaslayarak durabildim.

"Neymiş o?" O an hareketlerimi yönlendiren ben değildim, karakteristik fısıltısının yakınlığıydı.

Masaya tutunan ellerimi yukarı kaldırıp omuzlarına dokundum. Yapılı omuzlarını örten şey bir gömlekti. Parmaklarım iç kısma kayarken açık düğmeleri parmak uçlarımı tenine buladı. Göğsündeki tüylere dokunmak içimi gıdıklarken ağır ağır yutkunduğunu duyumsadım.

"Kes şunu." Boğuk sesi çakırkeyif ruhumu iyice yoldan çıkarırken yakalarına asıldım ve onu kendime doğru çektim. Aynı saniye açtığım bacaklarımı beline dolarken dudaklarına dolanan küfre kıkırdadım.

"Neyi kesmemi istiyorsun?" Yüzümü yüzüne yaklaştırıp konuştuğum sırada içine çektiği soluğa alkol kokan nefesim eşlik etmişti.

Sol eli sert bir hamleyle belimi kavradı ve bedenimi kendine çektiğinde onu bacaklarımın arasında sıkıştırdım. Bu yaptığım dizime uzanan elbisemi kalçalarıma kadar sıyırmıştı.

"Turunçgil, sınırlarımı zorlama."

Sesi, kelimeleri zorlukla seçebileceğim kadar boğuklaşmıştı. Sesi, gecenin karanlığıyla aşık atıyordu.

Yakasındaki ellerim boynuna kayarken, biri ensesine uğrayarak saçlarına asıldı. "Zorlamak istiyorum, sen benim tek çaremsin."

Onu tutundum, ona sığındım, ona tutuldum. Dudaklarımı

dudaklarına bastırırken, onu arzulayan bedenimin istediği şey sadece omurgalarımın arasındaki zehirden kurtulmak değildi. Ona eşsiz görüntüsünü geri verebilmekti asıl dileğim. Bir ihtimal o kadın bensem, yok oluşum o ihtimale değerdi.

Dudaklarım usul usul dudaklarının üzerinde gezinirken belimi saran kolunun kasılışını elbisemin üzerinden hissettim. Alkole bulanan dudaklarım alt dudağını yakalayarak emmeye başladığında verdiği yakıcı karşılık dünyamı tepetaklak etti.

Boşta kalan eli önce belime, oradan çıplak bacaklarıma kaydığında bacaklarımın arasında hissettiğim ayrıntı ağzının içine doğru inlememe sebep oldu. Birbirini tüketen dudaklarımızı nefes nefese birbirinden ayırırken, elinin altındaki bacağımı canımın yanmasını umursamadan sıktı.

"Yapma, ben seni bir ihtimale sığdıramam. Yapma."

Aralanan dudaklarımın ona söylemek istediği çok şey vardı ancak nefes alamıyordum. Tüm nefeslerim soluk boruma yapışıp kalmıştı. Nefesim onun dudaklarıma gizlenmişti.

Onu dinlemedim. Yeniden soğuk dudaklarını öpmeye başladığımda kaskatı kesilen bedeni bir heykelden farksızlaştı. Kendisine zorlukla mâni oluyordu, benim istediğim bu değildi. Kendimi ona daha fazla bastırarak ince dudaklarımla dudaklarına hükmetmeye başladım. Bir eli belimden yukarı çıkarak elbisemin sırt açıklığında dolaşırken, diğeri hâlâ bacaklarımda geziniyordu. Basit bir dokunuş değildi bu, parmakları tenimi keşfedercesine yavaşça dokunuyordu tenime.

Bedenimi kucaklayarak beni olduğum yerden havalandırdı. İnce beline dolanan bacaklarım ona yardımcı olurken, sırtım soğuk yatakla buluştu. Ağır ve heybetli bedenini bedenimin üzerine uzatırken, ansızın ayırdı dudaklarımızı. Aldığı kesik nefesler yüzüme vuruyordu, onu hiç böyle hissetmemiştim.

"İstemiyor musun?" diye sordum kırık bir serzenişle. "Beni istemiyor musun?"

Bedenini her şeyiyle hissetmek konuşmamı zorlaştırıyordu. Bedenimin her ayrıntısını bedenimde hissedebiliyordum, tarifsizdi.

"Seni, seni öyle çok istiyorum ki." Elini alnıma götürüp terli saçlarımı geriye doğru sıvazladı. "Öyle çok istiyorum ki, aklın almaz."

Belinden süzülerek yukarı çıkan parmaklarım sakallarına dokundu. "Senden başka ihtimalim yok." Usul usul sakallarını severken, tutkunun siyahıyla el sıkışan mavi gözleri zihnimde beliriverdi. "Senden başka çıkışım yok."

Başını iki yana salladığında fark ettiğim şeye, yıllar önce şahit olmuştum. Ateş, terlemişti. Burnumun üzerine düşen ter damlacıkları ona aitti. Siyah saçlarının terden alnına yapıştığını görmek istedim, her şeyden çok istedim bunu.

"Acılarımı dindir sevgilim, buna ihtiyacım var." Gözümün kıyısında toplanan bir damla yaş şakaklarımdan uzandı.

Dudaklarını şakağımda duraksayan gözyaşıma bastırdı.

"Acılarını atmayan kalbimde saklıyorum cehennem çiçeği, onları seninle birlikte çekiyorum."

Bileklerimden yakaladığı ellerimi başımın üzerine uzattı ve parmaklarını parmaklarıma kenetledi.

"Sana karıştığım an yok oluşun, yok oluşum olur."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Göğsümü yaran kuzguni rengi acıya, ateş mavilerinden damlayan tutku merhem olurken, arzunun arsız zincirleri bileklerimize dolanmıştı.

Ruhuma peyda olan veca, onun kemikli parmaklarının arasında un ufak oluyordu. Dokunuşuyla surlarıma ince, kızıl bir hudut çiziyordu, sonra surlarımı nefesiyle esnetiyordu.

Esasen sınırlarımı çizen de, ihlal eden de oydu.

Parmaklarıma sıkı sıkıya kenetlenmiş kemikli parmaklarının boğumlarındaki terin terimle karıştığını hissedebiliyordum. Terimle harmanlanan teri birbirine karışan nefeslerimiz kadar şehvet yanlısıydı.

"Ateş, ruhum ruhuna muhtaç," diye itiraf ettim korkusuzca. "Yok olan nefesimin esamesi okunmaz ki."

Soğuk ve sert dudakları burnum boyunca kayarken, sırtım yatakta yay gibi gerildi ve kendimi istemsizce bir kez daha ona bastırdım.

"Senin ruhunda, bedeninde bana ait. Senin her hücreni sonsuza dek sahiplendim. Esamesi okunmaz dediğin nefesini nefesimle beslerim, o küçücük beyninden böyle şeyler geçirme."

Başım sola meylederken söylediklerine gülümsemeden edemedim. En güzel kelimelerinin orta yerine serpiştirdiği dikenlere alışkındım. Hatta bunu seviyordum.

"Öyle mi?" diye sordum kelimelerimi fısıltıya emanet ederek. "O halde, nefesinle beslenmek istiyorum."

Utancı kirli bir kıyafet gibi üzerimden sıyırıp atarken, cesareti çıplak omuzlarıma aldım. Vaktim yoktu, vaktimiz yoktu.

Başını boyun boşluğuma gömdüğünde ona yer açmak için başımı yavaşça diğer tarafa çevirdim. Gözlerimin önünden devasa bir boşluk varken, ruhum ve bedenim onunla dolup taşıyordu.

"Siktiğimin iradesini tekmeliyorsun resmen," diye hırladı boyun boşluğuma doğru. Nefesinin soğuk buğusu tenimi nemlendiriyordu. "Sonuçlarına katlanmak istemezsin."

Burnumu saçlarına çevirdim. Kahverengi duş jelinin mistik kokusu buradaydı. Gözlerimi ağır ağır kapatıp orada soluklandım. Bir adam her şeyiyle bu denli tapılası olmak zorunda mıydı?

"Buna karar verecek olan benim Karan. Yoksa kelimelerin içi boş birer tehditten mi ibaret?" Cevabını bildiğim bir soruyla üzerine yürüdüm. Aksi halde bana istediğimi vermezdi.

Bacaklarımı tek diziyle aralayarak ustaca bacak arama yerleştiğinde, ağırlığını üzerime asıl şimdi bıraktığını hissettim. Zira nefes almam güçleşirken, kemiklerimin birbirine geçmiş olma olasılığı yüksekti.

"Benimle oyun mu oynuyorsun? İyi düşün, görmüyor olabilirsin ancak karşında kimin olduğunu unutmayacak kadar akıllı bir kızsın."

Başımı yerden ayırmadan çenemi yukarı kaldırdım ve dudaklarımla sakallı çenesine dokundum. "Oyun değil bu. Fazla gerçek, Karan."

Dudaklarım aşağı doğru kayarken asi sakalları dudaklarımın hassas derisini tahriş ediyordu. Yine de verdiği his daha önce sadece onun tattırdığı, boşluğa düşme hissiyle aynıydı. En keskin

uçurumların kenarında üryan ayaklarla dolaşırken, yersiz esen rüzgârın kuvvetiyle en derine savrulup, en dibe çakılmak, tam olarak buydu.

Dudaklarım belirgin elmacık kemiğinin üzerinde duraksadığında kulaklarıma erkeksi inlemesi doldu. "Siktir! Kes şunu."

"Korktuğun yok olmamsa eğer, bir başkasına ait olmama izin verecek misin?"

Parmaklarımı örten parmaklarını sıktığında elimdeki tüm kemiklerin kırıldığını zannettim.

"Asla. Buna asla izin vermem."

Çektiğim acıya rağmen gülümsedim. "Ben de öyle tahmin etmiştim."

Tutuşu yavaş yavaş gevşedi, burnu gerdanımdan ince ve iç gıdıklayıcı bir yol çizerek aşağı indi. Çenesiyle aşağı çektiği elbisemin yakası ona istediği görüntüyü sunduğu an duraksadı. "İki ucu boklu değnek anasını satayım."

"Bir başkasını ait olmama izin vermezsin. Buna, ben de izin vermem."

Ruhlarımızın birbirine ait olmama ihtimaline inat, bedenlerimiz arasında zerre boşluk yoktu. Derilerimizi çıkarıp atsak birbiri için yanıp tutuşan iki iskelet olarak kalırdık hiç şüphesiz.

"Biliyorum. Sırtımda ihanetin kanlı kurşununu taşıyan bir adam olarak, kendimden fazla sana güvendiğim için, biliyorum."

O an ellerimi serbest bıraktı. Azad edilen parmaklarım tek bir an düşünmeden boynuna dolandığında onu kendime çektim ve sıkıca sarıldım. Ağlamak istiyordum, geçmişine yığmak istediğim gözyaşlarım bizi temize çekerken, ona karışmak istiyordum.

Göğsüm ortadan ikiye yarılsa göğsümden fırlayan kanlı parmaklar yakasına yapışırdı.

"Yok olmak umurumda değil. Beni yok olduktan sonra bile asıl acıtacak olan, senden başka bir adama düğümlenmek olurdu. Bunu unutma."

Kollarından sıyrılan elim gömleğinin ilikli olan üst düğmesinde duraksadı. "Tüm olanlara rağmen, bu bir zorunluluk değil benim için. Olamaz."

Nefes alıp verişleri hızlandı. Şayet kalbi atıyor olsaydı, ritmini parmak boğumlarımda hissedebileceğimden hiç şüphem yoktu.

"Benim için zorunluluksun. Bir yaşama hakkı daha verilse, uğruna bir kez daha öleceğim bir zorunluluktan ibaretsin sen."

Yağmur hızlandı. İri damlaların çadıra vurarak çıkardığı ses tutkunun çınlayan sesine eşlik ediyordu. Düğmesinin ilk ilmeğini açtığım an bizim için geri dönüş yoktu. Bunu biliyordum, biliyorduk. Her düğmede biraz daha titreyen parmaklarımı son düğmeyi açtıktan sonra omuzlarına çıkardım ve siyah gömleği esmer omuzlarından sıyırıp attım.

Bana soyunan sadece zevahiri değildi, dakikalar sonda ruhu çırılçıplak kalacaktı karşımda.

Elleri aşağıya, elbisemin eteğine kaydığında omurgamdan aşağı ılık bir his akıp gitti. İçimde olan vaveylalar ruhumdan aşağı yuvarlanan heyecanın temeliydi.

"Hare," dedi yaralı bir hayvanın inlemesini andıran boğuk bir sesle. "Beni görmüyorsun ve bu senin ilk seferin."

Koyu bir itirazla başımı iki yana salladım. "Sana geçmişe dair bir şeyler söyleyeceğim. Bunu sen hatırlamıyorsun, benim dün gibi aklımda." Elimin tersiyle yanağına dokunurken gözlerimi kapattım. Belleğimde yanıp sönen hatıralar sahip olduğum en kıymetli şeylerdi. "Görmeyi siktir et, herkes herkesi görüyor. Aslolan hissetmektir. Hatırla, bunu bana sen öğrettin Karan."

"Benimle ilgili hiçbir şeyi unutmuyorsun değil mi?"

"Sana dair her ayrıntı hafızamda dün gibi canlanırken mi? Mümkün değil."

Tek soru daha sormadı. Elleri avucunun arasındaki kumaşı yukarı sıyırırken, kollarımı kaldırarak ona yardımcı oldum. Önünde sadece siyah iç çamaşırlarımla kalmıştım, göremesem de şu an gözlerinin vücudumda olduğunu bildiğim için gözlerimi kaçırdım.

"Öyle güzelsin ki." Yavaşça geri çekildiğini hissettim. Ah! Bunu kesinlikle beni daha rahat izleyebilmek için yapmıştı.

"Bu güzellikleri unutan hafızamı sikeyim."

Son cümlesi utancıma ağır bir tekme savurmuştu, kendimi tutamayarak kıkırdamaya başladım.

"Gülme, gayet ciddiyim."

Elini karnımda hissettiğim an gülümsemem suratımda donuverdi. Durmadı, elleri acelesiz fakat büyük bir iştahla bedenimde dolaşmaya başladı. Dokunuşları kar kadar beyaz olan tenimde ahenkle dans ederken, ona dokunmak için içimde yükselen hisse mâni olamıyordum. Göğsüme ilerleyen elini kendimden beklemediğim bir atılımla yakalayıp onu kendime çektiğim sırada kalçamın üzerinde doğruldum. Burunlarımız sert bir şekilde çarpışırken, bunu bekliyormuş gibi güçlü koluyla belimden kavradı ve beni üzerine çekti.

Dudaklarını omzuma bastırdığı sırada gözlerimi kapatıp omzundan destek aldım. Omzumun gergin derisini dudaklarının arasına aldığında, başımı geriye atarak düşüncelerimi parça pinçik eden dokunuşlarının esareti altına girdim.

Dili köprücük kemiğimde ıslak hâkimiyetini kuruyor, benim bedenimde kendi zafer bayrağını havalandırıyordu.

"Tadın bana delirecekmişim gibi hissettiriyor." Dudakların-

dan tenime akan kelimeleri zorlukla seçebilmiştim. Elleri bedenimde keşfe çıkarken, boşta kalan eli kopçamı yakaladı ve tek harekette açtı.

Omzuma düşen askılarım beni çok daha büyük bir heyecanın içine atarken, içimde fokur fokur kaynayan bir kazan vardı. Bedenimin her yeri, her hücrem ayrı ayrı yanıyordu. Her öpücüğü o yangına çıra atıyordu. Tam ortasından tuttuğu sutyenimi hızla üzerimden çekip aldı ve refleks olarak kendimi gizlememe bile fırsat vermeden bedenimi hızla yatağa serdi.

Kemerinin çözülme sesini, tenden sıyrılan kumaşın sesi takip ettiği sırada soluk boruma takılan nefesim kesik kesik dışarı çıkabildi.

"Korkuyor musun?" Yeniden üzerime uzandığında bu kez bedenlerimizin arasında ufak kumaş parçaları dışında hiçbir şey kalmamıştı.

"Senden mi? Hayır."

Onunla ilk kez bu denli yakınlaşıyorduk ancak tuhaf bir şekilde tenim tenini yabancılamamıştı. Üstelik tepeden tırnağa buz gibi olan bedeni beni ürpertmemişti bile.

"Seni incitmek istemiyorum ama bunun garantisini kendime veremiyorum," diye fısıldadı dudaklarımın üzerine doğru. Tınısına gizlenen endişe sözlerinin teminatıydı.

"Sen beni incitmezsin. Senin aksine ben sana güveniyorum." diyebildim zorlukla kelimeleri ortaya saçarak.

Ağır ağır bedenime sürtünen bedeni hislerimi zıvanadan çıkarıyordu. Ne düşüneceğimi, elimi kolumu nereye koyacağımı bilemiyordum. Çenemden başlayan öpücükleri bir kez daha aşağı kaydığında kendimi azgın bir denizin ortasında zannettim. Yükselen dalgalar belirli aralıklarla suratıma vuruyor ve beni nefessiz bırakıyordu. Bedenimin her noktasına uğrayan

buz timsali dudakları en olmadık duyguların içine itiyordu.

"Öptüğüm her noktana tapabilirim," diye mırıldandı. Bunu bana söylemekten ziyade kendi kendine konuşuyor gibiydi.

Yitirdiğim zaman kavramının uzunca bir dilimini ardımızda bırakırken, üzerimizden sıyrılan son parçalar çadırın rastgele bir köşesinde kendine yer buldu.

Üryan kalan bedenimde ilk dokunduğu yer ellerimdi, uyguladığı kuvvetle havaya kalkan ellerimin parmak boğumlarını dudaklarına bastırdı. Her bir boğumumu tek tek öperken, tüm sinirlerim gerilerek gevşiyordu.

"Korkma, benim aksime sen sakın korkma."

Kırılan bakışlarım tek bir noktaya uğradığında, o noktanın güzel yüzü olduğunu biliyordum. Ellerimi avuçlarından ayırarak baktığım yere götürdüğüm an hislerim beni bir kez daha yanıltmadı. Yüzü avuçlarımın arasındaydı. Onu kendime çekerken, kaldırdığım dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Mora çalan dudaklarının orta yerine cesaret ve tutku barındıran uzun bir öpücük bıraktım.

"Korkmuyorum. Çünkü biliyorum, o adam sensin."

Dudaklarını hafif bir dokunuşla dudaklarıma sürterken konuştu. "Her iki durumda da peşinden geleceğim. Biliyorsun değil mi? Benden kurtuluşun yok."

"İnsan kaderinden kaçamaz," dedim oyalanan gözlerime burun kıvırıp, tebessüm ederek.

Dudaklarımızı yakıcı bir öpücükle buluşturan bu kez o olurken, geri çekilmeden konuştu.

"Kaçamaz. Kaçamadım sevgilim."

Heybetli bedenini usul usul üzerime bıraktı. O saniye her şey tersine döndü. Sanki Ruhlar Şehri yıkılmış ve biz altında kalmıştık. Çadır, masa, sandalyeler hepsi ama hepsi gözlerimin

önünde tersine dönmüş ve parçalara ayrılmıştı. Gözlerimin önünde geçen bulutlar birbirine çarpıyor, ruhumdan kara dumanlar kalkıyordu. Bedenime saplanan kâğıt kesiği acıyla birlikte kayan bakışlarım gaz lambasında duraksadı. Ateş titriyordu, öyle çok titriyordu ki camı parçalara ayırıp içinden çıkmak istiyordu. Birleşmemizin gerçekleştiği saniyeler boyunca titreyen ateş, dudaklarımdan dökülen acı dolu bir inlemeyle birlikte gürültüyle patladı.

Parçalarından bir kısmı bize çok yakındı. Masanın üzerine dökülen sıvıya son alazını sunan ateş sönmek üzereydi. Sıvının aldığı kıvrak şekil boyunca yanacaktı en fazla birkaç dakika daha. Gözlerimi oradan ayırdığım an yaşadığım şaşkınlık konuşma yetimi elimden alabilirdi. Bu, gerçek miydi? Kaşlarım hayret ve mutlulukla düşerken, alt dudağımı sertçe dişledim.

Ateş, zevahiri üzerimde belirivermişti. Burada, her şeyiyle benimleydi.

Bana bakıyordu. Öyle güzel bakıyordu ki, mavilerinden elalarıma akan vecd içimi titretti. Tek beden olmuş vücutlarımızın bana verdiği acıyı unutturacak kadar güzeldi çehresi.

"Buradasın," dedim gözlerimden akan birkaç damla yaş yanağımdan süzülürken gülümseyerek. Gözleri kısık bakıyordu ve beyazı kızarmıştı. Terli saç tutamları alnına yapışarak, tablo niteliğinde bir görüntü yaratmıştı.

"Bundan daha güzel bir şey söyleyebilirim sana." Yüzümün her ayrıntısında gezindi gözleri. "Hâlâ buradasın ve her şeyinle benimsin."

"Öyleyim." Varlığının damağıma yaydığı yakıcı tadı yutkundum. Metrelerce yükseklikten en dibe çakılırken tutunduğum sağlam bir daldı Ateş.

Düğümlü olduğum adamın, düğümlü olduğu kadındım.

"Biliyordum. Onun sen olduğunu biliyordum."

Dudaklarını alnıma bastırdı, bir süre orada kaldı busesi. "Benden başkasına ait olman düşünülemezdi. Ne ruhunun ne de bedenin."

Beni izlerken varlığı devinimsizliğini koruyordu. Ona alışmamı bekliyordu. Kendini zor tuttuğu ayan beyan belli olsa da, birbirine bastırdığı dudaklarından güç alarak canımı yakmamaya çalışıyordu. Masanın üzerindeki dolanan ateşin kendine çizdiği yol iyiden iyiye kısalırken, çadır karanlığa, biz birbirimize teslim oluyorduk.

"Onlarca düşmanımın ortasında kaldığımda bile bunu hissetmedim," diye fısıldadı kulağıma arsız bir ses tonuyla. "Sıcaklığında yok olabilirim."

Bunu söylerken hiç utanmadım, hiç. "Bende yok olmanı istemiyorum. Bende kaybolmanı istiyorum."

Aynı anda birbirimizin dudaklarını esir almamızla birlikte, çarpışan dişlerimizin sesi kulaklarımda yankı buldu. Öpüşü derin ve sertti, hiç olmadığı kadar. Birleşmemize şahitlik eden her saniye, arzunun hayali tınısını algılarımıza doluyordu. Acı ara ara en dayanılmaz seviyeye ulaşıyor, acıyı perçinleyen haz verdiğinden çok daha fazlasını istememe sebep oluyordu. Sırtına geçen tırnaklarım dudaklarından en can alıcı inlemeleri dökerken, koşarak nefes nefese çıkardığı yokuşu uçarak indiriyordu.

Birbirimize ait olduğumuz her saniye şeytanın acı çığlıklarını duyumsuyordum.

Kaburgalarımın arasından sökülen zehrin soğuk boşluğunu hissediyordum.

Ateş, şeytandan söküp aldığı ruhumu sonsuza dek kendine ait kılıyordu.

Omuzlarımda hissettiğim ürpertiyle birlikte huysuzca kıpırdandım ve elimin altındaki örtüyü biraz daha kendime çektim. Sıyrılmak üzere olduğum uykudan kopmak istemiyordum. Uyuşan ayak parmaklarımı içe kıvırırken, kasıklarımı yoklayan sızı zerre azalmamıştı. Yan pozisyondaki bedenimi sırt üstü attığımda onun kollarının arasında buldum bedenimi. Hem o, hem de ben en son nasıl bıraktıysak öyleydik. Çıplak ve yorgun.

Kirpiklerimin altından uyuyan yüzüne baktım hayranlıkla. Siyah kirpikleri göz kapaklarına doğru kıvrılmış, kalın kaşları dağılmıştı. Hafif aralık duran kalın dudaklarını ilk defa bu tonda görüyordum. Pembe, kızarık bir pembelik vardı dudaklarında. Terden kuruyan siyah tutamları rastgele suratının çeşitli yerlerine dağılmışken, üzerimizdeki beyaz örtü adonis kaslarına kadar inmişti.

Bakışlarım geniş göğsünden aşağı salladıkça saatler öncesini anımsayarak utandım. Karnına itinayla işlenmiş kasları o kadar düzenli ve muazzam duruyordu ki saatlerce izleyebilirdim. Ona doğru kaldırdığım elimi uyandırmaktan korkarak sakallarına götürdüm ve belli belirsiz bir dokunuşla asi sakallarını sevdim.

Gözleri hâlâ kapalıyken yutkunduğunda, uyanmasından korkarak elimi ondan uzaklaştırdım. Çöken alacakaranlık havanın verdiği silik aydınlığın yardımıyla etrafta kıyafetlerimi aradım. Masanın ayağına savrulan elbisem şimdilik çıplaklığımı örtmem içim yeterliydi. Avucumu yatağa yaslayarak hafif hafif doğrulacaktım ki, destek aldığım avucumun bileğinden çekilmesiyle yatağa geri yapıştım. Daha ne olduğunu anlamadan bacağıyla bacağımı sıkıştırarak hareketlerimi sınırlandırdı ve birdenbire görüş açıma girdi.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Saniyeler önce üzerimizde olan örtünün şimdi yere düştüğünü biliyordum. Bildiğim için gözlerimi gözlerinden ayırmadım.

"B-ben, şey alacaktım."

"Ne alacaktın?" diye sordu sinir bozucu bir alaycılığı takınarak.

"Şey işte..." Tutulup kalmama içten içe küfürler dizerken kaşlarımı çattım. "Elbisemi."

Ellerinden biri yüzüme yaklaşırken, kaşım ve gözümün üzerine düşen turuncu tutamı oradan aldı. Ağır hareketlerle parmağına dolarken, dakikalar önce seviştiğim adama bakmaya utanıyordum. Lanet olsun! Şu an başka bir yere bakmam da mümkün değildi.

"Elbiseni mi giyinmek istiyorsun?"

Bilerek yapıyordu. Kesinlikle bunu kasıtlı olarak yapıyordu!

"Evet, izin verirsen onu şimdi üzerime giymek istiyorum."

Gözlerini benden ayırdığından tüm bedenimin utançla kasıldığını hissettim. Neyse ki düşündüğüm yere değil de masanın dibinde duran elbiseme baktı.

"Elbette giyebilirsin. Fakat onu üzerinden ben çıkardım, bu da demek oluyor ki ben giydireceğim."

Cevap veremedim ve onun bu durumdan aldığı zevkin farkındaydım. Ustaca sakladığı ifadesi kendini ele vermese de onu iyi tanıyordum.

"Kendim giyinebilirim. Yani, kendim giyinsem daha iyi olur."

Üzerimden doğrulurken, "Yanlış anladın turunçgil," diye konuştu. "Sana soru sormadım. Yapacağım şeyi söyledim."

Edeceğim itiraza mahal vermeden ayağa kalktığında hızla gözlerimi tavana diktim. Arsız herif!

Uzaklaşan adım seslerini fırsat bilerek yatağın örtüsünü ucundan yakaladım ve zorlukla mahrem yerlerimi kapatmaya yeterli olacak kumaşı üzerime tuttum. Elinde elbisemle geri dönerken üzerime kayan bakışları erkeksi bir kıkırtı döktü dudaklarından. En son ona küfür etmek istiyordum değil mi? Başını geriye atarak attığı sığ kahkahanın ardından bu mümkün olamadı.

"Benim utangaç kızım." Önümde bittiğinde vakit kaybetmeden elbisemi başımdan geçirdi. Bunu yaparken kapattığım gözlerimi benden uzaklaştığına emin olana kadar açmadım.

"Cidden tuhafsın."

"Gözlerimi açmadan yanıt verdim. "Öyle mi? Bence tuhaf olan sensin, hatta edepsiz ve bir parça da kaba."

Bacaklarından geçirdiği pantolonun sesini duyumsadım. Emin olmak için bir süre daha bekledikten sonra kirpiklerimi araladım.

"Tüm bunların yanında fazlasıyla seksi olduğumu kabul etmelisin."

Yatağın etrafında dolaşan adımları önümde bittiğinde kemikli parmakları omuzlarımı sardı. Beni yavaşça ayağa kaldırırken kasıklarımdaki ağrının belirgin bir hal almasıyla yüzümü buruşturdum. Aynı saniye çehresindeki alay silindi ve ifadesi her zamanki ciddiyetini geri kazandı.

"Canın mı acıyor?"

Bacaklarımı birbirine bastırarak başımı iki yana salladım. "Hayır, acımıyor."

Dudaklarından ahlaksız bir küfür döküldü. Bizzat kendineydi. "Benim yüzümden, kendimi daha fazla frenlemeliydim."

Elleri omuzlarımdan kaydı ve ellerime ulaştı. Açtığı avuçla-

rıma dudaklarını bastırırken içim alev aldı.

"Sana karşı koymak çok zordu bebeğim."

Sözleri yanaklarımın yanmasına sebep olurken bakışlarımı nc tarafa kaçıracağımı şaşırdım.

Avucunun arasındaki ellerimi beline bırakarak beni kollarının arasına aldı. "Utanmak bir kadına ancak bu kadar yakışabilirdi."

Başımı göğsüne yaslayıp beline sarıldım. Çıplak göğsünden süzülen taze çekilmiş acı kahve kokusu algılarımı mest ediyordu. Ona o kadar âşıktım ki, hangi kelimeyi manasıyla eşleştirsem eksik kalacaktı.

"Sen yine de utanma. Çünkü Ateş Karan'ın kadını olmak bunu gerektirir."

Düşebilirdim, eğer elleri bedenimi sıkıca sarmamış olsaydı sendeleyen ruhum vücudumu tek seferde yere sererdi. Dudakları saçlarımın arasından gezinirken, elleri sarmaladığı yerleri seviyordu. Bedenimdeki sızılara inat içimdeki küçük kız çocukları kırmızı pilili eteklerini tutarak etrafında dönüyordu.

"Sen dün gece bana kendinle birlikte birçok şey armağan ettin. Bu kadar günahkâr bir adama hediye olamayacak kadar güzeldin."

Tam da şu an ona geçmişi ve bizi hatırlayıp hatırlamadığını sormak istiyordum. Bunu deli gibi merak ediyordum ama soracak cesaretim yoktu. Şayet hatırlamıyorsa bu ona kendisini eksik hissettirmekten başka bir işe yaramayacaktı.

"Sen günahkâr bir adam değilsin."

Belindeki elleri başımı olduğu yerden ayırdı ve iki parmağıyla çenemi yüzüne doğru kaldırarak beni kendisine bakmaya mecbur etti. "Üzgünüm, ben senin şanssızlığınım güzelim. Senin gibi bir kadın tarafından sevilmemesi gerekecek kadar kötüyüm."

Çenemi tutan iki parmağını yakaladım ve boğumlarına dudaklarımı gömdüm.

"Sen benim diğer yarımsın. Ruhumun ruhuna düğümlü olduğu adamsın. Söylesene, nasıl sevmem seni?"

YİRMİNCİ BÖLÜM

İçimde, kuvvetli şişirildikten sonra ağzı düğümlenmeden havaya azad edilen bir balon vardı. Cazgır bir ses çıkararak oradan oraya savrulurken, dışarı bıraktığı nefesle nefesimi inletiyordu.

Şeytan yaktığı ateşe ruhani resmimi veriyor, beni çekiştiren kanlı parmaklarının kârı olan boşluğa sövüyordu.

Kurtulmuştum, kurtulmuştuk.

Kurtuluşum kurtuluşu olmuştu.

Ruhumda demlenen tüm vecalara inat, parmak boğumlarıma kazıdığı tutkunun heyecanını yaşıyordum. Ona onu sevdiğimi söylemiştim, bunu açık açık telaffuz edemesem de anlatmak istediğimi anladığını biliyordum.

Ateş mavilerine peyda olan grimsi hareler geçip giderken gözlerinden, ben cümlemi henüz bitirmiştim. Tek bir miniğin kendini ele vermediği ifadesinde, bakışlarından vaveylalar yükselmişti.

Araba sallandıkça gelen uykum, bakışlarımı ona çevirdikçe yerini keskin bir heyecana bırakıyordu. Ona baktıkça hızlanan kalbim, değiştirilemez bir gerçekti. Ateş benim yeri doldurulamaz gerçeğimdi.

"Kapat gözlerini, geldiğimizde seni eve kadar taşırım," diye konuştu gözlerini yoldan ayırmadan.

"Olmaz. Ağabeyim uyanmıştır şimdi. Daha nereden geldiğimizi sorduğunda ne cevap vereceğimi bilmiyorum. Şimdi bir de beni kucağında görmesi hiç iyi olmaz."

Bana yandan saliselik bir bakış attı. "Bu abini ilgilendirmez. Hele şu saatten sonra, hiç ilgilendirmez."

Bezmiş bir nefes verdim burnumdan. "Abimle takışmaktan vazgeçer misin? Bundan hiç hoşlanmıyorum."

"Onunla takışan ben değilim. Asın abin benden hoşlanmadı, ayrıca aramıza girmeyi hobi haline getirmiş gibi. Ben de bundan hoşlanmıyorum turunçgil ve bu konuda taviz vermem."

Diyaloğumuzun devamını getirmedim. Bu konuda amacıma ulaşamayacağım açıktı. Ne ağabeyimi ne de onu huylarından vazgeçiremezdim. Belki zamanla biraz törpüleyebilirdim ama bu benim için hiç de kolay olmayacaktı. Konuşmadan geçen birkaç dakikanın ardından eve geldiğimizde, daha araçtan attığım ilk adımda fazlasıyla gerilmiştim. Ağabeyim uyanmış olmalıydı, hatta diğerleri de. Tüm gece nerede olduğumu sorduklarında karşılarında dut yemiş bülbüle döneceğim su götürmez bir gerçekti.

"Sıkma kendini, yanındayım." Belimin belirgin kıvrımına yerleştirdiği eli beni eve yönlendirirken, ondan aldığım güçle adımlarıma yön verdim.

Eve girdiğimizde beklediğim manzarayla burun buruna gelişim bir yana, ağabeyimin suratı beklediğimin çok üzerinde düşmüştü. Beni görmesiyle oturduğu tekli koltuktan kalkması bir oldu. Onun dışında herkes Ateş'i yeniden görebiliyor olmanın şaşkınlığını yaşarken, o kehribar rengi gözlerini üzerime dikmiş, bakışlarıyla sorduğu soruya bir cevap bekliyordu.

"Abi..." Birkaç adım öne doğru atarak Ateş'in hâkimiyetinden çıktığımda hâlâ ne diyeceğimi bilmiyordum. "Ben..."

"Sen ne? Neredeydin Hare? Bana verecek mantıklı bir cevabın var mı?"

Yüzüme eğdiği bakışları beni ağır bir utanç yükünün altına sokarken, Ateş aramızdaki az mesafeyi iki adımla kapatarak yanımıza ulaştı.

"Benimleydi. Bu cevap yeterli mi senin için?"

Ağabeyimin sıktığı yumruğundan korkarak omzumun üzerinden gözlerimi büyüterek Ateş'e susması için işaret ettim.

"Senin saçma cevaplarınla ilgilenmiyorum. Ben kardeşime sordum," derken bile ağabeyimin üzerimde olan bakışları beni iyice zora sokuyordu. "Değil mi Hare?"

Isınan avucumu elbisemin yumuşak yüzeyine sürterek gözlerimi ağabeyimden kaçırdım.

"Aslında, Ateş doğru söylüyor." Derin bir nefes alıp kendimi söylemek istediğim tek kelimeye hazırladım. "Onunlaydım."

Ağabeyim tek hareketle kolumu kavradığında yüzüne bakmak zorunda kaldım. Aslında sakin mizaca sahip bir adamdı, ancak şu an sabrının son demleri tükeniyordu. Onu en son babam bana tokat attığında böyle görmüştüm.

"Onunla ne işin vardı? Sabaha kadar!"

Korkuyla yutkundum. Ona verebilecek bir cevabım yoktu. Bakışlarım Derin'in oturduğu yerden ayaklanan varlığına kayarken, beni ağabeyimin tutuşundan kurtaran o olmamıştı. Diğer kolumun kavranmasıyla geriye sendeleyen birkaç adımım Ateş'in yanında bitti. Şimdi ikisinin arasında kalmıştım.

"Ona bir daha sakın böyle davranma." Dişlerinin arasından tek tek dökülen her kelimeyi vurgulamıştı.

Kaldırdığı parmağını Ateş'e sallarken beyaz bir kapana sıkışan yanık teninin kızardığına şahit oldum.

"Söylediğin gibi, o benim kardeşim! Ve onu senin gibi heriflerden korumak benim görevim!"

Kolumda varlığını koruyan parmakları belime kaydı ve bedenimi kolunun altına aldı. Ağabeyim öfkesine sızan şaşkınlıkla, onun yanında ufacık kalan varlığıma bakarken yaşadığım utanç had safhadaydı.

"Benim olanı benden koruyamazsın koca adam. Üstelik tam da şimdi..." Yüzüne çevirdiğim gözlerim keskin bir uyarıyı barındırarak bir kez daha irileşti. Hayır! Bunu söylemesine izin veremezdim.

Ateş bana yandan bir bakış atarken bıyık altından gülümsediğini gördüm. Akabinde tüm ihtişamıyla ciddileşen ifadesi yeniden ağabeyimin üzerinde sabitlendi. "Üstelik şimdi, onunla ilgili her detayı hatırlarken, bunu istemen saçmalık olur."

Ruhum ayaklanırken, içimde sevinç meşaleleri yakılmaya başlandı. Beni hatırlıyordu, yaşadığımız her anı hatırlıyordu.

Alya ve Yasemin'in dudaklarından eşzamanlı dökülen şaşkınlık nidası birbirinin birebir aynısıydı. Bununla beraber birbirlerinin üzerinde kayan bakışları yeniden bize çevrildi.

"Vay anasını arkadaş! Koca bir gece ortadan kayboluyorsunuz ve geri döndüğünüzde Ateş hem görüntüsüne kavuşuyor hem de hafızası yerine geliyor. Neden acaba?" Oturduğu koltuğa iyice yayılırken, ayaklarını önünde duran masaya atan Sezgin'in açık kahverengi gözlerindeki imayı yakalamak hiç de zor değildi.

Ağabeyim Sezgin'e doğru döndüğünde, bu kez öfkeli bakışlarının hedefinde o vardı. "Sana fikrini soran olmadı."

Sezgin hiç aldırış etmeden biraz ilerisinde oturan Yasemin'e uzandı ve omzuna vurdu. "Ne yaptın kız adama dün gece? Benimle uyuduğu günler hiç böyle sinirli olmuyor."

Ağabeyimin kavislenen çenesi Sezgin konuştukça daha belirgin bir hal aldı. Yumruk yaptığı avucu sert bir külçeyi andırı-

yordu ve Sezgin'in muzip bakışları o yumruğa kayınca korkuyla irileşti.

"Yani, ben senin sinirlerini alıyorum, sana iyi geliyorum," diye kıvırmaya çalıştıktan sonra Sezgin kusacakmış gibi buruşturdu yüzünü. "Iyy kendimden iğrendim şu an. Bu ilişki nereye gidiyor aga?"

Derin ve Yasemin gülmemek için dişlerini sıkıyorlardı. Ağabeyimin dikkati üzerimizde değil diye içten içe sevinirken, kendini zorlukla zaptederek tekrar bize döndüğünde sevincimin üzerine siyah kar taneleri yağmaya başladı.

Adımları üzerimize gelmeye başladığında, bunu görmemek için gözlerimi kapattım. Adım sesleri olduğumuz yerde, bilhassa Ateş'in önünde sert bir frenle duraksadı.

"Onun için her şeyi yapabileceğini biliyorum. Yine de bu senden hoşlanmadığım gerçeğini değiştirmez. Sırf bu yüzden seni Hare'nin yanında görmeyeceğim." Arkasını dönerek koridora ilerledi. Bir sonraki cümlesi omuzlarındaki yükü iterek devirmişti. "En azından benim yanımda."

Koridorda kaybolan ağabeyimin ardından, Ateş ve Yasemin de arkasından gitti. Oysa hâlâ karşımda olsaydı ağabeyime sıkıca sarılmak isterdim. Benim için hiç haz etmediği bir adamı kabullenişiydi bu. Belki bunu burada sadece ben anlamıştım ama artık Ateş ile ayrılamayacağımızı biliyordu.

"Biraz dışarı çıkalım mı? Hava fena sayılmaz."

Derin sorduğu sorunun cevabını beklemeden koluma girdi ve ona ayak uydurmamı sağladı. Alacakaranlık hava her zaman olduğu gibi soğuk ve kasvetliydi ama diğer günlere nazaran daha az yağmur ve rüzgâr vardı. Ölü toprakların üzerine yer etmiş enkazdan başka bir şey yoktu. Koca bir enkaz yığınının ortasına konumlandırılmış simsiyah bir evin içinde varlığımızı korumaya çalışıyorduk.

"Şöyle oturalım."

Hacimli taşları parmaklarıyla gösterdikten sonra birine geçip oturdu. Diğerine de ben oturduğumda, donuk kahve gözleri yüzümde dolaşmaya başladı. Bir şeyler sormaktan ziyade, bir cevap arar nitelikteydi bakışları.

"Siz, Ateş ile birlikte mi oldunuz?"

Sorusuyla birlikte kuvvetli bir öksürük dalgası boğazıma takıldı ve ardı ardına öksürmeye başladım. Lanet olsun! Nereden biliyor olabilirdi ki?

"D-Derin, bunu da nerden çıkarıyorsun?"

İşaret parmağı, elbisemin açık bıraktığı bacaklarımı gösterdikten sonra boynuma çıktı. "Bacaklarında morluklar var, pek belli olmasa bile boynunda da. Ayrıca dudakların kızarmış ve şişmiş."

Aynı saniye bakışlarımı kaçırırken utançtan yanan yanaklarımla birlikte yerin dibine girmek istedim. Haklıydı, bacaklarımda yer yer morluklar vardı, keza boynumun da aynı şekilde olduğundan hiç şüphem yoktu.

"Utan diye söylemedim. Sadece, Ateş'e yapılan görünmezlik büyüsünün ve seni hatırlamasının sebebi birlikteliğiniz miydi, bunu öğrenmek istiyorum."

Konuşmaktan imtina ederek başımı salladım. Bu, kesinlikle çok utanç vericiydi.

"Kâhin hatırlamasının mümkün olmadığını söylemişti. Sanırım aranızdaki tutku sandığımızdan da kuvvetli. Bu gerçekten inanılmaz."

Evin kapısının açılmasıyla rahat bir nefes alırken, içeriden Sezgin çıktı. Büyük adımlarla yanımıza geldiğinde ifadesi alışkın olmadığım kadar ciddiydi.

"Girip çıktığımız çadırlardan haber var. Şimdi oraya gidece-

ğim. Döndüğümde Ateş toplantı yapmak istediğini söyledi, bir yere kaybolmayın."

Derin, gözlerini abartılı bir biçimde devirdikten sonra Sezgin'e çevirdi. "Nereye gidebiliriz Sezgin? Bu evden istediği zaman çıkıp, kafasına göre gelen genellikle siz erkeklersiniz."

Sezgin koyu mor dudaklarının sol yanını çapkınca kıvırıp Derin'in yanağından makas aldı. "Kıskanç yavrum. Erken geleceğim, merak etme."

Sezgin'in gidişinin ardından birlikte içeri girdiğimizde doğruca banyonun yolunu tuttum. Islak zemin ve banyoya sinen mistik duş jeli kokusu benden birkaç dakika önce çıktığını ele veriyordu. Küvete yaklaştığımda karışımların arasına sıkıştırılmış beyaz bir kâğıt dikkatimi çekti. Uzanıp aldım ve yazılı olan tarafı kendime çevirdim.

"Güzel tenine değecek hiçbir su izlerimi silemeyecek güzelim. Benden izlerini silemediği gibi."

Gülümseyerek kâğıdı göğsüme bastırdım. Dün geceden beri midemde uçuşan kelebekler, bu ufak notla birlikte hareketlerine hız kazandırmışlardı.

Seri hareketlerle üzerimdeki tek parça kıyafet ve iç çamaşırlarımdan kurtularak bedenimi suya emanet ettiğimde artık korkmuyordum. İçimdeki illetten ve beni rahatsız eden, adını telaffuz etmekten zinhar kaçındığım o şeyden kurtulduğumu biliyordum. Bedenimi tamamıyla suya gömdüğümde başımı toprak küvetin başına yaslayarak gözlerimi kapattım. Zihnimde dönüp durmaya başlayan görüntüler dün geceye aitti. Acı ve aşk, hepsini bir arada tatmıştım. Vazgeçilmez bir tadı vardı ve yakıcı dokunuşları... Ateş, haklıydı. Dokunuşunu öyle derin kazımıştı ki ruhuma, her yâd edişimde tenimde varlığını hissedecektim. Parmak izleri tenime mühürlenmişti, varlığım yokluğa karışana dek nişanelerini taşıyacaktım.

Sezgin dönüşünün ardından Ateş'in odasına girmiş ve dakikalar geçmesine rağmen çıkmamıştı. Üstelik kapıyı kendisine açanın Derin olmasına rağmen ona dahi tek kelime etmemişti. Tavırlarındaki acelecilik ve Ateş'in odasından taşan hararetli konuşma sesleri bizzat kendisine aitti. Gittiği yerde ehemmiyeti büyük şeyler öğrenmişti kuşkusuz. Sabırsızca bekleyen Yasemin ve Derin'in yanından kalkarak, bizden mümkün mertebe en uzakta oturan ağabeyimin yanına ilerledim. İçeri geldiğinden beri benimle konuşmamıştı. Yüzüme dahi bakmamıştı.

Yerde belirli aralıklarla ritim tutan ayağından gergin olduğunu anlayarak yanına oturdum. Ne yazık ki geldiğimi fark ettiği halde ela bakışlarını üzerime çevirmemişti.

"Ağabey, lütfen küsme bana."

"Çocuklar küser Hare," dedi buz gibi bir sesle.

Omuzlarımı düşürerek yerde olan bakışlarının önüne geçmeye çalıştım.

"O halde ben buradayım. Bana bak."

Keyifsizce bana döndü. "Sana asıl bakmasını istediğin kişinin yanına neden gitmiyorsun."

İlk kez ağabeyimin sözünü dinlememiştim. Bu da onu fazlayla gücendirmişti.

"Böyle söyleme, üzülüyorum."

"Üzülmeni istemiyorum."

Elimi dizinin üzerinde duran eline koydum ve alışkın olmadığım buz gibi parmaklarının içimi cızlatmasını sineye çekerek dudaklarıma götürdüm.

"Sen benim değerlimsin, bunu biliyorsun değil mi? Yerini

hiçbir adam alamaz." Bakışlarımı dudaklarımdan uzaklaştırdığım ellerimizin üzerine çevirdim ve parmaklarımı elinin üzerinde gezdirmeye başladım.

"Bundan emin değilim." Başını iki yana salladı, gözlerinde öfkeden ziyade kırgınlık vardı ve bu beni derin bir hüzne boğuyordu.

"Onunla yaşadığımız çok şey var. Şimdi sana anlatmaya kalksam, inan cümlelere sığdıramam. Biz, çok acı şeyler yaşadık. Çok acı ve çok derin. Yanınıza geri döndüğümde size söylediğim bir iki cümleye bile inanmadınız. Beni anlamadınız abi, beni o lanet yere kapattınız ve sadece unutmamı istediniz. Üç yıl, koskoca üç yıl onu zihnimden silememişken, şimdi yanımda ve ondan uzak durmamı bekliyorsun."

Ağabeyimin ifadesi kırık bir hal aldığında boğazına yer eden pişmanlığı ağır ağır yutkundu. "Seni akıl hastanesine gönderdiğimiz için defalarca pişman oldum. Bu hiç geçmeyen bir pişmanlıktı. Sadece yeniden üzülmenden korkuyorum. Sen de biliyorsun Hare, o tekin bir adam değil."

Gülümsedim. Gülümsemem buruktu. Ellerimi yapılı beline sardığım sırada göğsüne koyduğum başım onun şefkatinden mahrum olmak istemiyordu. Sarılışımı verdiği karşılığı saçlarımın arasına bıraktığı uzun bir buse takip ederken, içeri giren Ateş bakışlarını kısa bir an üzerimize kilitledi. İnce ve uzun bacaklarına giydiği siyah pantolonunun üzerinde siyah, dar bir gömlek vardı ve pazularını itinayla sararak göz alıcı bir görüntüye neden olmuştu. Geriye attığı nemli saçları siyah bir sateni andırıyordu. Sağlam adımlarla oturduğumuz koltuğun tam karşısında bulunan masanın arkasına yürüdü.

"Tüm dikkatinizi buraya verin." Masaya meyleden kemikleri belirgin, iri parmaklarını oraya yerleştirdi sonra keskin mavi

gözleri özellikle Sezgin ve ağabeyimin üzerinde gidip geldi. Başım hâlâ ağabeyimin göğsündeyken, ne söyleyeceğini çok merak ediyordum.

"Çadırlarına girdiğimiz ruhların büyük bir kısmı bizimle iş birliğine girmeye hazır. Andelko'nun zorlamalarından ve dayatmalarından sıkılmış durumdalar. Ancak sayımız hâlâ yeterli değil. Andelko'nun ordusu tahmin ettiğimizden daha kalabalık olabilir."

Duruşunu dikleştirdi. Üzerindeki yönetici havasına belki bir parça diktatörlük bulaşmış olsa da tek kelimeyle hayran olunasıydı.

"Bu gecede dâhil üç gece daha çadırlara sızacağız. Kurallar aynı, tek bir farkla. Andelko zevahirimi geri aldığımı bilmeyecek. Bu şekilde iplerini sıkı tutmayacak. Ummadığı bir anda onu indireceğim, lider koltuğunu fazla boş bıraktım."

Başımı ağabeyimin göğsünden kaldırırken, hatırladığı liderliğine tebessüm ettim. Mavilerinin üzerinde keskin bir hırs dalgalandı, işte şimdi benim tanıdığım Ateş Karan'dı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Ruhumun zindanlarından sarkıtılan her ölümün bir sebebi vardı. Bazı ölümlerin doğurduğu varoluşun bir teki olarak şeytanın ellerine yuvarlanan bedenim, köklerini Ruhlar Şehri'ne salan bir adamın nefesiyle kurtuluşa meyletmişti.

O adamın zırhı olan gücü hafızasına konumlandığından bu yana, liderliği pençelerine dolamaya hazırlanıyordu. Üç gündür, tam tamına üç gündür gece yarısından sonra ağabeyim ve Sezgin ile, gündüzleri ise köle kıyafetiyle kendini kamufle ederek çadırlara sızıyordu. Üç gündür yüzünü göremiyordum. Üç gündür kokusunu soluyamıyordum. Ara ara daldığım uykularda varlığını hissetmek yetmiyordu. Bedenimdeki karıncalanma özlemimi geçirmiyordu zira daha da harlıyordu.

"Bu gece önemli bir karar verilecek. Bu gece bizim ve diğer tüm ruhların akıbeti belli olacak." Üst üste topladığı yemek tabaklarına bomboş gözlerle bakarken usulca başını iki yana salladı. "Sezgin'den duyduğum kadarıyla ruhların örgütlenmesi tamamlanmak üzere. Ateş ayaklanma başlatmak üzere, şayet kaybedersek bu sonumuz. Andelko isyancı her ruhu yok edecektir."

Mutfaktan dönen Yasemin siyah bir zeytin tanesini andıran gözlerini endişeyle açarak Derin'e baktı. "O adam çok kötü, çok acımasız. Başından beri bu konu hakkında hiç konuşmadım ama şimdi korkuyorum. Ne kadar kalabalık olduklarına bizzat şahit olmuşken, kafa tutmak akıl kârı değil."

"Böyle konuşma," dedim kaşlarımı çatarak, en sonuna kadar gelmişken vazgeçemezdik. "Başaracağız."

Yasemin yavaşça yanıma süzüldü ve hafif dokunuşunu kolumda hissettim. "Ateş'in hırsı beni korkutuyor. Üç gündür eve gelmedi, nerede olduğu malum. Bu seni korkutmuyor mu Hare?"

Beni korkutan tek şey içimi kemiren özlemdi.

"Hayır. Çünkü biliyorum, bu savaşın kazananı Ateş olacak."

Benden beklediği cevabı alınca gözlerini Derin'e çevirdi. İkisinin arasında sözsüz bir diyalog gerçekleşti o saniyelerde. Koridordan yaklaşan aceleci adım seslerinin ardından Alya ile göz göze geldik. Çehresindeki mutlu ifade beni görünce tuzla buz olurken, hızla bakışlarını benden ayırdı ve Derin'in yanına ilerledi.

"Derin, haberi duydun mu?"

Derin ona anlamayan gözlerle bakarak, "Ne haberi?" diye sordu. "Ben bir şey duymadım."

Tepesinde sıkıca topladığı saçlarından çıkan siyah kalın bir tutama parmaklarını dolayarak açıkladı. "Bu gece Pravi'nin kuzeyinde bir parti düzenliyorlar. Aslında düzenleyenleri tanıyorum, eski arkadaşlarım ve bana haberi getirenler de kendileriydi. Ne dersin? Sen ve ben, gider miyiz?"

"Andelko böyle bir şeye nasıl izin veriyor?"

"Andelko'nun haberinin olduğunu kim söyledi ki? Benim arkadaşlarım tıpkı benim gibi asi kişilikler," dedikten hemen sonra kulak çınlatan bir kahkaha patlattı. "Muhafızları atlatıp kuzeye gidecekler. Kocaman bir ateş yaktıktan sonra deli gibi dans edip içecekler. Sence de kulağa çok hoş gelmiyor mu? Hadi ama Derin! Böyle bir şeyi kaçıramayız."

Derin kararsız bakışlarını bize çevirdiğinde başımı olumsuz

anlamında iki yana salladım. "Biz elbette gelmeyeceğiz ama sen istiyorsan gidebilirsin. Hem kafan dağılmış olur."

Alya yapmacık bir hareketle çenesini buruşturduktan sonra, "Ne olur gelinnn," diyerek cümlesinin sonunu uzattı.

Yasemin buna karşılık eline aldığı yastığı ona fırlatacakken yastığı ondan almamla bunu yapamadı ve hırsla arkasına yaslandı.

"Alya." Uyarıcı ses tonuyla adını telaffuz ettiği sırada aynı ikaz dolu bakışlarını Alya'nın oval şeklindeki iri, açık mavi gözlerine dikti. "Sezgin'e sorduktan sonra sana haber vereceğim. Kabul edeceğini sanmıyorum ama ederse bile kendisi de bizimle gelmek isteyecektir. Gitmek istiyorsan bunu kabul etmen gerekecek."

Alya omuzlarını düşürerek koridora döndü yönünü. "İnanılmaz sıkıcısınız, inanılmaz."

Gidişinin ardından Yasemin sinirle ayağını yere vurarak, "Pislik!" diye bağırdı. "Nefret ediyorum bu kızdan ve Ateş'e böyle bir kardeşi olduğu için ciddi anlamda acıyorum."

"Aslında Ateş kardeşine bağlıdır. Onlar tüm bu olaylardan önce, zihnimdeki boşluktan hemen öncesinden bahsetmem gerekirse; araları çok iyiydi. Alya hep dikbaşlı bir kız olmuştur ama aslında o da Ateş'e çok bağlıdır. Zaten ölümü de bu yüzden olmuş."

Son cümlesine kadar dikkatimi çekmeyen konuşması birden beni derin bir merakın içine saldı. "Nasıl yani? Alya nasıl Ateş yüzünden ölmüş olabilir ki?"

Sakin adımlarla yanımıza kadar ilerledi ve ince uzun bedenini hemen karşımızdaki tekli koltuğa bıraktı. "Ateş'in ölümünden sonra toparlanamamış. Defalarca intihara kalkmış ama hiçbirinde o son hamleye cesaret edememiş. Son intihar girişi-

minde, başına silahı dayadığı anda bir kez daha vazgeçmiş ama bu sefer işler yolunda gitmemiş." Başını hayıflanarak iki yana salladı, anlatmak iyi gelmemişti. Bunu görebiliyordum. "Silahı geri çekecekken aniden patlamış ve hazin son. Henüz yirmi yaşındayken hayattan kopup geldi buraya."

Alya'yı sevdiğim söylenemezdi. Hatta ayan beyan gıcık oluyordum ona ama Derin'in anlattıkları tüylerimi ürpertmişti. Bir zamanlar ağabeyinin ölümünü kaldıramamış, çaresiz bir kızdı Alya. Bu bile ona karşı beslediğim tüm kötü düşünceleri silip atmaya yeterliydi. Öyle ya da böyle, bir şekilde sevdiğim adamın kardeşiydi. Yaptığı hatalar bunu değiştiremezdi.

"Peki ya Sezgin?" diye sordu Yasemin hararetli bir konuşmayla. "O nasıl öldü?"

Derin'in donuk bakışları yüzümüzden düşerken, bir an duraksadı. İfadesi durgun bir sudan sert bir buz kütlesine dönüştü.

"Anlatmak zorunda değilsin," diye konuştum tek nefeste. "Yasemin merak etti sadece, öylesine."

"Evet, evet sadece meraktı," diyerek toparlamaya çalıştı Yasemin. Sorduğuna şimdiden üzülmüştü.

"Sorun değil, anlatabilirim."

Adı gibi derin bir nefes aldıktan sonra yüzünün her iki tarafından uzanan saçlarını kulaklarının arkasına yerleştirdi. Nerden başlayacağını bilemiyordu. Onu anlayabilmek zor değildi. Hangi kadın sevdiği adamın ölümünden kolayca bahsedebilirdi ki?

"Sezgin'in bir sevgilisi varmış, çok sevdiği bir sevgilisi. Birlikte denize gittikleri bir gün, hava çok kötü ve deniz çok dalgalıymış. Sezgin girmek istememiş ama kız çok ısrar etmiş. Birlikte denize girmişler. Sezgin derine girmemek konusunda ısrarcıymış, gitmemiş de. Ancak bir anlık dalgınlığından sonra fark etmiş ki, kız kıyıdan epey uzaklaşmış. Onu geri gelmesi

için uyaracakken, kızın çırpınmaya başladığını fark etmiş. O an hiç düşünmediğini söyledi. Hemen kızın yanına doğru yüzmeye başlamış ama üzerine atılan dalgalar buna izin vermiyormuş. Hiç düşünmemiş, aklında sadece kızı kurtarabilmek varmış," derken sol gözünden akan yaşın yanağına uzanmasına izin vermeden elinin tersiyle silip attı. "Kızı kurtaramadı, kendisi de kurtulamadı."

Yanmaya başlayan gözlerim dolu doluydu. Keza Yasemin'in de öyle. O deli dolu, muzip adam, böyle mi ölmüştü yani? İnanasım gelmedi bir an, inanılır gibi değildi. Bir gün Sezgin için üzüleceğim hiç aklıma gelmezdi.

Derin silkelenerek yerinde kalkarken, çehresinden kara bulutları def etti. Hüzün ona göre değildi, sergilemek ise daha uzaktı.

"Boş verelim bunları. Üzerinden asırlar geçti. Ayrıca benim bir fikrim var; şu Alya'nın bahsettiği partiye hep birlikte gitmeye ne dersiniz? Değişiklik hepimize iyi gelebilir."

Hiç düşünmeden omuz silktim. "Alya'nın manyak arkadaşlarının yanına mı? İyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Onlarla takılacağımızı kim söyledi? Sadece içki ve müzik kısmı bizi ilgilendirir."

Yasemin sessizliğini korurken, bir kez daha itiraz edeceğim sırada ani bir parmak işaretiyle beni susturdu ve odasına doğru koşar adımlarla ilerlerken, boğazıma dizdiği kelimeleri umursamadan son cümlesini telaffuz etti.

"Sezgin'i ikna edeceğim. Eğlenceye hazır olun kızlar!"

Derin kesinlikle aklına koyduğunu yapan ve yaptıran bir kadındı. Ne ara Sezgin'i ikna ettiğini ya da ne ara bizi odasına sürükleyerek istediği kıyafetlerin içine soktuğunu hiç anlayamamıştım. Zaman gece yarısını bulmak üzereydi ve üçümüz de farklı renk ama aynı model kıyafetlerin içinde hazırdık. Derin üzerinde taşıdığı bordonun kadınıyken, Yasemin koyu yeşil kumaşın içinde göz kamaştırıyordu.

Kalçamın hemen altından biten deri görünümlü kumaş tenimi sıkı sıkıya sarmalamıştı. Aynı kumaşın boyundan bağlamalı üst giysisi ise göbeğimi açıkta bırakıyordu. Doğal bıraktığımız saçlarıma siyah bir göz makyajı eşlik ederken, Derin'in tüm ısrarlarına rağmen, dudaklarıma şeffaf ve parlak bir ton kullanmıştım.

"Şu surat ifadene de çeki düzen verirsen bence tam anlamıyla muhteşem görünebilirsin."

Derin, elini beline koyarak söylediklerinde oldukça ciddiydi. Bense günlerdir Ateş'i görmediğim için stresli ve endişeliydim. Şu durumda dışarı çıkmak, üstelik eğlenmek için dışarı çıkmak hiç mantıklı gelmiyordu.

"Söyledim sana, Ateş de olacak. Zaten gelmeseydi senin de gitmene izin vermezdi öyle değil mi?"

Bedenimi huzursuzca yatağa bıraktığımda Ateş'i görme ihtimalimin içimde yarattığı heyecana burun kıvırdım.

"Geleceğinden emin değilim. Beni görmek isteseydi gelirdi. Üç gün bitti gittiğinden beri, bir kez olsun eve uğramadı."

Yasemin tek kaşını havaya dikerken ima barındıran dudak kıvrımlarını genişletti.

"Başta Andelko olmak üzere herkes onun görünmez olduğunu sanıyor. Sence şu durumda buraya gelerek planı riske atması ne derece doğru olurdu?"

Yasemin'e utanarak baktım. Haklıydı, küçük bir kız gibi mızmızlanmam tam bir saçmalıktı ancak onu görmediğim her an içimin çekildiğini hissediyordum. Bizi bağlayan düğümün ben de olan kısmı boynuma bağlanmış gibiydi ve o uzaklaştıkça ipler geriliyor, nefessiz kalıyordum.

"Çıkalım. Geç kalmak istemiyorum."

İvedili adımları odadan ayrılırken Yasemin'in koluma girmesiyle peşi sıra ilerledik. Dışarı çıktığımızda şoför koltuğunda onu arayan gözlerim, Sezgin'i görmesiyle hayal kırıklığıyla devrildi. Hemen yanında ağabeyim oturuyordu. Alya ise arkada, cam köşesinde tabiri caizse beş karış suratla oturuyordu. Tahmin ettiği gibi suratının hali bu plana bizim de dâhil olmamızdan kaynaklıydı.

"Yapıştılar, resmen kene gibi yapıştılar," diye mırıldandı döndüğü cama doğru.

Yasemin koltuğun orta yerine otururken keyifli bir sesle konuştu. "Evet canım söylemene gerek yok, yine çok güzel görünüyoruz."

Alya hayret dolu bakışlarını Yasemin'e çevirdiğinde, bu diyaloğun uzamasını istemeyen Sezgin ani bir atakla arabayı çalıştırdı. Kimsenin tek kelime etmediği yolculuk boyunca yolu izledim. Karanlık, soğuk ve köhne görünüyordu yine. Tek bir insana rastlamak imkânsız gibiydi. Enkaz görüntü bir noktadan sonra yerini düzlüğe bıraksa da bu ürkünç manzaradan bir nebze pay çalmıyordu. Karanlık mevkilere düşen tek bir ışık demeti dahi gözüme ilişmezken bed renkli ağaçların gölgesi üstüme devrilecek kadar sıkıyordu içimi. Yol boyu enkaz yığınlarından arınan temiz toprak parçası aradı gözlerim fakat kadrajıma düşen görüntüler bir yığın bataklıktan ibaretti.

"Geldik." Sezgin'in arabayı durdurduğu saniye beyan ettiği tek kelimeye şaşırarak cevap verdim.

"Ama burada kimse yok ki?"

Sezgin kolunu şoför koltuğuna dayayarak arkasına döndü. "İstersen söyleyelim Andelko'ya şatosunun bahçesinde yapsınlar partiyi. Böylelikle muhafız beyefendileri bizi sobelemek konusunda zahmete sokmamış oluruz."

Kaşlarımı düşürüp kulpa asıldım ve kapıyı tek hamlede açtım.

"Cümleleri böyle saçmalıklarla tüketeceğine, keşke bana insanların nerede olduklarını söyleseydin Sezgin."

"Biraz yürümemiz gerekecek," diye konuştu bakışlarını karanlık civara salarak. "Karanlığın bir noktasında belireceklerdir."

Sezgin önden yürümeye başladığında peşine takıldık. Karanlığın içinden süzülen varlığımız bir süre sonra cansız bir ışığı yakaladığında, o tarafa doğru yöneldik. Yaklaştıkça belirginleşen sadece ateş değildi; her adımda etrafındaki ruhların varlığı biraz daha netlik kazanıyordu. Kimi büyük ateşin önünde çember oluşturarak ellerindeki şişeleri başlarına dikerken, kimisi kendinden geçmiş bir vaziyette dans ediyorlardı. Bir grup ruhun çaldığı ilkel enstrümanların ritmik melodisi geceye ebruli rengi nakşederken, çemberin bir köşesinde kendimize yer bulduk. Aynı saniyelerde önümüze bırakılan şişelerden süzülen alkol kokusu, kanıma karışmak için can atan bir zehir gibi albeniliydi.

Başımı toprak içki kadehinden kaldırıp etrafımdaki kalabalığa bir kez daha göz attım. İri ateşlerden seken alazlar uçlara doğru mavimsi bir renge meyil verirken, ortamın ambiyansı insanı oraya bakmaya zorluyordu. Tek sıra halinde dizilen kalın, bej rengi minderler ruhları üzerinde ağırlamak için bekliyordu.

"Aa, abimin yanındaki kadını tanıyor musunuz?" Başını sola meylettirerek gözlerini kıstı ve gördüklerinden emin olmaya çalıştı.

Vakit kaybetmeden Alya'nın eliyle işaret ettiği yere çevirdim

gözlerimi. Birkaç metre ötemizde dans eden sarışın bir kadın vardı. Kıvrak hareketleri, işveli tavırları ve yükselen kahkahaları ise tek bir adama hitap ediyordu. Hemen yanı başındaki Ateş Karan'a!

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Kıskançlık denen illetin ruhumda sağladığı hâkimiyet sağlam ve acı vericiydi. Geçişleri ete girip çıkan keskin bir bıçak gibi kanatırken, zihnimin onunla dolu çukurlarına katran damlatıyordu.

Kuruyan boğazımın orta yerinde konaklayan yumru her saniye biraz daha hacim kazanıyordu. Gözlerim gördüklerine lanet ederken, olduğum yerde kaybolmak ile o kadını olduğu yerde kaybetmek arasında tehlikeli bir mekik dokuyordum.

"Kim olduğunu bilmiyorum ama güzel kadın," dedi bana yandan, alaycı bir bakış atarak. "Ve çok seksi!"

Öfkeyle önündeki şişeyi kaptım ve üzerime dikilen bakışları umursamadan büyük bir yudum aldım. Ağzıma yayılan yakıcı tat öğürmeme sebep olacak kadar kuvvetliydi. Hayatım boyunca hiç böyle bir şey içmemiştim. Alkolün ağır tadının harmanlandığı sıvı, asit kadar keskindi ve genzimi yakarak mideme taş gibi oturmasına adım adım şahit olmuştum. Müziğin sesi oldukça yüksek seyrederken, yanan ateşin büyüklüğü etrafı fazlasıyla aydınlatıyordu. Ölü toprakların üzerine serpiştirilen ruhların bir kısmı kendi halindeydi, çoğunluk ise grup halinde dans ediyordu. Ağabeyim ve Yasemin birbirleriyle ilgilendikleri için durumunun farkında değillerdi ancak Derin'in gözleri benim ve Ateş'in üzerinde gidip geliyordu.

Kadın beline uzanan sarı saçlarını savurarak dans etmeye devam ederken, Ateş parmaklarının arasında duran toprak kadehten bir yudum aldı. Bakışları ara ara kadına çarpsa da çoğunlukla etrafına bakıyordu. Kadın sergilediği her figürde biraz daha Ateş'e yaklaşıyor ve ara ara toprağa basan çıplak parmak uçlarında yükselerek kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

"Sakin ol, henüz bizi görmedi. Şimdi Sezgin ona geldiğimizi haber verecek." Kulağıma eğilerek söylediklerinden sonra Sezgin'e kalkması için işaret etti.

Sezgin doğrulmak üzereyken, "Dur biraz," diyerek onu durdurdum. Şişedeki kalan alkolün tamamını mideme gönderdikten sonra ayağa kalkan ben oldum. Kalkarken sendeleyen bedenimi öfkenin yan etkisi olarak kabul ederek, gözlerimi bizimkilerin üzerinde gezdirdim.

Ağabeyimin üzerime çevrilen bakışlarına sorun yok bakışı attıktan sonra Ateş'in olduğu yeri gösterdim. "Ufak bir işim var. Siz eğlenmenize bakın."

Ağabeyim onaylamak mahiyetinde gözlerini usulca açıp kapattı. "Geç kalma güzelim."

"Tabii, kalmam."

Ayakkabılarımı ayağımdan sıyırdıktan sonra toprağa bastığım öfkeli adımlarım oldukları yöne doğru ilerledi. Tuhaf bir şekilde attığım her adımda görüntüler birbirine karışıyor ve yer ayağımın altından kayıyormuş gibi hissediyordum. Kirpiklerimi hızlı hızlı kırpıştırıp başımı iki yana salladım. Sadece ufak bir şişe alkolle sarhoş olamazdım değil mi? Elbette olamazdım.

Aramızda çok az bir mesafe kalmıştı beni fark ettiğinde. Gözlerimizin kesişmesiyle aradığını bulmuş gibi dikleşen omuzları, lacivert kazağının altından tüm ihtişamıyla belirginleşti. Ancak şu an o kadar sinirliydim ki, ne özlemle çehreme kilitlenen gözlerine ne de tapılası güzelliğine kapılmayacaktım.

"Biz sizi mühim işlerle ilgileniyorsunuz sanıyorduk Ateş Bey," dedim yanına bir iki adım kala. Ardından hâlâ dans etmekte olan kıza bakıp çenemi buruşturdum. "Gerçekten bu kadar önemli olduğunu tahmin etmiyordum."

Kelimeler dudaklarımdan öyle rahat dökülmüştü ki sanki kırk şişe kadeh devirmiştim. Üstelik ağzımın içindeki yumuşak deride hissettiğim uyuşma hissi de cabasıydı.

"Neyse kolay gelsin size."

Gitmeye hazırlanırken kızı elinin tersiyle önünden ayırdı ve bana yaklaşan adımına aralanan dudakları eşlik etti.

"Ne saçmalıyorsun sen?" Kolumdan yakalayarak mesafemizi en aza indirgedi. "Ben burada saatlerdir sizi bekliyorum."

Çehresinde bozuk bir ifadeyle dansına son veren sarışına baktım. "Senin bekleme anlayışın bu mu? Cidden çok ilginç." Kolumu ondan kurtarıp gözlerimi etrafta gezdirdim. Biraz ileride dans eden iki adamdan esmer olanını işaret ettiğimde gülümsüyordum. "O halde seni şuradaki adamın yanında bekleyeceğim. Olur mu?"

Tekrar kolumdan yakaladığında bu sefer tutuşu can yakıcıydı. Beni kendine çekerken çarptığım sert göğsü yüzünden sendeleyerek durabildim.

"Ağzından çıkanlara dikkat et, yoksa burnumda tütüyor falan demem dudaklarını birbirine dikerim."

Ne ara attığımı bilmediğim kahkahanın tiz sesi kulaklarımda yankılanırken, beynimde binlerce şimşek çaktı. "Üzgünüm Karan, başka kadınların yanında özlenmeyi tercih etmiyorum!"

Burnunun dudaklarıma yaklaşmasıyla nefesim genzime takılı kaldı. Onunsa çatılan biçimli kaşları hoşuna gitmeyen bir şeyler olduğunun habercisiydi. Dudaklarından tek soluk çektikten sonra anlam veremediğim o cümleyi kurdu.

"Sen, sen oštar mı içtin?"

"Neyce konuşuyorsun sen, hem ne içtiğimden sana ne!" Minik bir kız çocuğu gibi dudaklarımı büzdüğüm sırada, bir yandan bu yaptığımın şaşkınlığını yaşadım. "Git sen sarışın kadınlarla takıl, ben turuncuyum!"

Kollarından kurtulmak için çırpınmaya başladığımda beni öylesine güçlü tutuyordu ki değil kurtulmak hareket dahi zor ediyordum.

"Ya bırak beni! Bıraksana beni!" Sesim sanki benden çıkmıyordu. Bas bas bağırırken sesimin bu kadar yüksek çıkacağını tahmin edememiş olmam tam bir saçmalıktı. Tıpkı şu an dönen başım gibi.

Evet! Her yer başımın üzerinde tam tur dönüyordu.

"Ateş, şu kız çocuğunu bırakıp yanıma döner misin?" Nihayet söze giren sarışın, boyalı ela gözlerini küçümser bir bakışa bürüyerek üzerime dikti. "Şu hale bak, sarhoş olamadığımızı bilmesem ayyaş diyeceğim."

İçimde yükselen feveran sakin kalmama izin vermiyordu. Kadına doğru atılmaya çalışırken dengemi kaybederek ayağımı burktum. Acıyla yüzümü buruşturduğum saniye Ateş'in esaretinden kurtardığım tek elimin işaret parmağını kadına salladım.

"Sen kime ayyaş diyorsun be!" Tıpkı onun gibi kıstığım bakışlarımı acır bir edayla üzerinde dolaştırdım. "Dansını böldüğüm için mi bu sinir? Üzgünüm tatlım."

"Normal misin sen ya? Hareketlere bak, daha ayakta duramıyorsun."

Ayakta duramıyor muydum? Yok artık. Başımı eğip ayaklarıma baktım. Bedenim Ateş'ten kurtulmak istemesine rağmen ondan destek almış ve yere basan çıplak ayaklarım çarpık bir şekilde duruyordu.

"Şu saçmalığa bir son verin," diye emrettikten sonra omzunun üzerinden kadına döndü. "Sana az önce de söyledim, yanımdan ayrıl."

Bakışlarını kollarının arasında yerinde duramayan bana çevirdi. Gözlerime bakan gözleri kirağılarından arınacakken, bir anda kıyafetime kaymasıyla ifadesi sinirli bir hal aldı.

"Bu bez parçalarının üzerinde ne işinin olduğunu açıklamak ister misin?"

Omuz silkerek tekrar kadına baktım. "Onunla neredeyse aynı giyinmişiz. Sorun önünde dans etmemem mi?"

Kadının kırmızıya boyadığı dudaklarının bir tarafı alayla kıvrıldı. "Bunu istesen de yapabileceğini sanmıyorum."

İçime onlarca fil kaçmış gibi tepinmeye başladım. Bir yandan da nereden geldiğini bilmediğim hıçkırıkla baş etmeye çalışıyordum.

"Sen kendini ne sanıyorsun kızım! Ayrıca az önce önünde olmayan yeteneklerini sergilediğin adam var ya, bizzat bana ait. Anladın mı? Bana!"

Ne dedim ben! Ben mi dedim!

Başımı utançla yukarı kaldırıp sakallı çenesine baktım. Ateş'in tüm öfkesine rağmen bıyık altından gülümsemesine bakılacak olursa her bir kelime benim dudaklarımdan dökülmüştü!

"Hı hı anladım. Rüyanda mı gördün tüm bunları?"

Hırsla kaldırdığım ayağımı yere vurmak istedim ama gevşeyen bedenim buna izin vermedi. Bir düşme tehlikesini daha Ateş sayesinde atlatırken, beni tamamıyla kendine çevirdi ve ensemden kavrayarak başımı göğsüne bastırdı.

"Söylediklerinin gerçek olmadığını nerden çıkarıyorsun? Hâlâ gitmemekte ısrarcıysan, seni isteğin dışında göndereceğim."

Tüm o öfke halim şeker bulutu misali dağılırken başımı biraz daha kaldırdım ve aşağıdan tüm yüzünü görmeye çalıştım.

"Ayy, canım Ateş."

Mavilerini yüzüme çevirdi. Kızmaya çalışıyor ama kızamıyor gibi bir hali vardı. Bense uzaklaşan adım seslerinden giden kadının surat ifadesini hayal edebiliyordum. Bu, keyfimi daha da yerine getirmişti.

"Ne içtiğinin farkında değilsin değil mi?"

Aptal aptal sırıtmaya başladım. "Amaan, ne içtiysem içtim boş ver. Biz eğlenmemize bakalım. Dans edelim mi?"

"Seninle işimiz var!"

"Yeni mi anladın?"

Gevşeyen tutuşunu fırsat bilerek kollarından sıyrıldım ve dans eden insanların yanına koşmaya başladım. Bunu beklemiyordu, kesinlikle beklemiyordu. Beni yakalamak için elini uzattı ama öyle hızlıydım ki tutamadı. Kanımda gezinen bir şey vardı ve o şey her neyse hareket ettiğim her an biraz daha etkisini gösteriyordu. Bu hem muhteşem hem de tehlikeli bir histi. Dans eden ruhların arasına daldığımda içimden geldiği gibi tepinmeye başladım. Dışarıdan bakıldığında hiç şüphesiz komik görünüyordum ancak bu şu an zerre umurumda değildi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen!" Bir kez daha kolumdan yakaladı, ancak bu kez beni kıstırmak yerine bedenimi havalandırdık ve tek hamlede omzuna attı.

İşte şimdi dünyam tersine dönmüştü!

"Yaaa indir beni! İndirsene gıcık herif."

Yürümeye başladığında karnıma baskı yapan omzu nedeniyle midem bulandı.

"Her içtiğinde dilinin bağı çözülmek zorunda mı?"

Kızgın bir sesle söyledikleri beni mutlu etmişti. Bana dair

her şeyi hatırladığını bilmek bulanık kafamda bile öyle güzel bir etki bırakmıştı ki, keyifli bir kahkaha atmaktan kendimi alıkoyamadım.

"Yalan mı yani? Hem gıcık hem de sadakatsizsin! Ben günlerdir seni bekleyeyim, sen git sarışın kadınlarla dans et. Küstüm işte, bir daha kesinlikle seninle konuşmayacağım!" Bunu söyledikten hemen sonra dudaklarımı birbirine bastırdım ve dişlerime ittim.

"Konuşmayacaksın yani, öyle mi? Gerçekten bu iyiliği bana yapar mısın?"

Büyük bir alınganlıkla yumruk yaptığım elimi sırtına indirdim. O ise bundan hiç etkilenmemişçesine yürümeye devam etti. İlerledikçe insanlardan ve aydınlıktan uzaklaşıyorduk. Tepinmelerim, çırpınmalarım hiç bir işe yaramıyordu, adam beni tek eliyle kontrol edebiliyordu!

Adımları duraksadığında bedenimi büyük bir kayanın üzerine indirdi. Fena halde midem bulanıyordu ve aydınlıktan çok az nasibimi aldığım halde karanlık etrafımda tam tur dönüyordu. Sırtımı kayanın çıkıntısına yaslarken ağırlaşan göz kapaklarımı zorlukla açık tutarak başımda dikilen adama baktım.

"Neden beni buraya getirdin ki? Ne güzel dans edecektim ben."

Üzerime doğru eğilirken ellerini dizlerine koydu. Konumumdan milim taviz vermeyerek siyah kirpiklerinin kara bir çit gibi çevrelediği mavilerine baktım.

"Sana o içkiyi kim verdi?" Karanlığın gölgesini kucaklayan sesiyle kelimeler dişlerinin arasından tane tane döküldü. Sarhoş zihnime tam da şimdi dur demeliydim, ancak içimde dur durak bilmeyen bir canavar vardı.

"Bilmiyorum. Herkesin önüne koydular, ben de içtim. Ne var bunda?" Sol bacağımı diğerinin üzerine atmamla bakışları oraya kaydı ve ağır ağır yutkundu.

"Peki bu lanet kıyafeti kim giydirdi?"

Kaşlarım çatıldı. Güzel olmamış mıydım? Ani bir hareketle ayaklarımı yukarıya çektim ve oturduğum kayanın üzerinde doğrularak etrafımda dönmeye başladım.

"Neresini beğenmedin? Baksana şuna ne kadar güzel. Bence Derin oldukça zevkli bir kadın."

Yumruk yaptığı elini avucuna geçirirken, "Derin!" diye hırladı.

Saçları her zaman olduğu gibi dağınıktı ama çehresinde, bilhassa gözaltlarında ayrı bir yorgunluk vardı. Esen rüzgâr taze çekilmiş kahve kokusunu her burnuma getirdiğinde, üzerine atılıp sıkıca sarılmak istiyordum. Yorgun yüzünü yüzüme sürüp, göğsümde dinlendirmek istiyordum.

"Bu halde nasıl buraya gelebildin?"

"Peki, sen günlerdir nasıl eve gelemedin?"

"Soruma soruyla karşılık verme."

Elimi belime koyup ona kafa tuttum. "Aynen o şekilde yapıyorum. Benim yanım yerine az önce seni gördüğüm yerde olmayı tercih etmişsen ki ettin, bana bu tarz sorular sorma hakkın yok."

Gözlerini kapatıp sakinleşmek adına derin bir nefes çekti. "Seni beklediğimi söyledim. Yanıma gelen o kadının kendisiydi."

Başımı iki yana salladım ve abartılı bir şekilde itiraz ettim. "Çekip gidebilirdin, bu çok saçma."

Çıplak belimden tutup beni kendisine çektiğinde kendimi kollarının arasında buldum. Kayanın üzerinde olduğum için ondan yüksekteydim ve yukarı kaldırıldığı burnu gerdanımda duraksadı. Burnunu kuş tüyü hafifliğinde orada sürterken, zihnime ve dilimin ucuna yerleşmiş tüm düşünceler uçup gitti.

"Deli gibi," dedi boğuk bir sesle. "Deli gibi özlendin."

Boynuna tutunan ellerimden bir tekini ensesine götürüp oraya uzanan siyah tutamlarına dokundum.

"Ne kadar özledin ki?"

Gerdanıma dudaklarını bastırırken, derin bir soluk çekti oradan. Siyah dudaklarının soğuk emaresini tenime nakşetti.

"Bir adam ne kadar özleyebilirse, bir kadın ne kadar özlenebilirse..."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ne ara sarhoş olduğunu bilmediğim zihnim, taze çekilmiş acı kahve kokusunun ağında çırpınıyordu. Ona duyduğum özlem etten kemiğe dönüşse hiç şüphesiz bana benzerdi.

Bunu bilmeden konuşuyordu.

Başımı hafifçe eğip dudaklarıma temas eden saçlarından öptüm. Tıpkı mizacı gibi sert ve asiydi.

"Hiç gelmedin," diye konuştum kırık bir sesle. "Bir kere bile gelmedin."

Başını usul usul oradan kaldırdığında, harelerinde gezinen ifadesizlik parçalara ayrılıyordu. Bana dokunurken bir kez daha duvarlarını soyunuyordu Ateş.

"Gelmedim değil, gelemedim. Ayrıca hiç gelmediğimi nerden çıkarıyorsun?"

Dudaklarımın bir yarısı kıvrıldı. "Uyurken geldiğini bilemem."

"Hissedersin. Yeterli değil mi?" Sözlerindeki ciddiyetin altında yatan oyunu elini açık tutarak oynuyordu.

"Benim içim yeterli ama..." İşaret ve orta parmağımla her iki gözümü gösterdim. "Onlar için değil. Konu sen olunca biraz fazla doyumsuzlar."

Geceye saldığı erkeksi kahkahası ona duyduğum hasretin üzerine benzin döküp çakmağı çaktı. Tutuşan içimdi. Tutuşan ona sunduğum benliğimdi.

"Doyumsuzluktan bahseden sen misin?" Belimi tek hamleyle kavrayarak beni yere indirdi ve bedenimi bedenine bastırdı. "Nasıl bir doyumsuzluk yaşadığımı tahmin dahi edemezsin."

Puslanan görüntü zaman zaman silik bir hal alıyordu. Birisi kafama balyoz indirmişti sanki, bu zonklamanın başka bir açıklaması olamazdı. Damağımda ekşimsi, berbat bir tat vardı. Ara ara midemdeki safranın tadı genzime geliyor ve kusmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Bana ne?" dedim omuz silkerek. Bunu yaptığıma inanamıyordum ama büzülen dudaklar da bana aitti. "Sonuç olarak gelmedin."

Burnunu burnuma sürterken, benim aksime onun keyifli hali sinirlerimi bozuyordu. Yahu az önce sinirli değil miydi bu adam!

"Aslında böyle davranan kadınlardan nefret ederim," diye itiraf ettiğinde gözlerim kocaman açıldı. "Ama senin üzerinde, bilhassa dudaklarında fena durmadı gibi."

Elimi yumruk yapmaya çalıştım ama uyuşan parmak uçlarım buna müsaade etmedi. Ben de avucumu kocaman açarak omzuna tüm gücümle geçirdim. Tepki vermedi.

Eminim hissetmemiştir!

"Yaa seni taştan mı yaptılar be adam!" Kaşlarımı düşürüp biraz geri çekildim ve yüzünü net olarak görmeye çalıştım.

Belimden tutuyor olmasa serileceğim yer arkamdaki koca kayaydı!

"Taştan mı? Denemek ister misin?" İşaret parmağıyla göğsünün orta yerini gösterdi ve zaten açık olan iki düğmesine bir ilmek daha çözerek üçüncüsünü ekledi. "Emin olmak için dişlerini kullanabilirsin. Tecrübeli olduğunu hatırlıyorum."

Saatte bilmem kaç kilometreyle dönen başımı o an toprağa

gömmek istedim. Gerçekten istedim. Beni bu halde bile utandırmayı nasıl başarıyordu! Ah, bu kesinlikle ona özel bir şeydi.

"Her şeyi hatırlamanı istiyordum ya, keşke bazı şeyler eksik kalsaymış. Bence hiç de fena olmaz-" Cümlemi yarıda kesen sesli bir hıçkırığı dudaklarımdan salıverdiğimde bir kez daha gülümsediğine şahit oldum.

"Ne gülüyorsun be! Sanki kendi isteğimle böyle olmuşum gibi."

Elimi belime koyup ona tehditkâr bakışlar atmaya çalıştım.

"Suratsız deve! İfadesiz buzlar kralı! Gıcık herif!"

Sinirlenmedi! Ya biraz bile sinirlenmedi, nasıl sinirlenmez! Ben burada kudururken onda nasıl olur da yaprak kımıldamaz?

"Ayakta duramıyorsun ama kafa tutuyorsun. Fena halde sarhoşsun değil mi?"

Sesindeki alaya tekme tokat dalmak istedim. Bilmediğim şeyi içtiğim için ise ayrıca kendime sövüyordum ama sonuçta bu da onun suçuydu! Onu başka bir kadınla görmeme sebep olmasaydı şayet, ben de o garip şişedeki sıvıyı kafama dikmezdim. Kesinlikle, onun suçuydu!

"Neydi bu içtiğim şey?" diye sordum kısık bir sesle. Sonra suratımı buruşturarak, "Tadı çok iğrençti," diye açıkladım.

"Biliyorsun, alkol ruhlara işlemiyor. Alya'nın abuk subuk arkadaşları içmeyi severler. İçkinin en keskin olanını önüne neden koyduklarını ve o göt Sezgin'in sen içerken ne yaptığını cidden merak ediyorum."

Kendimden beklemediğim bir kahkahayı yüksek sesle atarken, gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmıyordu.

"Sanırım o sırada Derin'i öpmeye çalışıyordu."

"Cıvık herif. Gözünü üzerinden ayırmamasını söylemiştim. Bunun hesabını sorarım."

İşaret parmağımı öğretmeninden konuşma hakkı isteyen bir çocuk gibi havaya kaldırdım. "Dövecek misin onu? Dövme ama Derin üzülür." Cümlenin sonuna doğru uzayan dudaklarıma kayan bakışları kısıldı.

"Dudaklarını şöyle uzatmaktan vazgeç. Dikkatimi dağıtıyorsun."

"Yaa. Öyle mi? Neden peki?" diye sordum aynı şekilde uzatarak.

"Neden mi?" Belimdeki tutuşuna uyguladığı kuvvetle bedenlerimiz bütünleşti ve onu her şeyiyle hisseden bedenim arsızca daha fazlasını istedi. "Bu şekilde konuşmaya devam edersen sarhoş bir kadından faydalanmak zorunda kalacağım."

Onun yüzünde mimik oynamazken söyledikleri kıkırdamama sebep oldu.

Pekâlâ, oyun sırası bende miydi? Sarhoş zihnimle birlikte bunu itinayla yapacaktım!

Bacağımın birini kaldırıp bacağına doladım. Bu yaptığımla birlikte sıyrılan eteğim iç çamaşırımı açık etmek üzereydi. Usulca bacağımı bacağından kaydırırken, bakışları aşağı kaydı.

"Siktir!" Sertçe yutkundu. Ensesinde duran elim oradaki saçlarına asılırken dudaklarımı kulağına yaklaştırdım.

"Ya sarhoş kadın açısından bir soru yoksa?"

Zaten koyu olan mavileri geceye rest çekti ve biraz daha kardı. Kirpiklerinin esmer tenine düşen gölgesi göz alıcıydı, dudakları ise boynumun ince derisinde gezinmeye başladı.

"Kaşınıyorsun."

Başımı iki yana salladıktan hemen sonra kulağının alt kısmına dudaklarımı bastırdım. "Hayır, sadece özledim."

Parmaklarının çıplak belimdeki tutuşu yoğun bir baskıya dönüştü. Oraya saplanmış gibiydi. Bu acı vericiydi, ancak bir o

kadar da ait olduğum yeri hatırlatıyordu bana. Onun da istediği buydu keza. Aynı şeyi istiyorduk.

"Buna devam etmek istemezsin. Emin ol burada sana dokunmaktan kaçınmam."

Hafifçe geri çekildim ve burunlarımız birbirine değerken konuştum. Yakınlığımızın verdiği cesaret, alkolden daha etkiliydi. "Kaçınmanı isteyen kim?"

Yukarı kaldırdığı elinin tersiyle yüzüme dokunduğunda gözlerimi yavaşça kapattım. Dokunuşu içimi titretiyordu.

"Yalnızca canını acıtmak istemiyorum."

Gülümsedim. "Senin bana verdiğin acıyı seviyorum."

Dudaklarını birbirine bastırırken zaten keskin olan hatları karanlığı sırtlanarak daha bir belirginleşti. Yanağımda duran eli esneme kaydı ve dudaklarını dudaklarıma mühürlerken bir an tereddüt etmedi. Tüm uzuvlarım onun himayesi altındaydı dudaklarımı tutkuyla öperken. Dilim, damağım, dudaklarım hepsi ona itaat ediyordu. Bedenimde gezinen elleri bizi şehvetin soğuk sularına iterken, gömleğine tırmanan parmaklarım ivedilikle düğmeleri çözmeye başladı.

"Düşünce yetimi kaybettiriyorsun bana," diye hırladı boğuk bir sesle. Konuşurken dahi dudaklarımdan ayrılmayan dudakları alt dudağımı yakaladı ve hoyratça öpmeye başladı.

Tutkulu, aceleci ve doyumsuzca.

Yukarı sıyırdığı badimin açıkta bıraktığı tenime kayan dudakları kendimden geçirirken, kayanın üzerine serdiği bedenim yanarak titriyordu.

Yakalarından yakaladığım lacivert gömleğini üzerinden sıyırdıktan sonra onu üzerime çektim. Gözlerindeki yırtıcı ifade aylarca aç kalmış vahşi bir hayvanınki kadar tehlikeliydi. Korkmuş muydum? Hayır.

"Ağır ol," dedi nefes nefese. "Canının yanması hoşuma gitmiyor."

Sözlerini kulak arkası ederek dudaklarımı sakallarının üzerinde dolaştırmaya başladım. Elmacık kemiğinin hemen altından başlayan sakalları boynuna kadar iniyordu ve acıttığı dudak derime eşsiz bir hazzı bağışlıyordu.

"Seni istiyorum, gerisi teferruatlardan ibaret Karan."

Dudaklarını bedenimden her ayırışı son sürat giden bir arabayı ani bir frenle durdurmuş hissi uyandırıyordu zihnimde. Oysa ben, bana çekinmeden dokunmasını istiyordum.

"Benim cesur kızım," diye mırıldandı siyah eteğimi bacaklarımdan belime sıyırırken. "Her hücrene tapıyorum."

Birleşmemiz iki bulutun birbirine çarpma hızı kadar sert ve can yakıcıydı. Beynimin odacıklarına düşen yıldırım arzunun tiz tınılarını hapsetmişti esasen. Ona duyduğum tutku, ateşten merdivenleri yalın ayakla çıkıyormuşum gibi hissettiriyordu. Yanıyordum. Alnını alnıma bastırdığında ona bağışladığım ter damlacıkları benimkilere karıştı. Her şeyimizle birbirimize karışıyorduk.

Birbirimize bulaşıyorduk.

"Sıcaklığında ölmek için ilk defa yaşamayı istiyorum." Belimden kavrayarak mümkünmüş gibi bedenimi biraz daha kendine ait kıldı.

Kayanın pürüzlü yüzeyine bastırdığım tırnaklarımın kırılma sesi aldığımız kesik nefeslerin arsız sesine karışıyor, uzaktan belli belirsiz duyulan müziğin sesi uğultu olarak duyularımıza ulaşıyordu. Her dokunuşu kordan bir sözdü, yangından harfleri tenime nakşederken dudaklarımdan dökülen inlemeleri dudaklarıyla yakalıyordu.

"Elimden gelse sana koca bir hayat bağışlamak isterdim, böy-

le konuşma," diye mırıldandım cılız bir sesle. Saç diplerimde boy gösteren ter damlacıkları kafa derimin gerisine doğru ilerledi, tüm kemiklerim aynı anda kırılıyormuş gibi hissediyordum.

Soğuk nefesinin her katresinde hazzı tatmaya yaklaşırken, terli dudaklarını alnımın sol köşesine bastırdı. Bu, muhteşemdi.

"Sen içimin mezarlığına hapsolmuş koca bir hayatsın."

Usulca aşağı kaydı mora çalan kalın dudakları, burnumdan öptü. "Siyahıma esir ettiğim ebrulisin."

Dudaklarımda son bulan dudakları, uzun ve yakıcı bir öpücükle sınadı ruhumu. "Sen benimsin, öyle çok seviyorum ki seni."

İçim titredi. Ruhum ruhumdan çekildi. Bunu bana ilk söylediği an aklıma geldi ve takatim dağıldı. Ona söylemek istediğim birçok şey vardı ama biliyordum ki şimdi dudaklarımı aralasam pek azı yitip giderdi dudaklarımdan. Şimdi gözlerim gözlerindeyken, ona söyleyebileceğim tek bir şey vardı. Düşünmedim, mırıldandım...

Beni yak, kendini yak, her şeyi yak
Bir kıvılcım yeter ben hazırım bak
İster öp okşa istersen öldür
Aşk için ölmeli, aşk o zaman aşk
Aşk için ölmeli, aşk o zaman aşk

Seni içime çektim bir nefeste
Yüreğim tutuklu göğsüm kafeste
Yanacağız ikimiz de ateşte
Bir kıvılcım yeter hazırım bak
Aşk için ölmeli, aşk o zaman aşk

Sakallarına çıkardığım parmak uçlarım orada usul usul dolaşırken, gözlerimi kapattım ve devam ettim. Basit bir mırıltıdan ibaretti can kulağıyla dinledikleri oysa...

Allah'ım Allah'ım
Ateşlere yürüyorum
Allah'ım acı ile
Aşk ile büyüyorum

Beni yor hasretinle, sevginle yor
Sevgisizlik ayrılıktan daha zor
Dilediğin kadar acıt canımı
Yokluğun da varlığın da yetmiyor
Yokluğun da varlığın da yetmiyor

Allah'ım Allah'ım
Ateşlere yürüyorum
Allah'ım acı ile
Aşk ile büyüyorum...

Geceye hükmeden mavileri keskin bir yaşanmışlığın kucaklayarak kısıldı. Bakışlarındaki ifade burukça gülümserken, o fısıldayarak devam etti.

Seni içime çektim bir nefeste
Yüreğim tutuklu göğsüm kafeste
Yanacağız ikimiz de ateşte
Bir kıvılcım yeter hazırım bak
Aşk için ölmeli, aşk o zaman aşk

Beni yak, kendini yak, her şeyi yak
Bir kıvılcım yeter ben hazırım bak
İster öp okşa istersen öldür
Aşk için ölmeli, aşk o zaman aşk
*Aşk için ölmeli, aşk o zaman aşk**

* Sözleri Sezen Aksu'ya, müziği Thanos Mikroutsikos'a ait "Beni Yak" şarkısı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ruhumun gebe kaldığı bıçak sırtı tüm yokuşlar ona çıkıyordu. Güneşi isteyen fidelere tezat, onun avuçlarında biten fideler karanlığından besleniyordu.

Karanlığından besleniyordum.

Mütemadiyen savrulan tüm kelimelerini, düştüğü yılan çukurundan çıkarmıştı...

Dudaklarının telaffuz ettiği son cümle, ruhuma ilmek ilmek dikilmişti.

İlk defa ondan kopartıldığım an işittiğim o iki kelime, üç yıl boyunca bana safi ıstırap olmuştu. Ancak şimdi, tam da şimdi içime kelebek olmaya yüz tutmuş onlarca tırtıl akın etmişti.

Kanatları siyah kelebekler, onun karanlığının eseriydiler.

Başımı dizlerimde birleştirdiğim ellerime eğeli dakikalar oluyordu. Geç kaldığım için ağabeyimden yediğim azarın hemen sonrasında gerçekleşmişti Ateş ile ağabeyimin orta yolu bulamayan münakaşaları. Sezgin'in bayat esprileriyle sonu gelen tartışma, arabaya binmemizle derin bir suskunluğa bırakmıştı kendini. Önceki kadar olmasa da başım ara ara dönüyordu ve en kötüsü de midemdeki bulanma yerini dayanılmaz bir yanmaya bırakmıştı. Ancak kasıklarımdaki sızı ve hâlâ yanan dudaklarım başımın önümde olmasının asıl sebebiydi. Sanki biri bana baksa, sanki biriyle göz göze gelsem anlayacaklarmış gibi hissediyordum.

Tenime kazınmış izlerini görmelerinden çekiniyordum.

"Hare, yanımdan ayrılmıyorsun."

Araba durduğunda, başta sürücü kapısını çarparak dışarı çıkan Ateş dahil herkes tek tek indi. Kapı kulpuna uzandığım an, ağabeyimin kolumu tutarak söyledikleri oldukça sertti.

"Konuşmamız henüz bitmedi."

Yasemin huzursuzca kıpırdandı.

"Hakan, konuşacağını konuştun. Daha fazla üzerine gitme kızın."

Ağabeyim kızgın bakışlarını benim üzerimden Yasemin'e çevirdi.

"Ne yani? Kız kardeşim gece boyu ortadan kaybolsun ve ben susmayı tercih edeyim. Bunu mu söylemeye çalışıyorsun!" Eliyle memnuniyetsizce beni işaret etti. "Üstelik alkol kazanına girip çıkmış gibi kokuyor."

Yasemin'in tek kaşı gizli bir imayla kavislendi. "Sen de tüm gece benim yanımdan ayrılmadın. Bir ağabeyim olsaydı ve bu duruma aynı şekilde müdahale etseydi ne yapardın?"

Ağabeyim afallayarak başını iki yana salladı. "Aynı şey değil."

"Pekâlâ aynı şey. Hare'yi en az senin kadar düşünen hatta senden fazla koruyan tek adam Ateş. Bunu bildiğini biliyorum."

"Bunu seninle tartışmayacağım Yasemin." Sesi taş gibi bir kararlılık barındırıyordu. "Karışmamayı tercih etmelisin."

Yasemin üzerine ani sinen kırgınlığı kucakladı ve belli belirsiz başını salladı. "Haklısın, sonuçta aile meseleniz değil mi? Karışmam doğru olmaz!"

Ağabeyimin ağzını açmasına fırsat vermeden arabadan indiğinde, ağabeyim yanlış anlaşılmanın verdiği öfkeyle hırlayarak peşinden gitti. Gayriihtiyarî elimi karnıma götürerek açtığım kapıdan aşağı indim. Kapıya ilerlerken attığım her adımda ca-

nım yanıyordu. Evin dış kapısına uzandığın an kapının aralanmasıyla elim havada kaldı. İçimden bunu yapanın ağabeyim olmamasını dileyerek içeri girdim. Eşiğe henüz adım atmıştım ki bileğimi kavrayan kemikli, iri parmaklar bedenimi içeri çekti ve daha ne olduğunu anlamadan kendimi kapanan kapının ardında buldum.

Ateş yüzünde çapkın bir gülümsemeyle kapıya yapıştırdığı bedenime bakarken, birinin bizi görmediğine emin olmak için telaşla etrafıma bakındım.

"Ne yapıyorsun sen! Ağabeyimden henüz azar işittim, farkında mısın?"

Çehresindeki umursamazlık beni şaşırtmadı. "Buna engel olmaya çalışıyorum, izin vermeyen sensin yavrum."

Bıkkın bir nefes verdim yorgun dudaklarımın arasından. "Bunu ağabeyimle kavga ederek yapamazsın. Ayrıca izin verirsen banyo yapmam gerekiyor."

Yüzüme eğilirken mavileri serseri bir edayla kısıldı. "Beraber yapalım."

Ona inanamayan bakışlar attım. "Ciddi olamazsın! Ağabeyimle aynı evdeyken mi? Aklını kaçırmış olmalısın."

İfadesini düşürerek geri çekildi. Reddedilmek kesinlikle ona göre değildi. "Koca adam en son Yasemin'in peşinden koşuyordu. Muhtemelen bir süre tartıştıktan sonra sevişip uyuyacaklar. Yani farkına bile varmazlar."

Lakayt konuşmaları sinirlerimi bozsa da onun üzerinde ayrı bir çekiciliği vardı. Tamamen açtığı düğmeleri esmer göğsünü gözler önüne sermişti ve çıkardığı kemeri pantolonunun adonis kaslarına kadar düşmesine sebep olmuştu. Bakışlarımın daha da aşağı kaymasını istemiyordum ama ondan gözlerimi almak benim için imkânsız gibiydi.

"Bakışların dilinin aksini söylüyor güzelim, bence beni reddetmemelisin."

Silkelenerek makyajımın aktığına emin olduğum gözlerimi yukarı kaldırdım. "Hayır, hayır sadece gözüm dalmış. Banyo konusuna gelecek olursak, bu iyi bir fikir değil."

"Yani itiraz ediyorsun."

Usul usul başımı salladım. Bununla birlikte dudaklarını kulağıma yakınlaştırdı ve fısıldadı.

"Seni yeterince yorduğumu düşünmüştüm. Hâlâ kafa tutabiliyorsan, biraz daha yorulmaya ihtiyacın var demektir." Yapılı kollarını kapının her iki yanına dayayarak beni kafesine kıstırırken, edepsiz konuşmalarının verdiği utançla kolunun altından sıyrıldım ve salonun ortasına ilerledim.

"Beni utandırmaktan ne zaman vazgeçeceksin?"

Yönünü bana döndüğünde, bu kez kendi sırtını kapıyla bütünleştirdi.

"Benden utanmaktan vazgeçtiğin zaman."

Bundan vazgeçebilir miydim? Ah, hayır. Ondan utanmak onu sevmek kadar mübremdi. Buna engel olmak benim elimde olamazdı.

İri adımları üzerime doğru gelirken, ifadesine astığı emrivaki belirgin bir hal aldı.

"Banyo işini bu seferlik atlatabiliriz," dedi 'bu sefer' kısmının üzerine bariz bir vurgu yaparak. "Ama bundan sonra asla tek başına yapamayacağın bir şey var."

Şaşkınlıkla kalkan kaşlarıma, dudaklarımdan yuvarlanan, "Ne?" soru eki eşlik etti.

Dibimde bitti, ayakları ayaklarımın ucuna çarpıyordu. İki parmağıyla çeneme dokundu. Tutmadı, yalnızca dokundu.

"Uyumak."

Yüzüne tam bir aptal gibi bakarken, bu halimden keyif aldığını gösteren şık bir tebessümle arkasını döndü ve koridora ilerledi. Omzumun üzerinden üçgen biçimindeki sırtına düşen gözlerim yanıyordu. Belki de ilk defa, bana bahşettiği mutluluk bir damla gözyaşı olarak geri dönecekti.

Hiç düşünmeden odama ilerledim ve yatarken giymek için uygun iki parça seçtikten sonra banyoya yöneldim. Hızlı bir banyonun ardından üzerime geçirdiğim ten rengi iç çamaşırlarını, aynı renk alt üst kumaşlarla örttüm. Birbirine giren saçlarımı yola getirmek için tarak gerekiyordu. Banyonun her tarafına ayrıntılı olarak göz attığımda burada olmadığını gördüm. Odamda olduğunu hatırlamıyordum. Bu saatte Derin'i de rahatsız edemezdim. Aslında Derin'i rahatsız etmekten ziyade bir ihtimal Sezgin'e yakalanarak çenesinin esareti altına girmekten korkuyordum. Islak tutamlarımı sırtıma bırakarak araladığını banyo kapısından başımı uzattım. Karanlıktı ve seçebildiğim kadarıyla kimse yoktu. Parmak uçlarımda yükselerek Ateş'in odasına ilerlerken, kalp atışlarımı boğazımda hissediyordum.

Kapısının önüne geldim. Açmama gerek yoktu. Benim için aralık bırakmıştı. Geleceğimi biliyordu.

Usulca içeri süzüldükten sonra kapıyı sessizce ardımdan kapattım. Diğer odaların aksine odasında bir tane gaz lambası bile yoktu. Öyle karanlıktı ki, siluetini seçebilmek bile imkânsızdı.

Tek yapabildiğim ayakta dikilerek nerede olduğunu tahmin etmeye çalışırken, buram buram o kokan odasının kokusunu ciğerlerime hapsetmekti.

"Gel buraya."

Karakteristik sesi karanlığa yaldızlı harflerle işlendi ve o harfler ince, uzun bir yol oluşturarak ona giden yolda bana köprü oluşturdu.

Sesinin geldiği yönü, karıncalanan sol yanım tasdikliyordu. Karanlığa gülümsedim.

Geliyorum sevgilim.

Attığım adımlar dizimin yatağına çarpmasıyla son bulduğunda, bileğimi soğuk parmak boğumları kavradı.

"Geldin."

Dizimi yatağına koydum, ama bedenimi bırakmadım.

"Geldim. Senin aksine ben geldim."

Tuttuğu bileğimden çekmesiyle zorunlu olarak diğer dizimi de yatağa dayadım ve avuçlarımın üzerine düştüm. Avuçlarımdan biri yatağının soğuk yüzeyinden destek alıyordu. Temas ettiği diğer avucumda çıplak göğsündeydi. Her zaman olduğu gibi yatarken üzerine bir şey giymemişti.

"Bu zekiceydi turunçgil. Ama sana açıkladım."

"Bana bir şey açıklamadın. Açıkladıysan bile saatler önceki durumun itibariyle ben hatırlamıyorum."

Bileğimden sıyrılan eli belime kaydı ve tek hamleyle bedenimi yanına sererken, başımı göğsüne düşürdü.

Ne hoş bir zorunluluktu. Göğsünden sızan mistik duş jelinin kokusu algılarımı sendeletirken, fısıldayarak açıkladı.

"Gelemedim. Andelko hâlâ görünmez olduğumu sanıyor. Ortalarda görünüp ne sizi ne de planımızı sekteye uğratamazdım." Burnunu saçlarımın arasında gezdirmeye başladı, bunu öyle yavaş yapıyordu ki, göz kapaklarımın ağırlaşmaya başladığını hissediyordum. "Yine de bağımlı olduğum kokuna geldim geceleri."

Biliyordum, uyurken bile onu hissetmem kaçınılmazdı. Ruhuma sinen kokusu düğüm düğüm omurgalarıma sarılırken, görünmez bir el gemici düğümüyle bizi birbirimize bağlamıştı. Kaldırdığım elimi göğsüne koydum ve siyah tüylerinin arasında

beyaz, ince parmaklarımı gezdirmeye başladım. Bunu yapmayı seviyordum.

"Şimdi ne olacak?"

Cevabından korktuğum soruyu tek nefeste sordum.

Akıbetinden korktuğum cevabı tek nefeste yanıtladı.

"Savaş başlayacak."

Korkuyla gözlerimi kapattım. Kalbimin kurak çerçevesi kesik kesik endişeyle sızlamaya başladı.

Ruhlar örgütlenmişti. Başarmıştı, başaracağına inancım tamdı. Yine de atacağı her adımda yüreğim ağzımda olacaktı. Tıpkı şu an olduğu gibi.

"Korkma," dedi sapasağlam bir sesle. "Sadece inan."

Başımı hafifçe kaldırdım ve avucumun altındaki göğsüne dudaklarımı bastırdım. Tam kalbinin olduğu yere. Dudaklarımın pembe yüzeyinde hayali kalp ritimlerini hayal ettim. Benim için attığını, bizim için attığını düşledim.

"Hiç şüphem yok. Benim sana dair hiç şüphem olmadı."

Avuçlarımıza doğan alacakaranlık zaman, ruhumuzun duvarlarını siyaha boyarken başımı gömdüğüm boynu benliğime cesareti giydirdi.

Yavaşça yataktan sıyırdığım bedenimi heybetli bedeninin üzerine bindirirken omuzlarından tutundum. Esasen ona tutunmak, hep yaptığım şeydi.

"Sevgilim," diyebildim kırık dökük, enkaza sığınmış sesimle.

"Söyle sevgilim," dedi yığınlarımı kucaklayarak. İçimin enkazlarına enkazlarını ekledi.

"Yok oluşun yok oluşum olur demiştin ya." Alaza bulanmış dudaklarımı, buzla harmanlanmış dudaklarına sürttüm. "Yok oluşun yok oluşum olur."

Bunu o söylediğinde ona kızmıştım. Şimdi, tam da şu an her kelimesini sahipleniyordum. Onun ruhumu sahiplendiği gibi, ruhunun engebeli tüm yollarını sahiplenmiştim. O yollarda defalarca düşüp, dizlerimi kan revan içinde bıraksam da, aksi mümkün değildi.

FİNAL

Seninle acısının koynunda; üzerimize akıttığı katranlarıyla demlenirken, acı bizimle dallanıp budaklanıyordu.

Derunumun yükseldiği gök ikiye yarılıyordu. Gök kan ağlıyordu. Birbirimizin ellerini bırakmamak için içimizin yongasını karanlığa peşkeş çekiyorduk. Can çekişiyorduk.

Avuçları boş kalan iblisin acı uğuldamaları sarıyordu dört bir yanımızı. Bizi tüketen lanet, ayak bileklerimizden başlamıştı prangalamaya. Sana atmak istediğim adımlarım, hep bir yasaklıydı sevgilim.

Uyku mahmuru gözlerimi yanında uyandığım adama araladım. Uyuyordu. Ne güzel uyuyordu. Tavana bakan güzel çehresine döndüm yönümü usulca. Bacaklarımı karnıma çekerken, başımın altındaki omzuna iyice yerleştim. Uyurken dudakları tam olarak leylak rengiydi. Ucu hafifçe yukarı kalkan iri burnu ve kıvrık, siyah kirpikleri ona seyretmeye zorunlu kılıyordu gözlerimi. Dağınık siyah saçlarından alnına düşen bir tutama hayranlıkla baktım.

Göğsünden usulca kaldırdığım elimi yüzüne çıkardığımda, parmaklarımı yüzeysel olarak keskin hatlarının üzerinde dolaştırmaya başladım. Ilıktı. Benim yanımda her zaman olduğu gibi soğukluğuna sırt dönmüştü heybetli bedeni. İfadesi huzurlu göründüğü nadir anlardan birindeydi. Onun aksine benim kalbimi karanlık pençeler atılıyordu.

Gidecekti.

Gidecektiler.

Ağabeyim, Sezgin ve o.

Bu gece akıbeti muamma bir harbe girişeceklerdi.

Geride kalanların avuçlarında ölmüş umut fidelerini çiğneyerek, bu gece bu karanlık evin kapısından çıkıp gideceklerdi. Üç adam, savaşın bu denli yaklaştıklarını bildikleri halde bize henüz dün gece haber vermişlerdi.

Muhtemelen Derin ve Yasemin benim öğrendiğim dakikalarda öğrenmişti. Her birimiz sevdiğimiz adamların yatağında burun buruna gelmiştik kaçmak isterken suratımıza çarpılan bu gerçekle. İki göğsümün arasına devasa bir taş oturmuştu. Yutkundukça hacmi artıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. Beni bu denli acıtan durumu öyle basit bir şeymiş gibi söylemişti ki! Başımı göğsüne alıp, saçlarımı severken itiraz kabul etmeyen bir konuşmayla, "Gideceğiz," demişti.

"Gideceğiz ve siz kadınlar burada kalıp bizi bekleyeceksiniz."

Bu kadar basit miydi!

Acıyla yerimden doğrulup avucumu göğsüme yasladım. Onca şey yaşamıştım, yaşamıştık. Kendim için böyle endişelendiğimi hatırlamıyordum hiç. Tenimden sıyrılan korku tüm hücrelerimi esareti altına almıştı. Kati surette terk etmiyordu. İçimi çekersen sessiz olmaya çalıştım ama kendimi tutamayacağımı biliyordum. O benden güçlü olmamı beklerken, dahası bizzat onun önünde güçlü olmayı isterken buna tezat bir eylem sergilemek istemiyordum.

Kalçamı yataktan kaydırarak ayaklarımı aşağı sarkıtmıştım ki, yataktan destek alan bileğimin kavranmasıyla irkildim.

"Yanımda ağlayabilirsin."

Ah! Kesinlikle kâhinin veliahdıydı bu adam!

"Ağlamayacağım," dedim bakışlarımı ona çevirmeden, sesimi güçlü tutmaya çalışarak.

"Neden yılan gibi gizlice yanımdan süzülüyordun o halde?"

Acıyı boğazımdan kovarcasına yutkundum. Bakışlarımı kademeli olarak ona çevirdim ve siyah çarşafların içindeki yeni uyanan varlığına baktım. Tek kolunu başının altına almıştı, bu pazılarının tüm ihtişamıyla belirginleşmesine sebep okurken, intizamlı bir biçimde karnına dizilen kare kaslarının hemen altına kaymıştı örtü. Diline dolanmamak adını hızla yukarı çektiğim bakışlarım, uyku mahrumu mavileriyle çarpıştı. Hafifçe şişen göz kapakları siyah kirpiklerini daha belirgin kılarken, kaşları kadar dağınıktı mavileri.

"Sorumu yanıtlamak yerine beni izlemeyi tercih etmeni anlıyorum turunçgil ama yine de senden bir cevap bekliyorum," diye konuştu dümdüz bir sesle.

"Ben, ben sadece erken uyandım ve seni rahatsız etmeden içeri gidip kahvaltı hazırlamak istedim."

Biçimli tek kişi hafifçe kavislendi. "Beni rahatsız edebileceğini mi düşünüyorsun?"

Şu an bir aptal gibi yüzüne baktığıma emindim. Her seferinde itinayla beni köşeye sıkıştırıyor ve bundan garip bir haz alıyordu.

"Yani, öyle demek istemedim. Sadece salona gir-" Bileğimden seken parmakları belimi yakaladığında beni hızla kendine çekti ve bir kez daha başımı göğsüne düşürdü. Şaşkın bakışlarım yukarı, ateş mavilerine kayarken, gözbebeklerinde el çırpan sahiplenici ifadeye takıldım.

"Benden gizli yatağımdan çıkamazsın." Başının altındaki eli oradan çıktı ve yüzüme düşen turuncu tutama uzandı. Hep yaptığı gibi yavaş hareketlerle o tutamı yakalarken, gözlerini

gözlerimden ayırmadan kulağımın arkasına yerleştirdi.

"Uzaklaşamazsın, benden acılarını saklayamazsın."

Haklıydı, o kadar haklıydı ki.

"Bırak gözyaşlarını göreyim bebeğim, onları benden saklama."

Ben değil, gözlerimdi ona itaat eden. Hızlıca dolan harelerim, yanaklarıma birkaç damlayı sallandırdığında, dudaklarını gözyaşlarımın üzerine bastırdı.

"Bu son, bugün son güzelim. Bugün anlayabildiğini kadar ağla, sonrasını izin vermeyeceğim."

Sonrası, sonrası var mıydı? Sonramız var mıydı? Olmasını isterdim, her şeyden fazlaca...

Dudakları yanağımı sıyırarak burnuma ulaştığı an gözleri saçlarıma çıktı. İşkence edercesine usul usul oraya sürtünürken, nefesim nefesine tutundu.

"Papaz gibi kabarmışsın, saçlarını taramadın değil mi?"

Değil taramak, bir an önce yanına gelmek için düzgünce kurulayamamıştım bile. En kötüsü ise şu an onun karşısında berbat görünmemdi!

Aceleyle elimi saçıma çıkardım ve dikilen saçlarımı geriye doğru sıvazlayarak yatıştırmaya çalıştım.

"Çok mu kötü görünüyorlar?"

İfadesinde yaprak kımıldamadı yine. Ne hissettiğini ya da ne düşündüğünü çehresine bakarak görmek istememe rağmen, buna sadece birkaç kez nail olabilmiştim.

Birdenbire üzerime eğilerek yataktan aşağı kolunu uzattığında, burnumun önünde biten boynu algılarımı alaşağı etmişti. Şimdi, acı kahve bir denizin içinde boğuluyordum. Çıplak üst gövdesinin tamamı gövdemin üzerindeydi ve beni her defasında ilk kezmiş gibi heyecanlandırıp utandırıyordu. Gözlerim yavaşça kapanırken bir şeyin açılma sesini duydum. Sanırım yatağın

yanında dikkatimi çeken ahşap komodinin çekmecesiydi bu ses.

"Gel bakalım buraya." Aynı hızla üzerimden çekildi ve yatakta doğruldu. Parmakları kolumu sararak beni de doğrultmaya çalıştığında, elinde gördüğüm şeye inanamadım.

Bana aldığı ayna ve tarak, ilk günkü hali ile parmaklarının arasındaydı! Antika gümüş yüzey tüm ışıltısıyla göz alırken, el oyması ayrıntılar haki yeşili taşları bezenmişti.

"A-ama bu? Sen nasıl?" O an kelimeler kendi içinde dile gelse bana küfrederdi.

Yaşadığım şaşkınlığı anlatmaya hiçbir cümlenin kâfi gelmeyeceğini anladığımda, ağzımın içine dizilen kelimeleri dağınık bıraktım ve dizlerimin üzerinde doğrularak kollarımı onun boynuna doladım. Belimden yakaladığı bedenimi sıkıca sarıp sarmalarken, elinde tuttuğu tarak ve aynanın varlığını sırtımda hissedebiliyordum.

"Bu kez de bunun için ağlamayacaksın değil mi?" Sesindeki alay yüzeyseldi. Zira biliyordum; bu ayna ve tarağın bizdeki anısı acı ve derindi.

"Sen nasıl bir adamsın?"

"Nasıl bir adammışım?"

Yeniden süzülmeye başlayan ıssız damlalarım yüzümü donattı, gülümsedim. "Çok, çok güzel bir adamsın."

Belimdeki eli, üzerine uzanan saçlarıma dokunduğunda avucunun içine topladığı saçları yüzüne yaklaştırdı. Bunu görmedim, sadece hissettim. Avucuna toparladık turuncu tutamlara dudaklarını bastırdığını da öyle.

"Güzel olan sensin. Hare sen..." Omuzlarıma dokunup yüzümü görebileceği şekilde bedenimi uzaklaştırdı. "Sen Ruhlar Şehri'nin olmayan güneşisin."

Ağır ağır yutkundu. Bakışları çehremin her miliminde dola-

şırken, ifadesine yüklediği hayranlık içten içe sevinmeme sebep oldu.

"Sen karanlığımın güneşisin. Güneşimsin."

Avuçlarındaki saçlarımı azad ettiğinde gözleri oraya kaydı ve bu kez omuzlarımda hükmünü süren tutuşunu beni geri döndürmek için kullandı. Sözlerinin mübrem sarhoşluğunu yaşadığım sırada tarağı saçlarımda kaydırmaya başladı. Usul usul taradı, taradı. Gözlerimi kapattım ve soğuk dokunuşlarının yarattığı sıcak hisleri kucakladım. Öyle nazikçe tarıyordu ki saçlarımı, düğümlenen tutamlar bile canımı yakmıyordu.

"Uzamışlar," diye konuştu göğsüme uzanan tutamları omzumun üzerinden sırtıma kaydırarak. "Ama bu önemli değil, onları her haliyle seviyorum."

Omzumun üzerinden ona baktım. Cevap veremedim, istedim ki gözlerimde ona duyduğum vecdin gölgesini görsün. Gördü, gördü ve gülümsedi.

"Şimdi yiyecek bir şeyler hazırlayabilirsin." Duraksadı, aklına bir şey gelmiş olduğunu fark ettim. "Dağ evinde yaptıklarından istiyorum."

"Onu bile hatırlıyor musun?"

Elinin tersiyle yanağımı okşadı. "Sana dair ne varsa, belleğime akın eden her ayrıntıyı tek tek kurcalıyorum."

Bir koluma yapışan acı, diğer koluma yapışan tebessümün kollarından çekip almak istiyordu ruhumu. Tebessüme meylederken, bu ona yapacağım son yemek olabilir düşüncesi beni yerle yeksan ediyordu.

"Tamam, hemen hazırlarım."

Alelacele yataktan indim ve tek kelime daha etmeden odadan çıktım. Uzun koridordan salona adımlarken, bileğime taktığım siyah lastiğin yardımıyla yumuşacık olmuş saçlarımı tepemde

sıkıca toparladım. Salona vardığımda henüz kimsenin uyanmamış olduğunu gördüm. Bu lehindeydi zira darmadağındım. Sıklıkla dolan gözlerimi kimsenin görmesini istemiyordum. Isıtıcıda kaynayan suya garip bir şekle sahip olan makarnaları attıktan hemen sonra uzun yeşil yiyecekleri çıkardım ve ince ince kıymaya başladım. Hemen ardından kıymaya benzeyen yiyeceği iyice kavurdum ve birbiriyle harmanladım. Pişen makarnanın sosunu da hazırladığımda sona gelmiştim. Yemekleri dinlenmeye bırakırken, mutfağı eski haline getirdim. Ardından masayı eksiksiz olarak hazırladığımda, salon kapısında ilk görünenler Derin ve Yasemin'di.

Tahmin ettiğim gibi, ikisinin de yüzünde derin bir üzüntü vardı. Derin'i donuk suratının aksine Yasemin'in kızaran gözleri kendini ele veriyordu. Derin'in üzerinde kahverengi geceliği vardı. Yasemin de bordo geceliğini hâlâ çıkarmamıştı. Sofraya gözlerinin ucu bile değmeden yanımdan geçip gittiler. Benim farkımda değillerdi, aslında birbirlerini bile umursuyor gibi görünmüyorlardı. Birbirine çapraz olan tekli koltuklara oturduklarında, elimdeki son parçaları masaya bıraktım ve yanlarına ilerledim. Yakınlarında bir yere otururken, ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Gidecekler," dedi Derin gözlerini daldığı boşluktan ayırmadan. "Bu gece gidecekler ve o bok kafalı Sezgin bana bunu dün söyledi!" Gözleri irileşirken, sinirden sol kaşının seğirdiğine şahit oldum. "İnanabiliyor musunuz? Kim bilir ne zamandır bu gece için hazırlanıyorlar ve bize sadece bir gece önceden söylüyorlar! Üstelik bizi yanlarında götürmeyeceklermiş? Böyle saçma bir şey duydunuz mu hayatınızda!"

Derin dirseklerini dizlerine yerleştirdi ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Onu anlıyordum, o kadar iyi anlıyordum ki...

"Kendimizi kandırmayalım," derken çehresinde umarsız bir ifade vardı Yasemin'in. "Bunun böyle olacağını biliyorduk. Aksini iddia edebilir misiniz?"

Edemezdik, pekâlâ her birimiz bizi yanlarında götürmeyeceklerini biliyorduk. Savaşın yakın olduğunu da öyle. Sadece kabul edemiyorduk; onları kaybetmenin bir ihtimali ruhlarımızı bin parçaya ayırıyordu.

"Burada öylece durup bir ihtimal bize geri dönmelerini mi bekleyeceğiz. Bunu nasıl yapacağız!" Ayağa fırlayan narin bedeni ahşap masanın etrafında adımlamaya başladı. Derin, her daim duygularını ustalıkla saklayan kadın şimdi tehlikeli bir öfke saçıyordu. Esasen öfkesinin altında korkuyla harmanlanan bir acı vardı. Korkuyordu, sevdiği adam kaybetmekten korkuyordu ve bunu saklamıyordu.

"Bize başka seçenek bırakmıyorlar. Her şey çok önceden planlanmış ve biz bu planın içinde yokuz." Yasemin, üzüntüsüne eşlik eden garip bir kırgınlıkla konuştu.

Haklıydı, haklıydık. Nasıl böyle bir şey isteyebilirlerdi ki, bizim için bile olsa buna hakları yoktu.

Zihnimde hiç durmadan aynı şeyler yankı buluyordu.

İsteyemezlerdi. O halde izin de vermeyecektik.

Çenemi yukarı kaldırırken, duruşumu dikleştirdim. Aklıma gelen çözüm, çözümsüzlüğün ruh ikiziydi.

"Evet, bizi planlarına dahil etmek istemediler. Akılları sıra bizi korumak istiyorlar ancak bu demek değil ki işin içinde olmayacağız. Bu gece! Adım adım peşlerinden gideceğiz. İsteseler de, istemeseler de!

Yasemin'in gözleri şaşkınlıkla bana döndü, keza Derin de aynı durumdaydı.

"Bunu nasıl yapacağız. Eminim giderken kapıyı üzerimize kilitleyeceklerdir."

Derin'in dudakları sinsi bir edayla kıvrılırken, ağır ağır başını salladı. "Kapıdan çıkmayız biz de Yasemin."

"Nereden çıkacağız ki başka?"

Derin ile aynı anda gözlerimiz koridora kaydı. Aklımızdan geçen düşüncelerin birebir aynı olduğunu biliyordum. Banyo, bizi amacımıza ulaştıracak şey banyonun arka kısmında kalan küçük havalandırma çıkışıydı.

Yasemin birdenbire düşüncelerimizi idrak ettiğinde hızla başını iki yana salladı. "Siz kafayı yemişsiniz. Saçmalamayın! Oradan sığabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?"

Derin omuzun üzerinden önce kendi, ardından benim kalçama baktı. "Bizim kasalar geçiş için uygun, sen düşün tatlım."

Yasemin kara gözlerini kısarak Derin'e meydan okudu. "Sen geçersen ben hayli hayli geçerim!"

Dudaklarımızdaki gülümseme buruktu. İçimizde alacakaranlık fırtınalar kopuyordu. Bastıramayacağımız kadar sert ve kuvvetli ayaz, tüketiyordu.

"Kim nereden geçiyor bakalım?"

Ağabeyim kapıda göründüğünde, üstü çıplak olan bedenine elinde tuttuğu siyah kazağı geçirdi. Sorduğu soru boş bir yanıtsızlıkla havada sallanırken, aynı elanın farklı tonları olan gözlerimiz çakıştı.

İçimizdeki acı birbirini yağmaladı.

Kendime engel olamadım. Koşan adımlarım yanına ulaştığında kollarımı beline sardım ve ona sıkıca sarıldım. Bu, çok absürttü. Ona sarılırken hiç böyle hissetmemiştim. Her zaman güvende olduğumu düşünürdüm kollarının arasındayken, onun hep yanımda olacağını düşünürdüm.

Oysa şimdi, ipsiz sapsız bir kırıklık vardı içimde. Bir adım geri çekilsem kaybolup gidecekti sanki ağabeyim.

"Hare, yapma bunu fıstığım," dedi, belki de ondan duyduğum en güçlü sesle. "Bari sen yapma."

Ağlamamak için dudaklarımı ısırdım. Öte yandan benden beklediği desteği gösteremediğim için içten içe kendimi suçluyordum.

"Başka yolu yok değil mi?" diye sordum berbat bir sesle. "Gitmek zorunda mısınız?"

Ellerini şefkatle saçlarımdan geçirdi. "Cevabını biliyorsun. Uzun zamandır bunun için uğraşıyoruz. Sizin ve diğer ruhların refahı için birilerinin kendini tehlikeye atması gerekiyor." Kolunu belimde ayırmadan geri çekildi ve çenemden tuttu. "Anlıyorsun beni değil mi?"

Vermek istemediğim bir cevaptı. Vereceğim en acı cevaptı.

"Anlıyorum."

Gülümsedi. Ağabeyim güzel gülümserdi. Kehribar gözleri kısa bir an masaya takıldığında, elini belimden sıyırıp karnına götürdü. "Bu nefis şeyler senin marifetin mi?"

"Hı hı."

"Onları bir an önce mideme indirmek için sabırsızlanıyorum. Aslına bakarsan buraya geldiğimden beri doğru dürüst bir şey yemedim."

Birlikte ilerlediğimiz sırada Yasemin önümüze geçti ve sahte bir kızgınlıkla elini kavisli bel boşluğuna yerleştirdi.

"Demek öyle Hakan Bey? Demek doğru dürüst bir şey yemediniz, öyle mi?"

Ağabeyim birkaç kelimeyi bir araya getirmeye çalıştı, ancak başarılı olamayınca yenilmişlikle omuzlarını düşürdü. "Yani, seninkiler hariç güzelim."

Gözlerinin siyahlığıyla yarışan ince, düz kaşlarının bir tekini havalandırdı. "Buna inanmalı mıyım?"

Ağabeyim beni bırakıp Yasemin'e doğru ilerledi ve bu kez belini kavrayarak onu masaya yöneltti. "Elbette, bence bana inanmak sana çok yakışıyor."

Omzunun üzerinden bana göz kırptığında zoraki gülümsedim.

İlk olarak masada yerini alan ağabeyim ve Yasemin'in ardından, Derin ve ben bir aç köşeye geçip oturduk. Çok geçmeden Sezgin içeri girerken, en son Ateş masanın başköşesinde yerini almıştı.

Sessizdik. Karanlık adamın karanlık evinden ölüm sessizliği yükseliyordu.

Kimseden, Sezgin'den bile tek kelime çıkmıyordu. Görünürde herkes önündeki yemeğiyle ilgileniyordu fakat her birimizin kafasının içinde dönen şey; yok oluşun kanlı dönme dolabıydı. Her birimiz bir ayrı vagonda, aynı acının yolcusuyduk. Ayrı tabutlarda aynı ölümü omuzlayacaktık.

"Yeterince kalabalık mısınız?"

Sessizliğine tiz bir bıçak kesini atan Derin, bakışlarını önündeki tabaktan kaldırmadan konuşmuştu.

"Yeterince." Aynı şekilde, ona bakmadan konuştu Sezgin.

"Neye yeterince? Mesela Andelko'nun adamlarına yeter misiniz?"

Cevap vermedi.

Veremediği cevabın altında yatan tehlikenin metalik tadını damağımda hissettim. Öyle acı veren bir yakıcılıktaydı ki, yutkunmaya dahi izin vermiyordu.

"Hepiniz kulaklarınızı açın ve beni dinleyin."

Ateş'in ikazıyla ona çevrilen bakışlar kaygılıydı, bilhassa biz kadınların. O ise keskin mavilerini üzerimizde dolaştırırken her zamanki duruşundan zerre ödün vermiyordu. Kirpiklerinden sallanan zafer, henüz söylemediği sözlerin teminatıydı. Güçlü

durmaya çalıştım, çehresinde oylanan bakışlarımın önüne koca bir maske yerleştirdim.

"Bu işe kalkışırsan akıbetinin bu raddeye geleceğini hepimiz biliyorduk. Zaten en başından beri bunun için uğraşıyorduk. Başarısız olabilirdik ancak olmadık. Aksine diğer ruhlar tahmin ettiğimden daha cesur çıktı ve yanımızda yer almayı seçtiler."

Masada duran elinin işaret parmağıyla kapıyı gösterdi. Giyindiği otoriterlik pelerini teniyle bütünleşmişti. "Birkaç saat sonra şu kapıdan çıkıp gideceğiz. Burayı iyi dinleyin." Beni es geçen bakışları Derin ve Yasemin arasında gidip geldi. "Size hiçbir şeyin teminatını vermiyorum, vermiyoruz. Sezgin ve Hakan'ın söyleyemediklerini şimdi benden duyacaksınız."

Acımasız görünüyordu. Dağılmaya hazır olan Yasemin'i ya da Derin'in düşmek üzere olan zırhını görmüyordu. Arkasına yaslandığında dizlerine inen ellerinin yumruk şekline büründüğünü gördüm. Bakışlarım güzel yüzüne mıhlanmıştı. Ağır ağır yutkundu ve boğazımıza cüzzamlı bir el gibi yapışan o kelimeleri sarf etti.

"Dönemeyebiliriz."

Bakışlarını hızla onlardan ayırdı ve ayaklandı. Ardından nasıl bir enkaz bıraktığını bilmeden, yahut bilerek ancak görmezden gelmeyi tercih ederek masadan uzaklaştı.

"Sezgin, Hakan benimle gelin. Planın son kez üzerinden geçeceğiz."

Koridora girmeden önce verdiği son emre itaat eden ağabeyim ve Sezgin onun peşinden gittiler. Masada sadece üçünü kalakalmıştık. Alya'yı dünden beri görmüyordum.

Kuruyan dudaklarımı araladım. Onları teselli edecek bir şeyler söylemek istiyordum. Ancak düğümlenen dilim tek kelime telaffuz etmeme izin vermedi.

Ne kadar olduğunu tartamadığım bir zaman dilimini hüzünle öldürdük. Bomboş gözlerle çevremize bakındık. Bakışlarımızın dokunduğu her köşeye bir nebze acı bulaştı.

Zamanı yakasından yakalayan zebaniler hızla bizden tarafa çekiştiriyordu. Paslı saniyelerin üzerine yığılıyordu saatler. Kasvetin gölgesi kara bir çarşaf gibi içimize serilirken, zihnimize astığımız eski ahşap saat gece yarısını gösteriyordu. Zaman sürüklendiğimiz sonu gösteriyordu.

Sezgin, ağabeyim ve Ateş...

Vakit geldiğinde ağır adımlarla koridoru salona bağlayan sınırda göründüler. Üçünün de üzerinde siyah bir pantolon ve aynı renk gömlekler vardı. Başlarına taktıkları siyah bereler ve yarım siyah eldiven ile onları tanımayan biri tarafından deşifre olmaları zordu. Bir an sonra ağabeyimin karnının sol yanındaki çıkıntıya kaydı gözlerim. Tahmin etmek zor değildi, gömleğinin hemen altında bir İzumuranje silahı vardı. Keza Sezgin ve Ateş de taşıyordu aynılarını hatta daha fazlasını.

Oturduğumuz koltuklardan ayağa kalktık, aynı anda. Şu ana dek kendimi bir şekilde tutmuştum ama tam da şimdi burnumun direği sızlıyordu. Ellerimi önümde kenetleyerek tırnaklarımı parmaklarımın iç kısmına bastırdım. O an yükselen hıçkırıklar Yasemin'den geliyordu. Koşarak ağabeyime sarıldığında kuvvetlenen ağlaması dudaklarımın titremesine sebep oldu. Öyle zor tutuyordum ki kendimi. Ağabeyim sevdiği kadına sıkıca sarılırken, Sezgin açtığı kollarına Derin'i aldı. Her iki yanımda da ağlayan kadınlar ve onların kulağına fısıldayan adamlar vardı şimdi.

Üzerime doğru atılan birkaç adıma çevirdim gözlerimi. Ancak daha yukarı kaldırmadım, kaldıramadım. Birbirine kenetlenen ellerimi kavradığında, tırnaklarım usulca sağlandığı etimden ayrıldı. Ellerim, soğuk avuçlarının arasındaydı.

"Bana bakmayacak mısın?" dediğinde, aslında çıtımın dahi çıkmaya mecali yoktu.

Bakarsam ağlardım. Bakmadım.

İki ayağım ortasına bastı adımını, yakınlığı direncimi ucundan tutuştururken, son bir gayret dudaklarımı dişledim onu gözyaşlarım eşliğinde uğurlamamak için.

"Kaldır güzel menevişlerini," diye fısıldadı saçlarımın arasında doğru. Atan kalbimi durdurup olduğu yerde titretiyordu.

Zordu, çok zordu ama yaptım. Bakışlarımı kademeli olarak bir okyanusun en sığ yerini andıran gözlerine çıkardım.

"Bana kızıyor musun?"

Hiç düşünmeden başımı iki yana salladım. "Hayır. Sana nasıl kızıldığını bile bilmiyorum."

"Bilme." Çatlayan tınısı karakteristik sesine dağılmıştı. Ruhunun koparttığı figanın cılız seslerini duyabiliyordum. Bu sefer saklayamıyordu. "Bilmeni istediğim tek şey, sana deli gibi âşık olduğum bebeğim. Sadece bunu bil."

Acımın üzerine yuvarlandığı güneşin tohumları, içimde aydınlık tohumları olarak yeşillenecekti. Bileklerime ölü harflerle adı yazılmıştı, adı lügatimde görünmezdi.

"Biliyorum," dedim, tek bir an şüphe duymamıştım.

Yüzümü ellerinin arasına aldığında, başımı göğsüme yasladı. İşte o zaman ıssız birkaç damla yaş yanağımdan çeneme doğru süzüldü. "Salondan dışarı çıkma, kim gelirse gelsin yarından önce kapıyı açma. Ben bile olsam alacakaranlık çökmeden önce açmayacaksın, anladın mı?"

Benden bir cevap alamayınca yineledi. "Anladın mı turunçgil?"

İçimi çekerek konuştum. "Anladım. Peki ya sen? Sen ne yapacaksın?"

Saçlarımın arasına dudaklarını bastırdı. "Attığım her adımda seni düşüneceğim. Liderlik için giriştiğim bir harbi kaybetmem ihtimaller dâhilinde. Ancak ucunda senin olduğun bir savaşın yengisi kaçınılmaz."

Kollarımı beline sardım, ona sımsıkı sarıldım. Öyle sıkı sarıldım ki gücüm yetse tüm kemiklerini kırabilirdim. Gözyaşlarımla ıslanan dudaklarım, gömleğinin açıkta bıraktığı göğsünün hemen yanı başındaydı. Kimseyi umursamadım, dudaklarımı çıplak göğsüne bastırdım ve kokusunu içime çekerek uzunca öptüm oradan.

"Seni bekleyeceğim," diyebildim zorlukla. Ona söylemek istediğim o kadar şey varken, dudaklarımdan çıkan sadece bu iki kelime olmuştu.

"İzin verirsen ağabeyime biraz da ben sarılacağım."

Ne zaman geldiğini bilmediğim Alya hemen yanımızda bittiğinde istemsizce Ateş'ten ayrılmak zorunda kaldım. Üzerinde gecelikleri vardı. Mavi gözlerinin çerçevesi kızarmış, bitkin görünüyordu. Ateş'in ona açılan kollarının arasında yerini alırken, önce ağabeyimin yanına gittim. Uzun uzun sarıldı bana, saçlarımı sevdi ve kulağım en şefkatli sözlerini fısıldadı. Hâlâ kollarının arasındayken, omzumda hissettiğim sert dokunuşla birlikte geriye baktım.

Sezgin, yarım bir şekilde kıvırdığı dudaklarıyla birlikte, kollarını açmış ona sarılmamı bekliyordu.

"Gel bakalım turuncu kafa."

Burukça gülümsedim ve açtığı kollarının arasına girdim.

"Aslında en çok bana sarılmak istediğini biliyorum ama sanırım utandığın için ge-"

"Bunu şimdi kaldırabileceğini sanmıyorum Sezgin," dedim büyük bir itiraz ve aceleyle sözlerini bölerken. "Hayır, hayır sakın şimdi espri yapayım deme."

Suratını asarak ellerini belimden çekti ve omzumdan hafifçe geri itti. "Nankör kedi seni, bunca zaman sizi mis gibi esprilerimle şenlendirdim be."

Ağabeyim, Yasemin'e sarılmaya devam ederken, Sezgin'e göz ucuyla baktı.

"Kafanızı bilmem ne yaptım desen daha doğru olur."

"Sen hiç konuşma. Sende azcık vefa olsa o yanındaki çıyana değil bunca zaman koynunda uyuduğun bana sarılıyor olurdun."

Ağabeyimin Sezgin'e atmaya kalktığı öfkeli adım Ateş'in sesiyle ekarte edildi.

"Tek kelime daha edeni evde bırakacağım. Lan asıl sizin ikinizi eve kilitleyip kızları yanıma almam lazımdı."

Savurduğu tehdidinin ardından kimseden ses çıkmazken, kapı üç kez tıklatıldı. Üç tokmak sesi yüzlere yer etmiş bir parça tebessümü silip attı.

Vakit gelmişti.

Üçü birden yanımızdan ayrıldılar. Son kelimesi olmasın diye kimse konuşmadı. Benimse dudaklarımdan firar etmek için can atan iki kelime söylenmedikçe genzimi yakıyordu.

"Sizler güçlü ve arkamızdan bir delilik yapmayacak kadar akıllı kadınlarsınız." Cümlesinin arasına sıkıştırdığı imayı tıpkı benim gibi Derin ve Yasemin'in de duymazdan geldiklerine emindim.

Bedensel temasın ardından bize gözleriyle veda etmeye çalışmaları, sanırım bu en kötüsüydü. Arkalarını döndükleri an içimden bir şeylerin kopup gittiğini hissettim. Eksik kalan, dağınık bırakılan bir şeyler vardı.

"Ateş!" Kulpa uzanan elini adını seslenen dilim durdurdu. Olduğu yerde kalakaldı, bana dönüp bakmadı. Titreyen adımlarım ona doğru ilerledi. "Ateş..."

Ucu bucağı olmayan birkaç saniye yitip giderken, bana dönmesi ve yanımda bitmesi bir oldu. O sırada ağabeyimin bizden bakışlarını kaçırdığını fark ettim. Ateş tek hamleyle yüzümü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını alnıma bastırdı. Teninden tenime akan acıyı kucakladım. Ellerim yukarı çıkarken, tıpkı onun yaptığı gibi yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve alnımı alnına bastırdım.

"Ateş, öyle çok seviyorum ki seni..."

Başını sola meylettirerek sakallarının üzerindeki elimi aşağı kaydırdı ve dudaklarını avucumun içine bastırdı. Terli avuçlarıma düşen hacimli bir buz parçası gibiydi dudakları. Kirpiklerimizin birbirine sarılmak üzereydi ve o saniye gözlerini gözlerimle buluştu. Ona bu kadar yakından bakmak, metrelerce yüksekteki bir uçurumdan dibi olmayan maviliğe çakılmakla eşdeğerdi.

Burnunu saçlarımın arasına gömerken, "En çok buna..." diye fısıldadı. "En çok kokuna doyamadım."

Tek kelime daha etmedi. Ellerini benden ayırdı, uzaklaştı ve önce o çıkıp gitti. Ardından ağabeyim ve Sezgin gözden kayboldu.

Ardından ölü evin ölü duvarlarında acı bir kilit sesi duyuldu.

Gidişlerinin ardından düştüğümüz boşlukta çırpınıyorduk. Ancak bu, aklımızdan geçeni eyleme dökmemize engel değildi. Kaybedecek zaman yoktu, ıslak gözlerimizi elimizin tersiyle kuruladıktan sonra yerimizden kımıldadık. Alya'yı orada bırakarak köle kıyafetlerini giymek üzere odalarımıza dağıldık. Odaya girer girmez üzerimdekilerden kurtulup kara, köle kıyafetini üzerime geçirdim. Saçlarımı tepemde sıkı bir topuz yaptıktan sonra kapüşonla üzerini örttüm. Hazırdım.

Koridorda buluşup, banyoya ilerlediğimiz sırada üçümüz de gözlerimize, gördüklerimize inanamadık.

"Bu işte yalnız olduğunuzu düşünmediniz, değil mi?"

Alya bizden önce hazırlanmıştı. Siyahlar içinde banyo kapısının pervazına yaslanmış bizi bekliyordu. Bir cevap vermenizi dahi vermemizi beklemeden, banyonun kapısını araladı ve havalandırma çıkışına doğru ilerledi. Yaşadığımız afallamadan ivedilikle sıyrılarak peşinden gittik. Banyonun arka kısmında kalan kahverengi, dikdörtgen biçimindeki çıkışın kapağını iki eliyle çekiştirerek açtıktan sonra zorlanarak oradan geçti. Hemen ardından Yasemin ve Derin geçerken, en son dışarı çıkan ben olmuştum.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu şaşkınlıkla etrafına bakarken Yasemin. "Nereye gittiklerini bilmiyoruz, üstelik arabamız da yok."

Alya açık mavi gözlerini kısarak uzaklara baktı. "Şatoya gidecekler, arabayla gittikleri için muhtemelen çoktan ulaşmışlardır. Anlayacağınız..." Sırtını bize döndü ve daha ne olduğunu anlamadan koşmaya başladı. "Koşun!"

Heyecanla birbirimize baktıktan sonra Alya'yı gözden kaçırmamak için düşünme işini sonraya bırakarak koşmaya başladık. Karanlıktı, önümüzü göremiyorduk. Çoğu zaman enkaz parçalarına takılarak ya sendeliyor ya da düşüyorduk. Defalarca düştük, defalarca birbirimizi kaldırdık. Yüzümü ısıran ayaz canımı yakarken, en son Alya'yı düştüğü yerden kaldırmıştım. Gece uzundu, beni ona götüren yol uzun ve çetrefilliydi. Yılmadık! Ne ben, ne de diğerleri...

Nefesim pimi çekilmiş bomba misali ciğerlerimize yuvarlanırken, kalbimin boğazıma ilerlediğini hissettim. Orada yorgunca çırpınırken, Yasemin kendini bitmişlikle olduğunu yere bıraktı. Alya ise nefes nefese, ancak hâlâ dimdik bir duruş sergileyerek şatoya baktı. Baktıkça, gözlerine dehşet yayıldı. Korkuyla bakışlarımı şatoya çevirdim.

Alevler yükseliyordu!

Ateş ağabeyim ve Sezgin şatodaydı ve şato yanıyordu!

"Sezgin!!!"

Derin canhıraş bir çığlık koparark şatoya koştu. Ardından Yasemin ve Alya, çığlık çığlığa şatoya koştular. Benim ise acım dilsizdi. Sessiz vaveylalarım içimi kemiriyordu.

"Ateş," diye mırıldandım. "Geliyorum, geliyorum!"

Şatonun devasa kapısı bağırarak kaçışan insanları dışarı püskürtüyordu. Yaklaştıkça etrafımıza ruhlar doluşuyordu ve attığımız her adım biraz daha imkânsızlaşıyordu. Ruhları yararak ilerlemeye başladığımda Yasemin ve Derin'in gözden kaybettim. İnsanların korkuları yangın değildi, zira ölüm onların ayaklarına dolanamazdı. Korkuları bu kanlı harbin ortasında kalmaktı, yok olmaktı. Adımlarım yol kat ettikçe yoğunlaşan dumanlar gözlerimi ve boğazımı yakmaya başladı. Kaçışan insanları arkama almıştım. Saniyeler sonra silikleşen görüntünün arasından o tüyler ürperten manzarayı gördüm.

Köle kıyafetinin içine sığınmış ruhlar ve Andelko'nun acımasız muhafızları birbirlerine girmişti. Her iki tarafında elinde daha önce Andelko'da gördüğüm mavi İzumuranje kılıçları vardı. Acımasızca birbirlerine indiriyorlar, bilhassa düşmanlarının boynuna denk getirmeyi hedefliyorlardı.

Etrafımda insanlar haykırıyor, birer birer yok oluyorlardı. Her yer, adım adım savaşa bulanmıştı. Hızlıca etrafımda dönerek tanıdık birilerini görmeye çalıştım. Kimse, hiç kimse yoktu.

"Ağabey! Sezgin!

İsimlerini haykırarak rastgele koşmaya devam ettim. Koştukça bedenime çarpan insanlar canımı yakıyordu ama bu şu an düşüneceğim son şey bile olmazdı. Kavga esnasından yere devrilen gaz lambaları yükselen alevlere kardeş doğururken, bahçe-

den şatoya uzanan uzun merdivenin ayağında duraksadım. Elimi merdivenlerin tutacaklarına dayandığım sırada gayriihtiyarî yukarı kalkan gözlerim dehşetle açıldı.

Ateş ve Andelko! Şatonun en yüksek mertebesinden kılıç kılıca dövüşüyorlardı. Kılıçları öfkeleri kadar keskindi. Acımasızlardı.

Kalbim daha önce hiç atmadığı gibi göğüs kafesimi zorlamaya başladı. Ateş'in yenilme ihtimali ruhumu tarumar ediyordu. Ritim o kadar kuvvetliydi ki, atışların kaburgalarımı acıdığını hissediyordum. Elimin altındaki soğuk merdiven tutacakları sıktım. Sol yanımda yavrusunu kaybetmiş vahşi bir hayvan uluyordu.

"Senin ne işin var burada! Aklını mı kaçırdın çocuk!"

Kolumun kavranmasıyla istemsizce arkama döndüm. Çerçevesi kırışmış gri gözlerindeki endişe yüzümü dönmemle bariz bir biçimde belirginleşirken, kâhinin karşımdaki varlığı beni hayrete düşürdü.

"Ateş! Ateş ve diğerleri, onlar burada!"

Yukarı kaldırdığım parmağımla Ateş'i işaret ettiğim sırada bir muhafızın olduğumuz tarafa gelmeye başladığını fark ettim. Bunu kâhin de fark ettiğinde ince dudaklarını birbirine bastırdı ve ağır ağır başını salladı.

"Onlar burada, lakin sen gidiyorsun."

Sözlerine bir anlam veremedim. Vermeye de çalışmayacaktım. Bir an önce onları bulup buradan uzaklaşmalıydık.

"Gitmem gerek, lütfen etrafına iyi bak. Eğer onlardan birini görürs-"

Kolumu tutan sert parmakları orayı acıtacak kadar sıktı ve gitmeme müsaade etmedi.

"Beni anlamıyor musun? Onlara kolay kolay bir şey olmaz, lakin senin için durum farklı!"

Kolumu hızlıca ondan kurtardım. Şu an söylediklerinin bir önemi yoktu. Hiçbir şeyin yoktu! Başımı tekrar yukarı kaldırdığımda Andelko'nun Ateş'in elindeki kılıcı düşürdüğünü gördüm. Dudaklarına zaferin sinsi şahadetini yerleştirdikten sonra elindeki kılıcı Ateş'e doğrulttu. Fakat keskin gözleri eliyle koymuş gibi tek hamlede aşağı, bana döndü.

Gülümsemesi genişledi.

Boşta olan elini havaya kaldırıp anlam veremediğim bir işaret yaptığında, başımın üzerinde korkunç bir gölde hissettim. Yanımızda biten muhafız kaldırdığı İzumuranje kılıcını boynuma indirmeye hazırlanıyordu.

Her şey birkaç saniye içerisinde gerçekleşti. Muhafızın kılıcı kaçmama mahal vermeden hızla yaklaşırken, kâhin kolumdaki tutuşunu kullanarak beni yere savurdu.

"Git buradan çocuk! Kaç git buradan!"

Dizlerimin üzerine düştüm. Fiziki olarak çok canım yanıyordu. Ancak kılıcın kâhinin üzerine indiğini gördüğümde her hücrem ayrı ayrı sızladı. Kılıç kâhine saplandı, kâhin yok oldu. Şeytan alaycı naralar atmaya başlarken, muhafız kâhinin kaybolduğu yerden kılıcını ayırdı ve üzerime yürümeye başladı.

"Kâhin!"

Acıyla haykırıp ağlamaya başladım. Benim yüzümden! Beni korumak için varlığını feda etmişti. Olduğum yere yığılırken, son sözleri kulaklarımda uğuldadı.

"Git buradan çocuk!"

Kurtulmam için yok olmuştu. Kurtulmalıydım, buradan gitmeliydim!

Titriyordum. Tüm bedenim zangır zangır titriyordu. Ayaklarımı zorlayarak doğruldum ve merdivenleri tırmanmaya başladım. Hızlanabildiğim kadar hızlandım. Çoğu kez kaçırdığım

adımlar beni yere seriyor; göğsümü, alnımı, çenemi basamaklara çarpıyordum. Yılmayıp geri kalkıyor, peşimden kovalayan muhafızla aramı açmaya çalışıyordum. Kalp atışlarımın yeniden hızlanmasıyla zorunlu olarak duraksarken, düşmemek için tutunduğum korkuluğa kayan bakışlarım bana asıl şoku yaşattı.

Ellerim, bembeyaz olmuştu! Tıpkı buradaki ruhların olduğu gibi, kâğıt beyazıydı. Aklıma gelen ihtimal zihnimin çukurlarına ölümü ekti. Ölümün soğuk nefesi tam da şimdi ensemdeydi. Dakikalardır hissettiğim kalp atışlarım bıçak gibi kesilirken, elimi göğsüme götürdüm.

Avucuma vuran ritim zayıfladı, zayıfladı ve yok oldu. Uzaklarda bir yerde, öldüm.

Adım seslerinin yaklaşmasıyla kendime gelmeye çalıştım ve basamakları tırmanmaya devam ettim. Son kata geldiğimde yukarıdan acı bir inleme sesi duyuldu. Ses Ateş'e ait değildi. Dizlerimin üzerine düştüğümde takatim kalmamıştı. Bedenimi sürükleyerek son basamakları çıkmaya çalışırken, Andelko'nun yerde inleyen bedeniyle göz göze geldim. İkinizin yerdeki bedenleri arasından sadece birkaç karış vardı ve kanlar içinde yerde yatarken, beni görmesiyle yeşil gözleri hinlikle ışıldadı.

Zorlanarak doğruldu ve pelerinin arkasından bir hançer çıkardı. Dudaklarım korkuyla aralandı, ona karşı koyacak gücüm yoktu. Arkamda ve önümde, beni yok etmek isteyen iki adam vardı. Umarsızlıkla gözlerimi kapatacağım an kulağımın aşina olduğu patlama sesini duymamla irkilerek kirpiklerimi araladım.

Andelko'nun elindeki hançer gürültüyle yere düştü. Boynu morardı ve tıpkı kâhin gibi bedeni geceye karıştı. Yok oldu. Aynı sonu arkamda biten muhafız da yaşarken, karşımda beliren Ateş elinde tuttuğu silahı yere fırlattı ve gözlerini üzerime düşürdü.

Gömleğinin önü tamamen açılmıştı. Açılan kaşından akan kan ince bir yol halinde elmacık kemiğinden aşağı inerken, nefes nefese yanıma geldi. Onca yorgunluğuna rağmen beni kollarının arasına aldı ve kulenin aşağı bakan kısmına ilerledi. Bedenimi oradaki çıkıntının üzerine bıraktı usulca, aynı saniye kolunu belime sardı ve bedenimi bedenine yasladı.

"Duramadın yerinde değil mi?"

Aşağı baktım. Sönmeye yüz tutan yangından arta kalan köze ve galibiyeti kucaklayan ruhlara. Aralarından Ağabeyim ve Sezgin'i seçebildiğimde, Yasemin ve Derin'in de hemen yanlarından olduğunu gördüm. Gülümsedim.

"Duramadım." Yorgun bakışlarımı omzumun üzerinden ona kaldırdım. "Duramazdım."

Kan ver morluklarının arasından gülümsedi. Tüm çektiğim veca, kadrajıma yansıyan bu manzaraya değerdi.

Belimden sıyrılan eli ellerime kaydığında mavilerine derin bir şaşkınlık sirayet etti. Kendini belli eden nadir ifadelerinden biriydi.

"Sen... Senin ellerin..."

"Soğuk mu?"

Usul usul başını salladı.

Soğuk parmaklarımı soğuk parmaklarının arasından geçirdim ve ellerimizi kenetledim.

"Belki de artık bedenim tamamen sana ait olmaya karar vermiştir. Sana ve şehrine, lider."

Aşağıdan yükselen zafer naraları gecenin üzerine uludu. Ruhlar Şehri gerçek liderine yürüdü. Yüzüme yaklaşan yüzüne hayranlıkla bakınırken, buluşan soğuk dudaklarımız gerçek mühürdü.

"Seni seviyorum cehennem çiçeği."

Mezarım neresiydi bilmiyordum, ancak doğduğum yer onun atmayan kalbiydi.

"Seni seviyorum ateş mavisi."

TEŞEKKÜRLER

Turunçgillerime...

Uzun ve teferruatlı bir yoldu His. Daima yanımda olduğunuz, varlığınızı fazlasıyla hissettirdiğiniz, yürümekten ayrı bir haz aldığım o yolun sonuna geldim. Aslında vardığımız bitişten Ateş ve Hare'yi çekip alarak, güzel kalplerinize yerleştireceğinizi biliyorum. Beni de öyle... Bundan hiç şüphem yok.

Bu kitabın ellerinin arasında tutan güzel okurum, bana kitapla birlikte bir resmini gönder ve seni His için açtığım albümüme eklememe izin ver. Sosyal medya adresimi arka kapakta bulabilirsin. Seni bekliyor olacağım.

Öncelikle güzel aileme; kızıma ve eşime çok teşekkür ediyorum. Ardından anneme, kız kardeşime, dayıma, çok özlediğim anneannem ve dedeme. Yazmak ilmek ilmek işlenen bir yoldu, bu yolda bana eşlik ettiğiniz için size minnettarım.

Ve her seferinde yanımda olan, varlığını her şekilde ortaya koyan Beyzanur Dönüşler. Benim uzaklardaki arkadaşım, iyi ki varsın.

Her birinize çok ama çok teşekkür ederim. Yeni kurgularımda yine ve yeniden buluşalım. Her sayfada, her satır başında buluşalım.

Sizi seviyorum.

DuruMavii

HİS

ATEŞ MAVİSİ

Geldim, buradayım.

Hissediyor musun?

Seninle aynı arafta nefes alıyoruz.

Zevahirine değilse bile ruhunun surlarına çok yakınım.

Duyabiliyorum nefesinin sesini,
kokusunu anımsayabiliyorum.

Ortasına atıldığım enkaz, darmaduman olmuş
belleğimle kardeş ve ruhumun pürüzlü duvarları
sensizlikle sıvanmış, çok acı var.

Adımlarımdan geriye kalan kanlı emarelere dönüp
bakamıyorum, biliyorum.

Hissediyorum.

Çok yakınındayım, ateş mavisi...

ISBN 978-605-173-491-0

9 786051 734910

/epsilonyayinevi

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com